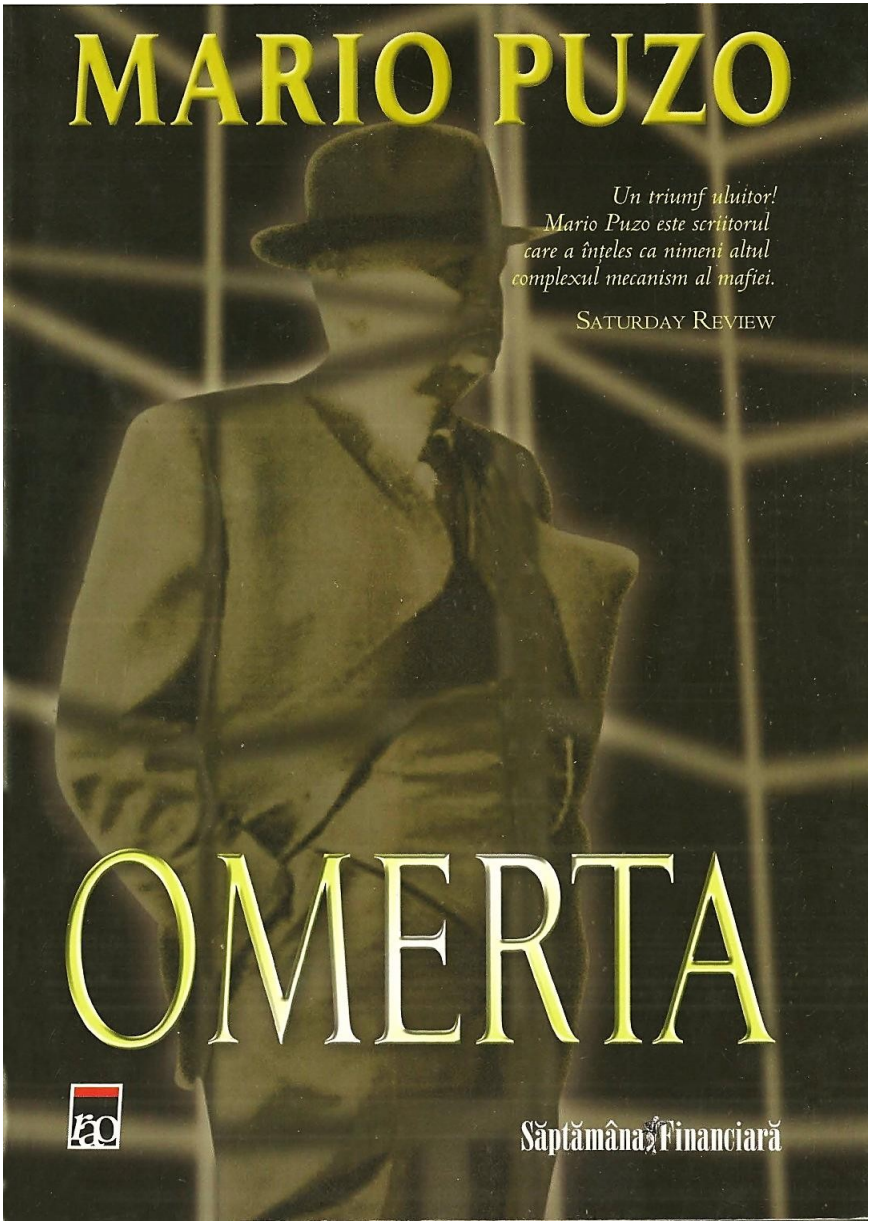
MARIO PUZO
Un triumf uluitor!
Mario Puzo este scriitorul
care a înțeles ca nimeni altul
complexul mecanism al mafiei.
SATURDAY REVIEW
OMERTA
Săptămâna Financiară

MARIO PUZO

OMERTA

MARIO PUZO

OMERTA

Traducere din limba engleză
LIGIA ŞENDREA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PUZO, MARIO
Omerta / Mario Puzo; trad.: Ligia Şendrea.
— Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-484-3
I. Şendrea, Ligia (trad.)
821.111-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.rao.ro www.raobooks.com
MARIO PUZO
Omerta
© 2000 by Mario Puzo
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007

pentru versiunea în limba română
2007
ISBN 978-973-103-484-3

Omerta:

codul sicilian al onoarei care interzice transmiterea de informaţii cu privire la delicte considerate a fi afaceri ale persoanelor implicate.

World Book Dictionary

Lui Evelyn Murphy

CUPRINS
Prolog 9
Capitolul 1 12
Capitolul 2 20
Capitolul 3 59
Capitolul 4 81
Capitolul 5 95
Capitolul 6 124
Capitolul 7 139
Capitolul 8 151
Capitolul 9 175
Capitolul 10 202
Capitolul 11 218
Capitolul 12 228
Capitolul 13 257
Epilog 274
MULŢUMIRI 287

Prolog
1967

În satul pietros Castellammare del Golfo de pe coasta

siciliană a Mediteranei, un mare Don mafiot se stingea pe patul de suferinţă. Vincenzo Zeno era un om de onoare, care fusese iubit toată viaţa pentru judecata lui cinstită şi imparţială, pentru ajutorul acordat celor în nevoie şi pentru pedepsirea implacabilă a celor care se încumetau să se împotrivească voinţei lui.

La căpătâiul lui se aflau trei dintre foştii discipoli, care plecaseră de lângă mentorul lor ca să-şi câştige propria putere şi poziţie: Raymonde Aprile din Sicilia şi New York, Octavius Bianco din Palermo şi Benito Craxxi din Chicago. Fiecare dintre aceştia îi datora o ultimă favoare.

Don Zeno era cel din urmă dintre adevăraţii capi ai Mafiei care respectase toată viaţa vechile tradiţii. Ştiuse întotdeauna să profite de toate afacerile, dar niciodată de pe urma drogurilor, a prostituţiei sau a altor delicte de orice fel. Şi nici un om sărac care îi călcase pragul cerându-i bani nu plecase cu mâna goală. Corectase nedreptăţile pricinuite de justiţie – cel mai mare judecător din Sicilia putea să-şi declare verdictul, dar, dacă dreptatea era de partea ta, Don Zeno se opunea acestuia cu voinţa şi armele de care dispunea.

Orice flăcău destrăbălat care dezonora fata vreunui sătean sărac era convins de Don Zeno să pecetluiască legătura prin taina sfântă a căsătoriei. Nici o bancă nu-şi închidea uşile în faţa unui fermier aflat la ananghie, pentru că Don Zeno intervenea imediat în favoarea lui. Nici un tânăr care aspira la o educaţie universitară nu fusese nevoit să renunţe la ea din pricina lipsei de bani sau de calificare. Dacă toţi aceştia făceau parte din *cosca* sau clanul lui, visele li se împlineau. Legile de la Roma nu justificau în nici un fel tradiţiile din Sicilia şi nu aveau nici o autoritate aici: Don Zeno le anula, oricât l-ar fi costat.

Dar Don-ul era acum un om trecut de optzeci de ani, şi în ultimul timp puterea lui începuse să slăbească. Fusese destul de slab ca să ia în căsătorie o tânără foarte frumoasă, care îi dăruise un băiat minunat. Dar nefericita murise la naştere şi băiatul avea acum doi ani. Ştiind că i

se apropie sfârşitul şi că, o dată cu dispariţia lui, *cosca* va fi pulverizată de clanurile mai puternice Corleone şi Clericuzio, bătrânul se gândea la viitorul fiului său.

Acum, după ce le mulţumi celor trei prieteni pentru curtoazia şi respectul de care dăduseră dovadă venind de la atâţia kilometri depărtare ca să-i asculte rugăminţile, le spuse că dorea ca fiul său Astorre să fie dus într-un loc sigur şi crescut în alt mediu, dar în acelaşi spirit al onoarei care îl călăuzise şi pe el.

— Voi închide ochii cu conştiinţa împăcată, spuse el – deşi prietenii lui ştiau că, în decursul vieţii, bătrânul hotărâse moartea a sute de oameni – dacă voi şti că fiul meu este în siguranţă. Căci eu văd în acest copil de doi ani sufletul şi spiritul unui adevărat *Mafioso,* o specie rară şi aproape dispărută.

Le spuse că îl va alege pe unul dintre ei care va fi protectorul acestui copil aparte şi că această responsabilitate îi va aduce celui ales recompense substanţiale.

— E ciudat, spuse Don Zeno, privindu-i cu ochii împăienjeniţi. După tradiţie, acesta este primul fiu care este un adevărat *Mafioso.* Dar în cazul meu a trebuit să aştept până la optzeci de ani ca să-mi împlinesc visul. Nu sunt un om superstiţios, dar, dacă aş fi, aş crede că acest copil s-a zămislit din însuşi pământul Siciliei. Ochii lui sunt verzi ca roadele celor mai buni măslini ai mei. Şi are o sensibilitate tipic siciliană – are o fire romantică, muzicală, fericită. Dar dacă cineva îl jigneşte, nu uită, nici chiar acum, la vârsta asta fragedă. Dar trebuie îndrumat.

— Prin urmare, ce ne ceri, Don Zeno? întrebă Craxxi. Căci eu unul aş fi fericit să-l iau pe copil şi să-l cresc ca pe propriul meu fiu.

Bianco îi aruncă lui Craxxi o privire aproape indignată.

— Îl ştiu pe băiat de când s-a născut. M-am obişnuit cu el. O să-l consider copilul meu.

Raymonde Aprile se uită la Don Zeno, dar nu spuse nimic.

— Şi tu, Raymonde? întrebă Don Zeno.

Aprile spuse:

— Dacă mă alegi pe mine, fiul tău va fi şi al meu.

Don Zeno se gândi la cei trei; toţi erau demni de încrederea lui. Pe Craxxi îl considera cel mai inteligent. Bianco era în mod cert cel mai ambiţios şi puternic. Aprile era un om mai reţinut şi mai virtuos, fiindu-i totodată mai apropiat. Dar era neîndurător.

Chiar şi pe patul de moarte, Don Zeno înţelegea că Raymonde Aprile era cel care avea cea mai mare nevoie de copil. El va preţui cel mai mult iubirea acestuia şi va face tot ce îi va sta în putinţă ca fiul lui să înveţe să supravieţuiască într-o lume a trădării, cum era lumea lor.

Don Zeno păstră un lung moment de tăcere. În cele din urmă spuse:

— Raymonde, tu vei fi tatăl copilului. Şi acum pot închide ochii împăcat.

Don Zeno avu parte de funeralii demne de un împărat. Toţi capii de *cosca* din Sicilia veniră să-i aducă un ultim omagiu, ca şi miniştrii de la Roma, proprietarii de mari domenii, precum şi sute de supuşi din întinsa lui *cosca*. În fruntea carului funebru tras de cai, Astorre Zeno, copilul de doi ani cu privirea arzătoare, îmbrăcat cu o redingotă neagră şi pălărie de aceeaşi culoare, călărea maiestuos ca un împărat roman.

Cardinalul de Palermo oficie slujba şi spuse aceste cuvinte memorabile:

— Pentru cei în suferinţă şi pentru cei sănătoşi, pentru cei cuprinşi de nefericire sau de disperare, Don Zeno a fost un prieten adevărat.

Apoi aminti ultimele cuvinte ale lui Don Zeno:

— Îmi încredinţez sufletul lui Dumnezeu. El îmi va ierta păcatele, căci în fiecare zi a vieţii mele am căutat să fiu drept.

Astfel ajunse Astorre Zeno să fie dus în America de Raymonde Aprile, devenind un nou membru al familiei acestuia.

Capitolul 1

Când Franky şi Stace, gemenii Sturzo, intrară pe aleea care ducea la casa lui Heskow, văzură patru adolescenţi foarte înalţi care jucau baschet în curtea mică. Franky şi Stace coborâră din Buick-ul lor de dimensiuni considerabile, iar John Heskow le ieşi în întâmpinare. Era un bărbat înalt, cu faţa în formă de pară; părul rar îi înconjura cu grijă calota spână a craniului, iar ochii mici şi albaştri îi sclipeau.

— Aţi picat la ţanc, spuse el. Vreau să vă prezint pe cineva.

Meciul de baschet se întrerupse. Heskow spuse cu mândrie:

— El este fiul meu, Jocko.

Cel mai înalt dintre adolescenţi îi întinse o mână uriaşă lui Franky.

— Auzi, ce-ar fi să facem una mică?

Jocko îi privi pe cei doi oaspeţi. Aveau în jur de un metru optzeci şi păreau în formă. Amândoi purtau tricouri Ralph Lauren, unul roşu şi celălalt verde, pantaloni kaki şi pantofi cu talpă de cauciuc. Arătau chipeşi şi prietenoşi, trăsăturile lor colţuroase fiind desenate cu o siguranţă plină de graţie. Era evident că erau fraţi, dar Jocko nu şi-ar fi imaginat că erau gemeni. Se gândi că aveau puţin peste patruzeci de ani.

— Sigur, spuse Jocko, cu o bună dispoziţie copilărească.

Stace zâmbi.

— Excelent! Am condus cinci mii de kilometri şi trebuie să ne dezmorţim.

Jocko se îndreptă către cei doi însoţitori ai lui, amândoi înalţi de peste un metru optzeci, şi le spuse:

— Îi iau în echipa mea, iar voi trei jucaţi împreună.

Fiind un jucător mult mai bun, se gândi că, în această formaţie, prietenii tatălui său vor avea mai multe şanse.

— Ia-o uşor cu ei, le spuse John Heskow tinerilor. Sunt şi ei nişte moşi care se dau mari.

Era o după-amiază târzie de decembrie, iar aerul era

destul de rece ca să-ţi pună sângele în mişcare. Lumina soarelui rece de Long Island, de un galben pal, se reflecta în acoperişurile şi în pereţii de sticlă ai serelor lui Heskow, principala lui afacere.

Tinerii prieteni ai lui Jocko jucau fără nerv, ca să le facă un serviciu bărbaţilor mai vârstnici. Dar pe neaşteptate Franky şi Stace ţâşniră pe lângă ei ca să arunce direct la coş. Jocko rămase uluit de viteza lor; apoi văzu ca aceştia refuzau să arunce la coş, dar nici nu îi pasau mingea. Nu aruncau niciodată la coş din spatele adversarilor. Se părea că era o chestiune de onoare să se elibereze de marcaj şi să arunce cu uşurinţă la coş de aproape.

Echipa adversă începu să se folosească de avantajul înălţimii ca să treacă printre jucătorii mai vârstnici, dar în mod uimitor nu reuşiră decât de puţine ori să sară la coş. Până la urmă, unul dintre băieţi se enervă şi îl lovi puternic cu cotul în faţă pe Franky. În momentul următor, băiatul era la pământ. Jocko, care era foarte atent la joc, nu-şi dădu seama cum se întâmplase totul. Dar apoi Stace îl lovi cu mingea în cap pe fratele său şi îi spuse:

— Hai, joacă, dobitocule.

Franky îl ajută pe băiat să se ridice, îi dădu o palmă la fund şi spuse:

— Hei, scuză-mă.

Mai jucară cinci minute, dar „bătrânii” erau deja în mod evident extenuaţi şi puştii îi încercuiseră. În cele din urmă, cedară.

Heskow le aduse răcoritoare pe teren. Tinerii se adunaseră în jurul lui Franky, care avea carismă şi dovedise o dibăcie de profesionist în timpul jocului. Franky îl îmbrăţişa pe băiatul pe care îl doborâse la pământ. Apoi le aruncă un zâmbet de om de lume, care se potrivea de minune cu figura lui colţuroasă.

— Băieţi, ascultaţi câteva sfaturi de la un om mai în vârstă, spuse el. Nu driblaţi niciodată când puteţi pasa. Nu cedaţi niciodată când aveţi un handicap de douăzeci de puncte în ultimul sfert. Şi nu ieşiţi niciodată cu o femeie

care are mai mult de o pisică.

Băieţii râseră.

Franky şi Stace dădură mâna cu băieţii şi le mulţumiră pentru joc, apoi îl urmară pe Heskow în interiorul casei cochete, cu decoraţiuni exterioare verzi. Jocko strigă în urma lor:

— Hei, să ştiţi că sunteţi buni!

În casă, John Heskow îi conduse pe cei doi fraţi sus, în camera lor. Aceasta avea o uşă foarte grea cu o încuietoare solidă, după cum observară fraţii când Heskow îi lăsă să intre şi încuie uşa în urma lor.

Camera era mare, de fapt un apartament cu baie proprie. Avea două paturi de o persoană – Heskow ştia că fraţilor le plăcea să doarmă în aceeaşi cameră. Într-un colţ se afla un cufăr uriaş, asigurat cu benzi de oţel şi un lacăt metalic greu. Heskow descuie lacătul cu o cheie şi ridică uşor capacul cufărului. Înăuntru se aflau mai multe pistoale, arme automate şi cutii cu muniţie, dispuse într-un amalgam de forme geometrice negre.

— Ajung? întrebă Heskow.

Franky observă:

— Nu sunt amortizoare.

— N-o să aveţi nevoie de amortizoare pentru ce-o să faceţi.

— Bine, spuse Stace. Nu-mi plac amortizoarele. Nu nimeresc niciodată nimic dacă am amortizor.

— E-n regulă, aprobă Heskow. Acum puteţi să faceţi un duş şi să vă instalaţi, iar eu scap de puşti şi pregătesc cina. Ce părere aveţi de băiatul meu?

— E un băiat foarte drăguţ, spuse Franky.

— V-a plăcut cum joacă baschet? întrebă Heskow, îmbujorându-se de mândrie şi semănând şi mai mult cu o pară coaptă.

— Excepţional, răspunse Franky.

— Stace, tu ce crezi?

— Prima-ntâi, spuse Stace.

— A câştigat o bursă la Villanova, spuse Heskow. Ţintim spre NBA.

Când gemenii coborâră în salon puţin mai târziu, Heskow îi aştepta. Pregătise viţel înăbuşit cu ciuperci şi o imensă salată verde. Pe masă era vin roşu pentru trei persoane.

Se aşezară. Erau prieteni vechi şi ştiau totul unii despre alţii. Heskow era divorţat de treisprezece ani. Fosta lui soţie şi Jocko locuiau la câţiva kilometri mai la vest, în Babylon. Dar Jocko îşi petrecea mult timp aici, iar Heskow îşi îndeplinise întotdeauna rolul de tată cu consecvenţă şi entuziasm.

— Trebuia să ajungeţi mâine, spuse Heskow. Îl amânam pe puşti dacă ştiam că veniţi azi. Când aţi sunat, nu puteam să-i dau afară pe el şi pe prietenii lui.

— Ei, asta-i! Nu-i nimic, spuse Franky.

— Aţi fost buni afară, cu băieţii, spuse Heskow. Nu v-a trecut niciodată prin cap să faceţi asta ca profesionişti?

— Nu, spuse Stace, suntem prea scunzi, n-avem decât un metru optzeci. „Vineţiii” erau prea mari pentru noi.

— Să nu spui una ca asta în faţa puştiului, spuse Heskow îngrozit. Va trebui să joace cu ei.

— A, nu, spuse Stace, n-aş spune asta niciodată.

Heskow se relaxă şi sorbi din vin. Îi plăcuse dintotdeauna să lucreze cu fraţii Sturzo. Erau atât de bine crescuţi – niciodată nu deveneau obraznici, ca majoritatea derbedeilor cu care avea de-a face. Aveau un mod lejer de a se comporta în societate, care reflecta armonia relaţiei dintre ei. Erau liniştiţi şi asta le dădea o înfăţişare plăcută.

Mâncară toţi trei încet şi neprotocolar. Heskow le umplu din nou farfuriile direct din cratiţă.

— Întotdeauna am vrut să te întreb, i se adresă Franky lui Heskow. De ce ţi-ai schimbat numele?

— E o poveste veche, spuse Heskow. Nu-mi era ruşine că sunt italian. Dar, vezi tu, am mutra asta enervantă de neamţ. Păr blond, ochi albaştri şi nasul ăsta. Era chiar dubios să am nume de italian.

Gemenii izbucniră amândoi într-un râs nestânjenit şi plin de înţelegere. Ştiau că prietenul lor era un ticălos, dar

nu-i deranja.

După ce îşi terminară salata, Heskow servi cafele espresso duble şi un platou de fursecuri italiene. Le oferi trabucuri, dar ei îl refuzară. Nu fumau decât Marlboro, care se potrivea cu feţele lor ridate de oameni ai vestului.

— Haideţi să trecem la afaceri, spuse Stace. Probabil că e vorba de ceva serios, altfel de ce-ar mai fi trebuit să străbatem cu maşina toată distanţa asta afurisita de cinci mii de kilometri? Puteam veni cu avionul.

— N-a fost chiar aşa de rău, spuse Franky. Mie mi-a plăcut. Am văzut America pe viu. Ne-am şi distrat. Oamenii din orăşelele de provincie au fost nemaipomeniţi.

— Da, a fost excepţional. Dar tot a fost un drum lung.

— N-am vrut să lăsăm urme la aeroporturi, explică Heskow. E primul loc în care verifică. Şi o să aveţi parte de multă căldură. Sper că nu aveţi nimic împotriva căldurii.

— Pentru mine e tot ce poate fi mai plăcut, spuse Stace. Acum spune, cine naiba e?

— Don Raymonde Aprile.

Heskow aproape că se înecă cu cafeaua când îi pronunţă numele.

Se lăsă o tăcere lungă, şi Heskow simţi pentru prima oară fiorul morţii pe care îl emanau cei doi gemeni.

Franky întrebă liniştit:

— Ne-ai făcut să conducem cinci mii de kilometri ca să ne oferi chestia asta?

Stace îi zâmbi lui Heskow şi spuse:

— John, ne-a făcut plăcere să te cunoaştem. Acum plăteşte-ne taxa de anulare şi putem să plecăm.

Gemenii râseră amândoi de această mică glumă, dar Heskow nu înţelese.

Unul dintre prietenii lui Franky din Los Angeles, un scriitor neprofesionist, le explicase odată gemenilor că, deşi o revistă putea foarte bine să-i plătească cheltuielile pentru scrierea unui articol, asta nu însemna obligatoriu că îl vor şi cumpăra. Ei plăteau doar un mic procent din taxa convenită ca să distrugă articolul. Gemenii adoptaseră această practică. Ei percepeau o taxă doar ca

să dea ascultare unei propuneri. În cazul de faţă, pentru că era vorba despre timpul consumat pe drum şi de faptul ca erau implicate două persoane, taxa de anulare era de douăzeci de mii.

Dar sarcina lui Heskow era să-i convingă să accepte propunerea.

— Don Raymonde s-a retras de trei ani, spuse el. Toate vechile lui relaţii sunt în închisoare. Nu mai are nici o putere. Singurul care ne-ar putea face necazuri este Timmona Portella, iar el n-o va face. Partea voastră este de un milion de dolari, jumătate după ce terminaţi şi cealaltă jumătate peste un an. Dar în tot acest an trebuie să vă ascundeţi. În momentul acesta totul este aranjat. Treaba voastră este doar să-l împuşcaţi.

— Un milion de dolari, spuse Stace. O grămadă de bani.

— Clientul meu ştie că uciderea lui Don Aprile este un pas important, spuse Heskow. Pentru asta vrea să angajeze ce e mai bun. Trăgători cu mână sigură şi parteneri care nu vorbesc şi au judecată matură. Iar voi, băieţi, sunteţi realmente cei mai buni.

Franky spuse:

— Şi nu sunt mulţi cei care şi-ar asuma acest risc.

— Aşa-i, aprobă Stace. Cine o va face va suferi toată viaţa. Va fi urmărit, şi nu doar de poliţie şi de federali.

— Îţi jur, spuse Heskow, că poliţia din New York nu va merge până la capăt. Iar F.B.I.-ul nu-i va sprijini câtuşi de puţin.

— Şi vechii prieteni ai lui Don Aprile?

— Morţii nu au prieteni.

Heskow făcu o pauză.

— Când s-a retras, Don Aprile a rupt toate legăturile. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Franky îi spuse lui Stace:

— Nu-i caraghios că în toate afacerile noastre ni se spune întotdeauna că nu avem de ce să ne facem griji?

Stace râse.

— Asta pentru că nu apasă ei pe trăgaci. John,

suntem prieteni de multă vreme. Avem încredere în tine. Dar dacă te înşeli? Oricine se poate înşela. Dacă Don Aprile mai are prieteni? Tu ştii cum lucrează. Fără milă. Dacă pun mâna pe noi, nu se vor mulţumi doar să ne ucidă. Mai întâi o să petrecem câteva ore în iad. Plus că familiile noastre sunt expuse, conform legilor lui Don Aprile. Gândeşte-te la fiul tău. N-o să mai poată juca în NBA din mormânt. Poate că ar trebui să ştim cine plăteşte pentru asta.

Heskow se aplecă spre ei. Pielea feţei îi devenise stacojie, ca şi cum ar fi roşit.

— Nu vă pot spune asta. Ştiţi doar că nu sunt decât intermediarul. Şi m-am gândit şi eu la toată mizeria de după. Credeţi că sunt idiot? Cine nu ştie cine e Don Aprile? Dar acum e total lipsit de apărare. Am asigurări de sus în privinţa asta. Poliţia va face cercetări, de rutină. F.B.I.-ul nu-şi putea permite să facă investigaţii. Iar capii cei mai importanţi ai Mafiei nu se vor băga. Totul va merge ca uns.

— Niciodată nu m-aş fi gândit că Don Aprile va fi una din ţintele mele, spuse Franky.

Această nouă misiune îi măgulea orgoliul. Avea să ucidă un om extrem de temut şi de respectat în lumea lui.

— Franky, ăsta nu-i un meci de baschet, îl avertiză Stace. Dacă pierdem, n-o să ne dăm mâna când ieşim de pe teren.

— Stace, e vorba de un milion de dolari, spuse Franky. Şi John nu ne-a trimis niciodată să ne frângem gâturile. Hai s-o facem!

Stace se simţi contaminat de emoţia celorlalţi doi. Ce naiba, el şi Franky îşi puteau purta de grijă. La urma urmei, erau în joc un milion de dolari. Adevărul era că Stace era mai mercenar decât Franky; dintre cei doi, el se ocupa de partea de afaceri, iar milionul reuşise să-l clintească.

— Bine, spuse Stace, acceptăm. Dar Dumnezeu să ne apere dacă dăm greş.

Pe vremuri Stace fusese băiat de altar.

— Dar Don Aprile nu este urmărit de F.B.I.? întrebă

Franky. Asta n-o să ne facă probleme?

— Nu, spuse Heskow. Când toţi prietenii lui au ajuns în închisoare, Don Aprile s-a retras ca un gentleman. F.B.I.-ul a apreciat asta. L-au lăsat în pace. Vă garantez eu asta. Şi acum, haideţi, să vă pun la curent.

Îi trebui o jumătate de oră ca să le explice planul în amănunt.

La sfârşit Stace întrebă:

— Când?

— Duminică dimineaţă, răspunse Heskow. Apoi veţi sta aici două zile. După aceea un avion particular vă va duce la Newark.

— Trebuie să avem un şofer foarte bun, spuse Stace. Unul excepţional.

— Eu o să conduc, spuse Heskow, adăugând pe un ton de scuză: Se plăteşte foarte bine.

În tot restul weekend-ului, Heskow fu menajera fraţilor Sturzo. Le prepară masa, le făcu cumpărăturile. Nu era un om uşor de impresionat, dar cei doi Sturzo îi dădeau fiori câteodată. Erau ca viperele, în permanenţă alerţi, dar, în acelaşi timp, sociabili. Îl ajutară chiar să îngrijească straturile de flori.

Cei doi fraţi jucară baschet unul contra unul înainte de cină şi Heskow îi urmări, fascinat de felul în care trupurile lor se unduiau unul pe lângă celalalt ca nişte şerpi. Franky era mai rapid şi aruncările lui la coş erau perfecte. Stace nu era la fel de bun ca jucător, dar era mai inteligent. Franky ar fi putut ajunge în NBA, îşi zise Heskow. Dar misiunea lor nu era un joc de baschet. Într-un moment de criză, Stace era cel mai potrivit. El trebuia să fie trăgătorul principal.

Capitolul 2

Marele război-fulger purtat de F.B.I. împotriva familiilor mafiote din New York în anii ’90 a lăsat doar doi supravieţuitori. Don Raymonde Aprile, cel mai important şi mai de temut, a rămas neatins. Celălalt, Don Timmona Portella, care era aproape la fel de puternic ca Don Aprile, dar inferior ca om, a scăpat printr-un mare noroc.

Dar viitorul era clar. Când legea RICO din 1970 a fost atât de nedemocratic adoptată şi echipele speciale F.B.I. de urmărire au început să dovedească un zel neobişnuit, iar credinţa soldaţilor Mafiei americane în *omerta* a început să scadă, Don Raymonde Aprile a ştiut că sosise momentul să iasă din scenă în mod onorabil.

Don Aprile îşi condusese Familia timp de treizeci de ani, iar acum se transformase într-o legendă. Crescut în Sicilia, nu avea nimic din falsele idei sau din aroganţa agresivă a capilor Mafiei născuţi în America. El era, de fapt, aidoma acelor vechi conducători sicilieni din secolul al nouăsprezecelea care conduceau oraşe şi sate prin carismă, simţ al onoarei şi pedepsirea cu moartea a oricărui duşman prezumtiv. El a dovedit totodată şi geniul strategic al acestor vechi eroi.

Acum, la şaizeci şi doi de ani, totul era în ordine în viaţa lui. Îşi eliminase duşmanii şi îşi îndeplinise datoria de prieten şi tată. Se putea bucura de anii de bătrâneţe cu conştiinţa împăcată, se putea retrage departe de murdăriile din lumea lui şi îşi putea asuma rolul care i se potrivea cel mai mult: acela de bancher onorabil şi stâlp al societăţii.

Cei trei copii ai lui îşi aveau carierele lor proprii, sigure şi de succes. Fiul cel mare, Valerius, avea acum treizeci şi şapte de ani, era căsătorit şi avea copii. Era colonel în Armata Statelor Unite şi ţinea prelegeri la West Point. Cariera lui fusese determinată de timiditatea pe care o dovedise în copilărie. Don Aprile îi asigurase intrarea la West Point în calitate de cadet pentru a-i corecta această deficienţă de caracter.

Cel de-al doilea fiu, Marcantonio, ajunsese, la numai treizeci şi cinci de ani, printr-un mister al combinării genelor, director executiv la o reţea naţională de televiziune. În copilărie fusese un posac şi trăise într-o lume imaginară, iar tatăl lui crezuse că nu va reuşi nimic serios în viaţă. Dar iată că acum numele lui apărea adeseori în ziare şi se spunea despre el că era un fel de creator vizionar, ceea ce îi făcea plăcere lui Don Aprile, dar

nu îl convingea. În fond, era tatăl băiatului. Cine să-l cunoască mai bine, dacă nu el?

Fiica lui, Nicole, fusese alintată Nikki în copilărie, dar când împlinise şase ani ceruse imperios să i se pronunţe numele întreg. Ea era partenera lui preferată de discuţii în contradictoriu. La douăzeci şi nouă de ani, era avocata unei corporaţii, feministă şi apărătoare din oficiu a delincvenţilor săraci şi disperaţi, care altfel nu-şi puteau permite o apărare adecvată. Se pricepea mai ales să-i scape pe criminali de scaunul electric, pe soţii ucigaşi de încarcerare şi pe violatorii în serie de închisoarea pe viaţă. Era absolut împotriva pedepsei cu moartea, credea în reabilitarea oricărui infractor şi era un critic sever al structurii economice a Statelor Unite. Considera că o ţară atât de bogată ca America nu putea rămâne nepăsătoare la soarta celor nevoiaşi, indiferent de greşelile comise de ei. Cu toate acestea, era un negociator priceput şi dur în cadrul legislaţiei specifice corporaţiilor, o femeie sigură pe ea, care nu rămânea neobservată. Ea şi Don Aprile nu căzeau de acord niciodată.

Cât despre Astorre, acesta făcea parte din familie şi era cel mai apropiat de Don ca nepot oficial. Dar părea frate bun cu ceilalţi datorită intensei lui vitalităţi şi a farmecului inegalabil. De la trei până la şaisprezece ani fusese prietenul lor intim, adoratul frate vitreg mai mic – până la exilarea lui în Sicilia cu unsprezece ani în urmă. Don Aprile îi ordonase să se întoarcă atunci când se retrăsese.

Don Aprile îşi plănui cu grijă retragerea. Îşi împărţi imperiul în intenţia împăcării cu potenţialii inamici, dar îşi omagie şi prietenii credincioşi, ştiind că recunoştinţa era cea mai puţin durabilă dintre virtuţi şi că putea fi reîmprospătată doar prin daruri repetate. Avu grijă în mod special să cadă la pace cu Timmona Portella. Portella era periculos din cauza excentricităţii şi naturii lui criminale, în numele căreia ucidea cu pasiune şi nu întotdeauna din necesitate.

Cum reuşise Portella să scape din războiul fulger declanşat de F.B.I. în anii ’90 era un mister pentru toată lumea. Asta pentru că el era un „don” născut în America – lipsit de subtilitate, un om neprevăzător şi nestăpânit, cu un temperament exploziv. Avea un trup imens, o burtă enormă şi umbla îmbrăcat ca un *picciotto* din Palermo, un tânăr ucenic ucigaş, cu haine bălţate numai din mătase. Îşi câştigase puterea din distribuirea de droguri ilegale. Nu fusese niciodată căsătorit şi, la vârsta de cincizeci de ani, încă umbla după femei. Singura persoană pentru care nutrea o reală afecţiune era fratele lui mai mic, Bruno, care părea uşor retardat, dar moştenise aceeaşi brutalitate.

Don Aprile nu avusese niciodată încredere în Portella şi rareori făcuse afaceri cu el. Îl considera periculos datorită slăbiciunii lui şi vedea în el un om care trebuia neutralizat. Aşa că îl convocă la o întâlnire.

Portella veni împreună cu fratele lui, Bruno. Aprile îi întâmpină cu obişnuita lui curtoazie neostentativă, dar trecu repede la subiect.

— Dragul meu Timmona, spuse el. Eu mă retrag din toate afacerile. Rămân doar cu băncile. Aşa că tu vei rămâne singurul vizat, deci trebuie să fii foarte precaut. Dacă vei avea vreodată nevoie de un sfat, vino la mine. Chiar dacă mă retrag, nu voi fi complet lipsit de resurse.

Bruno, o copie a fratelui său la dimensiuni mai reduse, căruia reputaţia lui Don Aprile îi producea groază, dar şi veneraţie, zâmbi de plăcere, văzând de cât respect se bucura fratele lui. Dar Timmona îl înţelesese pe Don mai bine. Ştia că primise un avertisment din partea lui.

Înclină capul în faţa lui Don Aprile, plin de respect.

— Întotdeauna ai dat dovadă de cea mai mare înţelepciune dintre noi toţi, spuse el. Şi respect ceea ce faci acum. Poţi conta pe prietenia mea.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Don Aprile. Acum, ca un dar pe care ţi-l ofer, îţi cer să ţii seama de acest avertisment. Acel om de la F.B.I., Cilke, este foarte imprevizibil. Să nu ai în nici un caz încredere în el. E

îmbătat de succes, iar tu vei fi următoarea lui ţintă.

— Dar tu şi cu mine am scăpat deja de el, spuse Timmona. Deşi i-a pus la pământ pe toţi prietenii noştri, nu mi-e teamă de el, dar îţi mulţumesc oricum.

Închinară un pahar în cinstea înţelegerii, apoi fraţii Portella plecară.

În maşină, Bruno spuse:

— Mare om!

— Da, aprobă Timmona. A fost un mare om.

Cât despre Don Aprile, era foarte satisfăcut. Văzuse neliniştea din ochii lui Timmona şi asta îl asigurase că nu mai avea de ce să se teamă în privinţa lui.

Don Aprile îi ceru o întâlnire între patru ochi lui Kurt Cilke, şeful Biroului F.B.I. din New York. Spre propria lui surprindere, Don Aprile nutrea o adevărată admiraţie faţă de Cilke. Acesta trimisese în închisoare cea mai mare parte a capilor Mafiei de pe Coasta de Est, reuşind aproape să le anihileze autoritatea.

Don Raymonde Aprile reuşise să scape de el cu multă iscusinţă, căci cunoştea identitatea informatorului secret al lui Cilke, care făcuse posibilă reuşita operaţiunii iniţiate de el. Dar cel mai important motiv al admiraţiei lui Don Aprile era faptul că Cilke jucase întotdeauna cinstit, nu încercase niciodată înscenări, nu hârţuise pe nimeni cu insistenţa şi nu făcuse public nici un amănunt semnificativ legat de copiii şefului mafiot. Aşa că Don Aprile considera că era un act de onestitate să-l avertizeze.

Întâlnirea avu loc la reşedinţa de la ţară a lui Don Aprile din Montauk. Cilke trebuia să vină singur, ceea ce reprezenta o violare a regulilor Biroului. Însuşi directorul F.B.I. aprobase acest lucru, dar insistase ca Cilke să folosească un aparat special de înregistrare. Acesta era implantat în corpul lui, sub cavitatea toracică, fiind invizibil pe pereţii exteriori ai torsului. Aparatul nu era cunoscut public, iar fabricarea lui se făcea sub un control strict. Cilke ştia că adevăratul scop al aparatului era să înregistreze ceea ce avea să îi spună el lui Don Aprile.

Se întâlniră într-o după-amiază aurie de octombrie pe veranda lui Don Aprile. Cilke nu reuşise niciodată să pătrundă în casa aceea cu un instrument de ascultare, iar un judecător interzisese supravegherea fizică permanentă. De data asta nu fu percheziţionat în nici un fel de oamenii lui Don Aprile, ceea ce îl surprinse. Era evident că Don Aprile nu avea de gând să-i facă nici o propunere ilegală.

Ca de obicei, Cilke fu uimit şi chiar puţin tulburat de impresia pe care i-o făcea Don Aprile. Deşi ştia că şeful mafiot ordonase sute de crime şi încălcase nenumărate legi ale societăţii, Cilke nu putea să-l urască. Cu toate acestea, vedea în aceşti oameni răul, deoarece atacaseră însăşi structura civilizaţiei.

Don Aprile purta un costum de culoare închisă, cravată asortată şi cămaşă albă. Avea o expresie gravă şi, în acelaşi timp, înţelegătoare, iar trăsăturile feţei lui erau blânde, ca ale unui om care iubeşte virtutea. Cilke se întreba cum era posibil ca o faţă atât de umană să îi aparţină unui om atât de lipsit de scrupule.

Mafiotul avu delicateţea să nu-i întindă mâna oaspetelui său, ca să nu îl pună într-o situaţie jenantă. În schimb, îi făcu semn să ia loc şi îl salută printr-o înclinare a capului.

— M-am hotărât să mă pun pe mine şi pe familia mea sub protecţia ta – adică sub protecţia societăţii, spuse el.

Cilke era uimit. Ce naiba voia să spună bătrânul?

— În ultimii douăzeci de ani m-ai considerat duşmanul tău. M-ai urmărit pas cu pas. Dar ţi-am fost recunoscător pentru *fair play-ul* de care ai dat dovadă. Niciodată n-ai falsificat dovezi şi nici n-ai încurajat sperjurul împotriva mea. Mi-ai trimis la închisoare majoritatea prietenilor şi ai încercat din răsputeri să faci acelaşi lucru şi cu mine.

Cilke zâmbi.

— Încă mai încerc, spuse el.

Don Aprile încuviinţă.

— M-am descotorosit de toate afacerile dubioase, cu excepţia câtorva bănci, care sunt, desigur, o afacere

respectabilă. M-am pus sub protecţia societăţii voastre. În schimbul acestei protecţii, îmi voi face datoria faţă de această societate. Poţi face ca lucrurile să decurgă mult mai simplu dacă nu mă mai urmăreşti. Căci nu mai ai de ce să o faci.

Cilke ridică din umeri.

— Biroul hotărăşte asta. Te urmăresc de atâta vreme. De ce m-aş opri acum? Poate am noroc.

Expresia lui Don Aprile deveni mai gravă şi mai obosită.

— Vreau să fac un schimb cu tine. Succesele tale răsunătoare din ultimii ani mi-au influenţat decizia. Ideea e că îţi cunosc cel mai important informator, ştiu cine este. Şi n-am suflat o vorbă nimănui.

Cilke avu o ezitare de câteva secunde, apoi spuse impasibil:

— Nu am un asemenea informator. Şi repet, Biroul decide, nu eu. Aşa că mi-am pierdut timpul degeaba.

— Nu, nu, spuse Don Aprile. Nu caut să obţin avantaje, ci doar o înţelegere. În virtutea vârstei mele, dă-mi voie să-ţi spun ce am aflat. Nu te folosi de puterea ta numai pentru că-ţi vine la îndemână să o faci. Şi nu te complace în iluzia unei victorii sigure când logica îţi spune că există cel puţin bănuiala că s-ar putea produce o tragedie. Dă-mi voie să-ţi spun că acum te privesc ca pe un prieten, nu ca pe un duşman, şi cântăreşte singur ce ai de pierdut sau de câştigat dacă îmi respingi oferta.

— Dar, dacă într-adevăr te-ai retras, la ce-mi mai foloseşte prietenia ta? spuse Cilke, zâmbind.

— Vei câştiga bunăvoinţa mea, răspunse Don Aprile. Şi asta valorează ceva chiar şi din partea celui mai mărunt dintre oameni.

Mai târziu, Cilke derulă banda în prezenţa adjunctului său, Bill Boxton, care întrebă:

— Despre ce naiba e vorba?

— Trebuie să înveţi chestiile astea, îi explică Cilke. A vrut să-mi spună că nu este total inofensiv, că mă are în

vizor.

— Ce prostie, spuse Boxton. Nu se pot atinge de un agent federal.

— Aşa este, spuse Cilke. Tocmai de aceea am continuat să-l supraveghez, indiferent dacă s-a retras. Cu toate acestea trebuie să fiu precaut. Nu poţi fi sigur niciodată...

După ce a studiat istoria celor mai prestigioase familii din America, a acelor baroni tâlhari care îşi clădiseră averile încălcând fără scrupule legile şi etica societăţii umane, Don Aprile a devenit, ca şi ei, un binefăcător pentru toată lumea. La fel ca ei, avea imperiul său propriu – era proprietarul a zece bănci particulare aflate în cele mai mari oraşe ale lumii. Aşa că a donat sume generoase în vederea construirii unui spital pentru cei săraci. A avut o contribuţie importantă şi în lumea artelor. A înfiinţat o catedră pentru studiul Renaşterii la Universitatea din Columbia.

Este adevărat că Yale şi Harvard i-au refuzat donaţia de douăzeci de milioane pentru numirea unui cămin „Cristofor Columb", deoarece, în acea vreme, acest personaj istoric avea o reputaţie proastă în cercurile intelectuale. Yale s-a oferit să accepte banii în schimbul denumirii căminului „Sacco şi Vanzetti", dar pe Don Aprile nu îl interesau Sacco şi Vanzetti. Îi dispreţuia pe martiri.

Un om mai meschin s-ar fi simţit insultat şi ar fi păstrat ranchiuna. Dar nu şi Don Raymonde Aprile. El s-a mulţumit să ofere banii Bisericii Catolice pentru pomenirea soţiei sale, care urcase la ceruri cu douăzeci de ani în urmă.

A mai donat un milion de dolari Asociaţiei de Binefacere de pe lângă Poliţia din New York şi un alt milion de dolari unei societăţi pentru protecţia imigranţilor ilegali. În cei trei ani care au urmat retragerii sale, a revărsat asupra lumii un potop de binefaceri. Şi-a deschis punga ori de câte ori a fost rugat, cu o singură excepţie. A respins cererile insistente ale fiicei lui, Nicole, de a contribui la Campania împotriva Pedepsei cu Moartea –

cruciada pe care o purta pentru anularea pedepsei capitale.

Este uimitor cum trei ani de fapte bune şi generozitate pot aproape să şteargă din memoria publică o reputaţie de treizeci de ani de acte de violenţă. Dar marii oameni îşi pot, de asemenea, cumpăra bunăvoinţa celorlalţi, iertarea pentru trădarea prietenilor şi pentru comandarea de execuţii. Iar Don Aprile a avut această slăbiciune universală.

Căci Don Raymonde Aprile era un om care trăise după regulile stricte ale propriei lui moralităţi de o factură specială. „Codul de legi" după care s-a condus a atras respectul celorlalţi timp de peste treizeci de ani şi a generat extraordinara teamă care a stat la baza puterii lui. Una dintre doctrinele acestui cod era totala lipsă de îndurare.

Aceasta nu provenea dintr-o cruzime înnăscută sau dintr-o dorinţă psihopată de a provoca durere, ci dintr-o convingere fermă: aceea că oamenii refuză să facă ceea ce li se cere. Până şi îngerul Lucifer l-a înfruntat pe Dumnezeu şi a fost alungat din Rai.

Astfel că un om ambiţios, care lupta pentru putere, nu avea altă cale de urmat. Desigur că au existat metode de convingere, concesii făcute intereselor celuilalt. Era normal să fie aşa. Dar dacă toate acestea nu dădeau nici un rezultat, nu mai rămânea decât pedeapsa cu moartea.

Niciodată ameninţări cu alte forme de pedeapsă, care ar fi putut inspira ideea de represalii. Pur şi simplu eliminarea din sfera pământeană, faţă de care nu exista nici o cale de negociere.

Trădarea era cea mai gravă ofensă. Familia trădătorului avea de suferit; la fel şi cercul lui de prieteni. Întreaga lui lume se năruia. Căci există mulţi oameni curajoşi şi mândri care sunt în stare să-şi joace viaţa pentru propriul lor câştig, dar se gândesc de două ori înainte să o rişte pe a celor dragi. În acest fel, Don Aprile a reuşit să dea naştere unui val de teroare. Se bizuia pe generozitatea lui în materie de bunuri lumeşti dacă voia să

le câştige dragostea celorlalţi, de care avea totuşi mai puţină nevoie.

Dar trebuie spus că era la fel de necruţător cu sine însuşi. Cu toată imensa lui putere, nu a putut împiedica moartea tinerei lui soţii, după ce aceasta îi dăruise trei copii. Ea a murit de cancer după o suferinţă cumplită şi îndelungată, vegheată de soţul ei timp de şase luni. În tot acel timp, Don Aprile a ajuns la concluzia că aceasta era pedeapsa lui pentru toate păcatele mortale pe care le comisese, aşa că şi-a pronunţat singur sentinţa: nu se va mai recăsători niciodată. Îşi va trimite copiii departe de casă, spre a fi educaţi în spiritul legilor societăţii civile, ca să nu crească în lumea lui atât de plină de ură şi de pericole. Îi va ajuta să-şi găsească drumul în viaţă, dar nu îi va implica niciodată în activităţile lui. Cu sufletul sfâşiat de tristeţe, a decis că nu va cunoaşte niciodată ce înseamnă să fi părinte cu adevărat.

Prin urmare, Don Aprile a rezolvat trimiterea lui Valerius, Marcantonio şi Nicole la şcoli particulare în regim de internat. Nu i-a amestecat niciodată în viaţa lui personală. Veneau acasă în vacanţe, când el juca rolul unui tată grijuliu, dar distant însă nu făceau niciodată parte din lumea lui.

Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor măsuri, deşi erau conştienţi de reputaţia tatălui lor, copiii lui îl iubeau. Nu vorbeau niciodată între ei despre asta. Era unul dintre acele secrete de familie care nu mai era deloc un secret.

Nimeni n-ar fi putut spune că Don Aprile era un sentimental. Avea foarte puţini prieteni personali, nu ţinea nici un animal de casă şi evita pe cât posibil să participe la adunări sociale sau când erau sărbători. O singură dată, cu mulţi ani în urmă, făcuse un gest de compasiune, care i-a umplut de uimire pe colegii lui din America.

Când s-a întors din Sicilia cu micul Astorre, Don Aprile şi-a găsit soţia iubită pe patul de moarte şi pe cei trei copii răpuşi de durere. Nevrând ca această atmosferă să-l impresioneze pe copilul aflat la o vârstă fragedă şi de teamă să nu fie traumatizat în vreun fel, Don Aprile a

hotărât să-l lase în grija unuia dintre cei mai apropiaţi consilieri ai lui, Frank Viola, şi a soţiei acestuia. Însă decizia s-a dovedit, a fi neinspirată. În acea perioadă, Frank Viola nutrea ambiţia să-i ia locul lui Don Aprile.

Dar la puţin timp după moartea soţiei lui Don Aprile, Astorre Viola, în vârstă de trei ani, a devenit un membru al familiei personale a căpeteniei mafiote, deoarece „tatăl" lui s-a sinucis în portbagajul propriei maşini, o moarte destul de dubioasă, iar mama lui a murit în urma unei hemoragii cerebrale. Abia atunci l-a luat Don Aprile pe Astorre în casa lui, asumându-şi titlul de unchi.

Când Astorre a crescut destul de mult ca să înceapă să întrebe de părinţii lui, Don Raymonde i-a spus că rămăsese orfan. Dar Astorre era un băiat curios şi tenace, aşa că, pentru a pune capăt tuturor întrebărilor, Don Aprile i-a spus că părinţii lui fuseseră ţărani, nu avuseseră posibilităţi materiale să-l crească şi muriseră, neştiuţi de nimeni, într-un mic sat sicilian. Don Aprile ştia că explicaţia nu satisfăcea pe deplin curiozitatea băiatului şi simţea o undă de vinovăţie la gândul că îl minţea, dar era important ca rădăcinile lui mafiote să rămână un secret atâta timp cât era încă mic – pentru siguranţa lui Astorre şi a copiilor lui Don Aprile.

Don Raymonde era un om prevăzător şi ştia că puterea lui nu va dura veşnic – trăia într-o lume în care trădarea pândea la tot pasul. De la bun început a plănuit să treacă de cealaltă parte a baricadei, să se bucure de siguranţa societăţii organizate. Nu că ar fi fost cu adevărat conştient de acest ţel, dar marii oameni ştiu din instinct ce le rezervă viitorul. Iar în acest caz a acţionat cu adevărat din compasiune. Căci Astorre Viola, la vârstă de trei ani, nu dădea nici un semn, nici o dovadă de ceea ce avea să devină la vârsta maturităţii. Sau în legătură cu rolul important pe care avea să-l joace în cadrul Familiei.

Don Aprile a înţeles că gloria Americii s-a legat de apariţia marilor familii, că formarea unei clase sociale superioare s-a datorat unor oameni care la început au comis crime grave împotriva acestei societăţi.

Aceiaşi oameni, căutând să-şi clădească averile, au construit America şi au lăsat în urmă, acoperite de colbul uitării, toate faptele rele comise. Dar ce altceva puteau face? Să lase întinsele câmpii ale Americii acelor indieni care nici nu puteau ridica o locuinţa cu trei etaje? Să lase California mexicanilor, care nu aveau nici capacitatea tehnică, nici viziunea unor mari apeducte care să irige pământurile, dând posibilitatea unor milioane de oameni să ducă o viaţă prosperă? America a dat dovadă de geniu când a atras milioane de oameni săraci din toată lumea, ispitindu-i să se înhame la anevoioasa muncă de construire a căilor ferate, a barajelor şi a clădirilor care atingeau norii. Da, Statuia Libertăţii a fost o scânteie de geniu vizionar. Şi n-a ieşit totul atât de bine? Sigur că au avut loc şi tragedii, dar asta-i viaţa. Oare nu era America cel mai măreţ Corn al Abundenţei cunoscut vreodată? Nu era o măsură nedreaptă cel mai mic preţ care putea fi plătit? Întotdeauna indivizii au fost nevoiţi să se sacrifice în scopul progresului civilizaţiei şi societăţii.

Dar mai există şi o altă definiţie a unui om mare. În esenţă, acesta nu acceptă o asemenea povară. Într-un fel sau altul, prin crimă, imoralitate sau prin pură viclenie, el va ajunge pe culmea acestui val de progres uman fără sacrificii.

Don Raymonde Aprile era un astfel de om. El şi-a clădit propria putere prin inteligenţă şi printr-o totală lipsă de îndurare. A provocat frică, a devenit o legendă. Dar copiii lui, atunci când au crescut, nu au dat niciodată crezare cumplitelor poveşti despre tatăl lor.

Exista legenda începuturilor autorităţii lui ca şef de Familie. Don Aprile controla o companie de construcţii condusă de un subordonat, Tommy Liotti, pe care şeful mafiot îl ajutase să se îmbogăţească la o vârstă fragedă prin nişte contracte de construcţii orăşeneşti. Tommy Liotti era un bărbat chipeş, spiritual, absolut fermecător în societate, a cărui companie îl încânta pe Don. Avea un singur cusur: bea prea mult.

Tommy s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a soţiei

lui Don Aprile, Liza, o femeie frumoasă şi de modă veche, cu o limbă ascuţită, care considera că era de datoria ei să tempereze evidenta admiraţie de sine a soţului ei. Aceasta a dus la câteva incidente nefericite. El îi accepta criticile destul de bine când era treaz, dar când era beat o plesnea peste faţă destul cât să-şi muşte limba.

Partea proasta era că bărbatul avea o putere neobişnuită din cauză că în tinereţe muncise din greu pe şantierele de construcţii. De aceea şi purta întotdeauna cămăşi cu mâneci scurte, care îi scoteau în evidenţă antebraţele minunat clădite şi bicepşii puternici.

Din nefericire, aceste incidente s-au prelungit pe durata a doi ani. Într-o noapte Tommy i-a spart nasul Lizei şi i-a scos câţiva dinţi, ceea ce a dus la intervenţii chirurgicale costisitoare. Femeia nu a îndrăznit să-i ceară protecţia soţiei lui Don Aprile, deoarece aceasta ar fi însemnat, probabil, să rămână văduvă, iar ea încă îşi iubea soţul.

Don Aprile nu obişnuia să se amestece în neînţelegerile casnice ale subordonaţilor lui. Asemenea lucruri nu puteau fi rezolvate niciodată. Dacă un soţ şi-ar fi ucis soţia, nu s-ar fi simţit câtuşi de puţin îngrijorat. Dar bătăile reprezentau o ameninţare potenţiala pentru relaţiile lui de afaceri. O femeie furioasă putea să depună mărturie sau să dea unele informaţii periculoase. Căci soţul în cauză ţinea în casă sume mari de bani lichizi pentru desele situaţii în care trebuia să ofere mita atât de necesară în contractele orăşeneşti.

Prin urmare, Don Aprile l-a convocat pe soţ. Cu cea mai mare politeţe, i-a adus la cunoştinţă că se amesteca în viaţa lui personală doar pentru că îi puteau fi afectate afacerile. L-a sfătuit să scape de soţie omorând-o pur şi simplu sau divorţând, dar în orice caz i-a interzis s-o maltrateze. Soţul l-a asigurat că maltratările vor înceta. Dar Don Aprile nu avea încredere în el. Observase ceva lucind în ochii bărbatului, scânteia încăpăţânării. El considera faptul că un om era gata să facă după bunul plac, indiferent de cost, drept unul dintre cele mai mari

mistere ale vieţii. Marii oameni s-au aliat cu îngerii, plătind un preţ îngrozitor. Cei aflaţi în slujba răului cedează celor mai mărunte capricii care le aduc satisfacţii mărunte, acceptând în schimb să ardă în flăcările iadului.

Aşa s-a întâmplat cu Tommy Liotti. În anul care a urmat, limba ascuţită a Lizei a amendat tot mai necruţător slăbiciunile soţului ei. În ciuda avertismentului lui Don Aprile, în ciuda faptului că îşi iubea copiii şi soţia, Tommy a continuat să o bată cu o violenţă ieşită din comun. Ea a ajuns în spital cu câteva coaste rupte şi un plămân străpuns.

Cu banii şi relaţiile politice de care dispunea, Tommy l-a cumpărat pe unul dintre judecătorii corupţi ai lui Don Aprile, dându-i o mită enormă. Apoi a convins-o pe soţia lui să se întoarcă.

Don Aprile a asistat la toate acestea cu o oarecare mânie şi, cu regret în suflet, a fost nevoit să intervină. Mai întâi s-a ocupat de aspectele practice. A obţinut o copie a testamentului soţului şi a constatat că îşi lăsase toate bunurile materiale soţiei şi copiilor, ca un bun cap de familie. Soţia lui avea să fie o văduvă bogată. Apoi a trimis o echipă specială cu instrucţiuni precise. După o săptămână, judecătorul a primit o cutie lungă, legată cu panglici, în care, ca şi cum ar fi fost o pereche de mânuşi lungi de mătase, se aflau cele două antebraţe masive ale soţului. La încheietura unuia dintre ele încă se afla Rolex-ul scump pe care i-l dăruise Don Aprile cu mai mulţi ani în urmă în semn de stimă. În ziua următoare, restul trupului a fost găsit plutind pe apă în dreptul Podului Verrazano.

Altă legendă avea darul să te înfioreze din cauza ambiguităţii ei, la fel ca unele povestiri copilăreşti cu fantome. În perioada în care copiii lui Don Aprile se aflau la internat, un ziarist talentat şi întreprinzător, cunoscut pentru dezvăluirile pline de spirit cu privire la slăbiciunile oamenilor celebri, le-a dat de urmă şi i-a atras într-un schimb de cuvinte aparent inofensiv. Jurnalistul a făcut mare haz pe seama naivităţii lor, a hainelor şcolăreşti şi a idealismului tineresc de a face lumea mai bună. Ziaristul a

remarcat contrastul dintre toate acestea şi reputaţia tatălui lor, recunoscând însă că Don Aprile nu fusese niciodată condamnat pentru vreo crimă.

Articolul a ajuns celebru şi a circulat prin redacţiile din toată ţara chiar înainte de a fi publicat. A fost unul din acele succese la care visează orice jurnalist. Cu toţii au fost încântaţi.

Ziaristul era un iubitor al naturii şi, în fiecare an, îşi ducea soţia şi pe cei doi copii la o cabană din nordul statului New York, unde vânau, pescuiau şi duceau o viaţă simplă. S-au dus acolo şi într-un week-end prelungit de Ziua Recunoştinţei. Sâmbătă, cabana aflată la cincisprezece kilometri de cel mai apropiat oraş a luat foc. Timp de două ore nu le-a venit nimeni în ajutor. În acest răstimp, casa s-a transformat într-un morman de lemne arse şi fumegânde, iar din ziarist şi din familia lui n-au mai rămas decât nişte schelete incandescente. A urmat un scandal enorm şi ample investigaţii, dar nu s-a descoperit nici o dovadă de crimă. Concluzia a fost că familia s-a asfixiat cu fum înainte de a se putea salva.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. La câteva luni după tragedie, au început să circule diverse zvonuri. F.B.I.-ul, poliţia şi presa au primit informaţii anonime. Acestea pretindeau că incendiul fusese un act de răzbunare al infamului Don Aprile. Avidă de subiecte, presa a cerut redeschiderea cazului. Cazul a fost redeschis, dar nu s-a pronunţat nici o acuzaţie. Dar, în ciuda oricăror indicii, acesta a devenit o nouă legendă a ferocităţii lui Don Aprile.

Toate acestea priveau opinia publică; autorităţile erau satisfăcute că, măcar în acest caz, Don Aprile era fără pată. Se ştia că jurnaliştii erau ocoliţi de represalii. Ar fi trebuit să fie eliminaţi cu miile, aşa că ce rost mai avea să o facă? Don Aprile era prea inteligent că să-şi asume un asemenea risc. Totuşi legenda n-a murit niciodată. Unele echipe F.B.I. credeau chiar că Don Aprile însuşi răspândise zvonurile, ca să dea naştere legendei. Şi a reuşit.

Dar mai exista şi o altă latură a caracterului lui Don Aprile: generozitatea lui. Dacă îl serveai cu credinţă, te

îmbogăţeai şi aveai un protector nepreţuit la nevoie. Recompensele oferite de Don erau enorme, pe cât de implacabile erau pedepsele. Aceasta era legenda lui.

După întâlnirile cu Portella şi Cilke, Don Aprile avea de rezolvat unele detalii. El a pus în funcţiune sistemul în vederea aducerii acasă a lui Astorre Viola după exilul de unsprezece ani.

Avea nevoie de Astorre, pe care îl pregătise cu grijă pentru acest moment. Astorre era preferatul lui Don Aprile, ocupând în sufletul lui un loc mai important chiar decât propriii copii. Copilul Astorre fusese mereu un lider, dovedind precocitate în modul sociabil în care se comporta. Îl iubea pe Don Aprile şi nu se temea de el, aşa cum o făceau uneori copiii lui. Şi, deşi Valerius şi Marcantonio aveau douăzeci, respectiv optsprezece ani, când Astorre avea zece ani, acesta şi-a câştigat independenţa faţă de ei. Când Valerius, care avea veleităţi de soldat disciplinat, a încercat să-i aplice o pedeapsă aspră, s-a opus. Marcantonio era mult mai afectuos cu el. I-a încurajat pasiunea de a cânta, cumpărându-i primul banjo din viaţă. Astorre a primit darul ca pe un act de curtoazie al unui adult faţă de alt adult.

Singura de la care Astorre primea ordine era Nicole. Deşi era cu doi ani mai mare decât el, îl trata ca pe un pretendent, căci promitea încă de pe atunci. Îl lua cu ea la cumpărături şi îl asculta transportată când îi cânta balade italieneşti. Dar l-a şi plesnit peste faţă când a încercat să o sărute. Căci, încă de la o vârstă fragedă, Astorre s-a lăsat fermecat de frumuseţea feminină.

Iar Nicole era cu adevărat frumoasă. Avea ochii mari şi negri şi un zâmbet senzual; faţa ei reflecta toate emoţiile care o încercau. Ar fi înfruntat făţiş pe oricine ar fi insinuat că ea, ca femeie, nu era la fel de importantă ca orice bărbat din lume. Ura faptul că nu avea forţa fizică a fraţilor săi şi a lui Astorre, faţă de care nu-şi putea impune voinţa prin forţă, ci prin farmec feminin. De aceea era totalmente neînfricată şi îi zeflemisea pe toţi, inclusiv pe

tatăl ei, în ciuda reputaţiei lui înfricoşătoare.

După moartea soţiei lui, când copiii erau încă mici, Don Aprile şi-a făcut un obicei să-şi petreacă o lună de vară în Sicilia. Iubea viaţa din satul lui natal, aflat în apropierea oraşului Montelepre. Acolo încă mai avea o proprietate, o casă care fusese reşedinţa de la ţară a unui conte şi care se numea Villa Grazia.

După câţiva ani a angajat o menajeră, o văduvă din Sicilia pe nume Caterina. Era o femeie chipeşă şi robustă, dăruită cu o frumuseţe caldă, de ţărancă, şi care ştia foarte bine să conducă un conac şi să atragă respectul sătenilor. A devenit amanta lui. Dar Don Aprile a păstrat tăcerea asupra acestui fapt în faţa familiei şi prietenilor, deşi acum era un bărbat de patruzeci de ani şi un adevărat rege în lumea lui.

Astorre Viola avea numai zece ani când l-a însoţit pentru prima dată pe Don Aprile în Sicilia. Acesta fusese rugat să medieze un conflict între *cosca* familiei Corleonizi şi cea a familiei Clericuzio. Mai mult, era un motiv în plus şi o plăcere să petreacă o lună liniştită la Villa Grazia.

La cei zece ani ai lui, Astorre era un băiat afabil – acesta este cuvântul care i se potrivea. Dar era şi un copil vesel; faţa lui rotundă şi frumoasă cu pielea măslinie iradia iubire. Cânta tot timpul, cu o voce drăgălaşă de tenor. Iar când nu cânta, îi delecta pe toţi cu o conversaţie plină de vioiciune. Cu toate acestea, avea înflăcărarea unui rebel înnăscut şi îi teroriza pe toţi ceilalţi băieţi de vârsta lui.

Don Aprile l-a luat cu el în Sicilia, socotind că era cea mai bună companie pentru un om de vârstă mijlocie, ceea ce era discutabil în cazul amândurora, precum şi o reflectare a felului în care Don Aprile îşi crescuse propriii copii.

După ce şi-a rezolvat afacerile personale, Don Aprile a mediat disputa şi a instaurat o pace temporară. Apoi s-a bucurat de zilele petrecute în satul lui natal, retrăindu-şi copilăria. A mâncat lămâi, portocale şi măsline din butoaiele cu saramură în care erau ţinute şi a făcut lungi

plimbări cu Astorre sub soarele neîndurător al Siciliei, care îşi reflecta razele în toate acoperişurile caselor şi în pietrele întâlnite la tot pasul, învăluind totul într-o căldură teribilă. I-a povestit băiatului despre bandiţii sicilieni, despre lupta lor împotriva maurilor, a francezilor, a spaniolilor, ba chiar şi împotriva Papei. I-a mai istorisit şi poveşti despre eroul local, marele Don Zeno.

Seara priveau împreună de pe terasa Villei Grazia cerul azuriu al Siciliei presărat cu mii de stele care licăreau în întuneric şi fulgerele care păreau că ameninţă munţii aflaţi la mică distanţă de ei, Astorre a învăţat imediat dialectul sicilian şi s-a obişnuit să mănânce măsline negre direct din butoi ca pe bomboane.

În numai câteva zile, Astorre şi-a impus autoritatea într-o bandă de băieţi din sat. Pentru Don Aprile era uimitor cum de reuşise acest lucru, căci copiii sicilieni erau deosebit de mândri şi nu se temeau de nimeni. Mulţi dintre aceşti îngeraşi de zece ani erau deja familiarizaţi cu *lupara,* omniprezenta puşcă siciliană.

Don Aprile, Astorre şi Caterina petreceau lungi seri de vară mâncând fructe proaspete şi bând sucul acestora în grădina luxuriantă în care lămâii şi portocalii înmiresmau aerul cu parfumul lor. Câteodată, vechi prieteni din copilărie ai lui Don Aprile erau invitaţi la cină şi la o partidă de cărţi. Atunci, Astorre o ajuta pe Caterina să servească băuturile.

Caterina şi Don Aprile nu şi-au afişat niciodată în public afecţiunea, dar satul a înţeles totul şi, prin urmare, nici un bărbat nu îndrăznea să o abordeze cu galanterie. Toţi îi arătau respectul datorat doamnei casei. Niciodată Don Aprile nu s-a simţit mai bine.

Dar, cu doar trei zile înainte de sfârşitul vizitei, s-a întâmplat ceva de neconceput: Don Aprile a fost răpit pe când se plimba pe străzile satului.

În provincia învecinată Cinesi, una dintre cele mai înapoiate şi subdezvoltate din Sicilia, căpetenia *coscăi* săteşti, un *Mafioso* local, era un bandit feroce şi îndrăzneţ

pe nume Fissolini. Având o putere absolută pe plan local, el nu avea efectiv nici o comunicare cu celelalte *cosca* mafiote de pe insulă. Nu ştia nimic despre puterea enormă a lui Don Aprile şi nici nu credea că aceasta s-ar putea răsfrânge şi asupra lumii lui îndepărtate şi sigure. S-a hotărât să-l răpească pe Don Aprile şi să-l ţină în captivitate până la primirea sumei de răscumpărare. Singura lege pe care ştia că o nesocotea era încălcarea teritoriului *coscăi* vecine, dar americanul părea o pradă prea bogată ca să nu merite riscul.

Cosca este unitatea de bază a ceea ce poartă numele de Mafia şi se compune de obicei din rudele de sânge. Cetăţenii care respectă legea, ca de pildă avocaţii sau doctorii, intră intr-o *cosca* pentru a beneficia de protejarea propriilor interese. Fiecare *cosca* este o organizaţie în sine şi pentru sine, dar ea se poate alia cu una mai puternică şi mai influentă. Aceste relaţii de alianţă formează ceea ce se cunoaşte în mod obişnuit sub numele de Mafia. Însă nu există nici un şef sau comandant suprem.

De obicei, o *cosca* deţine controlul asupra unui anumit resort din teritoriul ei. Există o *cosca* ce controlează preţul apei şi împiedică guvernul să construiască baraje care facilitează scăderea acestui preţ. În acest fel, ea distruge monopolul guvernului. O altă *cosca* se ocupa de pieţele de alimente şi de produse. În acea perioadă, cele mai puternice din Sicilia erau *cosca* Clericuzio din Palermo, care controla toate construcţiile din întreaga Sicilie şi *cosca* Corleonesi, care deţinea controlul asupra politicienilor de la Roma şi organiza transportul de droguri în toată lumea. Existau de asemenea *cosca* mărunte, care cereau taxă tinerilor romantici ca să cânte sub balcoanele iubitelor. Toate aceste *cosca* reglementau activităţile infracţionale. În cadrul lor nu erau toleraţi netrebnicii care-i jefuiau pe cetăţenii nevinovaţi ce îşi plăteau dările către *cosca.* Cei care înjunghiau oameni ca să le fure portofelele sau violau femei erau judecaţi sumar şi condamnaţi la moarte. Totodată, nu se admitea adulterul în cadrul unei *cosca.*

Atât bărbaţii, cât şi femeile care comiteau acest delict erau executaţi. Era un fapt ştiut şi înţeles.

Cosca lui Fissolini ducea o existenţă modestă. Ea controla vânzarea icoanelor, primea bani pentru protecţia animalelor sătenilor şi organiza răpiri de bogătaşi imprudenţi.

Aşa se face că Don Aprile şi micul Astorre, care se plimbau liniştiţi pe străzile satului lor, au fost ridicaţi în două camioane militare americane de epocă de către ignorantul Fissolini şi banda lui.

Cei zece bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte ţărăneşti erau înarmaţi cu puşti. Ei l-au smuls pe Don Aprile şi l-au aruncat în primul camion. Fără să şovăie, Astorre a sărit pe platforma deschisă a camionului ca să rămână cu Don Aprile. Bandiţii au încercat să-l arunce jos, dar el s-a agăţat de unul dintre pilonii de lemn. Camioanele au ajuns după o oră la poalele munţilor care înconjurau Montelepre. Apoi au încălecat cu toţii pe cai şi măgari şi au escaladat terasele stâncoase care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pe întreaga durată a călătoriei, băiatul a urmărit totul cu ochii lui mari şi verzi, dar n-a scos un cuvânt.

În amurg au ajuns la o peşteră săpată adânc în munte. Acolo au luat cina constând din miel fript, pâine de casă şi vin. În acest loc de popas se afla o statuie uriaşă a Fecioarei Maria, aşezată într-un altar de lemn închis la culoare şi cioplit de mână. Fissolini era un om credincios, în ciuda ferocităţii lui. De asemenea avea politeţea naturală a ţăranului şi de aceea li s-a prezentat lui Don Aprile şi băiatului. Nu încăpea nici o îndoială că era şeful bandei. Mic de statură, Fissolini avea o constituţie robustă, ca o gorilă. La brâu purta o puşcă şi două pistoale. Trăsăturile feţei lui păreau tăiate în stâncă, la fel ca pământul Siciliei, dar în ochi avea o sclipire de veselie. Iubea viaţa şi micile ei ironii, mai ales acum, când prizonierul lui era un american bogat, care valora cât greutatea lui în aur. Dar nu era duşmănos.

— Excelenţă, i se adresă el lui Don Aprile, să nu vă faceţi griji în privinţa băiatului. Mâine dimineaţă va duce

în oraş scrisoarea de răscumpărare.

Astorre mânca lacom. În viaţa lui nu mâncase ceva mai gustos decât acel miel fript. Într-un târziu, vorbi cu o îndrăzneală în care se simţea şi o notă de bună dispoziţie:

— Eu rămân cu unchiul Raymonde.

Fissolini râse.

— Mâncarea bună te face curajos. Ca să-mi dovedesc respectul faţă de Excelenţa Sa, am pregătit eu însumi această masă. Am folosit mirodeniile speciale ale mamei mele.

— Eu rămân cu unchiul meu, repetă Astorre pe un ton răspicat şi sfidător.

Don Aprile îi spuse lui Fissolini ferm, dar binevoitor:

— A fost o noapte minunată – mâncarea, aerul de munte, compania ta. Abia aştept să simt roua proaspătă a dimineţii. Dar după aceea te sfătuiesc să mă conduci înapoi în sat.

Fissolini se înclină respectuos.

— Ştiu că sunteţi bogat. Dar sunteţi chiar atât de puternic? O să cer o sută de mii de dolari americani.

— Mă insulţi, spuse Don Aprile. Îmi vei păta reputaţia. Dublează suma. Şi cere în plus cincizeci de mii pentru băiat. Şi se va plăti tot. Dar după asta toată viaţa ta va fi un etern şir de nenorociri.

Făcu o scurtă pauză şi continuă:

— Sunt uimit că ai putut fi atât de nesocotit.

Fissolini oftă.

— Trebuie să înţelegeţi, Excelenţă. Sunt un om sărac. Sigur că pot avea tot ce vreau în provincia mea, dar Sicilia e o ţară bătută de Dumnezeu, în care cei bogaţi sunt totuşi prea săraci ca să întreţină oameni ca mine. Trebuie să înţelegeţi că sunteţi singura mea şansă ca să fac avere.

— Atunci ar fi trebuit să vii la mine să-ţi oferi serviciile, spuse Don Aprile. Întotdeauna găsesc câte ceva pentru oamenii talentaţi.

— Spuneţi asta acum, că sunteţi slab şi lipsit de apărare, spuse Fissolini. Cei slabi sunt întotdeauna foarte generoşi. Dar vă voi urma sfatul şi voi cere dublu. Deşi mă

simt puţin vinovat pentru asta. Nici un om nu merită atât de mult. Şi îl voi lăsa pe băiat liber. Am o slăbiciune pentru copii – am şi eu patru şi trebuie să-i hrănesc.

Don Aprile îşi îndrepta privirea spre Astorre.

— Vrei să te duci?

— Nu, spuse Astorre, plecându-şi capul. Vreau să rămân cu tine.

Îşi ridică ochii şi îşi privi unchiul.

— Lasă-l să stea, îi spuse Don Aprile banditului.

Fissolini clatină din cap.

— O să plece. Am o reputaţie de apărat. Nu vreau să ajung să fiu cunoscut drept răpitor de copii. Pentru că, la urma urmei, Excelenţă, deşi am cel mai mare respect pentru dumneavoastră, o să vă trimit înapoi bucată cu bucată dacă nu plătesc. Dar dacă plătesc, vă dau cuvântul de onoare al lui Pietro Fissolini că nu va fi atins nici un fir de păr din mustaţa dumneavoastră.

— Îţi vei primi banii, spuse Don Aprile calm. Şi acum, haideţi să facem cel mai frumos lucru de pe lume. Nepoate, cântă-le acestor domni unul dintre cântecele tale.

Astorre le cântă bandiţilor, care se arătară încântaţi şi îl complimentară ciufulindu-i afectuos părul. Era cu adevărat un moment magic pentru toţi, când vocea copilului se înălţa peste munţi în acordurile unor cântece de dragoste.

Dintr-o peşteră învecinată se aduseră pături şi saci de dormit.

Fissolini spuse:

— Excelenţă, ce doriţi să mâncaţi la micul dejun mâine dimineaţă? Poate nişte peşte proaspăt pescuit? Iar la prânz, spaghete şi viţel? Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc, spuse Don Aprile. Doar puţină brânză şi fructe.

— Somn uşor, spuse Fissolini.

Privirea nefericită a băiatului îl înduioşa, aşa că îl bătu pe Astorre uşor pe cap.

— Mâine te vei odihni în patul tău.

Astorre închise ochii şi adormi imediat pe pământ, lângă Don Aprile.

— Stai lângă mine, spuse Don Aprile şi îl înconjură pe băiat cu braţele.

Astorre dormi atât de bine, încât soarele de un roşu cenuşiu era deasupra capului său când fu trezit de un zăngănit. Se ridică şi văzu că cincizeci de oameni înarmaţi umpluseră peştera. Don Aprile, blând, calm şi demn, stătea aşezat pe un morman mare de pietre şi sorbea dintr-o cană cu cafea.

Don Aprile îl văzu pe Astorre şi îi făcu semn să se apropie.

— Astorre, vrei puţină cafea?

Arătă cu degetul spre un bărbat din faţa lui.

— Acesta este bunul meu prieten, Bianco. El ne-a salvat.

Astorre văzu un uriaş care, deşi înfăşurat într-un strat considerabil de grăsime, purta costum şi cravată şi părea neînarmat, arătând mult mai înfricoşător decât Fissolini. Avea tot capul plin de cârlionţi albi şi nişte ochi mari şi injectaţi, şi emana forţă. Dar când vorbi cu o voce blândă şi răguşită, băiatul avu impresia că uriaşul voia să-şi mascheze forţa.

Octavius Bianco spuse:

— Don Aprile, trebuie să-mi cer iertare că am ajuns atât de târziu şi că aţi fost nevoiţi să dormiţi pe pământ, ca nişte ţărani de rând. Dar am venit de îndată ce am primit vestea. Am ştiut întotdeauna că Fissolini e un nătâng, dar nu m-am aşteptat niciodată să facă asta.

Se auzi un zgomot ca de ciocane şi câţiva oameni dispărură din raza vizuală a lui Astorre. Văzu doi băieţi tineri care îmbinau o cruce. Apoi, pe cealaltă latură a peşterii, îi văzu pe Fissolini şi pe cei zece bandiţi ai lui întinşi pe pământ, priponiţi de câţiva copaci. Erau imobilizaţi printr-o reţea de sârmă şi frânghii, cu membrele legate unele de altele. Arătau ca un roi de muşte pe o halcă de carne.

Bianco întrebă:

— Don Aprile, pe care dintre aceste gunoaie doriţi să-l judecăm primul?

— Pe Fissolini, răspunse Don Aprile. El e şeful.

Bianco îl târî pe Fissolini în faţa lui Don Aprile; acesta încă era legat strâns, ca o mumie. Bianco şi unul dintre soldaţii lui îl ridicară şi îl obligară să stea în picioare. Apoi Bianco spuse:

— Fissolini, cum ai putut să fii atât de prost? Nu ştiai că Don Aprile se află sub protecţia mea, căci altfel l-aş fi răpit eu însumi? Ce-ai crezut, că iei cu împrumut o butelcă de ulei? Sau ceva oţet? Am intrat eu vreodată în provincia ta? Dar tu ai fost mereu un încăpăţânat şi ştiam că o să ajungi rău. Ei bine, acum, dacă tot o să atârni pe cruce ca Iisus, cere-ţi iertare de la Don Aprile şi de la acest băieţel. Dacă o vei face, o să fiu şi eu îndurător şi o să te împuşc înainte să batem cuiele.

— Ei bine, i se adresă Don Aprile lui Fissolini, explică-ţi lipsa de respect.

Fissolini rămase drept şi mândru.

— Lipsa de respect nu vă era adresată, Excelenţă. Nu ştiam cât de important şi drag le eraţi prietenilor mei. Prostul ăsta de Bianco trebuia să-mi fi spus totul. Excelenţă, am făcut o greşeală şi trebuie să plătesc.

Tăcu o clipă, apoi ţipă furios şi dispreţuitor la Bianco:

— Spune-le oamenilor ălora să nu mai bată cuie. Mă asurzesc. Şi să ştii că n-o să mor de frică, o să trebuiască să mă ucizi.

Fissolini făcu o nouă pauză, apoi îi spuse lui Don Aprile:

— Pe mine pedepsiţi-mă, dar cruţaţi-mi oamenii. Au familii. Distrugeţi un sat întreg dacă îi ucideţi.

— Sunt oameni responsabili, spuse Don Aprile sarcastic, i-aş insulta dacă nu i-aş lăsa să-ţi împărtăşească soarta.

În acel moment, Astorre, înţelese chiar cu mintea lui fragedă că era vorba despre viaţă şi moarte. Şopti:

— Unchiule, nu-l omorî.

Don Aprile nu dădu nici un semn că ar fi auzit.

— Continuă, îi spuse el lui Fissolini.

Fissolini îi aruncă o privire întrebătoare, mândră, dar şi circumspectă.

— Nu cerşesc îndurare pentru viaţa mea. Dar aceşti zece oameni sunt toţi rude de sânge cu mine. Dacă îi veţi omorî, le veţi distruge soţiile şi copiii. Trei dintre ei îmi sunt gineri. Au avut încredere oarbă în mine. S-au încrezut în judecata mea. Dacă le daţi libertatea, înainte să mor o să-i pun să jure că vă vor fi credincioşi. Şi mă vor asculta. Nu-i puţin lucru să aveţi zece prieteni credincioşi. E important. Am auzit că sunteţi un om mare, dar nu puteţi fi cu adevărat mare dacă nu daţi dovadă de îndurare. Nu că ar trebui să vă faceţi un obicei, dar măcar de data asta.

Don Raymonde Aprile nu era pentru prima dată martorul unui astfel de moment şi nu avea nici o îndoială cu privire la decizia pe care avea s-o ia. Niciodată nu avusese încredere în puterea recunoştinţei şi considera că nimeni nu se poate impune decât omorând. Îl privi impasibil pe Fissolini şi clătină din cap. Bianco înaintă.

Astorre se apropie cu paşi mari de unchiul lui şi îl privi drept în ochi. Înţelesese totul. Întinse mâna spre Fissolini cu un gest protector.

— Nu ne-a făcut nici un rău, spuse Astorre. Nu voia decât banii noştri.

Don Aprile zâmbi şi spuse:

— Şi asta e puţin?

Astorre spuse:

— Dar avea un motiv întemeiat. Voia bani ca să-şi hrănească familia. Şi îmi place de el. Te rog, unchiule.

Don Aprile îi zâmbi şi spuse:

— Bravo.

Apoi rămase mult timp tăcut, ignorându-l pe Astorre, care stătea atârnat de mâna lui. Şi, pentru prima dată după mulţi ani, Don Aprile simţi nevoia să arate îndurare.

Oamenii lui Bianco îşi aprinseseră nişte trabucuri mici, foarte tari, şi fumul era purtat de vântul uşor de munte prin aerul amurgului. Unul dintre ei veni mai în faţă, scoase din haina de vânătoare un trabuc neîncepu şi

i-l oferi lui Don Aprile. Cu judecata lui limpede de copil, Astorre înţelese că acesta nu era numai un act de politeţe, ci şi o demonstraţie de respect. Don Aprile luă trabucul şi omul i-l aprinse cu mâinile făcute căuş.

Don Aprile îşi fumă trabucul încet şi pe îndelete, apoi spuse:

— Nu te voi insulta arătându-ţi îndurare. Dar îţi ofer o înţelegere. Ca-n afaceri. Recunosc că n-ai dovedit răutate şi că ne-ai tratat pe mine şi pe băiat cu cel mai mare respect. Deci, iată înţelegerea. Vei trăi. Tovarăşii tăi vor trăi şi ei. Dar veţi rămâne pe tot restul vieţii sub comanda mea.

Astorre simţi o imensă uşurare şi îi zâmbi lui Fissolini. Îl văzu pe acesta îngenunchind în faţa lui Don Aprile şi sărutându-i mâna. Astorre observă că oamenii înarmaţi din jur trăgeau cu furie din trabucuri şi chiar şi Bianco, impunător ca un munte, tremura de plăcere.

Fissolini murmură:

— Fiţi binecuvântat, Excelenţă.

Don Aprile îşi aşează trabucul pe o piatră din apropiere.

— Îţi accept binecuvântarea, dar trebuie să înţelegi. Bianco a venit să mă salveze, şi din partea ta voi aştepta să-ţi faci datoria în acelaşi fel. Lui îi plătesc o sumă de bani. La fel îţi voi plăti şi ţie în fiecare an. Dar la primul act de necredinţă, vei fi distrus, împreună cu toată lumea ta. Tu, soţia ta, copiii, nepoţii şi ginerii tăi vor înceta să existe.

Fissolini se ridică din genunchi. Îl îmbrăţişa pe Don Aprile şi izbucni în lacrimi.

Astfel, între Don Aprile şi nepotul lui se stabili o legătură şi mai strânsă. Dragostea lui Don Aprile pentru băiat crescu pentru că acesta îl convinsese să arate îndurare, iar Astorre îl îndrăgi pe unchiul lui pentru că le cruţase viaţa lui Fissolini şi oamenilor lui. Această legătură îi uni pentru tot restul vieţii lor.

În acea noapte la Villa Grazia, Don Aprile bău espresso în grădină şi Astorre mâncă măsline direct din

butoi. Astorre, de obicei un băiat sociabil, era acum foarte gânditor.

— Îţi pare rău că pleci din Sicilia? îl întrebă Don Aprile.

— Mi-ar fi plăcut să trăiesc aici, spuse Astorre, băgându-şi în buzunar sâmburii de măsline.

— Ei bine, vom veni aici împreună în fiecare vară, zise Don Aprile.

Astorre îl privi ca pe un prieten vechi şi înţelept. Pe faţa lui se citea nedumerirea.

— Caterina este iubita ta?

Don Aprile râse.

— Este prietena mea apropiată.

Astorre căzu pe gânduri.

— Verii mei ştiu de ea?

— Nu, copiii mei nu ştiu.

Pe Don Aprile îl amuzau întrebările băiatului şi începu să se întrebe la rândul lui ce va urma. Expresia lui Astorre deveni gravă.

— Verii mei ştiu că ai prieteni puternici ca Bianco, care fac tot ce le spui?

— Nu, răspunse Don Aprile.

— Eu nu le voi spune nimic, zise Astorre. Nici despre răpire.

Don Aprile se simţi cuprins de o undă de mândrie. *Omerta* îi fusese transmisă băiatului prin gene.

În aceeaşi noapte, mai târziu, Astorre se duse în cel mai îndepărtat colţ al grădinii şi săpă o groapă cu mâinile. În acea groapă puse sâmburii de măsline pe care îi ascunsese în buzunar. Privind cerul de un albastru întunecat al nopţii siciliene, se visa bătrân ca unchiul lui, stând în grădină într-o noapte ca aceasta şi uitându-se cum îi cresc măslinii.

Ceea ce urmă fu mâna destinului, Don Aprile era sigur de asta. El şi Astorre continuară să-şi petreacă anual vacanţa în Sicilia până când Astorre împlini şaisprezece ani. Undeva, într-un colţ al minţii lui Don Aprile, începea să se prefigureze o vagă premoniţie cu privire la destinul

băiatului.

Fiica lui fu cea care declanşă criza care îl conduse pe Astorre spre acest destin. La optsprezece ani, Nicole, care avea cu doi ani mai mult decât Astorre, se îndrăgosti de el şi temperamentul ei vulcanic o împiedică să ascundă faptul. Îl sufocă pur şi simplu pe vulnerabilul adolescent. Ajunseră la relaţii intime, cu toată pasiunea înfierbântată a tinereţii.

Don Aprile nu putea admite una ca asta, dar era ca un general care îşi adapta tactica la condiţiile terenului. Nu dădu nici un semn că ar fi avut habar ce se petrecea.

Într-o noapte îl chemă pe Astorre în biroul lui şi îi spuse că va trebui să plece la şcoală în Anglia, unde îşi va face ucenicia în domeniul bancar cu un anume domn Pryor din Londra. Nu dădu alte explicaţii, ştiind că băiatul va pricepe că era trimis departe de casă pentru a se pune capăt idilei. Dar nu ţinu seama de fiica lui, care ascultase totul la uşă. Ea a năvălit în cameră ca o furtună, cu o furie pătimaşă care o făcea şi mai frumoasă.

— N-o să-l trimiţi nicăieri! strigă ea la tatăl ei. O să fugim amândoi de acasă.

Don Aprile zâmbi şi spuse împăciuitor:

— Amândoi trebuie să terminaţi şcoala.

Nicole îşi întoarse privirea către Astorre, care se înroşise de ruşine.

— Astorre, nu-i aşa că plecăm? întrebă ea. Nu-i aşa?

Astorre nu răspunse, iar Nicole izbucni în lacrimi.

Orice alt tată ar fi fost îndoioşat de o asemenea scenă, dar Don Aprile se amuza. Fiica lui era superbă, o adevărată femeie *Mafioso* în străvechea accepţiune a cuvântului, o adevărată minune. Dar Don Aprile nu se temea nici o clipă că inima ei va rămâne zdrobită pe vecie, însă şi mai mult îl amuza să-l vadă pe Astorre prins în capcana în care cădeau toţi adolescenţii aflaţi în perioada de maturizare. Desigur, Astorre o iubea pe Nicole. Pasiunea şi devotamentul ei îl făceau să se simtă cea mai importantă persoană de pe pământ. Orice tânăr s-ar lăsa sedus de atâta atenţie. Dar Don Aprile înţelegea foarte

bine şi nevoia lui Astorre de o scuză ca să se elibereze de orice piedică ce i-ar fi stat în calea marşului său glorios către reuşita în viaţă. Don Aprile surâse. Băiatul avea instinctele bine formate şi venise vremea educării lui.

Prin urmare, la trei ani după retragere, Don Raymonde Aprile simţea siguranţa şi satisfacţia omului care alesese bine în viaţă. Se simţea cu adevărat în siguranţă şi asta îl determină să strângă relaţiile cu copiii lui, bucurându-se în sfârşit într-o oarecare măsură de darul de a fi părinte.

Valerius, care îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani în garnizoane din străinătate, nu fusese niciodată apropiat de tatăl său. Acum, când era detaşat la West Point, cei doi bărbaţi se vedeau mai des şi începuseră să-şi vorbească mai deschis. Totuşi era greu.

În privinţa lui Marcantonio, lucrurile stăteau diferit. Don Aprile şi cel de-al doilea fiu al său aveau o relaţie mai deosebită. Marcantonio îi explica munca lui din televiziune, emoţia lui din timpul urmăririi procesului dramatic, datoria faţă de telespectatori, dorinţa de a face lumea un loc mai bun, în care poţi trăi. Vieţile unor astfel de oameni erau ca nişte poveşti pentru Don Aprile. Îl fascinau pur şi simplu.

La cinele de familie, Marcantonio şi tatăl lui se certau prieteneşte, distrându-i pe ceilalţi. Odată, Don Aprile îi spuse lui Marcantonio:

— N-am văzut niciodată oameni atât de răi sau atât de buni ca personajele din serialele tale.

Marcantonio îi replică:

— Asta vrea publicul şi asta trebuie să-i dăm.

La una dintre întrunirile de familie, Valerius încercă să explice motivele războiului din Golful Persic care, în afara apărării unor importante interese economice, dusese şi la o creştere spectaculoasă a audienţei reţelei de televiziune a lui Marcantonio. Dar la toate acestea Don Aprile se mulţumi să ridice din umeri. Aceste conflicte erau nişte subtilităţi ale puterii care nu îl interesau.

— Spune-mi, îl întrebă el pe Valerius, cum câştigă de fapt naţiunile războaiele? Care este factorul decisiv?

Valerius se gândi o clipă, apoi răspunse:

— În primul rând, există o armată bine pregătită şi nişte generali inteligenţi. Apoi se dau bătălii importante, în care unii câştigă şi alţii pierd. Când am lucrat în Serviciile Secrete şi am analizat toate acestea, am ajuns la următoarea concluzie: ţara care produce cel mai mult oţel câştigă războiul. Asta-i tot.

Don Aprile dădu din cap, în sfârşit satisfăcut.

Dar relaţia lui cea mai caldă şi cea mai profundă era cea cu Nicole. Era mândru de realizările ei, de frumuseţea ei fizică, de natura ei pasională şi de inteligenţa ei. Şi adevărul era că, deşi nu avea decât treizeci şi doi de ani, era un avocat puternic şi în plină ascensiune, cu relaţii importante în lumea politică, iar în procese nu se temea de nici un reprezentant al autorităţii.

În această privinţă, Don Aprile o ajutase pe ascuns; firma ei de avocatură îi era adânc îndatorată. Dar fraţii ei erau circumspecţi faţă de ea din două motive: era necăsătorită şi era prea des avocat din oficiu. În ciuda admiraţiei pe care o nutrea faţă de ea, Don Aprile n-o luase niciodată în serios pe Nicole. Era, la urma urmei, doar o femeie. Şi încă una cu o neliniştitoare pasiune pentru bărbaţi.

La cinele familiale, tatăl şi fiica se contraziceau în mod constant, ca doi motani mari care se hârjonesc periculos, uneori zgâriindu-se până la sânge. Exista însă între ei un singur motiv serios de ceartă, singurul lucru care reuşea să afecteze afabilitatea constantă a lui Don Aprile. Nicole credea în faptul că viaţa era sacră şi că pedeapsa capitală era un act odios. Doar organizase şi condusese Campania împotriva Pedepsei cu Moartea.

— De ce? o întreba Don Aprile.

Şi de fiecare dată Nicole se înfuria. Era convinsă că pedeapsa capitală va distruge până la urmă omenirea. Dacă omuciderea putea fi trecută cu vederea în orice condiţii, atunci ea se putea justifica şi prin altă categorie

de situaţii, altă categorie de convingeri. Dar, în cele din urmă, nu va aduce nici un serviciu evoluţiei sau civilizaţiei. Aceste convingeri făceau ca Nicole să se afle într-un neîncetat conflict cu Valerius. La urma urmei, nu asta făcea armata? Pentru ea nu contau motivele. Crimele erau crime şi aveau să ne ducă înapoi, la canibalism sau chiar mai rău. De câte ori i se ivise ocazia, Nicole luptase în tribunalele din toată ţara ca să salveze criminali condamnaţi. Deşi Don Aprile vedea în aceasta o mare prostie, propusese totuşi un toast în cinstea ei la o cină de familie după ce câştigase un proces celebru, în care fusese apărătoare din oficiu. Nicole reuşise în acel proces să comute pedeapsa cu moartea pronunţată pentru unul dintre cei mai odioşi criminali ai deceniului, un om care îşi omorâse cel mai bun prieten şi apoi o violase pe văduva acestuia. În perioada de după evadare, executase doi vânzători de la o staţie de benzină după ce îi jefuise. Continuase cu violarea unei fetiţe de zece ani. „Cariera” lui luase sfârşit abia când încercase să ucidă doi poliţişti aflaţi în patrulare. Nicole câştigase cazul, invocând nebunia acuzatului şi oferind asigurări că acesta îşi va petrece tot restul vieţii într-un sanatoriu pentru nebuni criminali, fără nici o posibilitate de a mai părăsi acea instituţie.

La următoarea cină în familie Nicole fu din nou sărbătorită pentru câştigarea unui alt proces – de data aceasta al ei însăşi. În cadrul unui proces recent, ea susţinuse un principiu juridic dificil care implica un mare risc personal. Fusese adusă în faţa baroului pentru lipsă de etică şi fusese achitată. Acum radia de fericire.

Don Aprile, bine dispus, se arătă neobişnuit de interesat de acest caz. O felicită pe fiica lui pentru achitare, dar se arătă oarecum nedumerit de condiţiile achitării. Nicole trebui să îi explice.

Apărase un bărbat de treizeci de ani care violase, sodomizase şi ucisese o fetiţă de doisprezece ani, apoi ascunsese cadavrul atât de bine, încât poliţia nu reuşise să-l găsească. Probele indirecte împotriva lui fuseseră

solide, dar, în lipsa cadavrului, juriul şi judecătorul ezitaseră să se pronunţe pentru pedeapsa capitală. Părinţii victimei trecuseră prin chinuri cumplite din cauza frustrării de a nu fi găsit cadavrul fetiţei.

Criminalul îi mărturisise lui Nicole, care era apărătoarea lui, unde era îngropat cadavrul şi o autorizase să negocieze comutarea pedepsei capitale la închisoare pe viaţă în schimbul dezvăluirii ascunzătorii. Dar, când Nicole iniţiase negocierile cu procurorul, se confruntase cu ameninţarea unei acuzaţii la adresa ei pentru a nu fi dezvăluit imediat locul în care fusese ascuns cadavrul. Ea considera că era o datorie faţă de societate să apere confidenţialitatea relaţiei avocat-client. Prin urmare, refuzase, iar un judecător reputat o declarase îndreptăţită să o facă.

În cele din urmă, după o consultare cu părinţii victimei, procurorul acceptase târgul.

Ucigaşul le mărturisise că dezmembrase cadavrul şi îl vârâse într-o cutie cu gheaţă, pe care o aruncase într-o mlaştină din New Jersey. Astfel, cadavrul fusese găsit şi ucigaşul condamnat la închisoare pe viaţă. Dar apoi Asociaţia Baroului o acuzase pe Nicole de lipsă de etică în negocieri. Iar în această zi îşi sărbătorea achitarea.

Don Aprile toastă pentru toţi copiii lui, apoi o întrebă pe Nicole:

— Şi crezi că te-ai comportat onorabil?

Exuberanţa lui Nicole se topi.

— A fost vorba de un principiu. Autorităţilor nu trebuie să li se permită să încalce privilegiul relaţiei avocat-client în nici o situaţie, oricât de gravă ar fi ea, altfel acesta nu mai este deloc sacru.

— Şi n-ai simţit nimic faţă de mama şi tatăl victimei? o întrebă Don Aprile.

— Ba da, bineînţeles, răspunse Nicole enervată. Dar nu puteam să las aceste sentimente să afecteze un principiu juridic fundamental. Am suferit şi eu, cum să nu? Era normal să sufăr. Dar, din nefericire, pentru a pune bazele justiţiei viitoare, trebuie să se facă şi sacrificii.

— Şi totuşi, Asociaţia Baroului te-a dat în judecată, spuse Don Aprile.

— Doar de ochii lumii, zise Nicole. A fost o mişcare politică. Oamenii obişnuiţi, care nu cunosc complexitatea sistemului juridic, nu pot accepta aceste principii şi au existat proteste. Chemarea mea în judecată a potolit totul. Un judecător foarte redutabil a trebuit să explice în faţa opiniei publice că aveam dreptul, conform Constituţiei, să refuz să dau acele informaţii.

— Bravo, spuse Don Aprile jovial. Justiţia este întotdeauna plină de surprize. Dar, desigur, numai pentru avocaţi.

Nicole ştia că tatăl ei o lua peste picior. Răspunse tăios:

— Fără legi, nici o societate nu poate exista.

— E adevărat, spuse Don Aprile, vrând parcă să-şi domolească fiica. Dar pare o nedreptate faptul că un om care a comis o crimă îngrozitoare scapă cu viaţă.

— Ai dreptate, recunoscu Nicole. Dar sistemul nostru juridic se bazează pe pledoarie. Este adevărat că toţi infractorii primesc pedepse mai mici decât merită. Dar într-un fel ăsta este un lucru bun. Iertarea vindecă. Şi rezultatul pe termen lung este că cei care comit delicte împotriva societăţii vor fi reabilitaţi mai uşor.

Aşa că Don Aprile toastă cu un sarcasm plin de bună dispoziţie.

— Dar spune-mi, o întrebă el pe Nicole, ai crezut vreodată în nevinovăţia omului pe motive de nebunie? De fapt, el şi-a exercitat liberul arbitru.

Valerius o măsură pe Nicole cu răceală. Era un bărbat înalt, de patruzeci de ani, cu mustaţa tăiată scurt şi părul sur. Când lucrase ca ofiţer în Serviciile Secrete, luase şi el decizii care nu ţineau cont de moralitate. De aceea îl interesa raţionamentul ei.

Marcantonio o înţelegea pe sora sa, ştia că aspira la o viaţă normală în parte din cauza ruşinii pe care o simţea pentru viaţa tatălui lor. Era îngrijorat că ar fi putut să spună ceva nesăbuit, pentru care tatăl ei n-ar fi iertat-o

niciodată.

Cât despre Astorre, acesta era fermecat de Nicole, de privirea ei înflăcărată, de incredibila energie cu care făcea faţă provocărilor tatălui ei. Îşi amintea cum făcuseră dragoste în adolescenţă şi simţea afecţiunea ei încă evidentă pentru el. Dar acum era schimbat, era altul decât pe vremea când se iubiseră. Se întreba dacă fraţii ei ştiau de aceasta idilă din trecut. Şi se temea şi el că o ceartă ar fi putut rupe unitatea acestei familii la care ţinea şi care era singurul lui refugiu. Spera că Nicole nu va merge prea departe. Dar nu îi împărtăşea sub nici o formă vederile. Anii petrecuţi în Sicilia îl învăţaseră cu totul altceva. Dar îl uimea cum cei doi oameni la care ţinea cel mai mult pe lume puteau fi atât de diferiţi. Şi îşi dădu seama că niciodată nu s-ar fi putut alia cu Nicole împotriva tatălui ei, chiar în cazul în care i-ar fi dat dreptate fetei.

Nicole îşi privi cu îndrăzneală tatăl.

— Nu cred că a uzat de liberul arbitru, spuse ea. A fost forţat de condiţiile în care a trăit – propriile lui percepţii deformate, moştenirea genetică, structura, ignoranţa medicilor. Era nebun. Aşa că, da, cred în nevinovăţia lui.

Don Aprile îi cântări vorbele. Apoi o întrebă:

— Spune-mi, dacă recunoştea în faţa ta că toate scuzele lui erau false, ai fi continuat să încerci să-i salvezi viaţa?

— Da, răspunse Nicole. Viaţa fiecărui individ este sacră. Statul n-are nici un drept să o curme.

Don Aprile îi zâmbi batjocoritor.

— Acum vorbeşte sângele tău italian. Ştiai că în istoria modernă a Italiei n-a existat niciodată pedeapsa cu moartea? Câte vieţi omeneşti salvate!

Fiii lui şi Astorre tresăriră simţindu-i sarcasmul, dar Nicole rămase neclintită. Ea îi spuse cu asprime:

— E o barbarie ca statul, sub mantia justiţiei, să comită crime premeditate. Credeam că tu, mai mult ca oricine, ar trebui să fii de acord cu asta.

Această referire la reputaţia lui era o provocare.

Nicole râse, apoi continuă serios:

— Avem o alternativă. Criminalul să fie închis într-un sanatoriu sau într-o închisoare pentru tot restul vieţii, fără nici o şansă de a fi eliberat definitiv sau condiţionat. Atunci n-ar mai constitui nici un pericol pentru societate.

Don Aprile o privi calm.

— Să le luăm pe rând, spuse el. Sunt de acord ca statul să curme viaţa cuiva. Cât despre condamnarea la închisoare pe viaţă fără eliberare definitivă sau condiţionată, cred că glumeşti. Cum trec douăzeci de ani şi se găsesc noi dovezi sau se presupune că cel vinovat s-a reabilitat şi a devenit alt om, cum începe să se reverse bunătatea umană. Dar nimănui nu-i mai pasă de cei morţi. Omul este eliberat. Şi faptul nu mai are nici o importanţă...

Nicole se încruntă.

— Tată, n-am vrut să spun că victima nu este importantă. Dar curmarea unei alte vieţi nu o va învia. Şi cu cât vom continua să tolerăm crima de orice natură, cu atât ea va deveni mai de nestăpânit.

Don Aprile se opri o clipă din ascultat şi îşi bău vinul, în timp ce îi privea pe rând pe fiii lui şi pe Astorre.

— Să-ţi spun cum stau lucrurile în realitate, spuse el şi se întoarse către fiica lui, vorbind cu o intensitate neobişnuită la el. Spui că viaţa omenească este sacră? Ce dovezi avem că este aşa? Ce ne arată istoria? Războaiele care au ucis milioane de oameni au fost aprobate de toate guvernele şi religiile. Se cunosc cazuri de masacrare a mii de duşmani în disputele politice, pe seama unor interese economice. De câte ori nu a fost pus câştigul material înaintea sfinţeniei vieţii omeneşti? Chiar şi tu tolerezi curmarea unei vieţi omeneşti atunci când îţi salvezi clientul.

Ochii lui Nicole scăpărară.

— N-am tolerat crima. Nu i-am găsit nici o scuză. Cred că este ceva barbar. Pur şi simplu am încercat să împiedic justificarea a încă unei crime.

De data aceasta Don Aprile vorbi mai încet, dar cu mai multă sinceritate:

— Dincolo de toate acestea, victima, un om pe care l-ai iubit, zace sub pământ. Este alungat pentru totdeauna din această lume. Nu-i vom mai vedea faţa niciodată, nu-i vom mai auzi vocea niciodată, nu-l vom mai atinge niciodată. Este în întuneric, pierdut pe vecie pentru noi şi lumea noastră.

Toţi ascultau în tăcere în timp ce Don Aprile mai luă o înghiţitură de vin.

— Acum, te rog să mă asculţi cu atenţie, draga mea Nicole. Clientul tău, ucigaşul tău, este închis pe viaţă. El va sta după gratii sau într-un sanatoriu până la moarte. Aşa spui tu. Dar în fiecare dimineaţă va vedea soarele răsărind, va simţi gustul hranei calde, va auzi muzică, sângele îi va curge prin vene şi îl va interesa ce-i în jurul lui. Cei dragi îl vor putea îmbrăţişa. Am înţeles că poate chiar să citească, să înveţe tâmplăria ca să poată construi mese şi scaune. Pe scurt, trăieşte. Şi asta e nedrept.

Nicole fu fermă pe poziţie. Nimic nu o putea clinti.

— Tată, dacă vrei să domesticeşti animale, nu le hrăneşti cu carne crudă. Nu le laşi să-i simtă gustul, căci vor vrea mereu să mănânce numai asta. Cu cât ucidem mai mult, cu atât ne va fi mai uşor să ucidem. Nu ţi-e clar?

Văzând că tatăl ei nu răspunde, continuă:

— Şi cum poţi să spui ce-i drept şi ce-i nedrept? Unde trasezi linia de demarcaţie?

Aceste cuvinte erau menite să-l sfideze, dar ele ascundeau dorinţa de a înţelege toate îndoielile pe care le avusese în privinţa tatălui ei.

Toţi se aşteptau la o izbucnire de furie din partea lui Don Aprile faţă de insolenţa ei, dar dintr-o dată acesta păru foarte bine dispus.

— Am avut şi eu momentele mele de slăbiciune, dar nu-i voi permite niciodată unui copil să-şi judece părintele. Copiii nu sunt buni de nimic şi trăiesc de pe urma suferinţei noastre. Iar eu mă consider dincolo de orice reproş ca tată. Am crescut trei copii care sunt în prezent stâlpi ai societăţii, oameni talentaţi, împliniţi şi care au reuşit în viaţă. Şi nu tocmai neajutoraţi în faţa sorţii. Poate

vreunul dintre voi să-mi reproşeze ceva?

La aceste cuvinte furia lui Nicole dispăru.

— Nu, spuse ea. Ca tată, nimeni nu-ţi poate reproşa nimic. Dar uiţi ceva. Cei oprimaţi sunt cei care plătesc. Cei bogaţi scapă până la urmă de pedeapsa finală.

Don Aprile o privi pe Nicole cu multă seriozitate.

— Atunci de ce nu lupţi să schimbi legile, aşa încât cei bogaţi să fie pedepsiţi alături de cei săraci? Ar fi mai inteligent.

Astorre murmura zâmbind vesel:

— În cazul ăsta, am rămâne foarte puţini.

Această remarcă risipi tensiunea.

— Cea mai mare virtute a omenirii este mila, spuse Nicole. O societate nu execută o fiinţă umană şi se abţine de la pedepse atâta cât îi permit bunul-simţ şi justiţia.

Abia în acel moment Don Aprile îşi pierdu obişnuita bună dispoziţie.

— De unde ţi-au venit ideile astea? întrebă el. Sunt superficiale şi laşe, ba mai mult, sunt o blasfemie. Cine este mai îndurător decât Dumnezeu? El nu iartă, nu interzice pedeapsa. Raiul şi iadul există pentru că aşa a hotărât El. El nu a exclus durerea şi suferinţa din lumea Lui. Este de datoria lui atotputernică să nu ne arate mai multă îndurare decât este nevoie. Şi-atunci, cine eşti tu ca să împărţi iertarea cu atâta generozitate? Asta-i aroganţă. Crezi oare că, dacă eşti atât de sfântă, poţi crea o lume mai bună? Ţine minte, sfinţii nu pot decât să şoptească rugăciuni la urechea lui Dumnezeu, şi asta numai după ce şi-au câştigat dreptul să o facă prin propriul lor martiriu. Nu. Este de datoria noastră să-l judecăm pe seamănul nostru. Şi să aflăm ce păcate cumplite ar fi în stare să comită. Altfel, ne-am lăsa lumea în mâinile diavolului.

Cuvintele lui Don Aprile o lăsară pe Nicole mută de furie, iar pe Valerius şi pe Marcantonio îi făcură să zâmbească. Astorre îşi plecă capul ca pentru rugăciune.

În cele din urmă, Nicole spuse:

— Tati, eşti un moralist îngrozitor. Şi în nici un caz nu eşti un exemplu bun de urmat.

La masă se lăsă tăcerea. Toţi retrăiau amintirile relaţiei lor stranii cu Don Aprile. Nicole nu crezuse niciodată cu adevărat poveştile pe care le auzise în legătură cu tatăl ei, dar se temuse că ar fi putut fi reale. Marcantonio îşi aminti cum unul dintre colegii lui din reţeaua de televiziune îl întrebase odată cu şiretenie: „Cum se poartă tatăl tău cu tine şi cu fraţii tăi?” Cântărind adânc sensul întrebării şi ştiind că ea ascundea o aluzie la reputaţia tatălui său, răspunsese cu seriozitate: „Tata se poartă cum trebuie cu noi.”

Valerius se gândea cât de mult semăna tatăl lor cu unii generali sub comanda cărora servise. Erau oameni care îşi duceau la bun sfârşit obligaţiile, fără scrupule morale, fără îndoieli legate de datoria pe care o aveau de îndeplinit. Ca nişte săgeţi care mergeau drept la ţintă, cu o rapiditate şi o precizie ucigătoare.

Pentru Astorre, problema se punea altfel. Don Aprile îi acordase întotdeauna încredere şi afecţiune. În acelaşi timp, era singurul de la acea masă care ştia că reputaţia acestuia era reală. Îşi amintea de un moment cu trei ani înainte să se întoarcă din exil. Don Aprile îi dăduse anumite instrucţiuni. Îi spusese:

— Un om de vârsta mea poate muri prinzându-şi degetul în uşă, din cauza unei aluniţe de pe spate, sau din cauză că inima încetează să-i mai bată cum trebuie. E ciudat că omul nu conştientizează faptul că e muritor în fiecare secundă a vieţii. Pur şi simplu asta nu contează. Nu-i nevoie să aibă duşmani. Şi totuşi, omul trebuie să-şi facă planuri. Te-am numit moştenitor majoritar al băncilor mele. Vei deţine controlul asupra lor şi vei împărţi profitul cu copiii mei. De aceea, anumite organizaţii vor să-mi cumpere băncile, una dintre ele condusă de consulul general din Peru. Guvernul Federal mă cercetează în continuare conform legii RICO şi vrea să pună mâna pe băncile mele. Ar fi o afacere frumuşică pentru ei. Dar nu vor găsi nimic. Instrucţiunile pe care ţi le las sunt: să nu vinzi băncile niciodată. Pe viitor vor fi şi mai profitabile, şi mai puternice. Cu timpul, trecutul va fi uitat.

Dacă se întâmplă ceva neaşteptat, ia legătura cu domnul Pryor ca să te asiste în calitate de verificator. Îl cunoşti foarte bine. Este foarte calificat şi are un profit de pe urma băncilor mele. Îmi datorează loialitate. Te voi prezenta şi lui Benito Craxxi din Chicago. Este un om cu resurse nelimitate şi are, de asemenea, profituri de la băncile mele. Este demn de toată încrederea. Între timp, o să-ţi dau să conduci o afacere comercială cu macaroane, care îţi va asigura un trai bun. În schimbul acestora, te însărcinez să te ocupi de siguranţa şi de prosperitatea copiilor mei. Trăim într-o lume dură şi i-am crescut inocenţi.

Trei ani mai târziu, Astorre se gândea la aceste cuvinte. Timpul trecuse şi se părea că nu mai era nevoie de serviciile lui. Lumea lui Don Aprile era imposibil de distrus.

Dar Nicole încă nu-şi epuizase toate argumentele.

— Dar ce ai de spus despre calitatea îndurării? îşi întrebă ea tatăl. Ştii, ceea ce ne învaţă creştinismul?

Don Aprile răspunse fără să ezite:

— Mila este un viciu, pretenţia că avem puteri pe care nu le avem. Cei care acordă mila comit un act de ofensă de neiertat faţă de victimă. Şi nu asta este datoria noastră aici, pe pământ.

— Deci n-ai vrea să fii tratat cu milă? întrebă Nicole.

— Niciodată, răspunse Don Aprile. N-o caut şi n-o doresc. Dacă trebuie, îmi voi accepta pedeapsa pentru toate păcatele mele.

La cina care avu loc cu două luni mai târziu, colonelul Valerius Aprile îşi invită familia să participe la confirmarea fiului lui de doisprezece ani în New York City. Soţia lui insistase pentru o ceremonie grandioasă la vechea biserică a familiei ei. Având încredere în transformările caracterului său, Don Aprile acceptă invitaţia.

Astfel, în miezul unei duminici friguroase de decembrie, inundate de o lumină de culoarea lămâii,

familia Aprile se duse la marea catedrală Saint Patrick de pe Fifth Avenue, a cărei imagine era conturată de razele sclipitoare ale soarelui pe fundalul străzilor ce o înconjurau ca într-o gravură. Don Raymonde Aprile, Valerius şi soţia lui, Marcantonio, încântat de această scurtă evadare, şi Nicole, frumoasă în veşmintele ei negre, îl priveau pe cardinal în persoană, care purta tradiţionala bonetă roşie şi sorbea din vin, în timp ce-i împărtăşea pe copii şi le administra sfânta palmă ceremonială pe obraz.

Era o plăcere duioasă şi tainică să vezi băieţi în pragul pubertăţii şi fete în care se pârguia feciorelnicia, îmbrăcaţi în mantii albe şi cu eşarfe roşii de mătase drapate în jurul taliei, mergând unul după altul pe părţile laterale ale naosului, vegheaţi de îngerii şi de sfinţii de piatră. În timp ce confirma faptul că aceşti tineri îl vor servi pe Domnul în tot restul vieţii lor, Nicole avea lacrimi în ochi, deşi nu credea nici un cuvânt din ce spunea cardinalul. Râse în sinea ei.

Afară, pe treptele catedralei, copiii îşi lăsară robele şi scoaseră la iveală hainele elegante ascunse până atunci. Fetele purtau rochii albe de dantelă fină ca pânza de păianjen, iar băieţii costume negre, cămăşi de un alb strălucitor şi tradiţionalele cravate roşii împletite la gât, ca să-l ţină pe Diavol la distanţă.

Don Aprile ieşi din biserică, avându-i de o parte pe Astorre şi de cealaltă pe Marcantonio. Copiii se adunară în cerc, în jurul lui Valerius şi al soţiei lui, care ţineau cu mândrie mantia fiului lor, în timp ce un fotograf îi prindea într-o fotografie de familie. Don Aprile începu să coboare scările singur. Trase aer în piept. Era o zi minunată, iar el se simţea plin de viaţă şi de energie. Când nepotul lui proaspăt confirmat veni să-l îmbrăţişeze, îl bătu uşor pe creştet cu afecţiune şi puse o enormă monedă de aur în palma băiatului – tradiţionalul dar care se oferea unui copil în ziua confirmării. Apoi, cu generozitate, scoase din buzunar un pumn de monede mai mici de aur, pe care le oferi celorlalţi băieţi şi fete. Se simţea răsplătit de strigătele lor de bucurie şi de faptul că se afla în oraşul

acesta, în care clădirile înalte şi cenuşii erau la fel de frumoase ca şi copacii. Era aproape singur, abia la câţiva paşi în urma lui se afla Astorre. Privi în jos, la treptele de piatră din faţa lui, apoi se opri un moment, chiar când o maşină neagră uriaşă trase în dreptul catedralei, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

În acea dimineaţă de duminică, în Brightwaters, Heskow se trezi devreme şi se duse să cumpere câteva produse de patiserie şi ziarele. Ascunse maşina furată în garaj. Era o limuzină mare şi neagră, încărcată cu arme, măşti şi cutii de muniţie. Verifică anvelopele, benzina şi uleiul, luminile de frână. Era perfect. Intră în casă ca să-i trezească pe Franky şi pe Stace, dar aceştia erau deja în picioare, iar Stace pregătise şi cafeaua.

Luară micul dejun în tăcere şi citiră ziarele de duminică. Franky se uită la scorurile meciurilor de baschet între colegii.

La ora zece Stace îi spuse lui Heskow:

— E gata maşina?

Heskow răspunse:

— Totul e-n regulă.

Se urcară în maşină şi porniră, cu Franky şi Heskow în faţă, iar Stace în spate. Drumul până în oraş avea să dureze o oră, aşa că nu le va mai rămâne decât o oră ca să înfăptuiască omorul. Important era să ajungă la timp.

În maşină, Franky verifică armele. Stace încercă una dintre măşti, care nu erau altceva decât nişte mici semisfere albe prevăzute cu panglici laterale, astfel încât să poată atârna de gâtul purtătorului şi să poată fi puse în ultimul moment.

Intrară în oraş, ascultând muzică de operă la radio. Heskow era un şofer excelent, prevăzător, cumpătat, care nu accelera şi nici nu încetinea fără rost. Lăsa întotdeauna suficient spaţiu în faţa şi în spatele maşinii. Stace mormăi ceva în semn de aprobare, ceea ce mai risipi din tensiune; erau încordaţi, dar nu nervoşi. Ştiau că trebuie să lucreze perfect. Nu-şi puteau permite să rateze.

Heskow se strecură încet prin oraş; ca un făcut, prinse aproape toate semafoarele pe roşu. Întoarse pe Fifth Avenue şi aşteptă la două străzi de uşile impunătoare ale catedralei. Clopotele începură să bată, sunetul lor răsunând printre toţi zgârie-norii de oţel dimprejur. Heskow pomi motorul din nou. Cei trei priviră cum copiii se răspândeau pe străzi. Asta îi îngrijoră.

Stace murmură:

— Franky, ţinteşte în cap.

Atunci îl văzură pe Don Aprile ieşind din biserică, luând-o înaintea bărbaţilor care îl flancau şi începând să coboare scările. Părea că se uită direct la ei.

— Măştile, spuse Heskow.

Acceleră uşor şi Franky apucă mânerul portierei. În mâna stângă ţinea puşca Uzi şi era pregătit să coboare din maşină pe trotuar.

Maşina acceleră şi opri atunci când Don Aprile atinse ultima treaptă. Stace sări de pe bancheta din spate pe stradă, maşina aflându-se între el şi ţintă. Printr-o mişcare rapidă, îşi sprijini mâna pe tavanul maşinii. O ţinu cu amândouă mâinile. Nu trase decât de două ori.

Primul glonţ îl lovi pe Don Aprile drept în frunte. Al doilea îi străpunse gâtul. Sângele ţâşni şi umplu trotuarul, pulverizând picături rozalii în lumina gălbuie a soarelui.

În acelaşi timp, Franky, aflat pe trotuar, trase o rafală lungă cu puşca Uzi peste capetele mulţimii.

Amândoi urcară la loc în maşină şi Heskow porni maşina cu un scrâşnet, pierzându-se apoi pe şosea. După numai câteva minute străbătură tunelul şi apoi pătrunseră pe micul aeroport, unde urcară la bordul unui avion particular.

La auzul primei împuşcături, Valerius îşi trânti soţia şi fiul la pământ şi îi acoperi cu trupul lui. Nu văzu nimic din cele întâmplate. Ca de altfel nici Nicole, care se uită cu mirare la tatăl ei. Marcantonio privea în jos, nevenindu-i să creadă. Realitatea era total diferită de ficţiunea pe care o punea în scenă în serialele lui. Glonţul care îl nimerise pe

Don Aprile în frunte îi despicase capul în două ca pe un pepene, aşa încât se puteau vedea bucăţele de creier zdrobit şi sânge în interiorul ţestei. Glonţul care îi nimerise gâtul îi smulsese o halcă de carne zdrelită, dând impresia că aceasta fusese tăiată cu satârul. Pe pavaj se lăţise o imensă băltoacă de sânge. Cursese mai mult sânge decât ţi-ai fi putut imagina că exista într-un corp omenesc. Marcantonio îi văzu pe cei doi bărbaţi mascaţi, văzu şi armele din mâinile lor, dar i se părură ireali. N-ar fi putut da nici o informaţie despre hainele sau culoarea părului lor. Era paralizat din cauza şocului. N-ar fi putut spune nici măcar dacă erau albi sau negri, îmbrăcaţi sau goi-puşcă. Puteau avea un metru cincizeci sau un metru nouăzeci.

Dar Astorre intră în alertă din momentul în care a văzut limuzina neagră oprind. Îl zări pe Stace trăgând şi avu impresia că apăsase pe trăgaci cu mâna stângă. Îl observă pe Franky când trăsese rafala cu puşca şi de data asta fu convins că acesta folosise mâna stângă. Aruncă o privire rapidă spre şofer, un bărbat cu faţa rotundă, fără îndoială masiv. Cei doi trăgători se mişcau cu graţia unor atleţi cu o bună condiţie fizică. Astorre coborî pe trotuar cu intenţia precisă de a-l trage pe Don Aprile la pământ, dar întârzie cu o fracţiune de secundă. Şi acum era plin de sângele acestuia.

Apoi îi văzu pe copii alergând ca într-un vârtej al teroarei, în centrul căruia era un uriaş punct roşu. Copiii ţipau. Îl văzu pe Don Aprile prăvălit pe treptele catedralei, ca şi cum moartea i-ar fi dezmembrat însuşi scheletul. Şi simţi o groază cumplită când se gândi la ce se va întâmpla de aici înainte cu viaţa lui şi a celor care îi erau dragi.

Nicole se apropie de cadavrul tatălui ei. Genunchii i se îndoiră fără voia ei şi îngenunche lângă el. Fără să scoată un sunet, întinse mâna spre gâtul însângerat al tatălui ei. Şi atunci izbucni într-un plâns care părea că nu se va mai sfârşi niciodată.

Capitolul 3

Asasinarea lui Don Raymonde Aprile fu un eveniment uluitor pentru membrii lumii în care acesta deţinuse un rol

atât de proeminent. Cine ar fi îndrăznit să ucidă un asemenea om şi în ce scop? Renunţase la imperiul lui. Nu i se mai putea fura imensa avere. Mort, nu-şi mai putea copleşi protejaţii cu daruri binefăcătoare şi nici nu-şi mai putea folosi influenţa pentru a ajuta pe cineva oropsit de justiţie sau de soartă.

Putea fi vorba de o răzbunare veche amânată? Exista un câştig ascuns care avea să iasă la lumină? Desigur, putea fi vorba de o femeie, dar Don Aprile fusese văduv mai mult de treizeci de ani şi în tot acest timp nu fusese văzut niciodată cu o femeie; nu era considerat un admirator al frumuseţii feminine. Copiii lui erau dincolo de orice bănuială. În plus, crima fusese un act profesionist şi nu exista nici un indiciu.

Prin urmare, asasinarea lui Don Aprile era nu numai un mister, ci şi un sacrilegiu. Cum era posibil ca un om care inspirase atâta teamă, care rămăsese neatins de lege şi de şacali deopotrivă, conducând în acelaşi timp un vast imperiu al crimei timp de peste treizeci de ani, să fie redus la tăcere în acest chip? Şi, culmea ironiei, nu mai supravieţuise decât trei ani după ce găsise calea cea dreaptă şi decisese să se plaseze sub protecţia societăţii.

Dar faptul cel mai ciudat era lipsa oricăror reacţii furibunde prelungite după moartea cunoscutului cap mafiot. Presa renunţă repede la subiect, poliţia păstră tăcerea, iar F.B.I.-ul clasifică afacerea ca fiind o problemă locală. Părea că toată faima şi puterea lui Don Aprile se disipaseră în cei trei ani de când se retrăsese.

Lumea interlopă rămase complet indiferentă. Nu avură loc crime de răzbunare – toţi prietenii lui Don Aprile şi foştii vasali credincioşi păreau să-l fi uitat. Până şi propriii lui copii păreau să fi trecut peste întreaga poveste, acceptând destinul tatălui lor.

Nimănui nu părea să-i pese – cu excepţia lui Kurt Cilke.

Kurt Cilke, agent F.B.I. la New York, decise să ia problema în mână, deşi era o crimă locală de competenţa

poliţiei oraşului New York. Se hotărî să interogheze familia Aprile.

La o lună după funeraliile lui Don Aprile, Cilke îl luă cu el pe adjunctul său, Bill Boxton, şi se duse la Marcantonio Aprile. Trebuia să fie precaut cu Marcantonio. Era şef de programe la o reţea importantă de televiziune şi avea numeroase relaţii la Washington. Printr-o discuţie telefonică politicoasă cu secretara lui, se stabili o întâlnire.

Marcantonio îi primi în luxosul lui apartament de serviciu din sediul reţelei, aflat în centrul oraşului. Îi salută cu bunăvoinţă şi le oferi o cafea pe care cei doi o refuzară. Era un bărbat înalt şi chipeş, cu pielea măslinie şi fină, îmbrăcat elegant, cu un costum închis la culoare şi o frumoasă cravată într-o combinaţie de roz şi roşu, creaţie a unui designer preferat de moderatorii şi de prezentatorii TV.

Cilke spuse:

— Vrem să dăm o mână de ajutor la investigarea morţii tatălui dumneavoastră. Ştiţi pe cineva care dorea să-i facă rău?

— Nu am realmente cunoştinţă despre aşa ceva, spuse Marcantonio, zâmbind. Tatăl meu ne-a ferit pe toţi, chiar şi pe nepoţii lui, de aceste lucruri. Am crescut total în afara cercului lui de afaceri.

Făcu un gest cu mâna în semn de scuză.

Lui Cilke nu-i plăcu acest gest.

— Care credeţi că a fost motivul crimei? întrebă el.

— Dumneavoastră, domnilor, cunoaşteţi foarte bine trecutul tatălui meu, spuse Marcantonio cu seriozitate. El nu a dorit ca fiii lui să fie implicaţi în activităţile de care se ocupa. Am fost trimişi la şcoli şi colegii departe de casă, pentru a ne câştiga singuri un loc în societate. Nu a venit niciodată să ia masa cu noi. A participat la ceremoniile de absolvire ale fiecăruia dintre noi; asta a fost tot. Şi, desigur, l-am înţeles şi i-am fost recunoscători.

Cilke spuse:

— Aţi avansat neobişnuit de repede în funcţie. Poate

a contribuit şi el puţin la asta?

Pentru prima dată Marcantonio îşi pierdu puţin din amabilitate.

— Niciodată. În profesiunea mea nu este un lucru neobişnuit ca tinerii să aibă ascensiuni rapide. Tata m-a trimis la cele mai bune şcoli şi mi-a oferit o alocaţie generoasă. M-am folosit de aceşti bani ca să creez seriale şi am ales bine.

— Şi tatăl dumneavoastră a fost încântat? întrebă Cilke.

Îl urmărea pe interlocutorul său îndeaproape, încercând să-i descifreze fiecare expresie a feţei.

— Nu cred că înţelegea foarte bine ce fac, dar da, era încântat, spuse Marcantonio cu o grimasă de nemulţumire.

— Ştiţi, spuse Cilke, l-am urmărit pe tatăl dumneavoastră timp de douăzeci de ani şi n-am reuşit să-l prind niciodată cu nimic. A fost un om foarte inteligent.

— Ei bine, nici noi n-am reuşit, spuse Marcantonio. Fratele meu, sora mea, sau eu.

Cilke râse ca de o glumă bună.

— Şi nu aveţi nici o dorinţă de răzbunare în stil sicilian? Nu v-ar tenta aşa ceva?

— Bineînţeles că nu, răspunse Marcantonio. Tata nu ne-a crescut în acest spirit. Dar sper să-l prindeţi pe ucigaş.

— Îmi puteţi spune ceva despre testamentul lui? întrebă Cilke. Când a murit, era un om foarte bogat.

— Întrebaţi-o pe sora mea Nicole despre asta, răspunse Marcantonio. Ea este executorul testamentar.

— Dar ştiţi şi dumneavoastră ce conţine?

— Sigur că da, spuse Marcantonio pe un ton dur ca oţelul.

Boxton interveni:

— Şi chiar nu vă gândiţi la nimeni care i-ar fi vrut răul?

— Nu, spuse Marcantonio. Dacă aş avea vreun nume, v-aş spune.

— Bine, spuse Cilke. O să vă las cartea mea de vizită.

Pentru orice eventualitate.

Înainte de a se duce să discute cu ceilalţi doi copii ai lui Don Aprile, Cilke se hotărî să-l sune pe şeful poliţiei oraşului. Cum nu dorea o discuţie oficială, îl invită pe Paul di Benedetto la unul dintre cele mai luxoase restaurante italieneşti din East Side. Di Benedetto adora răsfăţurile vieţii din înalta societate, atâta timp cât nu trebuia să-şi deschidă portofelul.

Cei doi mai lucraseră împreună de-a lungul anilor şi lui Cilke îi făcuse plăcere de fiecare dată compania lui. Acum îl privea pe Paul cum gusta din toate.

— Ştiu că băieţii de la F.B.I. nu se aruncă la cheltuieli pe mese extravagante, spuse Di Benedetto. Ce vrei?

Cilke spuse:

— Recunoşti deci că a fost o masă excelentă? întrebă Cilke.

Di Benedetto ridică din umerii lui masivi şi mişcarea semănă cu unduirea unui val. Apoi zâmbi puţin maliţios. Zâmbetul era plăcut la un bărbat cu un aspect atât de dur. Îi transforma faţa în cea a unui personaj simpatic din desenele animate.

— Kurt, spuse el, restaurantul ăsta e de tot rahatul. E condus de extratereştri. A, da, ştiu cum să facă mâncarea să pară italienească, să miroasă ca mâncarea italienească, dar are gust de porcării de pe Marte. Tipii ăştia sunt extratereştri, ascultă-mă pe mine.

Cilke râse.

— Hai, că vinul e bun.

— Mie mi se pare că are gust de medicament, doar dacă nu e vin roşu amestecat cu sodă caustică.

— Eşti un om greu de mulţumit, spuse Cilke.

— Nu, îl contrazise Di Benedetto, sunt uşor de mulţumit. Tocmai asta-i problema.

Cilke oftă.

— Două sute de dolari din banii statului aruncaţi pe nişte rahaturi.

— Ba nu, spuse Di Benedetto. Apreciez gestul. Şi

acum spune, care-i treaba?

Cilke comandă cafea espresso pentru amândoi. Apoi spuse:

— Cercetez asasinarea lui Don Aprile. Este cazul vostru, Paul. Ne-am ţinut după el ani de zile şi nimic. S-a retras, a dus o viaţă respectabilă. N-a avut nimic din ce şi-ar fi dorit alţii. Deci, de ce să fie ucis? Pentru oricine ar fi făcut-o, a fost un gest periculos.

— Şi foarte profesionist, spuse Di Benedetto. O treabă excepţional realizată.

Cilke insistă:

— Ce zici?

— N-are nici un sens, spuse Di Benedetto. I-ai redus la tăcere pe toţi grangurii mafioţi, o acţiune inteligentă, trebuie să recunosc. Jos pălăria. Poate că asta l-a şi forţat pe Don-ul tău să se retragă. Aşa că deştepţii care au rămas nu aveau nici un motiv să-i dea la cap.

— Ce-i cu lanţul de bănci care i-au aparţinut? întrebă Cilke.

— De asta vă ocupaţi voi. Noi urmărim doar murdăriile.

— Dar familia lui? vru să ştie Cilke. Droguri, femei şi alte chestii de astea?

— În nici un caz, spuse Di Benedetto. Toţi sunt cetăţeni respectabili, cu cariere importante. Don Aprile a plănuit totul astfel. A vrut ca ei să fie absolut nepătaţi.

Făcu o pauză şi continuă pe un ton de o gravitate evidentă:

— Nu a fost răzbunare. Îşi reglase toate conturile. Nu a fost o crimă întâmplătoare. Trebuie să existe un motiv. Cineva are de câştigat. Asta căutăm.

— Ce-i în testamentul lui? întrebă Cilke.

— Fiica lui îl deschide mâine. Am întrebat-o. Mi-a spus să aştept.

— Şi n-ai făcut nimic? întrebă Cilke.

— Bineînţeles că nu, spuse Di Benedetto. E o avocată de renume, are relaţii, iar firma ei de avocatură este o forţă politică. De ce naiba să încerc să fac pe durul cu ea?

I-am ciugulit din palmă.

— Poate obţin eu mai mult, spuse Cilke.

— Sunt sigur că eşti în stare.

Kurt Cilke o cunoştea pe şefa adjunctă a poliţiei, Aspinella Washington, de peste zece ani. Era o afroamericană de un metru optzeci, cu părul tuns perie şi trăsături fin conturate. Era teroarea poliţiei al cărei comandant adjunct era şi a infractorilor cu care intra în contact. Prin forţa lucrurilor, comportamentul ei era cât se putea de ofensiv şi nu nutrea o prea mare simpatie pentru Cilke sau pentru F.B.I.

Îl primi pe Cilke în biroul ei cu cuvintele:

— Kurt, ai venit să-l îmbogăţeşti din nou pe vreunul dintre fraţii mei negri?

Cilke râse.

— Nu, Aspinella, spuse el. Am venit aici după nişte informaţii.

— Serios? se miră ea. Gratis? După ce ai costat oraşul ăsta cinci milioane de dolari?

Era îmbrăcată cu o jachetă safari şi pantaloni cafenii. Sub jachetă i se vedea tocul pistolului. La mâna dreaptă purta un inel al cărui diamant avea muchii atât de ascuţite, încât dădeau impresia că pot tăia ca o lamă de ras.

Încă îi purta ranchiună lui Cilke pentru că F.B.I.-ul dovedise un caz de brutalitate intentat unuia dintre detectivii ei şi, pe baza drepturilor civile, victima avusese parte de un proces cu un răsunet enorm, în timp ce doi detectivi fuseseră trimişi la închisoare. Victima, care se îmbogăţise în urma procesului, era un fost peşte şi distribuitor de droguri, pe care Aspinella însăşi îl bătuse crunt cu o altă ocazie. Deşi numirea ei în postul de comandant adjunct fusese un cadou politic în numele dreptului la vot al negrilor, ea se purta cu mai multă duritate cu delincvenţii negri decât cu cei albi.

— Nu mai bate oameni nevinovaţi, spuse Cilke, şi o să încetez şi eu.

— N-am băgat la apă pe nimeni care să nu fi fost

vinovat, spuse ea, rânjind.

— Fac cercetări cu privire la asasinarea lui Don Aprile, explică Cilke.

— Ce treabă ai tu cu asta? E opera unei bande locale. Sau faci şi din asta unul dintre afurisitele tale cazuri de încălcare a drepturilor civile?

— Ar putea fi ceva legat de bani sau droguri, spuse Cilke.

— De unde ştii? întrebă Aspinella.

— Avem informatorii noştri.

Dintr-o dată Aspinella avu unul dintre desele ei accese de furie.

— Voi, împuţiţii ăştia de la F.B.I., veniţi la noi să vă vindem ponturi şi după aceea păstraţi totul pentru voi? Nu sunteţi cinstiţi nici măcar cu poliţiştii buni. Vă învârtiţi de colo-colo şi arestaţi derbedei puşi la patru ace, dar nu vă băgaţi mâinile niciodată în afacerile murdare. Habar n-aveţi ce-i asta. Ieşi dracului din biroul meu!

Cilke era mulţumit de rezultatul celor două întâlniri. Îi era clar ce va urma. Atât Di Benedetto, cât şi Aspinella vor trece urgent la treabă ca să cerceteze asasinarea lui Don Aprile. Nu vor coopera cu F.B.I. Vor pune pur şi simplu lucrurile în mişcare. Pe scurt, fuseseră mituiţi.

Exista o bază pentru bănuielile lui. Ştia că traficul de droguri nu putea supravieţui decât dacă erau mituiţi poliţişti, iar el avea informaţii, pe care însă nu le putea folosi la tribunal, că Di Benedetto şi Aspinella erau pe statele de plată ale unui baron al drogurilor.

Înainte să discute cu fiica lui Don Aprile, Cilke se hotărî să-şi încerce norocul cu fiul cel mare, Valerius Aprile. Astfel, el şi Boxton făcură un drum până la West Point, unde Valerius era colonel în Armata Statelor Unite şi preda tactica militară – ce naiba o mai fi însemnat şi asta, îşi zise Cilke.

Valerius îi primi într-un birou spaţios, cu vedere spre terenurile de paradă, unde cadeţii executau exerciţii de marş. Nu se arătă la fel de amabil cum fusese fratele lui,

deşi îi tratã cu politeţe. Cilke îl întrebă dacă îi cunoştea pe duşmanii tatălui său.

— Nu, îi răspunse Valerius. Am servit în afara ţării în cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani. Am luat parte la sărbătorile familiei ori de câte ori am putut. Pe tata nu-l interesa decât să ajung general. Îşi dorea să mă vadă purtând aceste însemne. Chiar şi rangul de comandant de brigadă l-ar fi făcut fericit.

— Era, deci, un patriot? întrebă Cilke.

— Îşi iubea ţara, spuse sec Valerius.

— El a intervenit ca să fiţi primit cadet? insistă Cilke.

— Presupun că da, răspunse Valerius. Dar n-ar fi putut niciodată să mă facă general. Cred că nu avea nici o relaţie la Pentagon sau, în sfârşit, nu eram destul de bun. Dar oricum, îmi place ce fac. Aici e locul meu.

— Sigur nu ne puteţi da nici un indiciu cu privire la duşmanii tatălui dumneavoastră? întrebă Cilke.

— Nu, nu avea nici unul, spuse Valerius. Tata ar fi fost un bun general. Când s-a retras, avea totul la adăpost. Când se folosea de puterea lui, o făcea întotdeauna cu precauţiune. Avea la dispoziţie efectivele şi materialul necesar.

— Nu păreţi prea îngrijorat că cineva v-a ucis tatăl. Nu doriţi răzbunare?

— Nu mai mult decât pentru un camarad căzut la datorie, spuse Valerius. Desigur, mă interesează să ştiu cine a făcut-o. Nimănui nu-i place să-şi vadă tatăl ucis.

— Ştiţi ceva despre testamentul lui?

— Întrebaţi-o pe sora mea despre asta, spuse Valerius.

În aceeaşi după-amiază, mai târziu, Cilke şi Boxton se aflau în biroul lui Nicole Aprile, unde avură parte de o primire cu totul diferită. În biroul ei se putea ajunge numai după ce treceai de trei secretare şi de ceea ce Cilke recunoscu drept o gardă personală de sex femeiesc care arăta ca şi cum i-ar fi putut face bucăţi pe el şi pe Boxton în două secunde. După felul în care se mişca, Cilke îşi dădu

seama că femeia îşi antrenase corpul în aşa măsură încât căpătase forţa unui bărbat. Muşchii i se conturau prin îmbrăcăminte, iar sânii erau încorsetaţi strâns. Purta o jachetă de in peste bluza groasă şi pantaloni negri.

Nicole îi salută fără căldură, deşi arăta foarte atrăgătoare, în costumul ei luxos de un violet intens. Purta nişte cercei rotunzi de aur imenşi, iar părul ei lung şi negru lucea. Avea trăsături fine şi severe, dar o trădau ochii căprui şi mari în care se citea blândeţea.

— Domnilor, vă pot acorda douăzeci de minute, spuse ea.

Sub sacoul violet purta o bluză cu volane ale cărei manşete aproape că îi acopereau mâinile, după cum observă Cilke când îi întinse legitimaţia. Nicole o examină cu atenţie şi spuse:

— Agent special în misiune? Nu-i cam mult pentru un interogatoriu de rutină?

Vorbea pe un ton care îi era familiar lui Cilke şi pe care acesta îl detestase întotdeauna. Era tonul uşor dojenitor al avocaţilor federali atunci când aveau de-a face cu organul de cercetare pe care îl supervizau.

— Tatăl dumneavoastră a fost un om foarte important, spuse Cilke.

— Da, până când s-a retras şi s-a pus sub protecţia legii, spuse Nicole caustic.

— Tocmai asta face ca uciderea lui să fie şi mai misterioasă, spuse Cilke. Speram că ne veţi spune ceva despre oamenii care aveau ceva împotriva iui.

— Nu-i un mister chiar atât de mare, spuse Nicole. Îi cunoaşteţi viaţa mai bine decât mine. Avea o mulţime de duşmani. Printre ei vă număraţi şi dumneavoastră.

— Nici chiar criticii noştri cei mai acerbi n-ar putea acuza F.B.I.-ul de o lovitură dată pe treptele unei catedrale, spuse sec Cilke. Iar eu n-am fost duşmanul lui. Am aplicat legea. După ce s-a retras, n-a mai avut nici un duşman. I-a cumpărat pe toţi.

Făcu o mică pauză.

— Mi se pare curios că nici dumneavoastră, nici fraţii

dumneavoastră nu păreţi interesaţi de prinderea omului care v-a ucis tatăl.

— Pentru că nu suntem ipocriţi, spuse Nicole. Tata n-a fost un sfânt. A jucat un joc şi a plătit preţul.

Făcu o pauză.

— Şi greşiţi dacă credeţi că nu mă interesează. De fapt, am de gând să fac o cerere să mi se dea dosarul F.B.I. al tatălui meu, conform Actului de Libertate a Informaţiei. Şi sper că n-o să-mi puneţi beţe în roate, căci atunci vom deveni duşmani.

— E dreptul dumneavoastră, spuse Cilke. Dar poate că mă ajutaţi spunându-mi care sunt prevederile testamentului tatălui dumneavoastră.

— N-am deschis testamentul, spuse Nicole.

— Dar am auzit că sunteţi executor testamentar. Nu se poate să nu ştiţi deja prevederile.

— Ne înscriem mâine. Va avea loc o citire publică.

— Totuşi nu-mi puteţi spune nimic azi care să-mi fie de vreun ajutor? insistă Cilke.

— Doar că nu voi ieşi la pensie devreme.

— Atunci de ce nu vreţi să-mi spuneţi nimic astăzi?

— Pentru că nu sunt nevoită să o fac, spuse Nicole pe un ton glacial.

— L-am cunoscut destul de bine pe tatăl dumneavoastră, spuse Cilke. El ar fi fost mai rezonabil.

Pentru prima dată Nicole îl privi cu respect.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Bine. Tata a donat mulţi bani înainte să moară. Nouă nu ne-a lăsat decât băncile. Eu şi fraţii mei deţinem patruzeci şi nouă la sută, iar restul de cincizeci şi unu la sută îi aparţin vărului nostru, Astorre Viola.

— Îmi puteţi spune ceva despre el? întrebă Cilke.

— Astorre este mai tânăr decât mine. Nu a fost niciodată implicat în afacerile tatălui meu şi îl iubim cu toţii pentru că este un ţicnit fermecător. Desigur, acum nu-l mai iubesc la fel de mult.

Cilke îşi cercetă memoria. Nu-şi amintea de nici un dosar pe numele de Astorre Viola. Şi totuşi, trebuia să

existe ceva.

— Îmi puteţi da adresa şi numărul lui de telefon?

— Sigur, spuse Nicole. Dar vă pierdeţi timpul, credeţi-mă.

— Trebuie să elimin toate detaliile nefolositoare, se scuză Cilke.

— De ce se interesează F.B.I.-ul de toate astea? întreba Nicole. Nu-i decât o crimă pe plan local.

Cilke spuse calm:

— Cele zece bănci pe care le deţinea tatăl dumneavoastră sunt bănci internaţionale. Pot exista complicaţii valutare.

— Serios? spuse Nicole. Atunci aş face bine să cer dosarul lui imediat. În fond, acum am şi eu o parte din aceste bănci.

Îi aruncă o privire bănuitoare. Cilke îşi dădu seama că va trebui să fie cu ochii pe ea.

În ziua următoare, Cilke şi Boxton plecară spre comitatul Westchester, pentru o întâlnire cu Astorre Viola. Domeniul împădurit cuprindea o casă imensă şi trei grajduri. Şase cai păşteau pe pajiştea împrejmuită de un gard cu zăbrele de înălţime joasă şi cu porţi din fier forjat. Patru maşini şi o camionetă erau parcate în faţa casei. Cilke memoră două dintre numerele maşinilor.

O femeie în jur de şaptezeci de ani le deschise uşa şi îi conduse într-un salon luxos, încărcat ca un studio de înregistrări. Patru tineri cântau după partituri şi un altul era aşezat la pian – o formaţie de tip clasic, constând în saxofon, contrabas, chitară şi tobe.

Astorre stătea la microfonul din partea opusă şi cânta cu o voce răguşită. Până şi Cilke îşi putea da seama că era genul de muzică pe care nu o gustau prea mulţi.

Astorre se opri din cântat şi li se adresă celor doi vizitatori:

— Puteţi aştepta cinci minute până terminăm de înregistrat? După aceea prietenii mei împachetează, iar noi putem vorbi în voie.

— Sigur, spuse Cilke.

— Adu cafea pentru domnii, îi spuse Astorre menajerei.

Cilke fu încântat. Astorre nu le făcuse doar o propunere politicoasă, ci le comanda şi cafea.

Dar Cilke şi Boxton trebuiră să aştepte mai mult de cinci minute. Astorre înregistra un cântec popular italian – zdrăngănind în acelaşi timp la un banjo – şi cânta într-un dialect aspru, pe care Cilke nu îl înţelegea. Era plăcut să-l asculţi, ca şi cum ţi-ai fi auzit propria voce cântând sub duş.

Într-un târziu rămaseră singuri şi Astorre începu să-şi şteargă faţa.

— N-a fost prea rău, spuse el, râzând. Nu-i aşa?

Cilke simţi o simpatie bruscă faţă de bărbat. Avea în jur de treizeci de ani, o vitalitate copilărească, şi nu părea să se ia prea în serios. Era înalt, bine clădit şi avea o graţie de boxer. Culoarea măslinie a pielii şi trăsăturile neregulate, dar bine conturate, ca în portretele din secolul al cincisprezecelea, îi dădeau o frumuseţe aparte. Nu părea vanitos; purta însă în jurul gâtului un colier de aur lat de doi centimetri, de care era atârnat un medalion gravat cu chipul Fecioarei Maria.

— A fost minunat, spuse Cilke. Lansezi vreun disc?

Astorre zâmbi. Avea un zâmbet. larg, sincer.

— Aş vrea eu. Dar nu sunt chiar aşa de bun. Însă îmi plac cântecele astea şi le ofer în dar prietenilor.

Cilke se hotărî să treacă la subiect.

— Este doar o cercetare de rutină. Cunoşti pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău unchiului dumitale?

— Absolut pe nimeni, spuse Astorre, privindu-l drept în faţă.

Cilke obosise să tot audă asta. Toată lumea avea duşmani, mai ales Raymonde Aprile.

— Vei moşteni dobânda băncilor, spuse Cilke. Îi erai chiar atât de apropiat?

— M-am mirat şi eu, spuse Astorre. Mă număram printre favoriţii lui când eram copil. Mi-a aranjat o afacere şi apoi a cam uitat de mine.

— Ce fel de afacere?

— Mă ocup de importul de macaroane de cea mai bună calitate din Italia.

Cilke îi aruncă o privire sceptică.

— Macaroane?

Astorre zâmbi. Era obişnuit cu aceasta reacţie. Nu era o afacere spectaculoasă.

— Ştiai că Lee Iacocca nu pronunţa niciodată cuvântul „automobile”. El spunea întotdeauna „maşini”. Aşa şi în afacerea mea, niciodată nu spunem „paste” sau „spaghete”, spunem „macaroane”.

— Şi acum vei fi bancher?

— O s-o fac şi pe asta, spuse Astorre.

După ce plecară, Cilke îl întrebă pe Bill Boxton:

— Ce părere ai?

Îl plăcea foarte mult pe Boxton. Omul credea în F.B.I., ca de altfel şi el – credea în cinstea, în incoruptibilitatea lui şi în evidenta lui superioritate faţă de alte agenţii de urmărire a respectării legilor sub aspectul eficienţei. Toate aceste interogatorii erau în parte menite să-i servească drept lecţii.

— Mi se pare totul foarte clar, spuse Boxton. Dar nu pare aşa de fiecare dată?

Da, de fiecare dată lucrurile par clare la început, îşi zise Cilke. Şi atunci îi veni brusc o idee. Medalionul care atârna pe lanţul lui Astorre nu se mişcase nici un pic.

Cel din urmă interviu era cel mai important pentru Cilke. Era cel cu Timmona Portella, cel mai mare şef mafiot din New York, singurul în afară de Don Aprile care scăpase de urmărirea în justiţie după investigaţiile lui Cilke.

Portella îşi conducea afacerile din grandiosul apartament aflat într-o clădire din West Side al cărei proprietar era. Restul clădirii era ocupat de firme subordonate, pe care le controla tot el. Securitatea era la fel de strictă ca la Fort Knox şi Portella însuşi călătorea cu elicopterul – pe acoperişul clădirii exista o platforma de

decolare – până la reşedinţa lui din New Jersey. Picioarele lui atingeau rareori trotuarele din New York.

Portella îi întâmpină pe Cilke şi pe Boxton în biroul lui cu fotolii capitonate şi pereţi din sticlă antiglonţ, care ofereau o imagine minunată a cerului oraşului. Era un om masiv, îmbrăcat impecabil, cu un costum închis la culoare şi o cămaşa de un alb imaculat.

Cilke îi strânse mâna cărnoasă lui Portella şi admiră cravata neagră din jurul gâtului lui gros.

— Kurt, cu ce îţi pot fi de folos? întrebă Portella cu vocea lui subţire de tenor care răsuna în toată camera.

Pe Boxton nici nu-l băgă în seamă.

— Fac cercetări asupra morţii lui Don Aprile, spuse Cilke. Mă gândeam că poate ai informaţii care m-ar putea ajuta.

— Ce pierdere, spuse Portella. Toţi îl iubeau pe Raymonde Aprile. Pentru mine e un mister cine a putut să facă asta. În ultimii ani de viaţă, Aprile a fost un om extrem de bun. Devenise un sfânt, realmente un sfânt. Dăruia bani ca un Rockefeller. Când l-a luat Dumnezeu, sufletul lui era pur.

— Nu Dumnezeu l-a luat, spuse Cilke sec. A fost o lovitură de un profesionalism extraordinar. În mod sigur a existat un motiv.

Ochii lui Portella se micşorară, dar nu spuse nimic, aşa că Cilke continuă.

— Ai fost colegul lui timp de mulţi ani. Trebuie să ştii ceva. Ce-i cu nepotul ăla al lui care moşteneşte băncile?

— Don Aprile şi cu mine am avut nişte afaceri împreună cu mulţi ani în urmă, spuse Portella. Dar când Aprile s-a retras, putea foarte bine să mă ucidă. Faptul că sunt în viaţă dovedeşte că nu am fost duşmani. Despre nepotul lui nu ştiu decât că este artist. Cântă la nunţi, la mici petreceri, chiar şi în unele cluburi de noapte mai mici. E unul dintre acei tineri pe placul bătrânilor ca mine. Şi vinde macaroane bune din Italia. Toate restaurantele mele le folosesc.

Făcu o pauză şi oftă.

— Este întotdeauna un mister când este ucis un om mare.

— Ştii că ajutorul tău va fi apreciat, spuse Cilke.

— Desigur, recunoscu Portella. F.B.I.-ul joacă întotdeauna cinstit. Ştiu că ajutorul meu va fi apreciat.

Le aruncă lui Cilke şi lui Boxton un zâmbet cald, care îi descoperi dinţii drepţi, aproape perfecţi.

Pe drumul de întoarcere la birou, Boxton îi spuse lui Cilke:

— Am citit dosarul tipului. E mare grangur în prostituţie şi droguri şi e un criminal. Cum se face că nu l-am prins cu nimic niciodată?

— Nu-i la fel de rău ca majoritatea celorlalţi, spuse Cilke. Şi o să-l prindem şi pe el într-o bună zi.

Kurt Cilke ordonă urmărire electronică pentru casa lui Nicole Aprile şi a lui Astorre Viola. Un judecător federal care lucra pentru F.B.I. emise ordinul. Nu că Cilke ar fi bănuit ceva – voia doar să fie sigur. Nicole provoca necazuri prin tot ce făcea, iar Astorre părea prea bun ca să fie adevărat. Urmărirea lui Valerius era scoasă din discuţie, căci locuinţa lui se afla pe teritoriul academiei West Point.

Cilke aflase că pasiunea lui Astorre erau caii de pe domeniile lui. Ştia că în fiecare dimineaţă ţesăla şi îngrijea un armăsar, după care îl scotea din grajd. Nu era nimic rău în asta, numai că tânărul obişnuia să călărească îmbrăcat în costum de călărie tipic englezesc, cu jachetă roşie şi toate celelalte, inclusiv o şapcă neagră de vânătoare din piele de căprioară.

I se păru greu de crezut că Astorre era o ţintă atât de uşoară, încât trei vagabonzi din Central Park să se lege de el. Reuşise să scape de ei, după cât se părea – dar raportul poliţiei era foarte vag cu privire la ce se întâmplase cu vagabonzii.

Două săptămâni mai târziu, Cilke şi Boxton ascultară înregistrările făcute în casa lui Astorre Viola. Vocile le

aparţineau lui Nicole, lui Marcantonio, Valerius şi Astorre. Cilke constată că pe bandă aceştia erau umani; lăsaseră deoparte măştile.

— De ce a trebuit să-l ucidă? întreba Nicole cu un glas frânt de durere.

În vocea ei nu se mai simţea nimic din răceala cu care îl tratase pe Cilke.

— Trebuie să existe un motiv, spuse Valerius calm.

Vocea lui era mult mai blândă când vorbea cu cei din familia lui. N-am avut nimic de-a face cu afacerile bătrânului, aşa că nu mă tem pentru mine. Dar tu?

Marcantonio vorbi cu dispreţ; era evident că nu-l simpatiza pe fratele lui.

— Val, bătrânul te-a băgat la West Point pentru că erai un papă-lapte. A vrut să facă un dur din tine. Apoi te-a ajutat să obţii postul de la serviciile secrete din străinătate. Deci eşti implicat până peste cap. Îi plăcea ideea că ai putea fi comandant. Generalul Aprile – îi plăcea cum sună. Cine ştie ce sfori a tras.

Vocea lui părea mai energică, mai pătimaşă pe bandă decât în realitate.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Marcantonio continuă:

— Şi sigur că m-a ajutat şi pe mine să pornesc. Mi-a înlesnit împrumutul pentru compania de producţie. Agenţiile care se ocupau de marile talente mi-au dat staruri. Ascultaţi-mă pe mine, noi nu ne-am băgat în viaţa lui, dar el s-a băgat mereu în ale noastre. Nicole, bătrânul te-a salvat de plata taxelor pe zece ani când ţi-a făcut rost de slujba de la firma de avocatură. Şi Astorre, cine crezi că ţi-a cumpărat spaţiul din supermarket-uri unde să-ţi vinzi macaroanele?

Dintr-o dată Nicole se înfurie.

— Poate că tata m-a ajutat să deschid nişte uşi, dar meritul de a fi reuşit în carieră îmi aparţine exclusiv. A trebuit să mă lupt cu rechinii ăia de la firmă pentru tot ce-am obţinut. Eu sunt cea care a stat câte optzeci de ore pe săptămână citind rapoarte.

Făcu o pauză şi continuă cu un glas rece. Acum

vorbea cu Astorre.

— Şi aş vrea să ştiu de ce te-a lăsat tata să răspunzi de toate băncile lui. Ce dracu' ai tu de-a face cu asta?

În vocea lui Astorre se simţea neajutorarea şi dorinţa de a se scuza.

— Nicole, îţi jur că nu ştiu nici eu. N-am cerut nimic. Am afacerea mea şi îmi place să cânt şi să călăresc. În afară de asta, e şi o parte bună a lucrurilor pentru voi. Eu trebuie să fac toată munca, iar profitul se împarte în mod egal între toţi patru.

— Dar deţii controlul şi nu eşti decât vărul nostru, spuse Nicole, adăugând sarcastic: înseamnă că i-a plăcut foarte mult cum cânţi.

Valerius întrebă:

— Ai de gând să conduci băncile singur?

Vocea lui Astorre răspunse cu falsă oroare:

— Vai, nu. Nicole îmi va da o listă cu nume de candidaţi.

În glasul lui Nicole se simţeau lacrimi de frustrare când spuse:

— Tot nu înţeleg de ce tata nu m-a ales pe mine. De ce?

— Pentru că a vrut ca nici unul dintre copiii lui să nu aibă un ascendent asupra celorlalţi, explică Marcantonio.

Astorre spuse calm:

— Poate că a vrut să vă protejeze pe toţi de pericole.

— Ce părere ai de individul ăla de la F.B.I. care a venit la noi de parcă eram prieteni de când lumea? întreba Nicole. L-a vânat pe tata ani de zile. Şi acum are impresia că o să-i dăm pe tavă toate secretele familiei noastre. Ce idiot!

Cilke simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Nu merita asta.

Valerius spuse:

— Îşi face datoria şi nu-i o treabă uşoară. Cred că este un om foarte inteligent. A trimis la închisoare o mulţime de prieteni de-ai bătrânului. Pentru mult timp.

— Informatori, trădători, spuse Nicole cu dispreţ.

Legile RICO s-au aplicat foarte selectiv. Puteau foarte bine să-i trimită pe jumătate dintre liderii noştri politici la închisoare conform acelor legi şi majoritatea celor cinci sute de deţinători ai celor mai mari averi.

— Nicole, eşti avocata unei corporaţii, o linişti Marcantonio. Lasă porcăriile astea.

Astorre spuse gânditor:

— De unde îşi iau agenţii F.B.I. costumele alea fantastice? O fi vreun croitor special „numai pentru F.B.I.”?

— E vorba de felul în care le poartă, spuse Marcantonio. Ăsta-i secretul. Dar la televizor nu putem arăta un tip precum Cilke. Absolut sincer, absolut cinstit, onorabil în toate privinţele. Cu toate acestea, nu poţi avea niciodată încredere în el.

— Marc, lasă naibii show-urile tale caraghioase, spuse Valerius. Ne aflăm într-o situaţie ostilă şi avem de analizat două aspecte semnificative, care ţin de logică. De ce şi cine? De ce a fost ucis tata? Apoi, cine ar fi putut să o facă? Toată lumea spune că nu avea duşmani sau ceva ce să-şi fi dorit ceilalţi.

— Am depus o cerere să văd dosarul lui tata de la F.B.I., spuse Nicole. Poate aflăm ceva.

— La ce bun? spuse Marcantonio. Oricum, nu putem face nimic. Tata ar fi vrut să dăm totul uitării. Să lăsăm autorităţile să rezolve.

Nicole spuse batjocoritor:

— Deci ne doare-n cot cine l-a ucis pe tata? Tu ce crezi, Astorre? Eşti de aceeaşi părere?

Vocea lui Astorre era blândă, rezonabilă.

— Ce putem face? L-am iubit pe tatăl vostru. Îi sunt recunoscător că a fost atât de generos cu mine în testament. Dar haideţi să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla. De fapt, mie îmi place Cilke. Dacă e ceva de găsit, va găsi. Toţi patru avem vieţile asigurate, de ce să ni le întoarcem pe dos?

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Auziţi, eu trebuie să-l sun pe unul dintre furnizorii mei, aşa că o să plec. Dar voi puteţi să rămâneţi şi să

discutaţi pe îndelete.

Pe bandă urmă un moment lung de tăcere. Cilke nu-şi putu reţine un sentiment de bunăvoinţă faţă de Astorre şi unul de resentiment faţă de ceilalţi. Totuşi era mulţumit. Nu erau periculoşi; nu aveau să-i facă necazuri.

— Eu îl iubesc pe Astorre, se auzi vocea lui Nicole. A fost mai apropiat de tatăl nostru decât oricare dintre noi. Dar e cam tont. Marc, crezi că are vreo şansă cu cântatul ăla al lui?

Marcantonio râse.

— În munca noastră, vedem mii ca el. E ca un mare jucător de fotbal care joacă într-un liceu de provincie. E bunicel, dar n-are resurse. Are însă o afacere prosperă şi îi place ce face, aşa că ce mai contează?

— Ţine sub control bănci de miliarde de dolari – toată averea noastră, şi pe el nu-l interesează decât cântatul şi călăritul, spuse Nicole.

Valerius zise cu tristeţe şi umor:

— Ca şi cum ai merge la teatru pus la patru ace şi ai avea loc pe strapontină.

Nicole interveni:

— Cum a putut tata să ne facă una ca asta?

— Se descurcă foarte bine în afacerea aia cu macaroane, spuse Valerius.

— Trebuie să-l protejam pe Astorre, spuse Nicole. E prea moale ca să conducă bănci şi prea încrezător ca să aibă de-a face cu Cilke.

După terminarea benzii, Cilke se întoarse către Boxton.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Ei bine, la fel ca Astorre, şi eu cred că eşti un tip splendid, spuse Boxton.

Cilke râse.

— De fapt, voiam să te întreb dacă crezi că aceşti oameni pot fi socotiţi suspecţi de crimă.

— Nu, răspunse Boxton. În primul rând, sunt nişte copii, în al doilea, nu au experienţa necesară.

— Sunt suficient de inteligenţi, replică Cilke. Au pus

exact întrebarea care trebuie. De ce?

— Ei bine, nu-i de competenţa noastră, spuse Boxton. E o problemă locală, nu federală. Sau ai vreo pistă?

— Bănci internaţionale, spuse Cilke. Dar n-are rost să mai cheltuim banii Biroului; anulează urmărirea telefoanelor.

Kurt Cilke iubea câinii pentru că nu puteau conspira. Nu puteau să-şi ascundă ostilitatea şi nu erau vicleni. Nu-şi pierdeau nopţile plănuind cum să jefuiască sau să ucidă alţi câini. Trădarea nu se număra printre activităţile lor. Avea doi ciobăneşti germani care îi păzeau casa şi cu care se plimba noaptea prin pădurricea din apropiere, într-o absolută armonie şi încredere.

Când ajunse acasă în acea seară, era mulţumit. Situaţia nu prezenta nici un pericol, cel puţin în ceea ce îi privea pe copiii lui Don Aprile. Nu va avea loc nici o *vendetta* sângeroasă.

Cilke locuia în New Jersey cu soţia lui, pe care o iubea profund, şi cu fiica lui de zece ani, pe care o adora. Casa lui era blindată cu un sistem de securitate excelent pus la punct, la care se adăugau cei doi câini. Totul pe banii guvernului. Soţia lui refuzase să înveţe să mânuiască arma, iar el se baza pe anonimatul în care trăiau. Vecinii credeau că este avocat (şi acesta era adevărul), aşa cum credea şi fiica lui. Cilke îşi ţinea pistolul şi legitimaţia F.B.I. încuiate când era acasă.

Niciodată nu-şi lua maşina la gară când pleca în oraş. Cine ştie ce tâlhari mărunţi îi puteau fura radioul. Când se întorcea în New Jersey, o suna pe soţia lui pe celular şi ea venea să-l aştepte. Drumul până acasă dura cinci minute.

În această seară, Georgette îl sărută veselă pe gură. Atingerea fu plină de căldură. Fiica lui, Vanessa, plină de o energie fără limite, se repezi să-l îmbrăţişeze. Cei doi câini se gudurară pe lângă ei, dar el îi linişti. Toţi intrară fără probleme în marele Buick.

Cilke preţuia mult aceste momente. Când era în mijlocul familiei, se simţea liniştit, la adăpost. Ştia că soţia

lui îl iubeşte. Îi admira caracterul, faptul că îşi făcea munca fără ură şi înşelătorie, cu un simţ al dreptăţii faţă de semenii lui, indiferent cât de nelegiuiţi erau aceştia. La rândul lui, el îi admira inteligenţa şi avea destulă încredere în ea cât să-i povestească despre ce făcea. Dar bineînţeles că nu-i putea spune totul. Iar ea era oricum ocupată cu propria muncă: scria despre femei celebre din istorie, preda etica la un colegiu local şi lupta pentru cauzele sociale.

În această seară, Cilke o urmărea pe soţia lui cum pregătea cina. Îl fermecase întotdeauna frumuseţea ei. O privea pe Vanessa cum pune masa, imitându-şi mama, încercând chiar să se mişte cu o graţie de balerină, ca ea. Georgette nu avea încredere în ajutorul de orice fel în gospodărie. O învăţase şi pe Vanessa să se descurce singură. La şase ani, Vanessa îşi făcea patul, îşi făcea curat în cameră şi o ajuta pe mama ei la gătit. Ca de obicei, Cilke se întreba de ce îl iubea soţia lui şi se simţea binecuvântat de această iubire.

Mai târziu, după ce o culcară pe Vanessa (Cilke verifică dacă funcţiona soneria pe care fetiţa o putea folosi dacă avea nevoie de ei), intrară în dormitorul lor. Şi, ca întotdeauna, Cilke simţi fiorul de veneraţie aproape religioasă care îl cuprindea când îşi vedea soţia dezbrăcându-se. Atunci ochii ei imenşi, cenuşii şi atât de inteligenţi se înceţoşau de iubire. Şi după aceea, când adormeau, ea îl ţinea de mână ca să străbată împreună lumea viselor.

Cilke o cunoscuse când investiga organizaţiile radicale din colegiile bănuite de acte teroriste minore. Ea era activistă politică şi preda istoria la un mic colegiu din New Jersey. Investigaţiile lui dovediseră că era pur şi simplu liberală, dar nu avea nici o legătură cu grupul radical extremist. Toate acestea le scrisese în raport.

Dar când o interogase în cadrul investigaţiilor, fusese izbit de absoluta ei lipsă de prejudecăţi sau ostilitate faţă de el ca agent F.B.I. De fapt, se arătase curioasă faţă de munca lui, de părerea lui faţă de această muncă, iar el,

lucru curios, îi răspunsese cinstit: că era pur şi simplu unul dintre paznicii unei societăţi care n-ar fi putut exista fără legi. Adăugase, pe jumătate în glumă, că era scutul care stătea între oamenii ca ea şi cei care nu s-ar da în lături s-o devoreze doar pentru a-şi îmbogăţi palmaresul.

O curtase pentru puţin timp. Se căsătoriseră rapid, pentru ca raţiunea să nu intre în conflict cu dragostea, deoarece amândoi recunoşteau că erau caractere opuse aproape în toate privinţele. El nu-i împărtăşea nici o opinie; în privinţa lumii în care trăia el, era o naivă. În mod hotărât, nici ea nu-i împărtăşea veneraţia faţă de Birou. Dar îl asculta când se plângea sau când îşi exprima revolta faţă de asasinarea morală a omului considerat un sfânt al F.B.I.-ului, J. Edgar Hoover.

— Îl descriu ca pe un homosexual ascuns şi un bigot reacţionar. Dar el n-a fost decât un om devotat care n-a reuşit să aibă o conştiinţă liberală.

El îi mărturisise:

— Scriitorii descriu F.B.I.-ul ca pe un fel de Gestapo sau K.G.B. Dar noi n-am recurs niciodată la tortură şi n-am înscenat nimic pentru nimeni – spre deosebire de N.Y.P.D., de exemplu. N-am fabricat niciodată dovezi. Puştii din colegiu şi-ar pierde libertatea dacă n-am fi noi. Aripa de dreapta i-ar distruge, aşa sunt de nepregătiţi politic.

Ea zâmbise înduioşată de patima cu care vorbea.

— Nu te aştepta să mă schimb, îi spuse, zâmbind. Dacă ceea ce spui e adevărat, nu avem de ce să ne certăm.

— Nu vreau să te schimbi, spusese Cilke. Iar dacă F.B.I.-ul ne afectează relaţia, o să-mi găsesc altă slujbă.

Nu era nevoie să-i spună ce sacrificiu ar fi însemnat asta pentru el.

Dar câţi oameni pot spune că sunt absolut fericiţi, că există o fiinţă omenească în care pot avea totală încredere? Îl liniştea enorm faptul că trebuia să o protejeze şi să rămână credincios spiritului şi trupului ei. Iar ea simţea grija lui permanentă pentru siguranţa şi supravieţuirea ei.

Lui Cilke îi lipsea enorm soţia lui când trebuia să

plece la cursurile de pregătire. Nu-l tentau niciodată alte femei, pentru că nu voia să fie un conspirator împotriva ei. Trăia cu gândul întoarcerii la ea, la zâmbetul ei încrezător, la trupul ei ispititor, când îl aştepta în dormitor goală, vulnerabilă, iertându-l pentru munca lui, o binecuvântare în viaţa lui.

Dar fericirea îi era umbrită de secretele pe care nu putea să i le mărturisească, de complicaţiile grave care apăreau în munca lui, de intrarea într-o lume care colcăia de bărbaţi şi femei de ultimă speţă, scursori ale societăţii, a căror imagine îi bântuia mintea ca o obsesie. Dacă n-ar fi fost ea, nici n-ar fi meritat să mai zăbovească pe acest pământ.

La începuturile căsniciei lor, când încă mai tremura pentru fericirea lui, făcuse singurul lucru din viaţa lui de care se ruşina cu adevărat. Pusese microfoane în propria casă şi înregistrase tot ce spusese soţia lui, şi apoi ascultase benzile la subsol. Analizase fiecare inflexiune a vocii ei. Iar ea trecuse testul; nu fusese nici o clipă răutăcioasă, meschină sau trădătoare. Făcuse lucrul acesta timp de un an.

Faptul că îl iubea în ciuda imperfecţiunii lui, în ciuda şireteniei lui fatale, a nevoii de a-şi vâna semenii, i se părea lui Cilke un adevărat miracol. Dar se temea în fiecare secundă că ea va descoperi adevărata lui fire şi apoi îl va urî. Aşa se face că ajunsese să fie cât se poate de exigent în munca lui şi îşi căpătase reputaţia de om corect.

Georgette nu se îndoise de el niciodată. Îi dovedise asta într-o seară, când erau invitaţi la cină, la directorul F.B.I., împreună cu alte douăzeci de persoane, un act semioficial şi un semn de onoare.

La un moment dat, directorul prinsese un moment în care rămăsese doar cu Cilke şi soţia acestuia. Atunci îi spusese lui Georgette:

— Din câte ştiu, sunteţi antrenată în numeroase cauze liberale. Vă respect dreptul de a face acest lucru, firește. Dar cred că nu aţi înţeles foarte bine că acţiunile dumneavoastră ar putea periclita cariera lui Kurt în cadrul

Biroului.

Georgette îi zâmbise directorului şi spusese pe un ton grav:

— Ba ştiu foarte bine, şi asta ar putea fi greşeala şi ghinionul Biroului. Desigur că, dacă activităţile mele ar deveni o problemă, soţul meu ar demisiona.

Directorul se întorsese către Cilke cu o expresie surprinsă.

— E adevărat? îl întrebase el. Ai demisiona?

Cilke nu şovăise.

— Da, e adevărat. Îmi prezint cererea de demisie şi mâine, dacă doriţi.

Directorul râsese.

— Nu, nu. Nu dăm prea des peste oameni ca tine.

Apoi îi aruncase lui Georgette o privire severă, aristocratică.

— Sub papucul nevestei: iată ultimul refugiu al omului cinstit, spusese el.

Toţi râseseră la gluma aceea de un gust îndoielnic, pentru a arăta că erau binevoitori.

Capitolul 4

Timp de cinci luni după moartea lui Don Aprile, Astorre se sfătui cu câţiva dintre colegii retraşi ai acestuia, luând măsuri de protecţie a copiilor lui şi investigând circumstanţele crimei. Cel mai important lucru era să găsească motivul care dusese la înfăptuirea unui act atât de îndrăzneţ şi de grav. Cine ar fi putut da ordin să fie ucis Don Aprile? Astorre ştia că trebuia să fie foarte prudent.

Prima întâlnire o avu cu Benito Craxxi din Chicago.

Craxxi se retrăsese din toate activităţile ilegale cu zece ani înaintea lui Don Aprile. El fusese mare *consigliere* în însăşi Comisia Naţională a Mafiei şi cunoscuse toate structurile Familiei din Statele Unite. Fusese primul care observase slăbirea puterii marilor familii şi prevăzuse declinul acestora. De aceea se retrăsese prudent în lumea bursei, unde fusese plăcut surprins să constate că putea fura la fel de mulţi bani, fără riscul nici unei pedepse legale. Don Aprile îi dăduse lui Astorre numele lui Craxxi,

ca fiind unul dintre cei pe care îi putea consulta dacă avea nevoie.

La vârsta de şaptezeci de ani, Craxxi locuia cu doi bodyguarzi, un şofer şi cu o tânără italiancă ce îi servea drept bucătăreasă şi menajeră, şi despre care se zvonea că era partenera lui sexuală. Bătrânul se bucura de o sănătate perfectă, căci dusese o viaţă cumpătată; mânca raţional şi bea numai la ocazii. La micul dejun, un castron cu fructe şi brânză; la prânz, o omletă sau supă de legume, dar mai ales fasole şi escarole; la cină, un cotlet de vită sau miel gătit simplu şi o salată mare de ceapă, roşii şi lăptuci. Fuma un singur trabuc pe zi, imediat după cină, la o cafea şi un lichior de anason. Îşi cheltuia banii cu generozitate şi înţelepciune. Era, de asemenea, atent cui dădea sfaturi. Căci un om care sfătuieşte greşit este la fel de urât ca un duşman.

Dar cu Astorre se dovedi generos, căci Craxxi era unul din numeroşii oameni care îi datora mult lui Don Aprile. Don Aprile fusese omul care îl protejase pe Craxxi când acesta se retrăsese, iar aceasta era o mişcare riscantă în lumea lor.

Întâlnirea avu loc la micul dejun. Pe masă erau boluri cu fructe – pere galbene şi lucioase, mere creţeşti, un castron cu căpşune aproape cât lămâile, struguri albi şi cireşe roşii, coapte. O bucată mare de brânză stătea pe un fund de lemn ca un stei de stâncă poleit cu aur. Menajera le servi cafeaua şi lichiorul de anason şi dispăru.

— Deci, tinere, începu Craxxi, tu eşti protectorul pe care l-a ales Don Aprile.

— Da, spuse Astorre.

— Ştiu că te-a pregătit pentru această sarcină, spuse Craxxi. Bunul meu prieten privea întotdeauna în viitor. Ne-am consultat în privinţa asta. Ştiu că eşti capabil. Dar întrebarea care se pune este, ai voinţa s-o faci?

Zâmbetul lui Astorre era fermecător, iar expresia feţei deschisă.

— Don Aprile mi-a salvat viaţa şi mi-a dat tot ce am, spuse el. El m-a făcut ceea ce sunt. Şi am jurat că îi voi

proteja familia. Dacă Nicole nu devine asociat la firma de avocatură, dacă reţeaua de televiziune a lui Marcantonio dă faliment, dacă Valerius păţeşte ceva, le rămân băncile. Am dus o viaţă fericită. Regret situaţia care mă face să am această sarcină. Dar i-am dat lui Don Aprile cuvântul meu şi trebuie să mi-l ţin. Dacă nu o voi face, în ce îmi mai rămâne să cred tot restul vieţii?

Prin minte îi trecură câteva momente din copilăria lui, momente de mare bucurie, pentru care se simţea recunoscător. Scene cu el însuşi copil în Sicilia, plimbându-se pe vastul teren muntos împreună cu unchiul lui şi ascultându-i poveştile. Pe atunci visa alte vremuri, când legea era respectata, loialitatea era preţuită şi faptele măreţe erau opera unor oameni buni şi puternici. În acel moment îi era dor atât de Don, cât şi de Sicilia.

— Bine, spuse Craxxi, întrerupându-i reveria lui Astorre şi readucându-i în prezent. Ai fost de faţă când s-a întâmplat. Descrie-mi totul.

Astorre îi povesti.

— Şi eşti sigur că ambii trăgători erau stângaci?

— De unul sunt sigur, probabil şi de celălalt, spuse Astorre.

Craxxi dădu încet din cap şi păru că se pierde în gânduri. După câteva momente infinit de lungi, îşi aţinti privirile asupra lui Astorre şi spuse:

— Cred că ştiu cine sunt cei care au tras. Dar nu trebuie să ne grăbim. Este mai important să ştim cine i-a angajat şi de ce. Trebuie să fii foarte prudent. M-am gândit foarte mult la această chestiune. Cel mai probabil suspect este Timmona Portella. Dar din ce motive şi ca să-i facă pe plac cui? Ce-i drept, Timmona a fost întotdeauna un nesăbuit. Dar uciderea lui Don Aprile era un act foarte riscant. Până şi Timmona se temea de Don, chiar dacă se retrăsese. Iată deci cine cred eu că sunt cei care au tras. Sunt doi fraţi care trăiesc la Los Angeles, cei mai buni din ţară pentru astfel de treburi. Nu vorbesc niciodată. Puţini ştiu că sunt gemeni. Şi amândoi sunt stângaci. Sunt curajoşi şi luptători înnăscuţi. Îi atrage pericolul şi sunt

sigur că recompensa a fost mare. În acelaşi timp, sunt convins că au avut anumite asigurări – că autorităţile nu vor investiga cazul cu prea mare convingere. Mi se pare ciudat că nu a fost nimeni de la poliţie în calitate oficială şi că nu a existat o supraveghere din partea F.B.I.-ului la ceremonia de confirmare de la catedrală. La urma urmelor, Don Aprile încă era o ţintă a F.B.I.-ului, chiar dacă se retrăsese.

Dar trebuie să înţelegi că tot ce am spus e pură teorie. Va trebui să cercetezi şi să confirmi. Şi dacă se va dovedi că am avut dreptate, va trebui să loveşti cu toată forţa.

— Încă un lucru, spuse Astorre. Copiii lui Don Aprile sunt în pericol?

Craxxi ridică din umeri. În timp ce decojea cu multă grijă o pară aurie, spuse:

— Nu ştiu. Dar să nu fii prea mândru ca să le ceri ajutorul. Tu însuţi eşti într-un oarecare pericol. Acum vreau să-ţi dau un ultim sfat. Caută-l pe domnul Pryor de la Londra ca să-ţi conducă băncile. Este un om extrem de calificat în toate privinţele.

— Dar Bianco din Sicilia? întrebă Astorre.

— Pe el lasă-l acolo, spuse Craxxi. De îndată ce mai afli ceva, ne întâlnim din nou.

Craxxi turnă lichior de anason în cafeaua lui Astorre. Acesta oftă.

— Mi se pare straniu, spuse el. N-am visat niciodată că voi acţiona în numele Don-ului. Al marelui Don Aprile.

— Ei da, spuse Craxxi. Viaţa este crudă şi grea pentru cei tineri.

Timp de douăzeci de ani, Valerius trăise în lumea serviciilor secrete militare, nu într-una a ficţiunii, ca fratele lui. El părea să anticipeze tot ce spunea Astorre şi reacţiona fără surprindere.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse Astorre. S-ar putea să fie nevoie să încalci câteva dintre regulile tale stricte de conduită.

Valerius zise rece:

— În fine, îţi dai arama pe faţă. Mă întrebam cât o să dureze.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti Astorre, oarecum uimit. Cred că moartea tatălui tău a fost o conspiraţie în care au fost implicate poliţia din New York şi F.B.I.-ul. Poate crezi că fabulez, dar asta am auzit.

— Nu-i deloc imposibil, spuse Valerius. Dar în munca mea nu am acces la documente secrete.

— Dar trebuie să ai prieteni, spuse Astorre. La agenţiile de servicii secrete. Poţi să le pui nişte întrebări.

— Nu-i nevoie să pun nici o întrebare, spuse Valerius, zâmbind. Bârfesc ca nişte gaiţe bătrâne. Chestia cu „cunoştinţele limitate” e o prostie. Ştii măcar ce cauţi?

— Orice informaţie cu privire la ucigaşii tatălui tău, răspunse Astorre.

Valerius se lăsă pe spate în scaun, trăgând din trabuc, singurul lui viciu.

— Nu mă duce cu preşul, Astorre, spuse el. Vreau să-ţi spun ceva. Am făcut şi eu o analiză. Poate fi un act de reglare a conturilor sau o răzbunare din partea unei bande. Bătrânul a avut întotdeauna un plan. Eu mi-l imaginez astfel: Tata a făcut din tine pionul principal al familiei. Ce rezultă de aici? Că eşti pregătit, că ai fost agentul secret care urma să fie activat într-un anumit moment crucial. Există în viaţa ta un gol de unsprezece ani, şi acoperirea ta este prea bună ca să fie adevărată – cântăreț amator, jockeu? Până şi colierul de aur pe care îl porţi trezeşte bănuieli.

Se opri şi trase adânc aer în piept, după care spuse:

— Ia zi, cum ţi se pare analiza mea?

— Foarte bună, spuse Astorre. Sper că ai păstrat-o pentru tine.

— Bineînţeles, răspunse Valerius. Dar concluzia este că eşti un om periculos. Şi prin urmare, vei lua o măsură extremă. Dar dă-mi voie să-ţi dau un sfat: acoperirea ta e subţirică. Nu va trece mult şi totul va exploda. În privinţa ajutorului pe care vrei să ţi-l dau, află că eu duc o viaţă

care îmi place foarte mult şi sunt împotriva a tot ceea ce cred că eşti tu. Deci, deocamdată, răspunsul meu este nu. N-o să te ajut. Dacă lucrurile se schimbă, păstrăm legătura.

O femeie ieşi ca să-l conducă pe Astorre în biroul lui Nicole. Aceasta îl îmbrăţişa şi îl sărută. Încă îi era drag; idila lor din adolescenţă nu lăsase cicatrice dureroase.

— Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi, spuse Astorre.

Nicole se întoarse către garda ei de corp.

— Helene, ne poţi lăsa singuri? Sunt în siguranţă cu el.

Helene îl privi lung pe Astorre. Dori ca imaginea ei să rămână imprimată în memoria lui şi reuşi. Ca şi Cilke, Astorre observă perfecta ei încredere în sine – acel tip de încredere pe care o are jucătorul de cărţi cu un as în mânecă sau o persoană care ţine o armă ascunsă. Se uită unde putea fi această armă. Pantalonii mulaţi şi jacheta îi conturau fizicul impresionant – acolo nu putea fi ascunsă nici o armă. Atunci observă o crăpătură în cracul pantalonilor. Avea un toc de gleznă, ceea ce nu era o idee prea bună. Îi aruncă un zâmbet cuceritor când se îndepărtă de el. Ea îl privi peste umăr, fără expresie.

— Cine a recrutat-o? întrebă Astorre.

— Tata, răspunse Nicole. Şi bine a făcut. E uimitor cum se descurcă cu derbedeii şi filfizonii.

— Sunt sigur, spuse Astorre. Ai reuşit să faci rost de dosarul bătrânului de la F.B.I.?

— Da, răspunse Nicole. Este cea mai oribilă listă de minciuni pe care am citit-o vreodată. Pur şi simplu nu cred nimic şi nu vor putea dovedi niciodată ceva.

Astorre ştia că Don Aprile ar fi vrut ca el să nege adevărul.

— Vrei să-mi laşi şi mie dosarul câteva zile?

Nicole îi aruncă o privire inexpresivă, de avocat.

— Nu cred că ar trebui să-l vezi acum. Vreau să fac o analiză pe marginea lui, să subliniez ce mi se pare mai important şi apoi ţi-l dau. De fapt, nu-i nimic în el care ţi-ar

putea fi de folos. Poate că tu şi fraţii mei n-ar trebui să-l vedeţi deloc.

Astorre o privi gânditor, iar apoi zâmbi.

— E chiar atât de rău?

— Dă-mi voie să-l studiez, spuse Nicole. Cei de la F.B.I. sunt nişte ticăloşi.

— Cum vrei. Dar ţine minte, intri în ceva periculos. Ai grijă de tine.

— Voi avea, spuse Nicole. O am pe Helene.

— Şi eu sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Astorre îşi puse mâna liniştitor pe braţul lui Nicole şi o clipă ea îl privi cu atâta dor, încât se simţi stânjenit.

— Nu trebuie decât să suni.

Nicole zâmbi.

— Aşa o să fac. Dar n-o să păţesc nimic. Te asigur.

De fapt, era nerăbdătoare să-şi petreacă seara cu un diplomat incredibil de atrăgător şi plin de farmec.

În apartamentul lui de serviciu sofisticat, dotat cu şase monitoare, Marcantonio avea o întrunire cu şeful celei mai puternice agenţii de publicitate din New York. Richard Harrison era un bărbat înalt, cu o înfăţişare aristocratică, perfect pus la punct, cu alură de fost manechin şi o fermitate de soldat din trupele de paraşutişti.

Harrison ţinea în poală o cutie cu casete video. Cu o siguranţă de sine de invidiat, fără să ceară permisiunea, se duse la unul dintre televizoare şi introduse o casetă.

— Uită-te la asta, spuse el. Nu-i unul dintre clienţii mei, dar cred că e uimitoare.

Caseta conţinea o reclamă pentru pizza americană, iar eroul ei era Mihail Gorbaciov, fostul preşedinte al Uniunii Sovietice. Gorbaciov vindea cu o demnitate reţinută, fără să rostească nici un cuvânt, hrănindu-şi nepoţii cu pizza, în timp ce mulţimea dădea glas admiraţiei.

Marcantonio îi zâmbi lui Harrison.

— Încă o victorie pentru lumea liberă, spuse el. Şi ce-i cu asta?

— Fostul lider al Uniunii Sovietice se prosteşte acum făcând reclamă pentru o companie americană care produce pizza. Nu-i uluitor? Şi am auzit că nu i-au plătit decât o jumătate de milion.

— Aha, spuse Marcantonio. Dar de ce?

— De ce ar face cineva un lucru atât de umilitor? Are o nevoie disperată de bani.

Dintr-o dată, Marcantonio se gândi la tatăl său. Don Aprile ar fi simţit un mare dispreţ pentru un om care condusese o ţară puternică şi nu reuşise să-şi asigure financiar familia. Don Aprile l-ar fi considerat cel mai nesăbuit dintre oameni.

— O lecţie bună de istorie şi psihologie umană, spuse Marcantonio. Dar te întreb din nou, ce-i cu asta?

Harrison bătu cu palma în cutia cu casete.

— Mai am, şi mă aştept la o oarecare rezistenţă. Astea sunt mai delicate. Tu şi cu mine am făcut afaceri mult timp. Vreau să mă asigur că aceste reclame se vor transmite prin reţeaua ta. Restul va merge de la sine.

— Nu pot să-mi imaginez cum, spuse Marcantonio.

Harrison introduse o altă casetă şi explică:

— Am cumpărat drepturile de a folosi celebrităţi decedate în reclamele noastre. Este o mare pierdere faptul că morţii celebri încetează să aibă un rol în societatea noastră. Vrem să schimbăm chestia asta şi să le readucem gloria de odinioară.

Caseta începu să se deruleze. Apăru o succesiune de imagini în care Maica Tereza îngrijea oameni săraci şi bolnavi din Calcutta, cu veşmântul ei de călugăriţă acoperindu-i pe muribunzi. O altă fotografie o arăta primind Premiul Nobel pentru Pace, cu faţa ei modestă strălucind şi cu o simplitate de sfântă, care mişca profund. Apoi apăru o fotografie luată pe când împărţea supă cu polonicul dintr-o oală uriaşă săracilor de pe stradă. Toate fotografiile erau alb-negru.

Pe urmă, brusc, imaginea se inundă de culoare. Un bărbat îmbrăcat elegant se îndreptă spre o oală de supă cu o farfurie goală şi îi spuse unei tinere frumoase:

— Pot să capăt şi eu nişte supă? Am auzit că este nemaipomenită.

Tânăra îi aruncă un zâmbet radios şi îi turnă supă cu polonicul în farfurie.

Apoi imaginea se mută într-un supermarket şi se opri pe un raft plin cu conserve de supă cu eticheta „Calcutta”. O voce din *off* recită: „Supa Calcutta dă viaţă săracilor şi bogaţilor deopotrivă. Oricine îşi poate permite una dintre cele douăzeci de varietăţi de supă delicioasă. Reţeta originală a Maicii Tereza.”

— Cred că e de bun-gust, spuse Harrison.

Marcantonio ridică din sprâncene.

Harrison introduse o nouă casetă. O fotografie strălucitoare a prinţesei Diana în rochie de mireasă umplu ecranul, urmată de alte fotografii cu ea în Palatul Buckingham. Apoi, dansând cu Prinţul Charles înconjurată de suita sa regală, cu toţii mişcându-se frenetic.

Vocea din *off* comenta:

— Orice prinţesă merită un prinţ. Dar această prinţesă avea un secret.

Un fotomodel tânăr ţinea în mână o sticlă de parfum pe care se citea clar eticheta.

Comentatorul continuă:

— Cu un flacon de parfum Princess, puteţi şi dumneavoastră pune mâna pe un prinţ – fără să vă preocupe nici o clipă mirosurile vaginale.

Marcantonio apăsă pe un buton de pe biroul lui şi ecranul se înnegri.

Harrison spuse:

— Stai, mai am câteva.

Marcantonio clătină din cap.

— Richard, sunt uimit de inventivitatea ta – şi de lipsa ta de sensibilitate. Aceste reclame nu vor apărea niciodată în reţeaua mea.

Harrison protestă.

— Dar o parte din câştiguri se donează în scopuri caritabile – şi sunt de bună calitate. Speram să conduci tu toată afacerea. Suntem prieteni buni, ce Dumnezeu!

— E adevărat, spuse Marcantonio, dar răspunsul rămâne nu.

Harrison clătină din cap şi puse casetele la loc în cutie.

Marcantonio întrebă zâmbind:

— Apropo, cum a mers spotul cu Gorbaciov?

Harrison ridică din umeri.

— Infect. Bietul ticălos n-a fost în stare nici măcar să vândă pizza.

Marcantonio mai puse la punct unele treburi şi se pregăti pentru programul de seară. Astăzi trebuia să participe la decernarea Premiilor Emmy. Pentru reţeaua lui, care avea câteva nominalizări, erau rezervate trei mese mari pentru directorii executivi şi staruri. Partenera sa din acea seară era Matilda Johnson, o celebră prezentatoare de ştiri.

Biroul lui avea un apartament cu dormitor, baie, duş şi un dulap plin cu haine. Rămânea adeseori peste noapte aici când lucra până târziu.

La ceremonie numele lui fu menţionat de câţiva câştigători din reţeaua sa ca fiind hotărâtor pentru succesul lor. Acest lucru era întotdeauna plăcut. Dar în timp ce aplauda şi săruta obraji, se gândea la toate ceremoniile cu înmânări de premii şi la dineurile la care trebuise să participe în timpul anului: Oscaruri, Premiile Publicului, Premiile AFI şi alte ceremonii speciale în onoarea starurilor în vârstă, a producătorilor şi a directorilor. Se simţea ca un profesor care îi premia cu o steluţă pentru tema bine efectuată pe elevii din şcoala primară, care alergau acasă să le arate mamelor ce primiseră. Dar apoi se simţi ruşinat preţ de o clipă pentru această maliţiozitate – oamenii îşi meritau onorurile, aveau nevoie de admiraţie la fel de mult ca de bani.

După ceremonie, se amuză privindu-i pe actorii cu referinţe neînsemnate cum încercau să-i impresioneze cu calităţile lor pe cei ca el, care aveau relaţii, şi pe editoarea unei reviste de succes, care era curtată de câţiva scriitori

neprofesionişti. Îi observă expresia circumspectă, cordialitatea prudentă şi rece, de parcă ar fi fost Penelopa în aşteptarea unui pretendent mai cunoscut.

Apoi veneau prezentatorii şi celebrităţile de televiziune, bărbaţi şi femei inteligenţi, carismatici şi talentaţi, care se confruntau cu delicioasa dilemă de a curta staruri cărora voiau să le ia interviuri, descurajându-i în acelaşi timp pe cei care nu erau încă suficient de importanţi.

Actorii străluceau de speranţă şi dorinţă. Erau deja destul de cunoscuţi ca să facă saltul de la micul la marele ecran şi să nu se mai întoarcă niciodată de unde plecaseră – aşa credeau în acele momente.

La sfârşit, Marcantonio era extenuat; zâmbetul continuu de entuziasm, tonul încurajator folosit faţă de cei care pierduseră, nota de exuberanţă afişată faţă de câştigători îl epuizaseră. Matilda îi şopti:

— Vii la mine puţin mai târziu?

— Sunt obosit, răspunse Marcantonio. Am avut o zi şi o seară grea.

— Nici o problemă, spuse ea înţelegătoare, ştiind că amândoi aveau un program încărcat. Sunt în oraş încă o săptămână.

Erau prieteni buni, pentru că nu trebuiau să profite unul de celălalt. Matilda era pe picioarele ei. Nu avea nevoie de un mentor sau de un protector. Iar Marcantonio nu lua niciodată parte la negocierile cu talentele de la Ştiri; asta era treaba şefului cu problemele de afaceri. Viaţa pe care o duceau amândoi făcea imposibil un deznodământ matrimonial al relaţiei lor. Matilda călătorea foarte mult, iar el lucra cincisprezece ore pe zi. Dar erau prieteni intimi, care îşi petreceau câteodată noaptea împreună. Făceau dragoste, bârfeau despre afaceri şi apăreau împreună la reuniuni sociale. În rarele cazuri când Matilda se îndrăgostea de cineva, nu se mai vedeau noaptea. Marcantonio nu se îndrăgostea niciodată, deci pentru el asta nu reprezenta o problemă.

În această noapte simţea o oarecare silă faţă de

lumea în care trăia. Aşa că fu aproape încântat când îl văzu pe Astorre care îl aştepta în holul blocului unde locuia.

— Hei, mă bucur să te văd, spuse Marcantonio. Unde-ai fost?

— Am avut treabă, răspunse Astorre. Pot să urc să bem ceva?

— Sigur, spuse Marcantonio. Dar ce eşti aşa misterios? De ce n-ai dat un telefon? Puteai să aştepţi aici în hol ore întregi. Urma să mă duc la o petrecere.

— Nici o problemă, spuse Astorre.

Îl ţinuse sub observaţie pe vărul său toată seara.

În apartament, Marcantonio prepară băuturi pentru amândoi. Astorre părea puţin stânjenit.

— Ai posibilitatea să iniţiezi proiecte la tine în reţea, nu-i aşa?

— Asta fac tot timpul, spuse Marcantonio.

— Am un proiect pentru tine, spuse Astorre. E legat de uciderea tatălui tău.

— Nu, spuse Marcantonio.

Era „nu”-ul lui devenit celebru, care, în derularea afacerilor, tăia orice cale de discuţii ulterioare. Dar pe Astorre nu-l intimida câtuşi de puţin.

— Nu mă refuza în felul ăsta, spuse Astorre. Nu am de gând să-ţi vând nimic. E ceva legat de siguranţa fratelui şi a surorii tale. Şi a ta.

Îi aruncă un zâmbet larg.

— Şi a mea.

— Spune-mi, spuse Marcantonio.

Îl vedea pe vărul lui într-o lumină cu totul nouă, uimitoare. Era posibil să fie ceva de capul acestui băiat fericit şi nepăsător?

— Vreau să faci un documentar despre F.B.I., spuse Astorre. În particular despre cum a reuşit Kurt Cilke să distrugă cea mai mare parte a Familiilor mafiote. Ar avea o audienţă fără precedent, nu-i aşa?

Marcantonio dădu din cap.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu reuşesc să adun date despre Cilke, îi mărturisi

Astorre. Ar fi prea periculos să încerc. Dar dacă tu faci un documentar, nici o agenţie guvernamentală nu va îndrăzni să te calce pe bătături. Poţi să-i afli adresa de acasă, trecutul, cum operează şi ce loc ocupă în structurile de putere ale Biroului. Am nevoie de toate aceste informaţii.

— F.B.I.-ul şi Cilke nu vor coopera niciodată, spuse Marcantonio. Asta va face ca realizarea emisiunii să fie foarte dificilă.

Făcu o pauză.

— Nu-i ca pe vremuri, când era Hoover director. Tipii ăştia noi joacă foarte strâns.

— Poţi s-o faci, spuse Astorre. Am nevoie să o faci. Ai o armată de producători şi de reporteri de investigaţii. Trebuie să ştiu totul despre el. Totul. Pentru că sunt convins că face parte dintr-o conspiraţie împotriva tatălui tău şi a familiei noastre.

— Asta e o teorie cu adevărat nebunească, spuse Marcantonio.

— Sigur, recunoscu Astorre. Poate să nu fie adevărată. Dar ştiu sigur că nu a fost o simplă reglare de conturi între bande. Şi ştiu că Cilke are un stil foarte ciudat de a cerceta. De parcă ar vrea să şteargă urmele, nu să le scoată la iveală.

— Dacă te ajut să capeţi informaţiile astea, ce o să faci după aceea?

Astorre întinse mâinile şi zâmbi.

— Ce aş putea sa fac, Marc? Vreau numai să ştiu. Poate că fac un târg care să scoată familia din cauză. Şi va trebui să mă uit la documente. N-o să fac nici o copie. N-o să te compromit.

Marcantonio se uită lung la el. Mintea lui încerca să vadă dincolo de faţa plăcută şi plină de farmec a lui Astorre. Îi spuse gânditor:

— Astorre, sunt curios să ştiu ceva. Bătrânul ţi-a lăsat pe mână controlul întregii averi. De ce? Eşti doar un importator de macaroane. Întotdeauna te-am considerat un excentric fermecător, cu jacheta ta stacojie de călărie şi mica ta formaţie. Dar bătrânul nu s-ar fi încrezut niciodată

în omul care păreai să fii.

— Nu mai cânt, spuse Astorre, zâmbind. Şi nici nu mai călăresc aşa de mult. Don Aprile a fost întotdeauna un bun cunoscător al oamenilor; a avut încredere în mine. Ar trebui să aveţi şi voi.

Făcu o scurtă pauză, apoi spuse cu o sinceritate absolută:

— M-a ales pe mine pentru ca voi, copiii lui, să nu luaţi în piept greutăţile. M-a ales şi m-a pregătit. Mă iubea, dar de mine se putea lipsi. E simplu ca bună-ziua.

— Ai puterea să ripostezi? întrebă Marcantonio.

— O, da, spuse Astorre şi se lăsă pe spate în scaun, aruncându-i un zâmbet vărului său.

Era un zâmbet voit sinistru, pe care un actor de televiziune l-ar fi folosit ca să arate cât era de diabolic, dar pe faţa lui Astorre se citea atâta bună dispoziţie şi atâta umor, încât Marcantonio izbucni în râs şi spuse:

— Asta-i tot ce trebuie să fac? Nu voi fi implicat mai departe?

— Nici nu ai capacitatea să mergi mai departe, îl asigură Astorre.

— Pot să mă gândesc câteva zile?

— Nu, spuse Astorre. Dacă spui nu, voi fi singur împotriva lor.

Marcantonio dădu din cap.

— Îmi placi, Astorre, dar nu pot s-o fac. E prea riscant.

Întâlnirea cu Kurt Cilke în biroul lui Nicole se dovedi a fi o surpriză pentru Astorre. Cilke venise cu Bill Boxton şi insistase ca Nicole să fie prezentă. Fu foarte direct.

— Am informaţii cum că Timmona Portella încearcă să înfiinţeze un fond de un miliard de dolari în băncile voastre. E adevărat?

— E o informaţie privată, spuse Nicole. De ce ţi-am oferi-o?

— Ştiu că a făcut aceeaşi propunere pe care i-a făcut-o şi tatălui vostru. Şi tatăl vostru a refuzat-o.

— De ce F.B.I.-ul e interesat de toate acestea? întrebă Nicole pe un ton iritat, vrând parcă să spună: „Ia mai duceţi-vă dracului!”

Cilke refuză să se enerveze

— Credem că vrea să spele banii obţinuţi pe droguri, îi spuse el lui Astorre. Vrem să cooperaţi cu el ca să putem urmări operaţiunea. Am dori să angajaţi câţiva contabili federali în anumite funcţii în banca voastră.

Deschise mapa.

— Am câteva hârtii pe care aş vrea să le semnaţi şi care vă vor proteja pe amândoi.

Nicole îi luă hârtiile din mână şi citi foarte repede cele două pagini.

— Nu semna, îl preveni ea pe Astorre. Clienţii băncii au dreptul la intimitate. Dacă vor să-l cerceteze pe Portella, trebuie să aducă un mandat.

Astorre luă hârtiile şi le citi. Îi zâmbi lui Cilke.

— Am încredere în tine.

Semnă hârtiile şi i le înapoie lui Cilke.

— Şi voi ce oferiţi? Cu ce ne alegem în schimbul cooperării?

— Cu mândria că v-aţi făcut datoria de buni cetăţeni, spuse Cilke. O scrisoare de mulţumire din partea preşedintelui şi oprirea acţiunii de verificare a băncilor voastre, care v-ar crea destule necazuri dacă nu sunteţi absolut curaţi.

— Ce-ar fi să ne daţi şi ceva informaţii despre asasinarea unchiului meu? spuse Astorre.

— Sigur, consimţi Cilke. Dă-i drumul.

— De ce nu a existat nici o supraveghere din partea poliţiei la ceremonia de confirmare? întrebă Astorre.

— Aşa a decis comandantul detectivilor, Paul Di Benedetto, răspunse Cilke. Şi mâna lui dreaptă, o femeie pe nume Aspinella Washington.

— Şi cum se face că n-a existat nici un observator F.B.I.?

— Mă tem că asta a fost decizia mea, spuse Cilke. N-am considerat că mai era nevoie.

Astorre clătină din cap.

— Nu cred că pot să-ţi dau imediat răspunsul la propunerea ta. Am nevoie de câteva săptămâni să mă gândesc.

— Dar ai semnat deja hârtiile, spuse Cilke. Aceste informaţii sunt secrete. Poţi fi acuzat dacă dezvălui conversaţia pe care am purtat-o.

— De ce aş face-o? întrebă Astorre. Pur şi simplu nu vreau să intru în afaceri bancare nici cu F.B.I.-ul, nici cu Portella.

— Mai gândeşte-te, îl sfătui Cilke.

După plecarea celor doi agenţi F.B.I., Nicole se întoarse furioasă spre Astorre:

— Cum ai îndrăznit să te opui deciziei mele şi să semnezi hârtiile?! A fost o prostie din partea ta.

Astorre îi aruncă o privire fioroasă; era pentru prima dată când Nicole vedea la el un semn de mânie.

— Se simte în siguranţă având hârtia aia semnată de mine, spuse Astorre. Şi exact aşa vreau să se simtă.

Capitolul 5

Marriano Rubio era un om cu multe ocupaţii. Aidoma unui sportiv polivalent care se pregăteşte pentru mai multe probe, ţintea spre medalia de aur în tot ceea ce făcea. Deţinea funcţia de consul general al statului Peru, deşi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în New York. Era, de asemenea, reprezentantul internaţional al unor companii importante din America de Sud şi din China comunistă. Era prieten intim cu Inzio Tulippa, liderul celui mai important cartel al drogurilor din Columbia.

Rubio era la fel de răsfăţat de soartă în viaţa personală, ca şi în afaceri. La patruzeci şi cinci de ani, era un burlac foarte căutat de femei. Obişnuia să nu aibă decât o singură amantă, dar care era generos recompensată dacă era înlocuită cu o frumuseţe mai proaspătă. Era un bărbat chipeş, cu o conversaţie interesantă şi o mare pricepere la dans. Poseda o pivniţă de vinuri de invidiat şi un excelent bucătar de la un restaurant de trei stele.

Dar, ca mulţi alţi oameni pe care nu-i ocoleau

succesele, Rubio credea că putea forţa mâna sorţii. Îi plăcea să se joace cu focul în relaţiile cu oamenii periculoşi. Riscul era picătura de picanterie de care avea nevoie pentru a da gust unei vieţi exotice ca a lui. Era implicat în transportul ilegal de tehnologie în China; înfiinţase o linie de comunicare la cel mai înalt nivel pentru baronii drogurilor; tot el era intermediarul care îi mituia pe oamenii de ştiinţă americani ca să emigreze în America de Sud. Avea afaceri chiar şi cu Timmona Portella, care în felul lui era la fel de periculos ca Inzio Tulippa.

La fel ca toţi cei care jucau la marele risc, Rubio se mândrea cu asul din mânecă. Era la adăpost de orice pericol legal datorită imunităţii diplomatice, dar ştia că existau alte pericole şi manifesta prudenţă acolo unde acestea se puteau ivi.

Avea o avere enormă şi cheltuia enorm. Simţea voluptatea celui în stare să cumpere orice voia, inclusiv iubirea femeilor. Se bucura că le putea întreţine pe fostele amante, care îi rămâneau prietene bune. Era un patron generos şi preţuia bunăvoinţa celor care depindeau de el.

Acum, în apartamentul lui din New York, care făcea parte, într-un mod foarte avantajos, din consulatul peruvian, Rubio se îmbrăca pentru cina pe care urma să o ia în compania lui Nicole Aprile. Întâlnirea era, ca de obicei în ceea ce îl privea, în parte de afaceri, în parte de plăcere. O cunoscuse pe Nicole la un dineu dat la Washington de unul dintre prestigioşii ei clienţi, proprietar al unei corporaţii. Din prima clipă îl intrigase frumuseţea ei neconvenţională, trăsăturile ascuţite şi încăpăţânate ale feţei, gura şi ochii inteligenţi, corpul ei minion şi voluptuos, dar şi faptul că era fiica marelui cap mafiot Don Raymonde Aprile.

Rubio o fermecase, dar nu o făcuse să-şi piardă capul, iar el îi era recunoscător şi o aprecia pentru asta. Admira inteligenţa romantică la o femeie. Trebuia să-i câştige respectul prin fapte, nu cu vorbe. Aşa că trecuse la acţiune pe loc, rugând-o să-l reprezinte pe unul dintre clienţii lui într-o afacere foarte bănoasă. Aflase că avea o

serie de activităţi benevole în scopul abolirii pedepsei cu moartea şi chiar apărase mulţi criminali condamnaţi la pedeapsa capitală, susţinând anularea acesteia. Pentru el, ea reprezenta femeia modernă ideală – frumoasă, bine propulsată în carieră şi un om cu suflet bun pe deasupra. Dacă nu intervenea nici o disfuncţie sexuală, putea fi cea mai plăcută companie pentru un an, un an şi ceva.

Toate acestea fuseseră valabile înainte de moartea lui Don Aprile.

Acum îi făcea curte în primul rând ca să afle dacă Nicole şi fraţii ei îşi vor pune băncile la dispoziţia lui Portella şi Tulippa. Căci altfel n-ar mai fi avut nici un rost să-l ucidă pe Astorre Viola.

Inzio Tulippa aşteptase destul de mult. La mai mult de nouă luni de la uciderea lui Raymonde Aprile, încă nu avea nici un aranjament cu moştenitorii acestuia. Se cheltuiseră sume mari de bani; îi dăduse câteva milioane lui Timmona Portella ca să mituiască F.B.I.-ul şi poliţia din New York şi ca să obţină serviciile fraţilor Sturzo, iar planurile lui se opriseră într-un punct mort.

Tulippa nu era întruchiparea vulgară a unui traficant de droguri puternic. Provenea dintr-o familie importantă şi avută; jucase chiar polo pentru ţara lui natală, Argentina. În prezent locuia în Costa Rica şi deţinea paşaport diplomatic costarican, care îi conferea imunitate diplomatică în orice ţară din lume. Avea relaţii cu cartelurile drogurilor din Columbia, cultivatorii din Turcia şi cu rafinăriile din Italia. Rezolvase toate aranjamentele necesare pentru transport şi pentru mituirea oficialităţilor de la rangul cel mai înalt până la cel mai de jos. Avea în plan introducerea clandestină a unor cantităţi uriaşe de droguri în Statele Unite. Tot el era cel care ademenea oameni de ştiinţă americani din domeniul nuclear în ţări din America Latină şi furniza banii pentru cercetările lor. În toate domeniile era un conducător prudent, capabil, care adunase o imensă avere.

Dar totodată era şi un revoluţionar. Apăra cu fervoare

vânzarea de droguri. Drogurile erau pentru el salvarea spiritului uman, refugiul celor condamnaţi la disperare din cauza sărăciei şi a alienării mentale. Ele erau un calmant pentru cei care sufereau din dragoste, pentru sufletele pierdute din lumea frustrată spiritual în care trăim. În fond, dacă nu mai crezi în Dumnezeu, în societate, în propria ta valoare, ce ar trebui să faci? Să te sinucizi? Drogurile îi ţineau pe oameni în viaţă într-un tărâm al visurilor şi a! speranţei. Nu era nevoie decât de puţină cumpătare. La urma urmei, drogurile ucideau la fel de mulţi oameni ca alcoolul şi ţigările, sărăcia şi disperarea? Nu. Din punct de vedere moral, Tulippa avea toate justificările.

Inzio Tulippa avea o poreclă vestită în toată lumea. El era cunoscut drept „Vaccinatorul”. Industriaşii străini şi investitorii cu *holding*-uri enorme în America de Sud – terenuri petrolifere, fabrici de maşini sau terenuri agricole – trebuiau să-şi trimită directorii executivi acolo. Mulţi dintre ei erau din Statele Unite. Problema lor cea mai mare era răpirea acestor directori pe teritoriu străin, pentru care li se cereau sume de răscumpărare de milioane de dolari.

Inzio Tulippa conducea o companie care îi asigura pe aceşti directori împotriva răpirii şi în fiecare an se deplasa în Statele Unite pentru a negocia contracte cu aceste corporaţii. Făcea asta nu numai pentru bani, ci şi pentru că avea nevoie de o parte din resursele industriale şi ştiinţifice ale companiilor. Pe scurt, el executa un serviciu de „vaccinare”. Şi acesta era foarte important pentru el.

Dar Inzio mai avea o excentricitate periculoasă. El considera persecutarea internaţională a industriei ilegale a drogurilor ca pe un război sfânt dus împotriva lui şi era decis să-şi apere imperiul. Aşa ajunsese să aibă nişte ambiţii ridicole. Voia să deţină capacităţi nucleare ca pe o pârghie la care să recurgă în caz de dezastru. Sigur că nu avea de gând să recurgă la această soluţie extremă decât ca ultimă posibilitate, dar ea reprezenta o armă eficientă la negocieri. Această dorinţă putea părea ridicolă oricui, cu

excepţia agentului F.B.I. din New York, Kurt Cilke.

La un moment dat în timpul carierei sale, Cilke fusese trimis la o şcoală antiteroristă a F.B.I.-ului. Alegerea lui pentru cursul de şase luni fusese un semn de preţuire din partea directorului F.B.I. Cu această ocazie, el avusese acces (total sau nu, asta nu avea cum să ştie) la cele mai secrete rapoarte şi scenarii asupra posibilităţilor de utilizare a armelor nucleare pe care le aveau teroriştii din ţările mici. În dosare găsise numele ţărilor şi ale armelor. Pentru opinia publică, ţările erau Rusia, Franţa şi Anglia, posibil India şi Pakistanul. Se presupunea că şi Israelul avea capacităţi nucleare. Kurt citise fascinat scenarii care descriau amănunţit cum urma Israelul să utilizeze arma nucleară dacă ar fi fost invadat de unul dintre blocurile arabe.

Pentru Statele Unite problema nu avea decât două soluţii. Prima era alierea Statelor Unite cu Israelul în cazul atacării acestuia, înaintea recurgerii la folosirea armei nucleare. Sau, în caz extrem, dacă Israelul nu putea fi salvat, Statele Unite urmau să distrugă capacităţile nucleare ale Israelului.

Anglia şi Franţa nu erau privite ca posibile pericole; ele nu ar fi riscat niciodată un război nuclear. India nu avea astfel de ambiţii, iar Pakistanul putea fi distrus imediat.

Pericolul imediat îl constituiau ţările mici, ca Irakul, Iranul şi Libia, ai căror conducători erau lipsiţi de scrupule sau, cel puţin, aşa pretindeau scenariile. În acest caz, soluţia era aproape unanim acceptată. Aceste ţări ar fi fost bombardate cu arme nucleare până la ştergerea de pe faţa pământului.

Dar cel mai periculos pentru efectele imediate era faptul că organizaţiile teroriste finanţate şi susţinute în secret de o putere străină puteau introduce clandestin în Statele Unite o armă nucleară pe care să o folosească într-un oraş mare. Probabil Washington sau New York. Acest lucru era inevitabil. Soluţia propusă era formarea unor

echipe speciale de contraspionaj care să descopere aceste acte de contrabandă, şi apoi aplicarea celor mai aspre metode punitive împotriva teroriştilor şi a forţelor din spatele lor. Aceasta reclama legi speciale de restrângere a drepturilor cetăţenilor americani. Scenariile recunoşteau imposibilitatea introducerii unor astfel de legi înainte ca să reuşească cineva să arunce în aer o bună parte dintr-o metropolă americană. Abia atunci aceste legi ar fi fost aprobate fără probleme. Dar până atunci, aşa cum remarca unul dintre scenarii cu nepăsare, „totul era în voia sorţii".

Puţine scenarii descriau cum puteau fi utilizate aceste arme nucleare în scopuri criminale. Acest lucru era aproape trecut cu vederea pe motiv că implementarea unei capacităţi tehnice, procurarea materialelor şi necesitatea implicării unui mare număr de oameni ar fi dus inevitabil la apariţia informatorilor. În acest sens, una dintre soluţii era ca însăşi Curtea Supremă să pronunţe pedeapsa cu moartea fără nici un proces judiciar în cazul unui astfel de complot criminal. Dar asta era de domeniul fanteziei, considera Cilke. Pure speculaţii. Ţara trebuia să aştepte până când avea să se întâmple ceva.

Acum însă, după mulţi ani, Cilke îşi dădea seama ce se petrecea. Inzio Tulippa voia să aibă o bombă nucleară a lui. El ademenise oameni de ştiinţă în America de Sud, le construise laboratoare şi plătise cercetările. Tot el fusese cel care îşi dorise accesul la băncile lui Don Aprile ca să-şi acumuleze un fond de război de un miliard de dolari pentru cumpărarea echipamentelor şi a materialelor – aşa că Cilke îşi continua cercetările cu hotărâre. Ce avea de făcut mai departe?

Va discuta asta în curând cu directorul în următoarea lui călătorie la sediul din Washington. Dar se îndoia că se va găsi o soluţie la această problemă. Inzio Tulippa nu era omul care să se dea bătut.

Inzio Tulippa sosi în Statele Unite să se întâlnească cu Timmona Portella şi să urmărească luarea în posesie a băncilor lui Don Aprile. În acelaşi timp, şeful *coscăi* Corleonesi din Sicilia, Michael Grazziella, sosi şi el la New

York ca să stabilească împreună cu Tulippa şi Portella detaliile distribuţiei de droguri ilegale în toată lumea. Dar fiecare dintre cei doi îşi făcu intrarea în New York în mod diferit.

Tulippa ajunse la New York cu avionul personal, cu care călătoriră şi cincizeci de acoliţi şi bodyguarzi. Aceştia purtau uniforme speciale: costume albe, cămăşi albastre şi cravate roz, iar pe cap pălării galbene cu borul moale. Puteau fi luaţi drept membri ai unei formaţii sud-americane de rumba. Tulippa şi anturajul lui aveau paşapoarte costaricane; Tulippa, desigur, avea imunitate diplomatică costaricană.

Tulippa şi oamenii lui se cazară într-un mic hotel particular deţinut de consulul general în numele Consulatului peruvian. Nu era stilul lui Tulippa să se furişeze prin oraş ca un traficant obscur de droguri. Doar era „Vaccinatorul”, iar reprezentanţii corporaţiilor americane se întreceau în a-i face şederea cât mai plăcută. Participară la premiere pe Broadway, la spectacole de balet la Lincoln Center şi la Metropolitan Opera, precum şi la concerte date de artişti celebri sud-americani. Apăru chiar şi la talk-show-uri în calitatea lui de preşedinte al Confederaţiei Sud-Americane a Fermierilor şi se folosi de aceste ocazii pentru a apăra în public folosirea drogurilor ilegale. Unul dintre aceste interviuri – cel pe care i-l luă Charlie Rose de la PBS – ajunse de notorietate publică.

Tulippa pretinse că lupta Statelor Unite împotriva utilizării cocainei, heroinei şi marijuanei pe plan mondial era o formă dezonorantă de colonialism. Supravieţuirea muncitorilor agricoli din America de Sud depindea de recoltele de droguri. Cine putea învinui un om a cărui sărăcie îi otrăvea până şi visele că îşi cumpără câteva ore de pace cu ajutorul drogurilor? Este inuman să-l condamni. Dar tutunul şi alcoolul? Nu făceau oare acestea mai mult rău?

La aceste cuvinte, cincizeci de oameni din studio care îşi ţineau pălăriile de Panama în poală începură să aplaude furtunos. Când Charlie Rose se interesă de pericolul

acestor droguri pentru organismul uman, Tulippa fu de o sinceritate absolută. Organizaţia lui investea sume uriaşe de bani în cercetări care să ducă la modificarea formulei drogurilor, astfel încât să nu dăuneze sănătăţii; pe scurt, va face din ele droguri recomandate de medici. Programele vor fi conduse de medici de valoare, nu de pioni ai Asociaţiei Medicale Americane, care erau antitoxicomani absurzi şi trăiau cu frica de Agenţia Americană de Luptă împotriva Drogurilor. Nu, narcoticele s-ar putea transforma în următoarea mare binecuvântare pentru umanitate. Cele cincizeci de pălării galbene de Panama zburară în aer de entuziasm.

În acest timp, şeful, *coscăi* Corleonesi, Michael Grazziella, îşi făcu o intrare totalmente diferită în Statele Unite. El ajunse acolo fără vâlvă, cu numai doi bodyguarzi. Era un bărbat slab şi uscat, cu un cap de faun şi o cicatrice la gură provenită de la o rană de cuţit. Mergea în baston, căci un glonţ îi zdrobise piciorul pe când era un tânăr *picciotto* la Palermo. Avea reputaţia unui om diabolic şi viclean – se zvonea că pusese la cale asasinarea a doi dintre cei mai mari magistraţi anti-Mafia din Sicilia.

Graziella era oaspetele lui Portella la conacul acestuia. Nu se temea pentru siguranţa lui, fiindcă toate afacerile legate de droguri ale lui Portella depindeau de el.

Reuniunea avea drept scop întocmirea unei strategii de preluare a controlului asupra băncilor lui Aprile. Aceasta era de o importanţă majoră pentru spălarea miliardelor de dolari de pe piaţa neagră proveniţi de pe urma vânzării de droguri şi pentru a câştiga puterea în lumea financiară a New York-ului. Pentru Inzio Tulippa era de o importanţă capitală nu numai să-şi spele banii obţinuţi din droguri, ci şi să-şi întărească rolul de „Vaccinator”.

Se întâlniră cu toţii la consulatul peruvian, care era un loc sigur şi oferea în plus protecţia imunităţii diplomatice. Consulul general, Marriano Rubio, era o gazdă generoasă. Deoarece primise un extras cu toate veniturile oaspeţilor lui şi cum el însuşi era cel care urma să se ocupe de afacerile lor legale în Statele Unite, era

firesc să fie plin de bunăvoinţă.

Adunaţi în jurul măsuţei ovale, formau un tablou interesant.

Graziella arăta ca un antreprenor de pompe funebre în costumul lui negru şi lucios, cu cămaşa albă şi cravata neagră, subţire, căci încă purta doliu pentru mama lui, care murise cu şase luni în urmă. Vorbea încet, cu un glas trist şi cu un accent pronunţat, dar se făcea înţeles cu uşurinţă. Părea un om timid şi politicos, şi cu greu şi-ar fi putut cineva imagina că era răspunzător de moartea a o sută de oameni ai legii sicilieni,

Timmona Portella, singurul dintre cei patru a cărui limbă maternă era engleza, vorbea cu un glas tunător, de parca toţi cei prezenţi ar fi fost surzi. Până şi îmbrăcămintea lui părea că „ţipă”: purta un costum gri şi o cămaşă galbenă fosforescentă, iar cravata era de mătase albastră lucioasă. Sacoul cu o croiala perfectă i-ar fi ascuns burta imensă dacă n-ar fi fost descheiat, lăsând la vedere bretelele albastre.

Inzio Tulippa arăta ca un sud-american tipic: avea o cămaşă albă de mătase lejeră şi o eşarfă purpurie în jurul gâtului. Îşi ţinea în mână cu reverenţă pălăria galbenă de Panama. Vorbea o engleză tărăgănată şi glasul lui avea muzicalitatea unui tril de ciocârlie. Dar acum faţa lui ascuţită de indian era întunecată de o încruntătură care o făcea respingătoare; era supărat pe toată lumea.

Marriano Rubio era singurul personaj care părea încântat. Afabilitatea lui îi fermeca pe toţi. Vocea lui avea accente de rafinament englezesc, iar stilul în care era îmbrăcat purta un nume pe care el însuşi îl dăduse, *en pantoufle:* pantaloni de casă din mătase verde şi un halat verde-închis ca frunzişul de pădure. În picioare avea papuci de un cafeniu cald, căptuşiţi cu blană albă. În fond, era la el acasă şi putea sta îmbrăcat comod.

Tulippa deschise discuţia, adresându-i-se direct lui Portella cu o politeţe rece:

— Prietene Timmona, am plătit o sumă frumoasă ca să scăpăm de Don Aprile, dar încă nu suntem în posesia

băncilor lui. Şi am aşteptat aproape un an.

Consulul general interveni pe un ton unsuros, liniştitor:

— Dragul meu Inzio, am încercat să cumpăr băncile. Dar avem un obstacol pe care nu l-am prevăzut. Acest Astorre Viola, nepotul lui Don Aprile. El a moştenit controlul asupra băncilor şi nu vrea să vândă.

— Şi? întrebă Inzio. Cum de mai este în viaţă?

Hohotul de râs al lui Portella răsun a ca un muget.

— Pentru că nu-i atât de uşor de ucis, spuse el. Am pus patru oameni să-i supravegheze casa şi au dispărut. Acum habar n-am unde naiba este şi umblă cu o haită de bodyguarzi după el, oriunde se duce.

— Nimeni nu-i atât de greu de ucis, spuse Tulippa, pronunţând cuvintele într-o cadenţă plăcută, ca pe versurile unui cântec popular.

Într-un târziu vorbi şi Graziella.

— L-am cunoscut pe Astorre în Sicilia, cu mulţi ani în urmă. E un om foarte norocos, dar în acelaşi timp este şi extrem de abil. L-am împuşcat în Sicilia şi îl credeam mort. Dacă încercăm din nou, trebuie să fim siguri că reuşim. E un om periculos.

Tulippa se întoarse către Portella.

— Spuneai că plăteşti un om de la F.B.I. Foloseşte-l, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu-i chiar aşa de supus, spuse Portella. F.B.I.-ul este mai rafinat decât poliţia din New York. N-ar lucra atât de la vedere.

— Bun, zise Tulippa, atunci punem mâna pe unul dintre copiii lui Don Aprile şi ne folosim de el ca să negociem cu Astorre. Marriano, tu o cunoşti pe fiica lui.

Îi făcu cu ochiul.

— Poţi s-o aranjezi.

Rubio nu era foarte încântat de propunere. Pufăi din trabucul pe care îl fuma ca de obicei după micul dejun şi spuse violent, fără politeţe:

— Nu. Îmi place fata. N-am de gând s-o fac să treacă prin aşa ceva. Şi mă opun vehement dacă vreunul dintre

voi vrea să facă asta.

Auzind acestea, ceilalţi bărbaţi ridicară din sprâncene. Consulul general le era inferior din punct de vedere al puterii. Acesta observă reacţia lor şi le zâmbi, recăpătându-şi obişnuita politeţe.

— Ştiu că am această slăbiciune. Mă îndrăgostesc repede. Dar faceţi-mi acest hatâr. Lucrez într-un domeniu politic puternic şi corect. Inzio, ştiu că răpirile sunt specialitatea ta, dar în America nu prea merg. Mai ales dacă este vorba de o femeie. Dacă însă puneţi mâna pe unul dintre fraţi şi faceţi rapid o înţelegere cu Astorre, aveţi ceva şanse.

— Nu pe Valerius, spuse Portella. E în Serviciile Secrete ale armatei şi are prieteni la C.I.A. Nu vreau să ne trezim cu cine ştie ce pe cap.

— Atunci va trebui să fie Marcantonio, spuse consulul general. Pot să închei eu târgul cu Astorre.

— Fă o propunere generoasă pentru bănci, spuse Graziella încet. Evită actele de violenţă. Crede-mă, am trecut prin asta. Am folosit armele în locul banilor şi m-a costat de fiecare dată mai mult.

Toţi îl priviră cu uimire. Graziella avea o reputaţie înfricoşătoare de om violent.

— Michael, spuse consulul general, vorbeşti despre miliarde de dolari. Şi Astorre tot n-o să vândă.

Graziella ridică din umeri.

— Dacă va trebui să luăm măsuri, o vom face. Dar fiţi foarte prudenţi. Dacă reuşiţi să-l aduceţi undeva, în aer liber, în timpul negocierilor, putem scăpa de el.

Tulippa le adresă un zâmbet larg.

— Asta voiam să aud. Şi Marriano, adăugă el, nu te mai îndrăgosti. E un viciu periculos.

Marriano Rubio îi convinse până la urmă pe Nicole şi pe fraţii ei să se aşeze la masa tratativelor cu sindicatul lui şi să discute vânzarea băncilor. Desigur, trebuia să fie prezent şi Astorre Viola, dar Nicole nu garanta pentru asta.

Înainte de întâlnire, Astorre îi învăţase pe Nicole şi pe fraţii ei ce să spună şi cum să se poarte. Ei îi înţeleseră strategia: sindicatul trebuia să tragă concluzia că era singurul lor oponent.

Întrunirea se ţinu în una dintre sălile de conferinţe ale Consulatului peruvian. Nu se făcură pregătiri speciale, dar fu amenajat un bufet şi Rubio însuşi le turnă vinul. Din cauza diferenţelor de programe, întâlnirea avu loc la ora zece seara.

Rubio făcu prezentările şi conduse şedinţa. El îi înmână lui Nicole un dosar.

— Aici se găseşte propunerea cu toate detaliile. Dar, ca să rezumăm, vă oferim cu cincizeci la sută mai mult decât preţul pieţei. Deşi vom avea control complet, familia Aprile va primi zece la sută din profiturile noastre în următorii douăzeci de ani. Veţi fi cu toţii bogaţi şi vă veţi bucura din plin de aceşti bani, fără să aveţi parte de tot stresul pe care-l implică o astfel de afacere.

Aşteptară în timp ce Nicole îşi arunca ochii peste hârtii, în cele din urmă îşi ridică privirea şi spuse:

— Este impresionant, dar lămuriţi-mă, de ce ne faceţi o ofertă atât de generoasă?

Rubio îi zâmbi cu afecţiune.

— Sinergie, spuse el. Toate afacerile se bazează acum pe sinergie: la fel se întâmplă şi în domeniul computerelor şi al aviaţiei, al cărţilor şi al editurilor, al muzicii şi al drogurilor, al sporturilor şi al televiziunii. Totul este sinergie. Prin băncile Aprile vom avea sinergie în finanţele internaţionale, vom deţine controlul asupra construirii oraşelor şi asupra alegerii guvernelor. Acest sindicat este global şi avem nevoie de băncile voastre, de aceea oferta noastră este generoasă.

Nicole li se adresă celorlalţi membri ai organizaţiei.

— Şi dumneavoastră, domnilor, sunteţi parteneri egali?

Pe Tulippa îl cuceriseră frumuseţea întunecată a lui Nicole şi modul ei aspru de a vorbi, aşa că îşi puse în cuvinte tot farmecul atunci când îi răspunse:

— Din punct de vedere legal, suntem egali în această achiziţie, dar vă asigur că ne onorează asocierea cu numele Aprile. L-am admirat pe tatăl dumneavoastră deosebit de mult.

Cu faţa împietrită, Valerius i se adresă cu răceală direct lui Tulippa:

— Nu mă înţelegeţi greşit. Doresc să vând. Dar prefer o vânzare completă, fără nici un procent. Vreau să ies în întregime din această afacere.

— Dar vreţi să vindeţi? întrebă Tulippa.

— Desigur, răspunse Valerius. Vreau să scap cât mai repede.

Portella se pregăti să spună ceva, dar Rubio îi tăie vorba:

— Marcantonio, tu ce crezi despre oferta noastră? Nu ţi se pare tentantă?

Marcantonio spuse pe un ton resemnat:

— Sunt de părerea lui Val. Să încheiem afacerea fără procente. După asta putem să ne luăm rămas-bun şi să ne urăm succes.

— E-n regulă, putem încheia afacerea în acest mod, spuse Rubio.

Nicole spuse cu răceală:

— În cazul acesta, bineînţeles că va trebui să măriţi preţul. Vă puteţi permite?

— Nici o problemă, spuse Tulippa şi îi aruncă un zâmbet cuceritor.

Cu îngrijorarea întipărită pe faţă şi cu un glas politicos, Graziella întrebă:

— Dar prietenul nostru, Astorre Viola? Va fi de acord?

Astorre râse stânjenit.

— Ştiţi, au început să-mi placă afacerile bancare. Şi Don Aprile m-a pus să-i promit că nu voi vinde niciodată. Regret nespus că sunt împotriva întregii mele familii, aici de faţă, dar sunt nevoit să spun nu. Iar eu deţin controlul majorităţii voturilor.

— Dar copiii lui Don Aprile au un interes comun, spuse consulul general. Te pot da în judecată.

Astorre râse zgomotos. Nicole spuse serioasă:

— N-am face asta niciodată.

Valerius zâmbi sec, iar Marcantonio păru să găsească ideea amuzantă.

Portella mormăi:

— Fir-ar al dracului să fie!

Dădu să se ridice ca să plece, dar Astorre spuse pe un ton reconciliant:

— Aveţi răbdare. S-ar putea să mă plictisesc să fiu bancher. Ne putem întâlni din nou peste câteva luni.

— Desigur, spuse Rubio. Dar s-ar putea să nu avem cum să menţinem pachetul financiar atât de mult timp. Riscaţi să vi se ofere un preţ mai scăzut.

La despărţire nu existară strângeri de mâini.

După plecarea familiei Aprile împreună cu Astorre, Michael Graziella le spuse tovarăşilor lui:

— Vrea să câştige timp. Nu va vinde niciodată.

Tulippa oftă.

— Un om atât de *simpatico.* Puteam deveni buni prieteni. Poate că ar trebui să-l invit pe plantaţia mea din Costa Rica. L-aş face să se simtă cum nu s-a simţit în viaţa lui.

Toţi râseră. Portella spuse aspru:

— N-o să plece în luna de miere cu tine, Inzio. Trebuie să am grijă de el aici.

— Cu mai mult succes decât înainte, sper, spuse Tulippa.

— L-am subestimat, spuse Portella. De unde să ştiu? Un tip care cântă pe la nunţi? Cu Don Aprile am rezolvat cum trebuie. Nu mi se poate reproşa nimic.

Cu faţa lui frumoasă strălucind de satisfacţie, consulul general spuse:

— Ai făcut o treabă magnifică, Timmona. Avem toată încrederea în tine. Dar noua însărcinare trebuie dusă la bun sfârşit cât mai rapid cu putinţă.

După ce părăsiră întrunirea, familia Aprile şi Astorre luară cina la restaurantul Partinico, unde existau săli de

mese private şi al cărui proprietar era un vechi prieten al lui Don Aprile.

— V-aţi descurcat cu toţii foarte bine, le spuse Astorre. I-aţi convins că sunteţi împotriva mea.

— Aşa şi e, spuse Valerius.

— De ce trebuie să jucăm jocul ăsta? întrebă Nicole. Nu-mi place deloc.

— Este posibil ca aceşti oameni să aibă un amestec în moartea tatălui tău, spuse Astorre. Nu vreau să creadă că îşi pot rezolva afacerile făcându-vă rău vreunuia dintre voi.

— Şi crezi că poţi face faţă la orice din partea lor? spuse Marcantonio.

— A, nu, protestă Astorre. Dar pot să dispar şi să mă ascund fără să-mi distrug viaţa. De exemplu, plec în Dakota şi nu vor da de mine niciodată.

Zâmbetul lui era atât de sincer şi de convingător, încât ar fi convins pe oricine, cu excepţia copiilor lui Don Aprile.

— Bun, continuă el, vreau să mă anunţaţi dacă vă contactează direct pe oricare dintre voi.

— Am primit mai multe telefoane de la detectivul Di Benedetto, spuse Valerius.

Astorre fu surprins.

— De ce naiba te-a mai sunat şi ăsta?

Valerius îi zâmbi.

— Când lucram în serviciile secrete, primeam aşa-numitele telefoane „informative”. Cineva te suna ca să-ţi ofere, chipurile, informaţii sau să te ajute într-o investigaţie. De fapt, voia să afle unde ne găseam noi cu cercetările. Deci, Di Benedetto îmi dă telefoane de politeţe ca să mă ţină la curent cu evoluţia investigaţiilor, după care încearcă să-mi smulgă informaţii despre tine, Astorre. Îl interesezi foarte mult.

— Mă simt flatat, spuse Astorre, surâzând. Probabil că m-a auzit cântând undeva.

— Aiurea, spuse sec Marcantonio. Di Bendetto m-a sunat şi pe mine cum că ar avea o idee pentru un serial poliţist. La televiziune întotdeauna exista loc pentru o

emisiune cu poliţişti, aşa că l-am încurajat. Dar ce mi-a trimis el e o porcărie. Nu-i serios. Nu vrea decât să ne urmărească pas cu pas.

— Bine, spuse Astorre.

— Astorre, vrei să fii tu ţinta lor în locul nostru? întrebă Nicole. Nu-i prea periculos? Tipul ăla, Grazziella, îmi dă fiori.

— A, îl cunosc, spuse Astorre. E un om foarte rezonabil. Iar consulul tău general este un adevărat diplomat; îl poate controla pe Tulippa. Singurul care trebuie să mă îngrijoreze acum este Portella. Individul este destul de prost ca să ne facă necazuri serioase.

Astorre spuse toate acestea ca şi cum ar fi fost vorba despre o dispută obişnuită de afaceri.

— Dar cât o să mai ţină toată povestea asta? întrebă Nicole.

— Mai las-mă câteva luni, îi spuse Astorre. Îţi promit că vom ajunge cu toţii la o învoială până atunci.

Valerius îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Astorre, ai fost întotdeauna un optimist. Dacă ai fi un ofiţer de servicii secrete sub comanda mea, te-aş transfera la infanterie numai ca să te aduc cu picioarele pe pământ.

Cina nu fu veselă. Nicole îl studie tot timpul pe Astorre, de parcă ar fi vrut să afle un secret, Valerius nu avea în mod evident încredere în el, iar Marcantonio se arătă rezervat. La sfârşit, Astorre ridică un pahar de vin şi spuse vesel:

— Sunteţi o echipă tristă, dar nu-mi pasă. O să avem parte de multă distracţie pe viitor. Să bem în cinstea tatălui vostru.

— Marele Don Aprile, spuse Nicole ironic.

Astorre îi zâmbi şi spuse:

— Da, pentru marele Don.

Astorre obişnuia să călărească întotdeauna pe înserat. Îl relaxa şi îi făcea poftă de mâncare pentru cină. Dacă făcea curte unei femei, îi cerea să îl însoţească. Dacă

femeia nu ştia să călărească, o învăţa. Dacă nu-i plăceau caii, nu mai încerca să o convingă.

Construise o pistă specială pentru călărie pe moşia lui, care trecea prin pădure. Îi plăceau ciripitul păsărilor, agitaţia animalelor mici, apariţia ocazională a câte unei căprioare. Dar cel mai mult îi plăcea să se îmbrace pentru călărie. Jacheta de un roşu viu, cizmele maro de călărie, biciul pe care nu-l folosea niciodată, şapca de vânătoare din antilopă neagră. Zâmbi imaginii din oglindă, închipuindu-şi că era un lord englez pe moşia lui.

Coborî la grajdurile în care se aflau şase cai şi fu încântat să vadă că îngrijitorul, Aldo Monza, îi înşeuase deja unul dintre armăsari. Urcă şi porni încet pe poteca ce ducea spre pădure. Struni calul când străbătu un desiş zdrenţuit de frunze roşii şi aurii, care forma o perdea dantelată în calea razelor soarelui, prin care nu pătrundeau decât fâşii subţiri şi aurii ce luminau cărarea. Copitele calului loveau ritmic pământul ridicând în aer mirosul de frunze în descompunere. Văzu mormanul de bălegar cu miros reavăn şi dădu pinteni calului ca să treacă de el, apoi o luă pe o bifurcaţie a potecii, care îl ducea pe o rută diferită înapoi spre casă. Lumina aurie dispăru.

Trase de frâul calului. În acel moment, doi bărbaţi apărură în faţa lui. Erau îmbrăcaţi cu haine lejere de muncitori la fermă. Dar feţele le erau acoperite de măşti şi metalul argintiu sclipea în mâinile lor. Astorre dădu pinteni calului şi îşi lăsă capul în jos, pe lângă gâtul animalului. Pădurea se umplu de lumină şi de zgomotul exploziei gloanţelor. Oamenii erau foarte aproape şi Astorre simţi cum gloanţele îl nimeresc într-o parte şi în spate. Calul intră în panică şi începu să galopeze sălbatic, în timp ce Astorre încerca disperat să se ţină în şa. Galopul continuă pe poteca ce ducea spre casă. Apoi apărură alţi doi bărbaţi. Nu erau nici mascaţi, nici înarmaţi. Astorre îşi pierdu cunoştinţa şi alunecă de pe cal în braţele lor.

După o oră, Kurt Cilke primi un raport de la echipa

de supraveghere care îl salvase pe Astorre Viola. Ceea ce îl surprinse cu adevărat era faptul că, pe sub îmbrăcămintea lui extravagantă, Astorre purta o vestă antiglonţ care îi acoperea tot bustul pe toată lungimea jachetei de călărie. Şi nu era o vestă obişnuită din Kevlar, ci una specială, confecţionată manual. De ce naiba purta vestă antiglonţ un tip ca Astorre Viola? Un importator de macaroane, un cântăreţ de club, un călăreţ de ocazie. Sigur, împuşcăturile îl doborâseră, dar gloanţele nu pătrunseseră adânc. Astorre ieşise deja din spital.

Cilke începu să scrie o notă prin care cerea investigarea vieţii lui Astorre, începând din copilărie. Poate că el era cheia întregii afaceri. De un lucru era sigur: ştia cine încercase să-l ucidă pe Astorre Viola.

Astorre se întâlni cu verii lui acasă la Valerius. Le povesti despre atac şi despre cum fusese împuşcat.

— V-am cerut ajutorul, spuse el. M-aţi refuzat şi v-am înţeles. Dar acum cred că ar trebui să vă mai gândiţi. Există o ameninţare pentru toţi. Cred că se poate rezolva prin vânzarea băncilor. Ar fi o situaţie avantajoasă pentru toate părţile. Toţi capătă ce vor. Dar putem alege şi o altă variantă, în care câştigă numai una dintre părţi. Păstrăm băncile, intrăm în luptă şi ne distrugem duşmanii, oricare ar fi. Există şi o a treia posibilitate, în care nu câştigă nimeni, dar trebuie să ne ferim să intrăm în această situaţie, în care ne luptăm cu duşmanii noştri şi învingem, dar cădem în mâinile autorităţilor.

— Alegerea e simplă, spuse Valerius. Vinde băncile. Câştigă ambele părţi.

Marcantonio interveni:

— Nu suntem sicilieni; doar nu vrem să aruncăm totul pe apa sâmbetei doar de dragul răzbunării.

— Dacă vindem băncile ne distrugem viitorul, spuse calmă Nicole. Marc, poate că într-o zi o să vrei să ai propria ta reţea. Val, prin donaţii politice importante ai putea ajunge ambasador sau secretar de stat la Apărare. Astorre, tu ai putea ajunge să cânţi cu Rolling Stones. Mă rog, asta-i mai puţin probabil, spuse ea, zâmbindu-i şi

schimbând tonul. Hai să lăsăm glumele. Pentru noi nu înseamnă nimic uciderea tatălui nostru? Ce să facem, să-i recompensăm pentru crimă? Eu cred că trebuie să-l ajutăm pe Astorre cât ne stă în putinţă.

— Îţi dai seama ce spui? întreba Valerius.

— Da, zise Nicole liniştită.

Astorre le spuse cu blândeţe:

— Tatăl vostru m-a învăţat că dacă îi laşi pe alţii să hotărască pentru tine, viaţa ta nu mai are nici o valoare. Val, nu asta e semnificaţia războiului?

— Războiul înseamnă o decizie în urma căreia nu câştigă nimeni, spuse Nicole aspru.

Valerius nu-şi putea ascunde iritarea.

— Orice ar spune liberalii, războiul este o situaţie în care cineva are de câştigat. Progresul este garantat pentru învingători. Pierderea unui război este o oroare inimaginabilă.

— Tatăl tău a avut un trecut, spuse Astorre. Şi acum, trebuie să plătim cu toţii pentru acest trecut. Prin urmare, vă cer din nou ajutorul. Nu uitaţi că mă aflu sub jurământul făcut tatălui vostru şi sarcina mea este să asigur protecţia familiei, deci să păstrez băncile.

Valerius spuse:

— O să-ţi pot da unele informaţii peste o lună.

Astorre întrebă:

— Marc?

Marcantonio răspunse:

— Mă apuc să lucrez la programul ăsta chiar acum. Te anunţ cam peste două-trei luni.

Astone îşi întoarse privirea către Nicole.

— Nicole, ai terminat analiza dosarului întocmit de F.B.I. tatălui tău?

— Încă nu, zise ea, părând supărată. N-ar trebui să-i cerem ajutorul lui Cilke?

Astorre zâmbi.

— Cilke este unul dintre suspecţi, spuse el. Când voi avea toate informaţiile putem decide ce-i de făcut.

După o lună, Valerius află unele informaţii – neaşteptate şi de rău augur. Prin contactele lui din C.I.A., descoperi adevărul despre Inzio Tulippa. Avea legături în Sicilia, Turcia, India, Pakistan, Columbia şi în alte ţâri din America Latină. Avea chiar şi o relaţie cu familia Corleonesi din Sicilia, cu care trata de pe poziţii de superioritate.

După informaţiile lui Valerius, Tulippa era cel care finanţa anumite laboratoare de cercetări nucleare din America de Sud. El încerca din răsputeri să pună bazele unui fond imens în America pentru cumpărarea de echipamente şi materiale. În visurile lui de grandoare, voia să deţină o armă cumplită de apărare împotriva autorităţilor dacă situaţia se înrăutăţea. Rezulta deci că Timmona Portella era un pion important pentru Tulippa. Aceasta era o veste bună pentru Astorre. Avea un nou jucător, un nou front pe care să lupte.

— E posibil ca Tulippa să-şi realizeze planurile? întrebă Astorre.

— Aşa crede, spuse Valerius. Şi are protecţia autorităţilor guvernamentale pentru locurile în care şi-a amplasat laboratoarele.

— Mulţumesc, Val, spuse Astorre, bătându-şi afectuos vărul pe umăr.

— Bine, bine, spuse Valerius. Dar să ştii că asta-i tot ce pot face pentru tine.

Marcantonio avu nevoie de şase săptămâni ca să întocmească un portret complet al lui Kurt Cilke. Îi înmână lui Astorre un dosar imens plin cu informaţii. Astorre îl ţinu douăzeci şi patru de ore, apoi i-l dădu înapoi.

Nicole însă îl îngrijora. Îi împrumutase o copie a dosarului lui Don Aprile întocmit de F.B.I., dar o întreagă perioadă din viaţa acestuia era total trecută sub tăcere. Când o întrebă ce ştia despre asta, ea îi răspunse:

— Aşa l-am primit.

Astorre studie documentul cu mare atenţie. Partea despre care nu scria nimic era perioada când el avea doar

doi ani.

— Nu-i nimic, îi zise el lui Nicole. E o perioadă prea îndepărtată ca să aibă vreo importanţă.

Acum Astorre nu mai putea amâna. Avea suficiente informaţii ca să-şi declanşeze războiul.

Nicole fusese fermecată de Marriano Rubio şi curtea pe care i-o făcea acesta. Nu-şi revenise niciodată din şocul provocat de trădarea lui Astorre din perioada adolescenţei, când acesta renunţase la ea ca să-l asculte pe tatăl ei. Deşi avusese unele relaţii prudente cu oameni puternici, rămăsese la părerea că bărbaţii conspirau întotdeauna împotriva femeilor.

Dar Rubio părea o excepţie. Nu se supără niciodată când programul ei le împiedica întâlnirile. Înţelegea că pentru ea pe primul loc se află cariera. Şi niciodată nu se legăna în acea ridicolă şi jignitoare iluzie pe care o aveau mulţi bărbaţi, cum că manifestarea geloziei ar fi dovada unei iubiri adevărate.

Contau şi darurile lui generoase. Era important şi faptul că îl considera o companie interesantă şi îi plăcea să-l asculte vorbind despre literatură şi teatru. Dar cea mai mare virtute a lui era faptul că era un amant entuziast, un expert în pat şi, în plus, nici nu-i ocupa prea mult timp.

Într-o seară, Rubio o invită pe Nicole la cină la Le Cirque, împreună cu câţiva dintre prietenii lui: un romancier sud-american cunoscut în toată lumea care o fermecă pe Nicole cu inteligenţa lui vicleană şi povestirile extravagante cu fantome, un renumit cântăreţ de operă, care la fiecare fel de mâncare fredona o arie şi mânca de parcă ar fi fost ultima masă înainte de a fi executat, şi un ziarist conservator, recunoscut drept oracol al lumii afacerilor în *The New York Times,* care îşi făcea un titlu de glorie din faptul că era detestat de liberali şi conservatori deopotrivă.

După masă, Rubio o duse pe Nicole în luxosul lui apartament de la consulatul peruvian. Acolo făcu dragoste cu ea cu o pasiune fizică întărită de şoapte fierbinţi. După

aceea o ridică în braţe goală şi dansă cu ea, recitându-i poezii în spaniolă. Nicole se simţi minunat. După ce rămaseră tăcuţi, el turnă şampanie pentru amândoi şi îi mărturisi:

— Te iubesc.

Toate trăsăturile lui frumoase radiau sinceritate. Ce neobrăzaţi erau bărbaţii! Nicole simţi o satisfacţie secretă pentru faptul că îl trădase. Tatăl ei ar fi fost mândru de ea. Procedase într-un stil cu adevărat *Mafioso.*

În calitate de şef al filialei newyorkeze a F.B.I.-ului, Kurt Cilke avea de rezolvat cazuri mult mai importante decât uciderea lui Don Raymonde Aprile. Unul dintre acestea era investigarea de amploare a şase corporaţii-gigant care conspirau să transporte în China comunistă ansambluri de maşini interzise, inclusiv tehnologie informatică. Un altul era conspiraţia celor mai mari companii de prelucrare a tutunului, care minţeau sistematic în faţa Comisiei de Cercetări a Congresului. Un al treilea era emigrarea unor oameni de ştiinţă de nivel mediu în ţări din America de Sud ca Brazilia, Peru şi Columbia. Directorul voia să fie informat în aceste cazuri.

În timp ce se aflau în avion, în drum spre Washington, Boxton spuse:

— I-am prins pe tipii cu tutunul, am pus mâna şi pe transporturile spre China – avem documente şi informatori care vor să-şi salveze pielea. Singurul lucru pe care nu l-am rezolvat e povestea cu oamenii de ştiinţă. Dar cred că după toate astea ajungi director-adjunct. Nu-ţi pot nega performanţele.

— Depinde de director, spuse Cilke.

Ştia de ce plecau cercetătorii în America de Sud, dar nu-l corectă pe Boxton.

În clădirea Hoover, Boxton nu fu primit la şedinţă.

Se împlineau unsprezece luni de la asasinarea lui Don Aprile şi Cilke avea pregătite toate notiţele. Cazul Aprile era închis, dar avea veşti mai semnificative cu privire la cazuri mai importante. Iar de data aceasta avea o

şansă reală să i se ofere una dintre funcţiile cheie, cea de director-adjunct al Biroului. Îşi rezolvase treburile cu succes şi la timp.

Directorul era un bărbat înalt şi elegant, ai cărui strămoşi veniseră în America la bordul lui *Mayflower.* Avea o avere fabuloasă, transmisă din generaţie în generaţie, şi intrase în politică pentru că simţise că avea datoria să o facă. Încă de la numirea sa în funcţie stabilise o serie de reguli stricte. „Fără mişmaşuri", spusese el pe un ton de glumă cu accentul său nazal tipic yankeu. „Vreau totul ca la carte. Fără interpretări ale Cartei Drepturilor Omului. Un agent F.B.I. trebuie să fie mereu politicos, mereu cinstit. Trebuie să aibă o viaţă particulară corectă." Orice sămânţă de scandal – o soţie bătută, o beţie, o relaţie prea apropiată cu un oficial din poliţia locală, o bufonerie cât de neînsemnată – ajungea ca să zbori cu coada între picioare, chiar dacă aveai un unchi senator. Acestea erau regulile de zece ani încoace. De asemenea, dacă se scria prea mult despre tine în presă, chiar şi de bine, puteai să-ţi faci bagajele pentru o slujbă în Alaska la supravegherea igluurilor.

Directorul îl invită pe Cilke să ia loc pe un scaun extrem de incomod, aflat la celălalt capăt al biroului său masiv de stejar.

— Agent Cilke, începu el, te-am convocat din mai multe motive. Unu: am introdus în dosarul tău personal o menţiune specială referitoare la victoria ta împotriva mafiei din New York. Datorită dumitale, le-am frânt gâtul. Te felicit.

Se aplecă să-i strângă mâna lui Cilke.

— Nu facem publice aceste rezultate acum, pentru că Biroul îşi asumă realizările individuale. În plus, te-ar putea pune în pericol.

— Numai din partea vreunui nebun, spuse Cilke. Organizaţiile criminale au înţeles că nu pot face rău unui agent.

— Vrei să spui că Biroul are vendete personale? spuse directorul.

— A, nu, spuse Cilke. Numai că ar trebui să fim mai atenţi.

Directorul ignoră această remarcă. Existau nişte limite. Întotdeauna virtutea trebuia „să meargă pe sârmă”.

— Am hotărât să nu te numesc adjunctul meu aici, la Washington. Nu acum. Şi asta din următoarele motive: eşti extrem de priceput în situaţiile concrete şi încă mai avem de lucru pe teren. Mafia este, dacă mă pot exprima astfel, încă operativă. Doi: oficial, ai un informator al cărui nume refuzi să-l divulgi chiar şi personalului superior de supraveghere al Biroului. Neoficial, ne-ai spus. Este strict secret. Deci, eşti în regulă neoficial. Trei: relaţia dumitale cu un anumit şef al detectivilor din New York este prea personală.

Directorul şi Cilke aveau şi alte puncte de discutat la această întâlnire.

— Cum mai merge operaţiunea *Omerta?* întrebă directorul. Trebuie să avem mare grijă să existe acoperire legală în toate operaţiunile.

— Bineînţeles, spuse Cilke cu o expresie serioasă.

Directorul ştia foarte bine că trebuia să închidă ochii în multe privinţe.

— Am avut câteva piedici. Raymonde Aprile a refuzat să coopereze cu noi. Dar acum această piedică nu mai există.

— Asasinarea domnului Aprile a picat foarte bine, spuse sardonic directorul. Nu te voi insulta întrebându-te dacă ai ştiut dinainte. Poate prietenul tău, Portella?

— Nu ştim, spuse Cilke. Italienii nu apelează niciodată la autorităţi. Nu trebuie decât să aşteptăm să apară cadavrele. L-am abordat pe Astorre Viola, aşa cum am discutat. A semnat declaraţia de confidenţialitate, dar a refuzat să coopereze. Nu vrea să facă afaceri cu Portella şi nu vrea să vândă băncile.

— Atunci ce facem? întrebă directorul. Ştii ce important e totul. Dacă reuşim să-l punem sub acuzare pe bancher conform legii RICO, putem să punem mâna pe bănci pentru guvern. Şi cele zece miliarde ar fi folosite în

lupta împotriva crimei organizate. Biroul ar da lovitura. Şi apoi putem să punem capăt asocierii tale cu Portella. Nu vom mai avea nevoie de el. Kurt, ne aflăm într-o situaţie foarte delicată. Doar eu şi adjuncţii mei ştim de cooperarea dintre tine şi Portella. Numai noi ştim că primeşti bani de la el şi că te consideră partenerul lui. Viaţa ta este în pericol.

— N-ar îndrăzni să facă rău unui agent federal. E el nebun, dar nici chiar aşa.

— Ei bine, trebuie să scăpăm de Portella prin această operaţiune, spuse directorul. Ce planuri ai?

— Tipul ăsta, Astorre Viola, nu-i aşa nevinovat pe cât se pare, spuse Cilke. Vreau să-i verific trecutul. Între timp, o să le cer copiilor lui Raymonde Aprile să nu dea curs rugăminţilor lui. Dar sunt îngrijorat, căci nu ştiu dacă putem aplica legea RICO retroactiv pe o perioadă de zece ani pentru ceea ce fac ei acum.

— Asta-i treaba procurorului, spuse directorul. Noi nu avem decât să punem un picior în uşă şi o mie de avocaţi vor analiza tot trecutul. Trebuie neapărat să venim cu ceva pe care să se poată sprijini o hotărâre judecătorească.

— În legătură cu contul meu secret din Cayman, în care depune Portella, spuse Cilke. Cred că ar trebui să scoateţi ceva, aşa încât Portella să creadă că am început să cheltuiesc.

— O să aranjez asta, spuse directorul. Trebuie să recunosc, Timmona Portella al tău e mână largă.

— Crede cu adevărat că m-am vândut, spuse Cilke, zâmbind.

— Ai grijă, spuse directorul, nu le da posibilitatea să facă din tine un adevărat partener, complice la crimă.

— Înţeleg, spuse Cilke, gândindu-se ce uşor era de spus şi ce greu de realizat.

— Şi nu risca inutil, adăugă directorul. Ţine minte, cei care se ocupă de droguri în America de Sud şi în Sicilia au legături cu Portella şi nu au scrupule.

— Să vă ţin la curent zilnic oral sau în scris? întrebă

Cilke.

— Nici una, nici alta, spuse directorul. Am o încredere absolută în integritatea ta. În afară de asta, nu vreau să fiu nevoit să mint în faţa cine ştie cărei Comisii a Congresului. Dacă vrei să ajungi unul dintre adjuncţii mei, trebuie să rezolvi aceste probleme.

Se opri aşteptând un răspuns.

Cilke nu îndrăznea să-şi exprime adevăratele sentimente nici măcar în minte, de parcă cel din faţa lui îi putea citi gândurile. Totuşi, o scânteie de revoltă îi fulgeră prin minte. Cine naiba se credea directorul, Uniunea Americană a Drepturilor Omului? Cu memoriile lui în care afirma cu tărie că Mafia nu era italiană, musulmanii nu erau terorişti şi negrii nu erau o clasă de criminali. Atunci cine dracu' credea că înfăptuia toate crimele de pe stradă?

În loc de toate acestea, Cilke spuse liniştit:

— Domnule, dacă vreţi demisia mea, pot să vă spun că am anii suficienţi pentru o pensionare înainte de termen.

— Nu, spuse directorul. Răspunde-mi la întrebare. Poţi să-ţi faci curăţenie în relaţii?

— Am dat Biroului numele tuturor informatorilor mei, spuse Cilke. În privinţa ocolirii legilor, asta e o chestiune de interpretare. Iar în ce priveşte prietenia mea cu lucrători din poliţia locală, asta e o problemă de relaţii publice pentru Birou.

— Rezultatele muncii tale vorbesc de la sine, spuse directorul. Să mai încercăm un an. Să continuăm.

Făcu o pauză lungă şi oftă. Apoi întrebă aproape nerăbdător:

— După părerea ta, avem destule dovezi de sperjur în cazul directorilor executivi de la companiile de tutun?

— Fără îndoială, spuse Cilke şi se miră că directorul întrebase.

Avea toate dosarele.

— Dar pot fi părerile lor personale, spuse directorul. Deţinem statistici care arată că jumătate dintre americani sunt de acord cu ei.

— Asta nu-i relevant pentru caz, spuse Cilke. Oamenii din statistici nu au comis sperjur prin mărturia lor în faţa Congresului. Avem înregistrări şi documente interne care dovedesc că directorii executivi din industria tutunului au minţit cu bună ştiinţă. Au conspirat.

— Ai dreptate, spuse directorul, oftând. Dar procurorul a făcut o înţelegere. Fără condamnări, fără închisoare. Vor plăti amenzi de miliarde de dolari. Aşa că poţi să închizi investigaţia. Nu mai depinde de noi.

— Foarte bine, domnule, spuse Cilke. Îmi pot folosi oamenii la altceva.

— Bravo, spuse directorul. O să te fac şi mai fericit. Transportul ilegal de tehnologie în China e o treabă foarte serioasă.

— Nu avem de ales, spuse Cilke. Acele companii au încălcat în mod deliberat o lege federală pentru câştiguri financiare şi au periclitat securitatea Statelor Unite. Şefii acelor companii au conspirat.

— Avem dovezi împotriva lor, spuse directorul, dar, după cum ştii, „conspiraţie” este un termen foarte general. Toată lumea conspiră. De aceea şi ăsta este un caz pe care poţi să-l închizi şi să-ţi foloseşti oamenii în altă parte.

Cilke spuse neîncrezător:

— Domnule, vreţi să spuneţi că şi aici s-a făcut o înţelegere?

Directorul se lăsă pe spate în scaun şi se încruntă auzind cuvintele lui Cilke în care se ghicea insolenţa, dar fu îngăduitor.

— Cilke, eşti cel mai bun om de teren din Birou. Dar nu ai simţ politic. Ascultă-mă bine şi nu uita ce-ţi spun: nu poţi trimite la închisoare şase miliardari. Într-o democraţie nu se poate întâmpla aşa ceva.

— Şi cu asta, basta? întrebă Cilke.

— Sancţiunile financiare vor fi foarte mari, explică directorul. Şi acum să trecem la altceva, la o problemă foarte confidenţială. Vrem să schimbăm un deţinut federal cu unul dintre informatorii noştri care este ţinut ostatic în Columbia, o persoană foarte importantă în războiul pe care

îl purtăm împotriva traficului de droguri. Este un caz pe care îl cunoşti bine.

Se referea la un caz petrecut cu patru ani în urmă, în care un traficant de droguri luase cinci ostatici, o femeie şi patru copii. Îi ucisese pe toţi, plus un agent federal. Fusese condamnat la închisoare pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată.

— Îmi amintesc că ai insistat pentru condamnarea la moarte, spuse directorul. Avem de gând să-l eliberăm şi ştiu că nu vei fi prea fericit. Nu uita că toate acestea sunt secrete, dar probabil că ziarele îşi vor băga nasul şi va ieşi o întreagă tevatură. Nici tu şi nici secţia ta nu vor comenta nimic. S-a înţeles?

Cilke spuse:

— Nu putem lăsa în libertate pe cineva care a omorât un agent de-al nostru.

— Această atitudine nu este de acceptat la un ofiţer federal, spuse directorul.

Cilke încercă să-şi reţină supărarea.

— În acest caz, toţi agenţii noştri vor fi în pericol, spuse el. Aşa se întâmplă pe stradă. Agentul a fost ucis pe când încerca să-i salveze pe ostatici. A fost o execuţie cu sânge rece. A-l lăsa în libertate pe ucigaş este o insultă la adresa sacrificiului acelui agent.

— Biroul este incompatibil cu această mentalitate de vendetă, spuse directorul. Ar însemna că nu suntem cu nimic mai buni decât ei. Acum spune-mi ce ai aflat despre oamenii de ştiinţă care au emigrat?

În acel moment Cilke îşi dădu seama că nu mai putea avea încredere în director.

— Nimic nou, minţi el.

Se hotărâse ca de acum încolo să nu mai fie părtaş la compromisurile politice ale agenţiei. Va lupta pe cont propriu.

— Ei bine, acum ai destui oameni, aşa că n-ai decât să treci la treabă, spuse directorul. Şi după ce pui mâna pe Timmona Portella, mi-ar face plăcere să te aduc aici în calitate de adjunct al meu.

— Vă mulţumesc, spuse Cilke. Dar am decis ca, după ce rezolv problema cu Portella, să-mi cer pensionarea.

Directorul oftă adânc.

— Mai gândeşte-te. Ştiu cât te necăjesc toate aceste înţelegeri. Dar ţine minte un lucru: Biroul nu răspunde numai de protecţia societăţii împotriva celor care încalcă legea, ci trebuie să ia doar acele măsuri care vor fi în cele din urmă spre binele societăţii în general.

— Am învăţat asta la şcoală, spuse Cilke. Scopul scuză mijloacele.

Directorul ridică din umeri.

— Câteodată. Oricum, nu te grăbi cu pensionarea. O să-ţi pun o scrisoare de recomandare în dosar. Indiferent dacă rămâi sau nu, vei primi o medalie din partea preşedintelui Statelor Unite.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Cilke.

Directorul îi strânse mâna şi îl conduse până la uşă. Acolo îi puse o ultimă întrebare:

— Ce se mai aude cu cazul Aprile? Au trecut mai multe luni şi se pare că nu s-a mai făcut nimic.

— E cazul poliţiei din New York, nu al nostru, spuse Cilke. Dar m-am interesat. Până acum, nu s-a descoperit nici un motiv. Nu există nici un indiciu. Aş zice că nu prea sunt şanse să se rezolve.

În aceeaşi seară Cilke luă masa cu Bill Boxton.

— Am veşti bune, îi spuse Cilke. S-au închis cazurile cu directorii din industria tutunului şi cu tehnologia transmisă în China. Procurorul urmăreşte sancţiuni financiare, nu judiciare. Asta ne eliberează o mulţime de oameni.

— Nu-i nici o scofală, spuse Boxton. Întotdeauna l-am considerat pe director un tip drept. Un om dintr-o bucată. Îşi va da demisia?

— Există oameni dintr-o bucată şi oameni dintr-o bucată mai tocită pe la colţuri, spuse Cilke.

— A mai spus ceva? întrebă Boxton.

— După ce pun mâna pe Portella, mă face director-

adjunct. Garantat. Dar până atunci o să mă pensionez.

— Da, sigur, spuse Boxton. Poate pui o vorbă bună să mă numească pe mine în postul ăla.

— Nici o şansă. Directorul ştie că foloseşti cuvinte din patru litere.

Scoase un râset scurt.

— Rahat, spuse Boxton, prefăcându-se dezamăgit. Sau mai bine zis *caca.*

În seara următoare, Cilke se întoarse pe jos de la gară. Georgette şi Vanessa erau în Florida, în vizită la mama lui Georgette pentru o săptămână, iar lui nu-i plăcea să ia taxiul. Îl surprinse că nu auzi câinii lătrând când urcă pe alee. Îi strigă, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că umblau prin vecini sau hoinăreau prin pădurea din apropiere.

Le simţea lipsa soţiei şi fiicei lui, mai ales când lua masa. Mâncase singur sau cu alţi agenţi în prea multe oraşe din America, mereu atent la tot felul de pericole. Îşi prepară o masă simplă, aşa cum îl învăţase soţia lui – o legumă, o salată şi o friptură mică. Nu bău cafea, ci puţin brandy într-un pahar mic cât un degetar. Apoi urcă să facă un duş şi să o sune pe soţia lui înainte de a se aşeza în pat să citească până adormea. Iubea cărţile şi îl întrista de fiecare dată când agenţii F.B.I. erau descrişi ca nişte nemernici fără seamăn în romanele poliţiste. Ce ştiau ei?

Când deschise uşa dormitorului, simţi imediat mirosul de sânge şi tot creierul îi fu inundat de un talmeş-balmeş de sentimente haotice; toate spaimele ascunse din viaţa lui îl copleşiră vertiginos.

Cei doi ciobăneşti germani zăceau pe patul lui. Blănile lor albe cu pete maronii erau împroşcate de sânge, picioarele erau legate, iar boturile înfăşurate în tifon. Inimile le fuseseră extrase şi aşezate pe cutia toracică.

Cilke făcu un efort să se adune. Instinctiv, puse mâna pe telefon şi o sună pe soţia lui ca să fie sigur că era bine. Nu-i spuse nimic. Apoi îl sună pe ofiţerul F.B.I. de serviciu ca să-i trimită o echipă specială de medici legişti şi o

echipă care să cureţe locul. Va trebui să arunce toate aşternuturile, salteaua, covorul. Nu anunţă autorităţile locale.

Şase ore mai târziu, după ce echipele F.B.I. îşi terminară treaba, se apucă să scrie un raport pentru directorul F.B.I. Îşi turnă brandy într-un pahar de dimensiuni normale şi încercă să analizeze situaţia.

O clipă se gândi să o mintă pe Georgette, să-i spună că ambii câini fugiseră de acasă. Dar trebuia să explice lipsa covorului şi a aşternuturilor. În afară de asta, nu era cinstit faţă de ea. Atunci când avuseseră de făcut o alegere, ea o făcuse. Acum nu l-ar ierta niciodată dacă ar minţi-o. Va trebui să-i spună adevărul.

În ziua următoare, Cilke plecă mai întâi cu avionul la Washington ca să discute cu directorul şi apoi în Florida, unde soţia şi fiica lui se aflau în vacanţă la socrii lui.

După ce prânziră cu toţii, o luă pe Georgette la o plimbare pe plajă, în timp ce priveau suprafaţa de un albastru sclipitor a apei, îi spuse despre uciderea celor doi câini – un vechi avertisment mafiot sicilian, menit să intimideze.

— După cum scriu ziarele, tu eşti cel care a scăpat ţara de Mafie, spuse Georgette meditativă.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Cilke. Ne-au mai rămas câteva organizaţii care se ocupă cu traficul de droguri şi ştiu aproape sigur cine a făcut asta.

— Bieţii câini, spuse Georgette. Cum pot oamenii să fie atât de cruzi? Ai vorbit cu directorul?

Cilke se simţi cuprins de un val de iritare, văzând că ea se gândea la câini.

— Directorul mi-a dat trei posibilităţi, spuse el. Să demisionez din Birou şi să mă mut. Am refuzat această posibilitate. A doua era să-mi mut familia sub protecţia Biroului până la închiderea acestui caz. A treia era să rămâneţi în casă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am fi supravegheaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de o echipă de securitate. O agentă ar locui cu voi în casă, iar tu şi Vanessa aţi fi însoţite de doi bodyguarzi

oriunde v-aţi duce. În jurul casei s-ar amplasa posturi de siguranţă dotate cu cel mai nou echipament de alarmare. Ce zici? În şase luni toate acestea se vor termina.

— Crezi că este un bluf, nu-i aşa? spuse Georgette.

— Da. Nu vor îndrăzni să se atingă de un agent federal sau de familia lui. Ar fi pură sinucidere din partea lor.

Georgette privi lung apele albastre şi liniştite ale golfului. Mâna ei o strânse mai tare pe a lui.

— O să rămân, spuse ea. Mi-ai lipsi prea mult şi ştiu că nu vei renunţa la acest caz. Eşti sigur că totul se va termina în şase luni?

— Sunt sigur, spuse Cilke.

Georgette clătină din cap.

— Nu-mi place că eşti atât de sigur. Te rog să nu faci ceva îngrozitor. Şi vreau să-mi promiţi ceva. Că atunci când se va termina cu acest caz, vei demisiona din Birou. N-ai decât să practici avocatura sau să predai. Nu pot trăi astfel tot restul vieţii mele.

Era cumplit de serioasă.

Fraza care îi rămase în minte lui Cilke era cea în care spusese că îi va lipsi prea mult. Şi, aşa cum se întâmpla adeseori, se întrebă cum era posibil ca o femeie ca ea să iubească un bărbat ca el. Ştiuse dintotdeauna că îi va cere asta. Oftă şi spuse:

— Îţi promit.

Îşi continuară plimbarea de-a lungul ţărmului şi apoi se aşezară într-un mic adăpost înfrunzit, care îi apăra de razele soarelui. O briză răcoroasă dinspre golf îi răsfiră părul soţiei, făcând-o să arate foarte tânără şi fericită. Cilke ştia că nu va putea să-şi calce promisiunea. Şi era mândră de viclenia cu care îi smulsese această promisiune exact la momentul oportun, când îşi risca viaţa ca să rămână alături de el. În fond, cui i-ar plăcea să fie iubit de o femeie lipsită de inteligenţă? În acelaşi timp, agentul Cilke ştia că soţia lui ar fi îngrozită şi umilită de ceea ce gândea el. Viclenia ei era, probabil, nevinovată. Cine era el ca să o judece? Ea nu îl judecase niciodată, nu-i bănuise

niciodată viclenia aceea nu tocmai nevinovată.

Capitolul 6

Franky şi Stace Sturzo aveau un mare magazin de articole sportive în Los Angeles şi o casă în Santa Monica, la numai cinci minute de plaja Malibu. Amândoi fuseseră însuraţi, dar căsătoriile lor nu rezistaseră, aşa că acum trăiau împreună.

Nu le spuseseră niciodată prietenilor că erau gemeni, şi ar fi fost greu de crezut chiar că erau fraţi dacă n-ar fi avut aceeaşi naturală încredere în sine şi aceeaşi supleţe atletică. Franky era cel mai încântător şi mai temperamental dintre cei doi. Stace era mai cu picioarele pe pământ, puţin mai greoi, dar amândoi se remarcau prin firea lor plăcută.

Erau membrii unuia dintre marile cluburi de gimnastică de întreţinere din Los Angeles, cu săli dotate cu aparate de *body-building* manevrate pe computer şi televizoare cu ecrane late amplasate pe pereţi, la care să te poţi uita în timp ce lucrezi. Exista un teren de baschet, o piscină şi chiar un ring de box. Personalul era format din bărbaţi bine făcuţi, cu staturi sculpturale, şi femei frumoase, cu trupuri excelent întreţinute. Cei doi fraţi veneau la sală ca să facă mişcare şi să le cunoască pe femeile care se ocupau de antrenamente. Era un minunat teren de vânătoare pentru bărbaţii ca ei; erau înconjuraţi de actriţe pline de iluzii, care încercau să-şi menţină în formă trupurile, plus nevestele plictisite şi neglijate ale unor personalităţi proeminente din lumea filmului.

Dar cel mai mult le plăcea gemenilor să facă câte o partidă de baschet. La sală veneau jucători buni – uneori chiar o rezervă de la L.A. Lakers. Franky şi Stace jucaseră împotriva lui şi simţiseră că nu fuseseră un adversar comod. Le reveniseră în memorie amintiri dragi, din vremea când erau vedetele liceului pe toate planurile. Dar nu-şi făcuseră nici o iluzie că într-un joc adevărat ar fi avut aceiaşi noroc. Ei dăduseră totul, în timp ce jucătorul de la Lakers nu făcuse decât să se distreze.

În restaurantul cu mâncare dietetică se împrieteniră

rapid cu o antrenoare şi cu membri ai clubului, ba chiar şi cu unele celebrităţi. Se distrau de minune, dar aceasta nu era decât o mică parte a vieţii lor. Franky antrena echipa de baschet a şcolii locale, o slujbă pe care o lua foarte în serios. Spera întotdeauna să descopere un talent în formare şi comportarea lui binevoitoare, dar severă, îi făcea pe copii să-l iubească. Avea şi o tactică preferată la antrenamente.

— O.K., spunea el, vă conduc cu douăzeci de puncte şi suntem în ultimul sfert. Ieşiţi la atac şi marcaţi primele zece puncte. Asta înseamnă că i-aţi adus unde vreţi voi – puteţi câştiga. E nevoie doar de calm şi încredere. Puteţi câştiga. Vă vor conduce doar cu zece puncte, apoi cu cinci, apoi egalaţi. Şi atunci puteţi să-i depăşiţi.

Bineînţeles că nu ieşea aşa niciodată. Puştii nu erau suficient de dezvoltaţi fizic şi nici nu aveau destulă forţă psihică. Nu erau decât nişte copii. Dar Franky ştia că cei cu adevărat talentaţi nu vor uita niciodată lecţia care le va folosi mai târziu.

Stace se ocupa în principal de conducerea magazinului şi lua decizia finală în privinţa loviturilor. Riscul trebuia să fie minim şi preţul maxim. Stace credea orbeşte în procente şi avea un temperament mohorât. Ceea ce îi avantaja cu adevărat pe cei doi gemeni era că nu aveau aproape niciodată păreri opuse. Aveau aceleaşi gusturi şi aproape întotdeauna aceleaşi abilităţi fizice. Câteodată se înfruntau pe ringul de box sau jucau în doi partide de baschet.

Acum aveau patruzeci şi trei de ani şi le convenea modul lor de viaţă, deşi adeseori discutau despre posibilitatea de a se căsători şi de a-şi întemeia propriile lor familii. Franky avea o amantă la San Francisco, iar Stace o prietenă care juca în spectacole la Las Vegas. Nici una dintre cele două femei nu se arătase dornică să se căsătorească, iar gemenii simţeau că bat pasul pe loc şi sperau să se ivească ceva mai bun.

Cu firea lor plăcută, legau cu uşurinţă prietenii şi aveau o viaţă socială bogată. Cu toate acestea, în anul care

urmase uciderii lui Don Aprile manifestaseră o oarecare prudenţă. Uciderea unui asemenea om nu putea să nu implice pericole.

Aproape de începutul lui noiembrie, Stace îl sună pe Heskow, conform planului, în legătură cu a doua tranşă de cinci sute de mii de dolari. Apelul fu concis şi oarecum ambiguu.

— Salut, spuse Stace. Sosim cam peste o lună. E totul în regulă?

Heskow păru încântat să-l audă.

— Totul e perfect, zise el. Am pregătit ce trebuie. Ai putea fi mai precis în legătură cu data? N-aş vrea să veniţi când nu sunt în oraş.

Stace râse şi spuse pe un ton degajat:

— Te găsim noi, bine? Cam peste o lună.

Apoi închise.

Colectarea banilor într-o afacere ca aceasta implica întotdeauna un element-surpriză. Uneori oamenii nu mai voiau să plătească pentru ceva deja înfăptuit. Asta se întâmpla în toate afacerile. Apoi, unii aveau mania grandorii. Se credeau la fel de buni ca profesioniştii. Cu Heskow, aceste riscuri erau minime – fusese de fiecare dată un intermediar de încredere. Dar cazul Don Aprile era special, ca de altfel şi plata. Aşa că nu voiau ca Heskow să le ştie exact planurile.

Gemenii se apucaseră de tenis cu un an în urmă, dar se dovedise singurul sport care le venise de hac. Erau atât de dotaţi ca atleţi, încât nu puteau accepta această înfrângere, deşi li se explicase că tenisul era un sport în care deprinderile se căpătau de timpuriu prin antrenament, că totul depindea de reflexe, la fel ca învăţarea unei limbi străine. Prin urmare, aranjaseră să urmeze un curs introductiv de trei săptămâni într-un cantonament de tenis la o fermă din Scottsdale, Arizona. De acolo, aveau să plece la New York pentru întâlnirea cu Heskow. Desigur că, în acest răstimp de trei săptămâni, intenţionau să-şi petreacă nişte seri la Las Vegas, care era la mai puţin de o oră de zbor de Scottsdale.

Ferma la care se desfăşura cantonamentul era mai mult decât luxoasă. Franky şi Stace fură cazaţi într-o căsuţă cu două dormitoare dotate cu aer condiţionat şi o sufragerie decorată în stil indian, un salon cu balcon şi o mică bucătărie. Munţii ofereau o panoramă superbă. Căsuţa mai avea un bar interior, un frigider mare şi un televizor imens.

Dar sejurul de trei săptămâni avu un început de rău augur. Unul dintre instructori îi făcu zile amare lui Franky. Franky era în mod evident cel mai bun din grupa de începători şi se mândrea mai ales cu serviciul său complet neortodox şi energic. Dar instructorul, pe nume Leslie, se arăta în mod special iritat tocmai de asta.

Într-o dimineaţă, Franky îi aruncă mingea adversarului, care nu reuşi nici măcar să se apropie de ea, şi îi spuse mândru lui Leslie:

— A fost as, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Leslie cu răceală. A fost greşeală de picior. Un deget de la piciorul tău a depăşit linia de serviciu. Serveşte încă o dată, de data asta corect. Serviciile tale nimeresc afară.

Franky servi din nou, rapid şi exact.

— As, nu-i aşa? întrebă el.

— Greşeala de picior, spuse Leslie răspicat. Iar serviciul a fost ca dracu'. De ce nu arunci mingea în teren? Eşti un jucător destul de bun pentru un amator. Joacă punctul.

Franky se enervase, dar se controla.

— Pune-mă să joc cu cineva care nu-i amator, spuse el. Să vedem cum mă descurc.

Făcu o pauză.

— Ce-ar fi să joc cu tine?

Leslie îl privi cu dispreţ.

— Nu joc meciuri cu amatorii, spuse el.

Îi arătă o femeie tânără în jur de treizeci de ani.

— Rosie! o strigă el. Joacă un set cu domnul Sturzo.

Fata tocmai sosise pe teren. Din şortul alb ieşeau

nişte picioare frumos bronzate, iar în partea de sus avea un tricou roz cu sigla fermei. Avea o figură drăguţă de ştrengăriţă, iar părul îl purta strâns la spate într-o coadă de cal.

— Trebuie să-mi laşi avantajul unui handicap, spuse Franky cu o expresie dezarmată. Arăţi prea bine. Eşti instructoare?

— Nu, răspunse Rosie. Am venit aici să iau câteva lecţii de serviciu. Leslie e specializat în asta.

— Dă-i avans, spuse Leslie. E mult sub nivelul tău la lovituri.

Franky spuse repede:

— Două ghemuri la fiecare set?

Ar fi acceptat şi un avantaj mai mic.

Rosie îi aruncă un zâmbet scurt, cuceritor.

— Nu, spuse ea, n-ar avea nici un rost. Pentru tine cel mai potrivit avantaj ar fi de două puncte la fiecare ghem. Abia atunci ai avea şanse să mă baţi. Şi dacă ajungem la egalitate, va trebui să câştig cu patru puncte, nu cu două.

Franky îi strânse mâna.

— Să începem, spuse el.

Stăteau aproape unul de celălalt, iar el îi simţi mirosul plăcut al corpului. Ea îi şopti:

— Vrei să fac în aşa fel încât să pierd?

Franky simţi că îl cuprind fiorii.

— Nu, răspunse el. E imposibil să mă baţi cu avansul ăsta.

Jucară, în timp ce Leslie îi urmărea fără să mai anunţe greşelile de picior. Franky câştigă primele două game-uri, dar după aceea Rosie îl copleşi. Serviciile ei erau perfecte, iar ale lui nu-i făceau nici un fel de probleme. Se aşeza întotdeauna acolo unde Franky trebuia să trimită mingea şi, deşi de câteva ori el reuşi să egaleze, ea îl învinse cu 6-2.

— Ştii că eşti foarte bun pentru un amator? îl lăudă Rosie. Dar te-ai apucat de tenis după douăzeci de ani, nu-i aşa?

— Aşa-i, spuse Franky, pe care începuse să îl

enerveze cuvântul „amator”.

— Loviturile şi serviciile se învaţă în copilărie, spuse ea.

— Ce vorbeşti? o tachină Franky. Ei, află că tot o să te bat până plec de aici.

Rosie îi aruncă un zâmbet larg. Avea o gură mare, generoasă pentru o faţă atât de mică.

— Da, sigur, spuse ea. Poate în cea mai bună zi din viaţa ta şi în cea mai proastă din a mea.

Franky râse.

Apăru şi Stace, care se prezentă şi apoi spuse:

— Ce-ar fi să luăm masa toţi trei diseară? Franky nu vrea să te invite pentru că l-ai bătut, dar o să vină şi el.

— Nu-i adevărat, spuse Rosie. Tocmai voia să-mi propună. Ora opt vă convine?

— Perfect, spuse Stace şi-l plesni pe Franky cu racheta.

— O să fiu acolo, spuse Franky.

Luară cina în restaurantul *ranch-ului,* o încăpere imensă, cu tavanul boltit şi pereţi de sticlă prin care se vedeau deşertul şi munţii. Rosie se dovedi o minune de femeie, după cum îi spuse mai târziu Franky lui Stace. Flirtă cu amândoi, vorbi mult despre sport, domeniu în care era o adevărată expertă – ştia tot, şi din trecut, şi din prezent – mari campionate, mari jucători, momente importante. Dar ştia şi să asculte; reuşi să-i facă să vorbească. Franky îi povesti chiar şi despre faptul că antrena copii şi că magazinul lor le furniza acestora cel mai bun echipament, iar Rosie îl aprobă cu căldură:

— Minunat, e pur şi simplu minunat.

Apoi cei doi îi spuseră că fuseseră cei mai buni jucători de baschet din liceu.

Rosie era pofticioasă, ceea ce, după părerea lor, era un lucru pozitiv la o femeie. Mânca tacticos şi delicat şi obişnuia să-şi încline capul într-o parte cu timiditate prefăcută atunci când vorbea despre ea însăşi. Era doctorand în psihologie la Universitatea din New York. Provenea dintr-o familie nu exagerat de avută şi călătorise

deja prin Europa. Fusese o speranţă a tenisului în liceu. În timp ce spunea toate acestea, cu un aer de dezaprobare care îi fermeca pe cei doi, le atinse mâinile tot timpul cât vorbi, ca şi cum n-ar fi vrut să piardă contactul cu ei.

— Încă nu ştiu ce voi face după absolvire, spuse ea. Cu toate cunoştinţele mele teoretice, nu cred că-i pot cunoaşte pe oameni cu adevărat. Uite, de exemplu voi doi. Îmi povestiţi viaţa voastră, sunteţi două pramatii încântătoare, dar habar n-am care vă sunt punctele slabe.

— Stai liniştită în privinţa asta, spuse Stace. Suntem exact cum ne vezi.

— Pe mine să nu mă întrebi, îi spuse Franky. În momentul de faţă singurul lucru care mă interesează este cum să te bat la tenis.

După cină gemenii o conduseră pe Rosie pe aleea acoperită cu zgură roşie care ducea la căsuţa ei. Ea îi sărută repede pe obraz, după care îi lăsă singuri în aerul deşertului. Le rămase în minte ultima imagine a lui Rosie, cu figura ei de ştrengăriţă strălucind în lumina lunii.

— Cred că este excepţională, spuse Stace.

— Puţin zis, îl aprobă Franky.

În ultimele două săptămâni pe care le mai petrecu la fermă, Rosie ajunse prietena nedespărţită a celor doi gemeni. Pe înserat, după tenis, jucau golf împreună. Era bună, dar nu ca ei. Ei trimiteau mingea departe cu lovituri puternice şi aveau nervi de oţel când aruncau de aproape în gaură. Un bărbat între două vârste de la fermă îi însoţi la cursul de golf în intenţia de a juca în patru şi insistă să facă echipă cu Rosie şi să joace la zece dolari gaura, dar, deşi era bun, pierdu. Apoi încercă să li se alăture la cină în aceeaşi seară, dar Rosie îl refuză, spre încântarea gemenilor.

— Încerc să-l fac pe unul dintre aceşti doi tipi să mă ceară în căsătorie, justifică ea.

Stace fu cel care se culcă primul cu Rosie la sfârşitul primei săptămâni. Franky era plecat la Las Vegas să-şi încerce norocul la jocuri şi ca să-i lase cale liberă lui Stace. La miezul nopţii, când se întoarse, nu-l găsi pe Stace în

cameră. În dimineaţa următoare, când acesta apăru, Franky îl întrebă:

— Cum a fost?

— Excepţional, spuse Stace.

— Te superi dacă încerc şi eu? întrebă Franky.

Se întâmpla ceva neobişnuit. Niciodată nu mai împărţiseră o femeie; era un domeniu în care gusturile lor difereau. Stace chibzui. Rosie se potrivea perfect cu amândoi. Dar dacă Stace avea acest gen de relaţie cu Rosie şi Franky, nu mai puteau ieşi împreună toţi trei. Doar dacă Franky venea cu propria lui parteneră, dar asta ar fi stricat totul.

— În regulă, spuse Stace.

Prin urmare, în noaptea următoare Stace se duse la Las Vegas şi Franky îşi încercă norocul cu Rosie. Aceasta nu protestă deloc şi fu nemaipomenită la pat – fără artificii, doar plină de dorinţa de a se distra şi de a se juca. Nu părea stânjenită de situaţie.

Dar în ziua următoare, când cei trei luară micul dejun, Franky şi Stace nu ştiau cum să se poarte. Erau puţin cam prea formali şi politicoşi. Plini de respect. Dispăruse armonia perfectă de până atunci. Rosie îşi termină ouăle cu şuncă şi pâinea prăjită, după care se rezemă de spătarul scaunului şi spuse amuzată:

— O să-mi faceţi necazuri, băieţi? Şi eu, care credeam că suntem prieteni.

Stace spuse cu sinceritate:

— Pur şi simplu suntem amândoi nebuni după tine şi nu ştim foarte bine ce să facem.

Rosie spuse râzând:

— Lăsaţi, că ştiu eu. Îmi sunteţi simpatici amândoi. Ne distrăm de minune împreună. Nu avem de gând să ne căsătorim şi, după ce plecăm de la fermă, probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Eu mă întorc la New York, iar voi la Los Angeles. Aşa că haideţi să nu stricăm totul. Sau poate că unul dintre voi e genul gelos. În cazul ăsta renunţăm la partea cu sexul.

Gemenii se relaxară dintr-o dată.

— Ce noroc chior, spuse Stace.

Vorbi şi Franky:

— Nu suntem geloşi şi să ştii că tot te bat o dată la tenis înainte de a pleca de aici.

— N-ai serviciu bun, spuse Rosie ferm, dar în acelaşi timp întinse mâinile ca să le apuce pe ale lor.

— Hai să stabilim acum, spuse Franky.

Rosie îşi înclină capul cu timiditate.

— Îţi dau trei puncte la fiecare ghem, spuse ea. Şi dacă pierzi, să nu-ţi mai văd aerele astea de mascul feroce.

Stace spuse:

— Pariez o sută de dolari pe Rosie.

Franky le zâmbi cu o expresie hulpavă. Nu avea cum să piardă în faţa lui Rosie cu un avantaj de trei puncte. Îi spuse lui Stace:

— Mai bine pe cinci sute.

Rosie zâmbea maliţios.

— Dar dacă bat, Stace îşi petrece noaptea cu mine.

Amândoi râseră cu poftă. Le plăcea că Rosie nu era chiar atât de perfectă, că avea şi micile ei răutăţi.

Pe terenul de tenis, Franky nu avu nici o şansă – nu-i fură de folos nici serviciul lui furtunos, nici întoarcerile acrobatice, nici avantajul de trei puncte. Rosie folosi un efect pe care nu îl mai utilizase până atunci şi care îl anihilă complet pe Franky. Îl bătu net cu 6-0. La sfârşitul setului, Rosie îl sărută pe obraz pe Franky şi îi şopti:

— O să mă revanşez mâine noapte.

Aşa cum promisese, se culcă cu Stace după ce luară cina în trei. În tot restul săptămânii, Rosie îşi petrecu nopţile când cu unul, când cu celălalt.

În ziua plecării, gemenii o conduseră pe Rosie la aeroport.

— Să nu uitaţi să mă sunaţi dacă ajungeţi vreodată la New York, le spuse ea.

Ei îi făcuseră deja o invitaţie permanentă să stea la ei oricând venea la L.A. Apoi le făcu o surpriză. Le întinse două cutiuţe împachetate frumos.

— Cadouri, explică ea şi le zâmbi încântată.

Gemenii deschiseră cutiuţele şi găsiră câte un inel Navajo cu piatră albastră.

— Ca să vă amintiţi mereu de mine.

După câtva timp, când se duseră la cumpărături în oraş, văzură că inelele costau trei sute de dolari.

— Putea să ne cumpere câte o cravată sau nişte centuri caraghioase de cowboy de cincizeci de dolari.

Erau peste măsură de încântaţi.

Le mai rămăsese o săptămână de petrecut la fermă, dar nu mai jucară tenis decât foarte puţin. Preferară golful şi călătoriile la Las Vegas seara. Dar stabiliră să nu-şi petreacă nopţile acolo. Aşa se pierdeau averile – aveai toate şansele să iei o bătaie zdravănă la primele ore ale dimineţii, când nu mai aveai energie şi nu mai judecai cum trebuie.

În timpul cinei vorbiră despre Rosie. Nici unul nu avea să-i reproşeze nimic, deşi în adâncul sufletului o respectau mai puţin pentru că se culcase cu amândoi.

— I-a plăcut cu adevărat, spuse Franky. Niciodată nu a fost răutăcioasă sau supărată după aceea.

— Aşa-i, aproba Stace. A fost excepţională. Cred că am găsit femeia perfectă.

— Dar toate femeile se schimbă, spuse Franky.

— O s-o sunăm când ajungem la New York? întrebă Stace.

— Eu o s-o sun, spuse Franky.

La o săptămână după ce părăsiră Scottsdale, cei doi se cazară la hotelul Sherry-Netherlands din Manhattan. În dimineaţa următoare închiriară o maşină şi plecară spre casa lui John Heskow din Long Island. Când întoarseră pe alee, îl văzură pe Heskow măturând stratul subţire de zăpadă care se adunase pe terenul de baschet. Le făcu cu mâna. Apoi le făcu semn să ducă maşina în garajul lipit de casă. Maşina lui era parcată afară. Franky sări din maşină înainte ca Stace să intre în garaj ca să-i strângă mâna lui Heskow şi să fie aproape de el dacă se întâmpla ceva.

Heskow descuie uşa şi îi conduse înăuntru.

— Totul este pregătit, spuse el.

Îi conduse sus, unde descuie uriaşa ladă din dormitor. În ea se găseau grămezi de bancnote, în teancuri de câte cincisprezece centimetri, legate cu elastic, şi o sacoşă de piele pliată, aproape la fel de mare ca o valiză. Stace aruncă teancurile de bancnote pe pat. Apoi gemenii verificară fiecare teanc ca să se asigure că erau doar hârtii de o sută, fără falsuri intercalate. Numărară bancnotele dintr-un singur teanc şi înmulţiră cu o sută. Pe urmă introduseră banii în sacoşa de piele. După ce terminară, îşi îndreptară privirile către Heskow. Acesta zâmbea.

— Haideţi să beţi o cafea înainte să plecaţi, spuse el. Puteţi să mergeţi la baie dacă vreţi.

— Mulţumesc, spuse Stace. Mai trebuie să ştim ceva? Sunt probleme?

— Absolut nici una, zise Heskow. Totul a mers perfect. Numai aveţi grijă să nu daţi de bănuit cu gologanii.

— Sunt bani strânşi pentru anii bătrâneţii, spuse Franky şi amândoi izbucniră în râs.

— Ce se aude cu prietenii lui? întrebă Stace.

— Morţii n-au prieteni, spuse Heskow.

— Dar copiii? întrebă Franky. N-au făcut gălăgie?

— Au fost crescuţi corect, spuse Heskow. Nu sunt sicilieni. Sunt oameni cu cariere de succes. Respectă legile. Şi au noroc că nu sunt suspecţi.

Gemenii râseră şi Heskow zâmbi. Era o glumă bună.

— Ei bine, sunt uimit, spuse Stace. Un om atât de important şi nu se agită nimeni.

— Da, a trecut un an şi nici o mişcare, spuse Heskow.

Gemenii îşi terminară cafeaua şi dădură mâna cu Heskow.

— Să nu vă ieşiţi din formă, le spuse acesta. S-ar putea să vă solicit din nou.

— Aşa să faci, spuse Franky.

Revenind în oraş, cei doi fraţi depozitară banii într-un seif. De fapt, în două. Nu-şi opriră nimic nici măcar pentru

cheltuieli curente. Apoi se întoarseră la hotel şi o sunară pe Rosie.

Ea fu surprinsă şi încântată să-i audă atât de curând după ce se despărţiseră. Imediat îi invită nerăbdătoare în apartamentul ei. Avea să le arate New York-ul, pe banii ei. Aşa că seara se duseră la ea, unde le servi băuturi înainte să plece toţi trei la cină şi apoi la teatru.

Rosie îi duse la Le Cirque, despre care le spuse că era cel mai bun restaurant din New York. Mâncarea era excelentă şi, deşi nu erau în meniu, la cererea lui Franky, li se gătiră spaghete, care fură cele mai bune din câte gustaseră până atunci. Gemenii nu putură să nu remarce faptul că un restaurant sofisticat ca acela le servise felul de mâncare favorit. Observară, de asemenea, că şeful restaurantului o trata pe Rosie într-un mod deosebit şi asta îi impresiona. Se simţiră excelent, ca de obicei, în timp ce Rosie îi îndemna să povestească întâmplări din viaţa lor. Arăta mai frumoasă ca niciodată. Era pentru prima oară când o vedeau îmbrăcată elegant.

La cafea, gemenii îi oferiră lui Rosie cadoul. Îl cumpăraseră de la Tiffany în după-amiaza aceea şi ceruseră să fie ambalat într-o cutie de catifea maro. Costase cinci sute de dolari şi era un lanţ de aur simplu, cu un diamant bătut în platină.

— De la mine şi Stace, spuse Franky. L-am gravat.

Rosie era copleşită. În ochi începură să-i joace lacrimile. Îşi puse lanţul, trecându-l peste cap, astfel încât pandantivul îi rămase între sâni. Apoi se aplecă şi îi sărută pe amândoi. Era un sărut pe buze simplu şi tandru, cu gust de miere.

Gemenii îi spuseseră odată lui Rosie că nu văzuseră niciodată un spectacol pe Broadway, aşa că în seara următoare ea îi duse să vadă *Les Misérables.* Le promise că avea să le placă la nebunie. Aşa se întâmplă, dar cu unele rezerve. Mai târziu, când erau în apartament, Franky spuse:

— Nu-mi vine să cred că nu l-a ucis pe Javert când a

avut ocazia să o facă.

— E un musical, zise Stace. Musicalurile n-au nici o logică, nici în filme. Nu ăsta e rostul lor.

Dar Rosie nu era de acord.

— Este vorba despre Jean Valjean, care a devenit un om cu adevărat bun, spuse ea. Şi-a răscumpărat greşelile. Un om care păcătuieşte şi fură, dar apoi se reabilitează în ochii societăţii.

Acum până şi Stace era iritat.

— Stai puţin, spuse el. Tipul a fost hoţ la început. Şi cine este hoţ o dată, rămâne hoţ pentru totdeauna. Aşa-i, Franky?

Fu rândul lui Rosie să-şi piardă calmul.

— Ce ştiţi voi despre un om ca Jean Valjean?

Asta le închise gura gemenilor. Rosie le aruncă zâmbetul ei plăcut.

— Care dintre voi rămâne la mine în seara asta? întrebă ea.

Aşteptă un răspuns, dar, cum nu-l primi, spuse:

— Nu o fac în grup. Fiecare trebuie să-şi aştepte rândul.

— Tu cu cine vrei să rămâi? întrebă Franky.

— Nu mă luaţi aşa, îi avertiză Rosie. Sau poate vreţi o relaţie frumoasă ca-n filme. Fără sex. Ceea ce mie uneia mi-ar displăcea, spuse ea, zâmbind ca să risipească tensiunea. Vă iubesc pe amândoi.

— Eu plec acasă în seara asta, spuse Franky.

Voia ca ea să ştie că nu avea nici o putere asupra lui.

Rosie îl sărută pe Franky şi îi ură noapte bună, însoţindu-l până la uşă. Acolo îi şopti:

— Mâine seară îţi pregătesc ceva special.

Petrecură şase zile împreună. Rosie trebuia să lucreze la teza ei în timpul zilei, dar seara era liberă.

Într-o seară, gemenii o duseră la un meci al lui Knicks la Garden, când Lakers erau în oraş, şi fură încântaţi să remarce că ea aprecia toate momentele frumoase ale jocului. După meci mâncară delicatese la un restaurant elegant şi Rosie le spuse că în ziua următoare,

care preceda ajunul Crăciunului, trebuia să plece din oraş pentru o săptămână. Gemenii îşi închipuiseră că va petrece Crăciunul cu familia. Dar acum observară că, pentru prima oară de când o cunoşteau, părea puţin deprimată.

— Nu, o să petrec Crăciunul singură într-o casă pe care o au părinţii mei în nordul statului. Am vrut să scap de toate prostiile astea de Crăciun, să învăţ şi să-mi pun ordine în viaţă.

— Poţi să renunţi şi să-ţi petreci Crăciunul cu noi, spuse Franky. Amânăm plecarea la L.A.

— Nu pot, spuse Rosie. Trebuie să învăţ, şi acolo pot cel mai bine.

— Singură? întrebă Stace.

Rosie îşi pleca încet capul.

— Sunt o fraieră, spuse ea.

— Ce-ar fi să venim şi noi câteva zile? întrebă Franky. Plecăm în prima zi după Crăciun.

— Da, spuse Stace, ne-ar face bine şi nouă puţină linişte şi pace.

Faţa lui Rosie se lumină.

— Aţi face voi asta? spuse fericită. Ar fi nemaipomenit. Putem să mergem să schiem de Crăciun. E o staţiune la doar treizeci de minute depărtare de casă. Şi o să pregătesc masa festivă. Făcu o pauză, apoi spuse fără prea multă convingere:

— Dar promiteţi că o să plecaţi după Crăciun; chiar trebuie să lucrez.

— Şi noi trebuie să ne întoarcem la L.A, spuse Stace. Trebuie să ne ocupăm de afaceri.

— Doamne, cât vă iubesc, băieţi, spuse Rosie.

Stace aruncă în treacăt:

— Auzi, eu şi Franky ne gândeam că n-am fost niciodată în Europa şi poate că în vara asta, după ce termini cu şcoala, mergem împreună. Tu o să fii ghidul nostru. Alegem tot ce-i mai bun. Doar vreo două săptămâni. Ne-am distra de minune dacă ai veni şi tu.

— Da, spuse Franky. Nu putem să plecăm singuri.

Râseră toţi trei.

— E o idee excelentă, spuse Rosie. O să vă arăt Londra, Parisul şi Roma. Şi o să adoraţi pur şi simplu Veneţia. N-o să mai vreţi să plecaţi. Dar, fir-ar să fie, mai este foarte mult până la vară, băieţi. După cum vă ştiu, până atunci o să alergaţi după alte femei.

— Noi pe tine te vrem, spuse Franky aproape supărat.

— O să fiu gata când o să mă anunţaţi, spuse Rosie.

În dimineaţa zilei de 23 decembrie, Rosie trase în faţa hotelului ca să-i ia pe gemeni. Conducea un Cadillac imens, în al cărui portbagaj se aflau valizele ei mari şi câteva cadouri ambalate în hârtie vesel colorată, dar tot mai era loc pentru bagajele lor ceva mai modeste.

Stace îşi alese bancheta din spate, iar Franky urcă în faţă, lângă Rosie. Radioul mergea şi nici unul nu scoase o vorbă timp de o oră. De aceea era Rosie minunată.

În timp ce o aşteptau să vină să-i ia, gemenii avuseseră o discuţie la micul dejun. Stace avea impresia că Franky se simţea stânjenit faţă de el, ceea ce se întâmpla rareori între ei.

— Ia spune, ce-i cu tine? întrebă Stace.

— Nu mă înţelege greşit, începu Franky. Nu sunt gelos sau altceva de genul ăsta. Dar ai putea să nu te culci cu Rosie cât stăm acolo?

— Sigur, spuse Stace. O să-i spun că am luat sifilis la Vegas.

Franky zâmbi.

— Nici chiar aşa. Dar mi-ar plăcea pur şi simplu să încerc să o am numai pentru mine. Dacă nu vrei, nu mă culc eu cu ea şi o păstrezi tu.

— Ce ticălos eşti, spuse Stace. O să strici totul. Ascultă, n-am forţat-o, n-am minţit-o. Ea vrea să fie aşa. Şi cred că ne aranjează de minune şi pe noi.

— Dar eu vreau să încerc singur, repetă Franky. Doar pentru puţin timp.

— Sigur, spuse Stace. În fond, sunt fratele mai mare, trebuie să veghez asupra ta.

Era gluma lor preferată, şi într-adevăr, Stace părea cu câţiva ani mai mare decât Franky, nu cu zece minute.

— Dar să ştii că o să te ghicească în două secunde, spuse Stace. Rosie e fată deşteaptă. O să-şi dea seama că eşti îndrăgostit de ea.

Franky îl privi pe fratele lui uimit.

— Sunt îndrăgostit de ea? Asta era? Fir-ar să fie de treabă.

Şi izbucniră amândoi în râs.

Ieşiseră din oraş şi maşina rula printre terenurile agricole din Westchester. Franky rupse tăcerea.

— În viaţa mea n-am văzut atâta zăpadă. Cum naiba pot trăi oamenii aici?

— E ieftină viaţa, explică Rosie.

Stace întrebă:

— Cât mai avem?

— Cam o oră şi jumătate, spuse Rosie. Vreţi să opresc, băieţi?

— Nu, spuse Franky. Hai să ajungem mai repede.

— Poate că ai tu nevoie să opreşti, i se adresă Stace lui Rosie.

Rosie clatină din cap. Părea foarte hotărâtă, cu mâinile strânse pe volan, forţându-şi privirea să vadă printre fulgii care cădeau neîncetat.

Cam după o oră, pe când treceau printr-un orăşel, Rosie le spuse:

— Mai avem cincisprezece minute.

Maşina urcă o pantă abruptă şi în vârful unei coline apăru o casă cenuşie ca un elefant, în mijlocul unei întinderi acoperite de o zăpadă de o puritate absolută, albă şi neatinsă, fără urme de paşi sau de cauciucuri de maşină.

Rosie opri în faţa intrării principale cu verandă şi coborâră. Apoi îi încărcă pe cei doi cu bagajele şi cutiile cu cadouri de Crăciun.

— Intraţi, le spuse ea. Uşa e deschisă. Nu încuiem niciodată.

Franky şi Stace se opintiră pe treptele verandei şi

deschiseră uşa.

Intrară într-o sufragerie imensă decorată cu capete de animale împăiate pe toţi pereţii. În căminul mare ca o cavernă ardea un foc uriaş.

Deodată, de afară se auzi motorul unui Cadillac şi în acelaşi moment din cele două părţi laterale ale casei apărură şase bărbaţi. Aveau arme în mâini, iar conducătorul lor, un om masiv cu o mustaţă bogată, vorbi cu un accent uşor:

— Nu mişcaţi. Nu lăsaţi bagajele din mână.

Apoi gemenii simţiră cum armele li se lipesc de corpuri.

Stace înţelese pe loc, dar Franky se gândi cu îngrijorare la Rosie. Nu-i trebuiră decât treizeci de secunde ca să facă legătura – zgomotul motorului şi absenţa lui Rosie. Atunci, cu sentimentul cel mai amar pe care îl simţise vreodată, înţelese adevărul. Rosie fusese momeala.

Capitolul 7

În noaptea dinaintea Ajunului, Astorre se duse la o petrecere dată de Nicole în apartamentul ei. Invitase colegi de breaslă şi membri ai grupurilor de apărători din oficiu din care făcea parte, inclusiv din grupul ei preferat, Campania împotriva Pedepsei cu Moartea.

Lui Astorre îi plăceau petrecerile. Îi plăcea să discute cu oameni pe care nu avea să-i mai vadă niciodată şi care erau atât de diferiţi de el. Câteodată cunoştea femei interesante, cu care avea câte o scurtă idilă. Şi de fiecare dată spera să se îndrăgostească; îi lipsea această stare. În această seară, Nicole îi reaminti de idila lor din adolescenţă, fără să flirteze sau să facă pe timida, ci cu o firească bună dispoziţie.

— Mi-ai frânt inima când l-ai ascultat pe tata şi ai plecat în Europa, spuse ea.

— Da, sigur, îi răspunse Astorre. Dar asta nu te-a împiedicat să cunoşti alţi băieţi.

Dintr-un motiv sau altul, Nicole era foarte tandră cu el în seara aceea. Îl ţinea de mână ca o şcolăriţă, cu

intimitate, îl săruta pe buze, se lipea de el de parcă ar fi ştiut că avea să-i scape din nou.

Astorre era contrariat, pentru că simţea cum i se trezesc sentimentele de odinioară, dar înţelegea că a reîncepe o astfel de relaţie cu Nicole ar fi fost o mare greşeală în acest moment de răscruce al vieţii lui. Nu acum, când avea de luat anumite decizii. În cele din urmă, ea îl conduse într-un grup de oameni şi făcu prezentările.

La petrecerea din această seară cânta o formaţie, iar Nicole îl rugă pe Astorre să interpreteze ceva în noul său stil mai grav, dar cald şi cadenţat; el acceptă ca de obicei cu plăcere. Interpretară împreună o veche baladă italiană de dragoste.

În timp ce el îi cânta serenada lui Nicole, ea stătea lipită de el şi îl privea în ochi, dorind să-i citească în adâncul sufletului. Apoi, cu un sărut final plin de regret, îi dădu drumul.

După aceea, Nicole avu o surpriză pentru el. Îl conduse la o femeie de o frumuseţe calmă, cu ochi mari cenuşii şi inteligenţi.

— Astorre, îi spuse ea, ţi-o prezint pe Georgette Cilke, preşedinta Campaniei împotriva Pedepsei cu Moartea. Colaborăm adeseori.

Georgette îi strânse mâna şi îi făcu complimente pentru felul cum cântase.

— Îmi aminteşti de Sinatra tânăr, îi zise ea.

Astorre fu încântat.

— Mulţumesc, spuse el. Sinatra este eroul meu. Îi ştiu tot repertoriul pe de rost.

— Şi soţul meu este un fan al lui, rosti Georgette. Îmi place cum cântă, dar nu-mi place cum se poartă cu oamenii.

Astorre oftă, ştiind că acest argument era justificat, dar, ca un soldat credincios cauzei, trebui să spună ceva:

— Da, dar e bine să facem o distincţie între om şi artist.

Georgette fu amuzată de diplomaţia cu care îşi apăra Astorre idolul.

— Chiar trebuie? întrebă ea cu o sclipire jucăuşa în priviri. Eu nu cred că ar trebui să tolerăm acest tip de insensibilitate şi comportament necioplit, ca să nu mai vorbim de violenţă.

Astorre îşi dădu seama că Georgette nu avea de gând să renunţe la părerea ei, aşa că se mulţumi să cânte câteva măsuri dintr-un cântec celebru de dragoste al interpretului, care îi plăcu în mod deosebit preşedintei. Îi fixă intens ochii verzi, legănându-se în timp ce cânta, şi o văzu cum începe să zâmbească.

— Bine, bine, spuse ea. Recunosc că are cântece frumoase. Dar tot nu pot să-i iert restul.

Îl bătu uşor pe umăr şi dispăru în mulţime. Astorre îşi petrecu restul serii urmărind-o. Era o femeie care nu făcea nimic ca să-şi sporească frumuseţea, dar graţia naturală şi amabilitatea ei blândă anihilau orice ameninţare pe care putea să o reprezinte frumuseţea. Iar Astorre, la fel ca toţi ceilalţi din jur, se simţi puţin îndrăgostit de ea. Dar ea părea cu adevărat inconştientă de reacţia pe care o stârnea. Nu avea nici cel mai mic apetit pentru flirt.

Între timp, Astorre citise notiţele lui Marcantonio despre Cilke, un copoi încăpăţânat aflat pe urmele viciilor omeneşti, de o eficienţă rece în tot ceea ce făcea. Mai citise că soţia îl iubea cu adevărat. Acesta era pentru el un mare mister.

Pe la jumătatea petrecerii, Nicole veni la el şi îi şopti că Aldo Monza era în hol.

— Îmi pare rău, Nicole, dar trebuie să plec.

— Bine, spuse Nicole. Speram să o cunoşti mai bine pe Georgette. Este, fără nici o îndoială, cea mai deşteaptă şi cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Da, e frumoasă, spuse Astorre şi se gândi că în privinţa femeilor rămăsese un prost.

După ce abia o cunoscuse, deja începea să fabuleze pe seama ei.

Când intră în hol, Astorre îl găsi pe Aldo Monza stând incomod într-unul dintre fotoliile de epocă frumoase, dar fragile ale lui Nicole. Monza se ridică şi îi şopti:

— Îi avem pe gemeni. Sunt la dispoziţia ta.

Astorre simţi un junghi în inimă. Începea. Va fi din nou pus la încercare.

— Cât durează drumul până acolo?

— Cel puţin trei ore. E viscol.

Astorre se uită la ceas. Era zece şi jumătate.

— Să pornim, spuse el.

Când ieşiră din clădire, aerul era alb din cauza ninsorii, iar maşinile parcate erau pe jumătate îngropate în nămeţi. Monza avea un Buick mare care îi aştepta.

Monza se aşează la volan, iar Astorre alături. Era foarte frig şi Monza puse în funcţiune radiatorul. Treptat maşina se transformă într-un cuptor în care mirosea a tutun şi vin.

— Culcă-te, îi spuse Monza lui Astorre. Ne aşteaptă un drum lung şi o noapte de muncă.

Astorre îşi lăsă trupul să se relaxeze şi mintea să alunece pe calea viselor. Ninsoarea estompa totul înjur. Îşi aminti de căldura dogoritoare din Sicilia şi de cei unsprezece ani în care Don Aprile îl pregătise pentru îndatorirea lui finala. Şi ştia că soarta lui era inevitabilă.

Astorre Viola avea şaisprezece ani când Don Aprile îi ordonase să plece la studii la Londra. Astorre nu fusese surprins. Don Aprile îşi trimisese toţi copiii la şcoli particulare şi aceştia crescuseră prin colegii; asta nu numai pentru că el credea în forţa educaţiei, ci şi pentru a-i ţine departe de afacerile şi modul lui de viaţă.

La Londra, Astorre stătuse la un cuplu bogat, care emigrase cu mulţi ani înainte din Sicilia şi ducea o viaţă foarte confortabilă în Anglia. Erau de vârstă mijlocie şi nu aveau copii. Îşi schimbaseră numele din Priola în Pryor. Păreau englezi din cap până-n picioare, pielea li se albise din cauza climei din Anglia, iar modul de a se îmbrăca şi de a se mişca nu amintea cu nimic de obiceiurile siciliene. Când pleca la lucru, domnul Pryor purta gambetă şi umbrela strânsă; doamna Pryor îşi punea rochii înflorate şi bonete largi, ca matroanele lipsite de gust din Anglia.

În intimitatea căminului, cei doi reveneau la originile

lor. Domnul Pryor purta pantaloni lăbărţaţi, peticiţi, şi cămăşi negre fără guler, în timp ce doamna Pryor, într-o rochie neagră foarte largă, gătea în vechiul stil italian. El îi spunea Marizza, iar ea îl striga Zu.

Domnul Pryor era director executiv la o bancă particulară, filiala unei mari bănci din Palermo. Îl trata pe Astorre ca pe un nepot preferat, dar păstra distanţa. Doamna Pryor îl copleşea cu mâncare şi afecţiune ca o bunică.

Domnul Pryor îi dăduse lui Astorre o maşină şi o alocaţie frumuşică. Băiatul fusese deja înscris la o universitate obscură din apropierea Londrei specializată în afaceri şi cunoştinţe bancare, dar cu o reputaţie bună în domeniul artelor. Astorre se încadrase în cerinţele programei obligatorii, dar interesul lui real îl constituiau cursurile de actorie şi muzică. Îşi alesese ca materii opţionale muzica şi istoria. În timpul şederii sale la Londra, Astorre se îndrăgostise de ritualul vânătorii de vulpi – nu de partea de urmărire şi ucidere a vânatului, ci de accesoriile necesare – jachetele roşii, câinii maro, caii negri.

La unul dintre cursurile de actorie Astorre cunoscuse o fată de vârstă lui, Rosie Conner. Era extrem de drăguţă, cu acel aer de inocenţă care putea fi devastator pentru bărbaţii tineri şi provocator pentru cei mai în vârstă. În plus, era talentată şi juca în roluri principale în piesele puse în scenă de clasă. În schimb, Astorre era distribuit în roluri mai mici. Era destul de chipeş, dar ceva din personalitatea lui îl împiedica să se dezvăluie în faţa publicului. Rosie nu avea astfel de probleme. Părea chiar că invita publicul să o seducă.

Participau împreună şi la cursurile de artă vocală, iar Rosie admira talentul de cântăreţ al lui Astorre. Era evident că profesorul nu împărtăşea această admiraţie; de fapt, îl şi sfătuise pe Astorre să renunţe la cursurile de muzică. Adevărul era că nu avea decât o voce plăcută, ba chiar mai rău, nu avea simţ muzical.

După două săptămâni Astorre şi Rosie deveniseră

amanţi. Fusese mai mult iniţiativa ei decât a lui, deşi, între timp, Astorre se îndrăgostise nebuneşte de ea – în măsura în care putea fi îndrăgostit nebuneşte un tânăr de şaisprezece ani. O uitase aproape complet pe Nicole. Rosie părea mai mult amuzată decât pasională. Dar era atât de vibrantă şi plină de viaţă, încât îl adora când erau împreună; era pătimaşă la pat şi generoasă în toate privinţele. La o săptămână după ce deveniseră amanţi, ea îi cumpărase un cadou costisitor: o jachetă roşie de vânătoare, o şapcă neagră din piele de căprioară şi un frumos bici de piele. I le oferise ca şi cum ar fi fost o glumă.

Aşa cum fac cei ce se iubesc, îşi povestiseră reciproc vieţile. Rosie îi spusese că părinţii ei aveau o fermă mare în South Dakota şi că îşi petrecuse copilăria într-un orăşel îngrozitor din Plains. Reuşise în cele din urmă să evadeze de acolo, insistând să studieze actoria în Anglia. Dar copilăria ei nu fusese chiar atât de cumplită. Învăţase să călărească, să vâneze şi să schieze, iar în liceu fusese vedeta clubului de actorie şi a terenului de tenis.

Şi Astorre îşi deschisese inima în faţa ei. Îi vorbise despre dorinţa lui arzătoare de a ajunge cântăreţ, despre cât de mult îi plăcea modul de viaţă englezesc cu vechile lui structuri medievale, elementele lui aristocratice, meciurile de polo şi vânătoarea de vulpi. Dar nu-i spusese nimic despre unchiul său, Don Raymonde Aprile, şi despre călătoriile lui din copilărie în Sicilia.

Ea îl pusese să se îmbrace cu costumul de vânătoare şi apoi l-a dezbrăcat.

— Eşti atât de frumos, îi zisese ea. Poate că într-o viaţă anterioară ai fost un lord englez.

Aceasta era singura trăsătură a ei care îl făcea pe Astorre să nu se simtă în largul lui. Credea cu convingere în reîncarnare. Dar după aceea făcuse dragoste cu el, iar el uitase de tot. Părea că nu mai fusese niciodată atât de fericit, cu excepţia perioadei din Sicilia.

Dar la sfârşitul primului an domnul Pryor îl chemase în biroul lui şi îi dăduse o veste proastă. Domnul Pryor era

îmbrăcat cu pantaloni largi şi cu un pulover ţărănesc împletit, iar pe cap avea o şapcă în carouri al cărei cozoroc îi umbrea ochii.

El îi spusese lui Astorre:

— Ne-a făcut plăcere să stai la noi. Soţiei mele îi place la nebunie cum cânţi. Dar acum regret nespus că trebuie să ne luăm rămas-bun. Don Raymonde a dat ordin să pleci în Sicilia şi să locuieşti cu bunul lui prieten Bianco. Trebuie să înveţi ceva acolo. Vrea să creşti ca un sicilian. Ştii ce înseamnă asta.

Astorre fusese şocat de veste, dar niciodată nu pusese supunerea sub semnul întrebării. Şi, deşi îşi dorea cu ardoare să fie din nou în Sicilia, nu suporta gândul că nu avea să o mai vadă pe Rosie niciodată, îl întrebă pe domnul Pryor:

— Dacă vin o dată pe lună în vizită la Londra, pot să stau la voi?

— M-aş simţi jignit dacă n-ai face-o, spusese domnul Pryor. Dar care este motivul?

Astorre îi povesti despre Rosie, îi mărturisi iubirea lui pentru ea.

— Ah, spusese domnul Pryor, oftând de plăcere. Ce norocos eşti că te desparţi de femeia pe care o iubeşti! Ce extaz! Biata fată, cât va suferi. Dar pleacă, nu-ţi face griji. Lasă-mi numele şi adresa şi voi avea grijă de ea.

Despărţirea dintre Astorre şi Rosie fusese înlăcrimată. El îi jurase că va veni la Londra o dată pe lună să o vadă. Ea îi jurase că nu se va uita niciodată la un alt bărbat. Fuseseră momente de o rară frumuseţe. Astorre era îngrijorat. Corpul ei, felul ei de a fi mereu vesel, zâmbetul ei erau o invitaţie la seducţie. Tocmai calităţile pentru care o iubea erau un pericol permanent. Observase de mai multe ori, aşa cum observă de obicei îndrăgostiţii, care cred că toţi bărbaţii din lume tânjesc după ce au ei, că şi alţii erau atraşi de frumuseţea, inteligenţa şi buna ei dispoziţie.

Astorre luase avionul spre Palermo chiar a doua zi. Fusese întâmpinat de Bianco. Bărbatul cu statură masivă

purta acum un costum de mătase şi o pălărie albă cu boruri late. Era îmbrăcat conform statutului său, căci acum *cosca* lui Bianco deţinea majoritatea lucrărilor de construcţii din oraşul Palermo devastat de război. Viaţa lui era îmbelşugată, dar mult mai complicată decât pe vremuri. Acum trebuia să mituiască toate autorităţile orăşeneşti şi ministeriale de la Roma şi să-şi apere teritoriul împotriva altor *cosca* rivale, cum erau puternicii Corleonesi.

Octavius Bianco îl îmbrăţişase pe Astorre şi îi amintise de răpirea din trecut, apoi îi relatase instrucţiunile lui Don Raymonde. Astorre urma să fie pregătit ca bodyguard al lui Bianco şi ucenic în problemele de afaceri. Aceasta va dura cel puţin cinci ani, dar la capătul acestei perioade Astorre va fi un adevărat sicilian şi un bărbat demn de încrederea unchiului său. Începutul era deja de bun augur: datorită călătoriilor lui din copilărie în Sicilia, vorbea dialectal sicilian ca un localnic.

Bianco locuia într-o vilă enormă chiar la marginea oraşului Palermo, plină de servitori şi cu un pluton de păzitori pe tot timpul zilei. Din cauza bogăţiei şi puterii lui din prezent, avea legături strânse cu înalta societate din Palermo. În timpul zilei, Astorre învăţa să tragă cu arma şi să manevreze explozibili şi făcea instrucţie cu frânghia. Seara, Bianco îl ducea în vizită la prieteni şi în restaurante. Uneori ieşeau la dans în societate, unde Bianco era favoritul văduvelor bogate şi conservatoare, iar Astorre le cânta fiicelor acestora dulci melodii de dragoste.

Ceea ce îl uimise cel mai mult pe Astorre fusese mituirea pe faţă a autorităţilor cu poziţii importante de la Roma.

Într-o duminică, ministrul Reconstrucţiei venise în vizită, şi plin de veselie, şi fără urmă de ruşine, luase o valiză plină cu bani, mulţumindu-i exuberant lui Bianco. Explicase aproape scuzându-se că jumătate din aceşti bani vor fi daţi însuşi primului-ministru al Italiei. Mai târziu, când Astorre şi Bianco erau din nou acasă, Astorre întrebase cum era posibil aşa ceva.

Bianco ridicase din umeri.

— Poate nu chiar jumătate, dar sper că o parte din ei. Este o onoare să-i oferi Excelenţei Sale ceva bani de buzunar.

În tot anul următor, Astorre o vizitase pe Rosie la Londra, călătorind cu avionul pentru numai o zi şi o noapte. Acestea fuseseră pentru el nopţi binecuvântate.

Tot în acel an Astorre primise botezul focului. Între Bianco şi *cosca* Corleonesi se încheiase un armistiţiu. Unul dintre liderii Corleonesi era un om pe nume Tosci Limona. Un bărbat scund, care tuşea îngrozitor. Limona avea un profil de şoim şi ochii adânciţi în orbite. Până şi Bianco recunoştea că se temea puţin de el.

Întâlnirea dintre cei doi lideri urma să se desfăşoare pe teren neutru şi în prezenţa unuia dintre cei mai importanţi magistraţi din Sicilia.

Acest judecător, supranumit „Leul din Palermo”, se mândrea cu faptul că era absolut corupt. Reducea sentinţele membrilor Mafiei condamnaţi pentru crimă şi refuza să permită acuzării să continue urmărirea în justiţie. Nu făcea nici un secret din prietenia lui cu *cosca* Corleonesi şi cu cea a lui Bianco. Avea o moşie mare la cincisprezece kilometri de Palermo şi acolo urma să aibă loc întâlnirea, pentru a se asigura că nu se vor comite acte de violenţă.

Celor doi lideri li se permisese să-şi aducă fiecare câte patru bodyguarzi. Totodată, plătiseră fiecare câte jumătate din onorariul „Leului” datorat pentru organizarea întâlnirii şi prezidarea acesteia şi, desigur, banii pentru închirierea casei.

Cu coama lui uriaşă de păr alb care aproape că îi acoperea faţa, Leul era întruchiparea jurisprudenţei respectabile.

Astorre, care comanda grupul de bodyguarzi ai lui Bianco, fusese impresionat de afecţiunea pe care şi-o arătau cei doi bărbaţi. Limona şi Bianco se copleşiseră unul pe altul cu îmbrăţişări, pupături pe obraz şi strângeri energice de mâini. Râseră şi îşi vorbiseră în şoaptă, în mod

intim, în timpul fastuoasei cine pe care le-o pregătise „Leul”.

De aceea fusese mai mult decât surprins la sfârşitul petrecerii, când el şi Bianco rămăseseră singuri, să-l audă pe acesta spunându-i:

— Trebuie să avem mare grijă. Ticălosul ăsta de Limona vrea să ne omoare pe toţi.

Şi se dovedise că Bianco avea dreptate.

O săptămână mai târziu, un inspector de poliţie plătit de Bianco fusese ucis pe când pleca din casa amantei sale. După două săptămâni, unul dintre grangurii societăţii din Palermo, partener cu Bianco în lucrările lui de construcţii, fusese ucis de un grup de oameni mascaţi, care năvăliseră în casa lui şi îl ciuruiseră cu gloanţe.

Ca o reacţie la toate acestea, Bianco mărise numărul de bodyguarzi şi se străduise în mod special să asigure protecţia vehiculelor cu care călătorea. Corleonesi erau cunoscuţi pentru priceperea lor la explozibili. De asemenea, Bianco evita să se îndepărteze de vila lui.

Dar într-o zi trebuise să plece la Palermo ca să plătească două oficialităţi de rang înalt de la primărie şi se hotărâse să ia masa la restaurantul lui favorit. Alesese un Mercedes şi un şofer de prima mână, care era şi bodyguard. Astorre se aşezase pe bancheta din spate împreună cu Bianco. O maşină mergea în faţa lor şi una în spate, ambele cu câte doi oameni înarmaţi în afară de şoferi.

Maşinile străbăteau un bulevard lat, când deodată o motocicleta cu doi pasageri ieşise ca fulgerul de pe o stradă laterală. Pasagerul din spate avea un Kalaşnikov şi începuse să bombardeze cu gloanţe maşina. Dar Astorre îl trântise deja la pământ pe Bianco şi riposta şi el cu gloanţe în direcţia motocicliştilor care se îndepărtaseră şi dispăruseră.

După alte trei săptămâni, la adăpostul întunericului, cinci oameni fuseseră capturaţi şi aduşi la vila lui Bianco, unde fuseseră legaţi şi ascunşi în pivniţă.

— Sunt Corleonesi, îi spusese Bianco lui Astorre. Hai

cu mine în pivniţă.

Oamenii erau legaţi în vechiul stil al lui Bianco, cu membrele împletite. Gărzile înarmate îi păzeau. Bianco luase o puşcă de la un paznic şi, fără să spună o vorbă, îi împuşcase pe toţi cinci în ceafă.

— Aruncă-i pe străzile din Palermo, ordonase el.

Apoi s-a întors către Astorre:

— După ce iei hotărârea să ucizi pe cineva, să nu-i vorbeşti niciodată. E jenant pentru amândoi.

— Erau motocicliştii? întrebase Astorre.

— Nu, spusese Bianco. Dar mesajul e acelaşi.

Şi chiar fusese. De atunci între *cosca* din Palermo şi Corleonesi domnise pacea.

Astorre nu mai fusese la Londra să o vadă pe Rosie de două luni. Într-o zi, dis-de-dimineaţă, primise un telefon de la ea. Îi dăduse numărul lui şi îi spusese să-l folosească numai în cazuri urgente.

— Astorre, îi spuse ea pe un ton foarte calm, poţi veni aici imediat? Am necazuri mari.

— Spune-mi despre ce este vorba, îi ceru Astorre.

— Nu pot prin telefon, spuse Rosie. Dar, dacă mă iubeşti, vino.

Când Astorre îi ceru lui Bianco permisiunea să plece, Bianco spusese doar atât:

— Aduceţi bani.

Şi îi dădu un teanc imens de lire sterline.

Când Astorre sosi la Rosie, ea îi zise repede să intre şi încuie cu mare grijă uşa în urma lui. Avea faţa albă ca varul şi era înfăşurată într-un halat de baie neglijent pe care el nu-l mai văzuse până atunci. Îl sărută cu recunoştinţă.

— O să te superi pe mine, îi spuse ea cu tristeţe.

În acel moment, Astorre s-a gândit că este însărcinată şi-i spusese repede:

— Iubito, eu nu pot fi supărat pe tine.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

— Ai fost plecat mai mult de un an. Am încercat din

răsputeri să-ţi fiu credincioasă. Dar a fost prea mult timp.

Dintr-o dată mintea lui Astorre începu să lucreze cu luciditate şi răceală. Şi aici avea de-a face cu o trădare. Dar mai era ceva. De ce îi ceruse să vină atât de repede?

— Bun, spuse el. De ce m-ai chemat?

— Trebuie să mă ajuţi, spuse Rosie şi îl conduse în dormitor.

În pat se vedea ceva. Astorre dădu la o parte cearşaful şi văzu un bărbat între două vârste lungit pe spate, complet gol, dar cu o privire plină de demnitate. Aceasta se datora probabil bărbii lui argintii sau mai degrabă trăsăturilor fine ale feţei. Trupul îi era uscăţiv şi slab, cu pieptul acoperit de păr des; cel mai ciudat era că purta ochelari cu ramă aurie la ochii deschişi. Deşi capul era prea mare faţă de trunchi, era un bărbat chipeş. Era mort de-a binelea, în ciuda faptului că nu se vedea nici o rană. Ochelarii erau puşi strâmb şi Astorre întinse mâna ca să-i îndrepte.

Rosie şopti:

— Făceam dragoste şi a intrat în nişte spasme oribile. Cred că a făcut infarct.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Astorre, puţin şocat.

— Azi-noapte.

— De ce n-ai chemat o ambulanţă? întrebă Astorre. N-ai fost tu de vină.

— E căsătorit şi probabil că a fost vina mea. A luat amilnitrat. Avea probleme cu orgasmul. O spunea fără nici o jenă.

Astorre fu pur şi simplu uluit de stăpânirea ei de sine. Uitându-se la cadavru, avu sentimentul straniu că trebuia să-l îmbrace şi să-i scoată ochelarii. Era prea bătrân ca să stea gol, avea cel puţin cincizeci de ani – nu i se părea decent. O întrebă pe Rosie fără răutate, ci cu incredulitatea tinereţii:

— Ce-ai găsit la tipul ăsta?

— Era profesorul meu de istorie, a răspuns Rosie. Un om foarte delicat, foarte bun. A fost o chestie de moment.

Asta era a doua oară. Mă simţeam foarte singură.

Făcu o pauză scurtă şi apoi îl privi drept în ochi:

— Trebuie să mă ajuţi.

— Ştie cineva că venea la tine? o întrebă Astorre.

— Nu.

— Eu tot cred că ar trebui să chemăm poliţia.

— Nu, refuză Rosie. Dacă ţi-e teamă, rezolv eu singură.

— Îmbracă-te, îi zise Astorre cu o privire severă, trăgând la loc cearşaful peste cadavru.

O oră mai târziu erau în casa domnului Pryor; le răspunse chiar el. Fără un cuvânt îi conduse în biroul lui şi le ascultă povestea. Îşi manifestă compătimirea faţă de Rosie şi o bătu pe mână în semn de consolare, moment în care Rosie izbucni în plâns. Domnul Pryor îşi scoase şapca şi emise un sunet ca un cloncănit prin care îşi manifestă compasiunea.

— Dă-mi cheile de la apartamentul tău, îi spuse lui Rosie. Rămâi aici peste noapte. Mâine te poţi întoarce acolo şi totul va fi în ordine. Prietenul tău nu va mai fi acolo. După asta vei sta aici o săptămână şi apoi te vei întoarce în America.

Domnul Pryor îi conduse în dormitorul lor, ca şi cum ar fi presupus că nu se întâmplase nimic care să le umbrească povestea de dragoste. Apoi îşi luă rămas-bun de la ei şi se duse să rezolve problema.

Astorre nu uită niciodată acea noapte. Stătu pe pat lângă Rosie, consolând-o şi ştergându-i lacrimile.

— Era abia a doua oară, îi şopti ea. Nu a însemnat nimic pentru mine şi eram doar buni prieteni. Îmi lipseai atât de mult. Îl admiram pentru mintea lui şi într-o noapte s-a întâmplat pur şi simplu. Nu putea să ajungă la orgasm şi nu-mi face plăcere să spun asta despre el, dar nu putea nici măcar să rămână în erecţie. Aşa că a luat nitrat.

Părea atât de vulnerabilă, de îndurerată, de distrusă de tragedia prin care trecea, încât Astorre nu putu decât să o consoleze. Dar nu reuşea să-şi scoată din minte un singur lucru. Stătuse cu un cadavru în apartamentul ei

douăzeci şi patru de ore până să sosească el. Acesta i se părea un mister şi, dacă exista un mister, în mod sigur mai erau şi altele. Totuşi continuă să-i şteargă lacrimile şi să-i sărute obrajii ca s-o liniştească.

— O să mai vrei să mă vezi după asta? îl întrebă ea, îngropându-şi faţa în umărul lui şi făcându-l să simtă moliciunea trupului ei.

— Bineînţeles că o să vreau, îi zise Astorre.

Dar în adâncul sufletului nu era chiar atât de sigur.

În dimineaţa următoare, domnul Pryor apăru şi îi spuse lui Rosie că se putea întoarce în apartamentul ei. Rosie îl îmbrăţişă cu recunoştinţa, iar el îi accepta îmbrăţişarea cu căldură. Pregătise o maşină care o aştepta.

După plecarea fetei, domnul Pryor, îmbrăcat corect cu gambetă şi umbrelă, îl conduse pe Astorre la aeroport.

— Nu-ţi face griji pentru ea, îi spuse domnul Pryor. O să ne ocupăm noi de tot.

— Să mă ţineţi la curent, zise Astorre.

— Desigur. E o fată minunată, o adevărată femeie *Mafioso.* Trebuie să-i ierţi mica trădare.

Capitolul 8

În toţi anii petrecuţi în Sicilia, Astorre fusese pregătit pentru a deveni un profesionist. Condusese chiar un detaşament de şase oameni din *cosca* lui Bianco în localitatea Corleone, cu misiunea de a-l executa pe cel mai mare artilerist al lor, un om care ucisese cu bombe un general din armata italiană şi doi dintre cei mai abili magistraţi anti-Mafia din Sicilia. Fusese o misiune îndrăzneaţă, care îi consolidase reputaţia la nivelurile superioare ale *coscăi* din Palermo conduse de Bianco.

Astorre ducea de asemenea o viaţă socială activă şi frecventa cafenelele şi cluburile de noapte din Palermo – mai ales ca să cunoască femei frumoase. Palermo era plin de tineri *picciotti* mafioţi, sau soldaţi de rând, aparţinând diferitelor *cosca,* toţi mândri de bărbăţia lor, atenţi să facă o impresie bună cu costumele lor bine croite, unghiile îngrijite şi părul pieptănat pe spate şi lucios. Toţi urmăreau

să-şi lase amprenta – să fie temuţi şi să fie iubiţi. Cei mai tineri erau la vârsta adolescenţei şi îşi lăsau mustăţi frumos tunse, care le accentuau buzele roşii de nuanţa coralului. Nu dădeau înapoi cu nici un pas în faţa altui mascul, iar Astorre îi evita. Erau complet lipsiţi de scrupule, nedându-se în lături de la a-i ucide chiar şi pe cei de rang înalt din lumea lor, asigurându-şi astfel propria condamnare imediată la moarte. Căci uciderea unui alt membru al Mafiei era, la fel ca seducerea soţiei acestuia, pedepsită cu moartea. Pentru a le domoli aerele, Astorre le arăta acestor *picciotti* un respect amical. Şi era popular cu ei. Îl avantaja şi faptul că era pe jumătate îndrăgostit de o dansatoare de club pe nume Buji, neatrăgându-şi astfel antipatia lor pe plan sentimental.

Astorre fusese mai mulţi ani mâna dreaptă a lui Bianco împotriva *coscăi* Corleonesi. Primea periodic instrucţiuni de la Don Aprile, care renunţase la călătoria lui anuală în Sicilia.

Mărul discordiei între Corleonesi şi *cosca* lui Bianco era o problemă de strategie pe termen lung. *Cosca* Corleonesi decisese să instituie un regim al terorii împotriva autorităţilor. Oamenii asasinaseră magistraţi investigatori şi uciseseră cu bombe generali trimişi să suprime Mafia din Sicilia. Bianco credea că acest lucru putea deveni periculos pe viitor, în ciuda beneficiilor imediate. Dar obiecţiile lui duseseră la uciderea propriilor lui prieteni. Bianco ripostase şi măcelul se întinsese atât de mult, încât ambele părţi se gândiseră la un armistiţiu.

În anii petrecuţi în Sicilia Astorre îşi făcuse un prieten apropiat. Nello Sparra era cu cinci ani mai în vârstă decât Astorre şi cânta cu o formaţie într-un club din Palermo, unde chelneriţele erau foarte drăguţe şi uneori serveau drept prostituate de lux.

Nello nu avea nevoie de bani – părea să aibă numeroase surse de venit. Se îmbrăca elegant în stilul mafioţilor din Palermo. Era întotdeauna bine dispus şi gata de aventură, iar fetele de la club îl iubeau pentru că le

dăruia mici atenţii de ziua lor şi de sărbători. Dar şi pentru că bănuiau că era unul dintre proprietarii secreţi ai clubului, care era un loc de muncă plăcut şi sigur datorită strictei protecţii a *coscăi* din Palermo, care controla toate localurile din provincie. Fetele erau mai mult decât încântate să-i însoţească pe Nello şi pe Astorre la petreceri private şi în excursii la ţară.

Buji era o brunetă înaltă, izbitor de frumoasă şi voluptuoasă, care dansa în clubul de noapte al lui Nello Sparra. Era cunoscută pentru temperamentul ei şi pentru independenţa cu care îşi alegea iubiţii. Nu încuraja niciodată un *picciotto.* Bărbaţii care îi făceau curte trebuiau să aibă bani şi putere. Avea un renume de mercenară la modul deschis, tipic unui *mafioso.* Avea pretenţia să i se facă daruri scumpe, dar frumuseţea şi ardoarea ei îi făceau pe bogătaşii din Palermo să-i satisfacă dorinţele cu promptitudine.

De-a lungul anilor între Buji şi Astorre se înfiripase o legătură la un pas de a se transforma în dragoste adevărată. Astorre era favoritul lui Buji, deşi nu ezitase nici o clipă să-l trădeze în schimbul unui week-end bine plătit cu un afacerist bogat din Palermo. Când o făcuse pentru prima oară, Astorre încercase să-i reproşeze, dar ea îi închisese gura cu argumente pline de simţ practic.

— Am douăzeci şi unu de ani, îi zisese ea. Singura mea avere este frumuseţea. La treizeci de ani ori o să mă transform într-o gospodină cu o droaie de plozi, ori o să fiu proprietara bogată şi independentă a unui mic magazin. De acord, ne simţim bine împreună, dar tu te vei întoarce în America, unde nu intenţionezi să mă iei. Atunci, hai să ne simţim bine în continuare, ca două fiinţe umane libere. Şi, orice ar fi, să fii sigur că vei avea parte de tot ce pot eu să dau mai bun înainte să mă plictisesc de tine. Aşa că termină cu prostiile astea. Trebuie să-mi asigur existenţa.

Apoi adăugase cu viclenie:

— În afară de asta, te ocupi de afaceri prea periculoase ca să pot conta pe tine.

Nello avea o vilă enormă la marginea oraşului

Palermo, pe malul mării. Cu cele zece dormitoare, nu era greu să găzduiască petreceri cu multe persoane. Jos se afla o piscină în forma insulei Sicilia şi două terenuri de tenis cu zgură, care erau rareori folosite.

La sfârşit de săptămână, vila se umplea cu numeroşii membri ai familiei lui Nello, care veneau de la ţară să-l viziteze. Copiii care nu ştiau să înoate erau cantonaţi pe terenul de tenis cu jucăriile lor şi cu rachete vechi cu care loveau mingile de tenis mici şi galbene ca pe nişte mingi de fotbal, împrăştiindu-le pe teren ca pe nişte păsări galbene.

Astorre era inclus în viaţa de familie şi acceptat ca un nepot drag. Nello ajunsese să-i fie ca un frate. Seara îl invita chiar pe scena clubului, unde cântau împreună balade italiene de dragoste în faţa unui public care îi aplauda entuziasmat, spre încântarea animatoarelor.

„Leul din Palermo”, judecătorul corupt până în măduva oaselor, îşi puse din nou casa şi persoana la dispoziţie pentru o nouă întâlnire între Bianco şi Limona. Din nou li se permise celor doi să-şi aducă fiecare câte patru bodyguarzi. Bianco era chiar dispus să cedeze o mică parte din imperiul construcţiilor din Palermo pentru a asigura pacea.

Astorre preferă să nu-şi asume nici un risc. El şi cele trei gărzi de corp se înarmară până în dinţi.

Limona şi însoţitorii lui aşteptau în casa magistratului când sosiră Bianco, Astorre şi gărzile. Fusese pregătită o masă cu numeroase feluri. Nici unul dintre bodyguarzi nu se aşeză la masă, ci doar magistratul – cu coama lui bogată legată la spate cu o panglică roz – Bianco şi Limona. Limona mâncă foarte puţin, dar fu extrem de amabil şi receptiv la dovezile de afecţiune ale lui Bianco. Promise că nu vor mai fi ucise persoane oficiale, mai ales dintre oamenii plătiţi de Bianco.

La sfârşitul cinei, pe când se pregăteau să se retragă în salon pentru o discuţie finală, „Leul” se scuză spunând că va reveni în cinci minute. O făcu pe un ton de scuză,

lăsând a se înţelege că răspundea unei necesităţi naturale.

Limona desfăcu o nouă sticlă de vin şi îi umplu paharul lui Bianco. Astorre se duse la fereastră şi se uită pe aleea uriaşă. O maşină se afla acolo în aşteptare şi, în timp ce el privea, capul mare şi alb al „Leului din Palermo" apăru pe alee. Magistratul urcă în maşina care plecă în viteză.

Astorre nu avu nici un moment de şovăială. Mintea lui făcu imediat toate legăturile. Instantaneu, pistolul fu în mâna lui. Limona şi Bianco beau vin cu mâinile îngemănate. Astorre se apropie de ei, ridică pistolul şi trase spre faţa lui Limona. Glonţul lovi paharul înainte să pătrundă în gura lui Limona şi cioburile de cristal zburară pe masă ca nişte diamante. Imediat după asta, Astorre îndreptă arma spre cei patru bodyguarzi şi începu să tragă. Şi oamenii lui trăgeau. Trupurile celor patru se prăbuşiră la pământ.

Bianco îl privi mut de uimire.

Astorre îi spuse:

— „Leul" a părăsit vila.

Şi Bianco înţelese imediat că întâlnirea fusese o capcană.

— Trebuie să ai mare grijă, îi zise el lui Astorre, arătând spre cadavrul lui Limona. Prietenii lui te vor vâna.

Un om încăpăţânat poate fi loial, dar nu îi poate fi la fel de uşor să se ferească de necazuri. Acest lucru se dovedi în cazul lui Pietro Fissolini. Ca urmare a neobişnuitei dovezi de mărinimie a lui Don Raymonde faţă de el, Fissolini nu îl trădă niciodată, dar şi-a trădat propria familie. O seduse pe soţia nepotului său, Aldo Monza. Aceasta se întâmplă la mulţi ani după promisiunea făcută lui Don Aprile, când avea şaizeci de ani.

Fu un gest de o extraordinară îndrăzneală. Seducând-o pe soţia nepotului său, Fissolini îşi compromisese poziţia de conducător de *cosca.* În secţiunile separate ale Mafiei, ca să-ţi menţii puterea, trebuia să pui familia mai presus de orice. Lucrul care făcea ca situaţia

să fie şi mai periculoasă era că soţia adulteră era nepoata lui Bianco. Bianco n-ar fi tolerat nici un act de răzbunare al soţului asupra nepoatei sale. Aşa că soţul înşelat trebuia în mod inevitabil să-l ucidă pe Fissolini, unchiul lui favorit şi conducătorul *coscăi.* Două provincii aveau să fie antrenate într-un conflict sângeros, care avea să decimeze regiunea. Astorre îi trimise vorbă lui Don Aprile, cerându-i instrucţiuni.

Răspunsul lui fu: „L-ai salvat o dată; trebuie să decizi din nou."

Aldo Monza era unul dintre membrii cei mai preţuiţi din *cosca* şi din marea familie. El fusese unul dintre oamenii cărora Don Aprile îi cruţase viaţa cu ani în urmă. Când Astorre îl convocă în satul lui Don Aprile, acesta veni de bunăvoie. Astorre nu-l lăsă pe Bianco să participe la întâlnire, asigurându-l că îi va proteja nepoata.

Monza era înalt pentru un sicilian, avea aproape un metru nouăzeci. Era minunat construit, cu un trup bine legat datorită muncii grele încă din copilărie. Dar ochii îi erau înfundaţi în orbite şi faţa era aproape descărnată, cu pielea atât de întinsă, încât capul lui semăna cu un craniu. De aceea părea complet neatrăgător şi periculos – şi, într-o oarecare măsură, tragic. Monza era cel mai inteligent şi cel mai educat din *cosca* lui Fissolini. Făcuse studii de medicină veterinară la Palermo şi purta cu sine întotdeauna trusa. Avea o simpatie naturală faţă de animale. Cu toate acestea era, ca orice ţăran, un adept înfocat al codului sicilian al onoarei. Alături de Fissolini, era omul cel mai puternic din *cosca.*

Astorre luase deja o decizie.

— Nu am venit să pledez pentru viaţa lui Fissolini. După cum am înţeles, *cosca* ta a hotărât să fii răzbunat. Îţi înţeleg mâhnirea. Dar sunt aici ca să pledez pentru viaţa mamei copiilor tăi.

Monza îl privi lung.

— M-a trădat pe mine şi pe copii. N-o pot lăsa în viaţă.

— Ascultă-mă, spuse Astorre. Nimeni n-o să

urmărească răzbunarea lui Fissolini. Dar femeia este nepoata lui Bianco. El îi va răzbuna moartea. *Cosca* lui este mai puternică decât a ta. Va fi un război sângeros. Gândeşte-te la copiii tăi.

Monza flutură dispreţuitor din mână.

— Cine ştie măcar dacă sunt ai mei? E o târfă.

Făcu o pauză.

— Şi va avea parte de moartea unei târfe.

Faţa i se ilumină de imaginea morţii. Furia lui era nemăsurată. Voia să distrugă omenirea.

Astorre încercă să-şi imagineze viaţa acestui om în satul lui, cu o soţie pierdută, cu demnitatea trădată de unchiul şi de soţia lui.

— Ascultă-mă cu mare atenţie, spuse Astorre. Cu ani în urmă Don Aprile ţi-a cruţat viaţa. Acum îţi cere această favoare. Răzbună-te pe Fissolini, cum ştim cu toţii că trebuie să faci. Dar cruţ-o pe soţia ta şi Bianco va aranja s-o trimită pe ea şi pe copii în Brazilia, la nişte rude. Cât despre tine, iată ce propunere îţi fac personal, cu aprobarea lui Don Aprile. Vino ca asistent şi ca prieten al meu. Vei duce o viaţă îmbelşugată şi interesantă. Şi vei fi scutit de ruşinea de a mai trăi în satul tău. Vei scăpa astfel de răzbunarea prietenilor lui Fissolini.

Lui Astorre îi plăcu faptul că Aldo Monza nu schiţă nici un gest de surpriză sau furie. Timp de cinci minute nu spuse nimic şi chibzui adânc. Apoi spuse:

— Vei continua plăţile către *cosca* familiei mele? Fratele meu va rămâne la conducere.

— Bineînţeles, răspunse Astorre. Sunt foarte valoroşi pentru noi.

— Atunci, după ce îl ucid pe Fissolini, vin cu tine. Nici tu şi nici Bianco nu veţi interveni în nici un fel. Soţia mea nu va pleca în Brazilia decât după ce va vedea cadavrul unchiului meu.

— S-a făcut, spuse Astorre.

Şi, amintindu-şi de faţa veselă şi bonomă a lui Fissolini şi de zâmbetul lui poznaş, simţi o undă de regret.

— Când se va întâmpla?

— Duminică, spuse Monza. Iar de luni îţi stau la dispoziţie. Să dea Dumnezeu ca soţia mea şi toată Sicilia să ardă în flăcările iadului.

— Mă întorc cu tine în satul tău, spuse Astorre. O voi lua pe soţia ta sub protecţia mea. Mă tem să nu te ia valul.

Monza ridică din umeri.

— Nu pot să las ca soarta să-mi fie decisă de ce îşi bagă o femeie în vagin.

Cosca Fissolini se întruni duminică dis-de-dimineaţă. Nepoţii şi ginerii trebuiau să decidă dacă nu era cazul să-l ucidă şi pe fratele mai mic al lui Fissolini, ca să evite o răzbunare din partea acestuia. Era cert că fratele ştia de înşelăciune şi că, nespunând nimic, o tolerase. Astorre nu interveni în nici un fel în acea discuţie. El spuse răspicat că soţia şi copiii nu trebuiau să păţească nimic. Dar simţi fiori de groază văzând ferocitatea cu care judecau acei oameni o vină care lui nu i se părea atât de gravă. Acum îşi dădea seama cât de mărinimos fusese Don Aprile cu el.

Înţelese că la mijloc nu era numai o chestiune de ordin sexual. Când o soţie îşi înşeală soţul luându-şi un amant, ea introduce un posibil cal troian în structura politică a *coscăi.* Femeii îi pot scăpa secrete care slăbesc sistemul de apărare; astfel, îi pune în mână amantului armele de luptă împotriva Familiei soţului. Este ca un spion într-un război. Iubirea nu este o scuză pentru o asemenea trădare.

Cosca se adună duminică dimineaţă la micul dejun în casa lui Aldo Monza, după care femeile se duseră la slujbă cu copiii. Trei oameni din *cosca* îl duseră pe fratele lui Fissolini pe câmp – unde avea să-şi găsească sfârşitul. Ceilalţi îl ascultară pe Fissolini, care îşi începu judecata cu restul *coscăi* adunate în jurul lui. Toţi râseră la glumele lui, în afară de Aldo Monza. Astorre, ca oaspete de onoare, stătea lângă Fissolini.

— Aldo, îi spuse Fissolini nepotului lui cu un zâmbet vulgar, ai devenit la fel de posac precum arăţi.

Monza îşi privi lung unchiul.

— Nu pot fi la fel de vesel ca tine, unchiule. La urma urmei, eu nu mă culc cu soţia ta, nu-i aşa?

În acelaşi moment, trei oameni din *cosca îl* înşfăcară pe Fissolini şi îl imobilizară pe scaun. Monza se duse la bucătărie şi se întoarse cu trusa cu instrumente veterinare.

— Unchiule, spuse el, eu predau acum ceea ce ai uitat tu.

Astorre întoarse capul.

Sub razele unui soare strălucitor de duminică, pe drumul de ţară care ducea la cunoscuta biserică Binecuvântata Fecioară Maria, galopa încet un cal mare şi alb. Pe acest cal se afla Fissolini. Era legat de şa cu sârmă şi spatele i se sprijinea de un enorm crucifix de lemn. Părea viu. Dar pe capul lui, aidoma unei coroane de spini, era un cuib făcut din rămurele şi umplut cu o grămăjoară de iarbă verde, pe care îi erau aşezate testiculele şi penisul. Din acestea se prelingeau fire subţiri de sânge pe fruntea bărbatului.

Aldo Monza şi frumoasa şi tânăra lui soţie priveau de pe treptele bisericii. Ea dădu să-şi facă cruce, dar Monza îi ţinu în loc braţul şi o forţă să-şi ridice capul ca să vadă. Apoi o împinse în drum, în urma cadavrului.

Astorre o urmă şi o conduse la maşina lui, care urma să o ducă la Palermo, unde avea să fie în siguranţă.

Cu faţa schimonosită de ură, Monza dădu să se îndrepte spre el şi femeie, dar Astorre îl privi fără să scoată un cuvânt şi ridică un deget în semn de avertisment. Monza îi lăsă să plece.

La şase luni după uciderea lui Limona, Nello îl invită pe Astorre să-şi petreacă weekend-ul la vila lui. Plănuiau să joace tenis şi să înoate în mare. Aveau să se delecteze cu deliciosul peşte din regiune şi să se bucure de compania a două dintre cele mai frumoase animatoare de la club, Buji şi Stella. Iar vila nu va mai fi plină de rubedenii, care vor fi la o nuntă mare la ţară cu toată familia.

Era o vreme minunată, cum numai în Sicilia putea fi,

cu acea umbră specială în calea razelor de soare, care făcea ca dogoarea să nu fie insuportabilă, iar cerul să pară un imens şi uimitor baldachin deasupra capului. Astorre şi Nello jucară tenis cu fetele, care nu mai văzuseră în viaţa lor o rachetă, dar loveau viguros minge după minge şi le trimiteau peste gard. Până la urmă, Nello le recomandă o plimbare pe plajă şi o baie în mare.

Cei patru bodyguarzi se simţeau bine la umbră, pe verandă, unde servitorii le aduceau băuturi şi gustări. Dar asta nu le slăbea vigilenţa. Mai întâi se distrară uitându-se la cele două femei în costume de baie, imaginându-şi care dintre ele era mai bună la pat şi conchizând că Buji, cu felul zglobiu în care vorbea şi râdea, era cea mai potrivită să trezească pasiunea unui bărbat. Acum cei patru se pregăteau pentru plimbarea pe plajă şi se amuzau că vor trebui să-şi suflece pantalonii. Dar Astorre veni până în dreptul lor şi le spuse:

— Rămâneţi pe loc. Nu ne depărtăm.

Cele două perechi coborâră pe plajă şi începură să se plimbe în zona în care nu ajungeau valurile. Astorre şi Nello mergeau în faţă şi cele două femei în spatele lor. După vreo cincizeci de metri, femeile începură să-şi scoată costumele de baie. Buji îşi trase în jos bretelele, dezgolindu-şi sânii, pe care îi acoperi cu mâinile ca să-i ferească de razele soarelui.

Săriră cu toţii în apa care se încreţea în valuri mici. Nello, care era un înotător excelent, se scufundă sub apă şi, când ajunse între picioarele Stellei, se înălţă cu ea pe umerii lui. Îi strigă lui Astorre:

— Hai să ieşim din apă!

Astorre traversă valurile până în zona în care putea înota, cu Buji în spatele lui. El o împinse sub apă şi o trase după el. În loc să se sperie, Buji se agăţă de şortul lui, descoperindu-i posteriorul.

Sub apă, Astorre simţi pulsându-i ceva în urechi. În acelaşi moment, văzu sânii albi şi descoperiţi ai femeii atârnând în apa verde şi faţa ei surâzătoare lângă a lui. Apoi pulsaţia din urechi se transformă într-un huruit şi ieşi

la suprafaţă, cu Buji agăţată de şoldurile lui dezgolite.

Primul lucru pe care îl văzu fu o barcă cu motor care venea ca fulgerul către ei, împroşcând jeturi de apă în jurul ei. Nello şi Stella erau pe plajă. Cum de ajunseseră atât de repede acolo? În depărtare îi văzu pe bodyguarzi venind în goană dinspre vilă, cu pantalonii suflecaţi. O împinse pe Buji sub apă, mai departe de el, şi încercă să înoate spre plajă. Dar era prea târziu. Văzu un bărbat care ţinea o puşcă îndreptată către el şi ţintea cu atenţie. Sunetul împuşcăturilor fu înăbuşit de huruitul motorului.

Primul glonţ îl răsuci în loc pe Astorre, făcând din el o ţintă uşoară pentru puşcaş. Trupul lui ţâşni afară din apă, iar apoi se afundă, dispărând de la suprafaţă. Mai auzi barca depărtându-se şi o simţi pe Buji prinzându-l cu greutate şi apoi târându-l şi încercând să-l ridice pe plajă.

Când ajunseră, bodyguarzii îl găsiră pe Astorre cu faţa în jos în valuri cu un glonţ în gât şi pe Buji plângând lângă el.

Lui Astorre îi trebuiră patru luni ca să-şi revină după împuşcătură. Bianco îl ascunse la un mic spital particular de lângă Palermo unde era păzit şi i se acordă cea mai bună îngrijire. Bianco îl vizita în fiecare zi, iar Buji venea în zilele în care nu lucra la club.

Spre sfârşitul perioadei petrecute în spital, Buji îi aduse o bandă de aur de patru centimetri care la mijloc avea atârnat un disc de aur gravat cu imaginea Fecioarei Maria. I-l puse în jurul gâtului ca pe un colier şi aranja medalionul deasupra rănii. Acesta era prevăzut cu un adeziv care îl făcea să se lipească pe piele. Discul nu era mai mare decât o monedă de un dolar de argint, dar acoperea rana şi părea o podoabă. Cu toate acestea, nu avea un aspect efeminat.

— Asta rezolvă lucrurile, îi zise Buji afectuos. N-aş putea suporta să mă uit la rană.

Îl sărută uşor.

— Trebuie să speli adezivul o dată pe zi, îi zise Bianco.

— O să-mi taie gâtul cineva pentru aur, spuse

Astorre, strâmbându-se. Chiar trebuie să-l port?

— Da, răspunse Bianco. Un om respectat nu trebuie să-şi afişeze o rană pe care i-a făcut-o un duşman. Şi Buji are dreptate. Nu-i deloc plăcut să te uiţi la rana asta.

Singurul lucru care îl impresionă pe Astorre fu faptul că Bianco îl numi „om respectat”. Octavius Bianco, un *Mafioso* până-n măduva oaselor, îi făcuse această onoare. Era surprins şi măgulit.

După plecarea lui Buji – care îşi petrecea week-end-ul cu cel mai bogat negustor de vinuri din Palermo – Bianco îi dădu o oglindă lui Astorre. Colierul de aur era lucrat frumos. Madona, îşi zise Astorre; nu era loc din Sicilia în care să n-o vezi, în troiţele de la marginea drumului, în maşini şi case, pe jucăriile copiilor.

Îl întrebă pe Bianco:

— De ce o venerează sicilienii pe Fecioară mai mult decât pe Iisus?

Bianco ridică din umeri.

— Iisus era bărbat, şi deci nu este demn de o încredere totală. Dar lasă asta acum. S-a rezolvat. Înainte să te întorci în America, vei petrece un an la Londra la domnul Pryor, care te va instrui în domeniul afacerilor bancare. Aşa a ordonat unchiul tău. Şi încă ceva. Nello trebuie ucis.

Astorre reconstituise totul în minte de mai multe ori şi ştia că Nello era vinovat. Dar care să fi fost motivul? Fuseseră prieteni atâta timp şi prietenia lor fusese reală. Apoi avusese loc uciderea celor din clanul Corleonesi. Probabil că Nello se înrudea cu *cosca* Corleonesi şi nu avusese încotro.

Mai era şi faptul că Nello nu încercase niciodată să-l viziteze la spital. De fapt, dispăruse din Palermo. Nu mai cânta nici la club. Totuşi Astorre spera să se înşele.

— Eşti sigur că a fost Nello? întrebă Astorre. Era cel mai bun prieten al meu.

— Pe cine voiai să folosească? spuse Bianco. Pe cel mai înverşunat duşman al tău? Evident că el a fost, prietene. Oricum, tu va trebui să-l pedepseşti, ca un om

respectat ce eşti. Aşa că fă-te bine.

La următoarea vizită a lui Bianco, Astorre îi zise:

— Nu avem nici o dovadă împotriva lui Nello. Lasă treburile aşa cum sunt şi încheie pacea cu Corleonesi. Împrăştie zvonul că am murit de pe urma rănilor.

La început Bianco protestă vehement, dar ulterior acceptă sfatul înţelept al lui Astorre şi îl consideră un om inteligent. Putea încheia pacea cu Corleonesi şi scorul va fi egal. Iar Nello nu era decât un pion şi nu merita osteneala de a-l ucide. Până una alta.

Aranjamentele durară o săptămână. Astorre avea să se întoarcă în Statele Unite prin Londra, unde avea să fie pus la curent de domnul Pryor. Bianco îi spuse lui Astorre că Aldo Monza va fi trimis direct în America, ca să stea cu Don Aprile, şi că îl va întâmpina la New York.

Astorre petrecu un an la Londra în preajma domnului Pryor. Se dovedi o experienţă instructivă.

În biroul domnului Pryor, la o cană de vin cu lămâie, i se spusese că planurile în privinţa lui erau extraordinare. Şederea lui în Sicilia făcuse parte dintr-un plan special al lui Don Aprile, care avea de gând să-l pregătească pentru un rol extrem de important.

Astorre întrebă de Rosie. Nu o uitase nici pe ea, nici graţia, bucuria pură de a trăi cu care era dăruită, generozitatea ei totală pe care şi-o manifesta inclusiv când făcea dragoste. Îi era dor de ea.

Domnul Pryor ridică din sprâncene.

— Fata aceea *Mafioso,* spuse el. Ştiam că nu o vei uita.

— Ştii unde se află? întreba Astorre.

— Bineînţeles, zise Pryor. La New York.

Astorre spusese şovăitor:

— M-am gândit la ea. La urma urmei, am fost plecat mult timp şi ea era tânără. Ceea ce s-a întâmplat a fost normal. Speram să o revăd.

— Desigur, zise Pryor. De ce nu? După masă o să-ţi dau toate informaţiile de care ai nevoie.

Prin urmare, în acea seară, târziu, în biroul domnului Pryor, Astorre află toată povestea lui Rosie. Domnul Pryor îi puse benzile cu convorbirile telefonice ale lui Rosie, din care reieşea că se întâlnise cu mai mulţi bărbaţi în apartamentul ei. Aceleaşi benzi dovedeau că avuse legături de natură sexuală cu aceştia şi că ei îi oferiseră daruri scumpe şi bani. Fu un şoc pentru Astorre să-i audă vocea cu acele inflexiuni pe care credea că le folosea numai când era cu el – râsul ei cristalin, glumele pline de inteligenţă şi dragoste. Erau încântătoare şi niciodată triviale sau vulgare. Putea să se comporte ca o şcolăriţă la prima ei întâlnire. Inocenţa ei era o adevărată capodoperă de artă dramatică.

Domnul Pryor avea şapca trasă peste ochi, dar îl urmărea atent pe Astorre.

Astorre întrebă:

— E bună, nu-i aşa?

— O artistă înnăscută, aprobă domnul Pryor.

— Înregistrările acestea au fost făcute pe când eram împreună? se interesa Astorre.

Domnul Pryor făcu un gest de dezaprobare.

— Da. Era de datoria mea să te protejez.

— Şi n-ai spus niciodată nimic? întrebă Astorre.

— Erai îndrăgostit nebuneşte de ea. De ce să-ţi stric plăcerea? Nu era lacomă. Te-a tratat cum trebuie. Am fost şi eu tânăr şi, crede-mă, în dragoste adevărul nu are nici o importanţă. Şi, una peste alta, e o fată minunată.

— O prostituată de înaltă clasă, rosti Astorre cu amărăciune.

— Nu tocmai, îl contrazise domnul Pryor. Trebuia să-şi asigure existenţa. A fugit de acasă când avea paisprezece ani, dar era foarte inteligentă şi voia să fie educată. Voia în acelaşi timp să fie fericită. Totul e foarte normal. Ştia să-i facă fericiţi pe bărbaţi, un talent rar. Era corect ca ei să plătească pentru asta.

Astorre râse.

— Eşti un sicilian luminat. Dar ce zici de faptul că şi-a petrecut douăzeci şi patru de ore în compania cadavrului

unui amant?

Domnul Pryor chicoti încântat.

— Bine, dar asta e partea ei cea mai bună. E o adevărată *Mafioso.* Are inima caldă şi mintea rece. Ce combinaţie magnifică! Însă este adevărat că trebuie să fii foarte prudent cu ea.

— Şi amilnitratul? mai întrebă Astorre.

— Cu asta nu are nici o vină. Idila ei cu profesoral începuse deja când te-a cunoscut pe tine şi el a insistat să ia drogul. Nu, aici avem de-a face cu o fată care se gândeşte numai şi numai la fericirea ei până la a exclude tot restul. Nu are inhibiţii sociale. Sfatul meu este să nu pierzi legătura cu ea. S-ar putea să fie nevoie să o foloseşti pe plan profesional.

— De acord, zise Astorre.

Era surprins că nu se simţea deloc supărat pe Rosie. Era suficient farmecul ei ca să-şi asigure iertarea. Avea să-i treacă cu vederea greşelile şi îi spuse şi domnului Pryor acest lucru.

— Bine, îl aprobă domnul Pryor. După ce vei sta un an aici, vei pleca la Don Aprile.

— Şi ce se va întâmpla cu Bianco? întreba Astorre.

Domnul Pryor clătina din cap şi oftă.

— Bianco trebuie să cedeze. *Cosca* Corleonesi este prea puternică. Nu te vor urmări. Don Aprile a încheiat pacea. Adevărul este că succesul l-a făcut pe Bianco prea civilizat.

Astorre îi luă urma lui Rosie. În parte din prudenţă, în parte datorită amintirii plăcute pe care i-o lăsase iubirea vieţii lui. Ştia că îşi reluase studiile, lucra pentru doctoratul în psihologie la Universitatea din New York şi locuia într-un apartament dintr-o clădire asigurată din apropiere, unde ajunsese să aibă relaţii constante cu bărbaţi bogaţi şi mai în vârstă.

Era foarte deşteaptă. Întreţinea câte trei relaţii în acelaşi timp şi îşi distribuia favorurile în schimbul unor daruri costisitoare, constând în bani, bijuterii şi vacanţe în

staţiunile frecventate de bogătaşi – unde făcea noi cunoştinţe. Nimeni n-ar fi putut s-o considere o damă de companie profesionistă, căci nu cerea niciodată nimic, dar nu refuza nici un cadou.

Faptul că aceşti bărbaţi se îndrăgosteau de ea era un lucru de la sine înţeles. Dar niciodată nu acceptase o cerere în căsătorie. Insistase să rămână prieteni care ţineau unul la celălalt, sub motiv că o căsătorie nu ar fi potrivită nici pentru ea, nici pentru ei. Majoritatea bărbaţilor acceptau această decizie cu o uşurare plină de recunoştinţă. Ea nu era o „căutătoare de aur”; nu alerga după bani şi nu dăduse nici o dovadă de lăcomie. Nu voia decât să trăiască în lux, fără alte încurcături. Dar instinctul o îndemna să pună deoparte bani pentru zile negre. Avea diferite conturi bancare şi două seifuri de depozit.

La câteva luni după moartea lui Don Aprile, Astorre luă hotărârea să o revadă pe Rosie. Era convins că o făcea doar ca să obţină ajutorul ei în planurile pe care le pusese la cale. Îşi spunea că acum îi cunoştea secretele şi nu îl va putea îmbrobodi din nou. În afara de asta, îi era datoare, iar el îi ştia îngrozitorul secret.

Mai ştia că, într-un anumit sens, era amorală, că se plasa pe sine şi plăcerile ei pe un piedestal în jurul căruia gravita totul ca într-o credinţă religioasă. Credea cu toată fiinţa ei că avea dreptul să fie fericită şi că acest lucru era pe primul plan, înainte de orice.

Dar, mai presus de toate, voia s-o vadă. Aşa cum se întâmplă cu mulţi bărbaţi, trecerea timpului diminuase efectul trădărilor ei şi îi intensificase farmecul. Acum, păcatele ei păreau mai degrabă o neglijenţă a tinereţii, nu o dovadă că nu l-ar iubi. Îşi amintea cum pe sâni îi apăreau pete rozalii atunci când făceau dragoste; cum îşi înclina capul cu sfială, îi revenea în minte buna ei dispoziţie molipsitoare, umorul ei tandru. Felul degajat în care îşi mişca picioarele lungi atunci când umbla şi incredibila căldură degajată de gura ei atunci când şi-o unea cu a lui. Cu toate acestea, Astorre se încăpăţâna să creadă că voia să o revadă din motive pur profesionale. Avea de gând să-i

dea o însărcinare.

Rosie tocmai se pregătea să intre în clădirea în care locuia, când el se opri în faţa ei, îi zâmbi şi o salută. Ea avea mai multe cărţi rezemate de braţul stâng şi la vederea lui le scăpă pe toate jos. Faţa i se îmbujoră de plăcere, ochii îi sclipiră. Îşi aruncă braţele de gâtul lui şi îl sărută pe buze.

— Ştiam că te voi revedea, spuse ea. Ştiam că mă vei ierta.

Îl trase după ea până la primul etaj, unde se afla apartamentul ei.

Aici umplu două pahare, unul cu vin pentru ea şi celălalt cu brandy pentru el. Se aşeză lângă el pe canapea. Camera era somptuos mobilată, iar el îşi dădu seama de unde proveneau banii pentru atâta lux.

— De ce ai aşteptat atâta? întrebă Rosie.

În timp ce vorbea, îşi scotea inelele de pe degete şi cerceii din urechi, trăgând de lobi. Îşi trase de pe braţul stâng cele trei brăţări, toate numai aur şi diamante.

— Am fost ocupat, răspunse Astorre. Şi mi-a trebuit mult ca să dau de tine.

Rosie îi aruncă o privire afectuoasă şi tandră.

— Mai cânţi? Mai călăreşti cu costumul acela roşu ridicol?

Îl sărută din nou şi Astorre îşi simţi creierul inundat de o căldură împotriva căreia nu putea lupta.

— Nu, zise el. Rosie, nu mai putem învia trecutul.

Rosie îl trase în picioare.

— A fost perioada cea mai fericită din viaţa mea, zise ea.

Fără să ştie cum, ajunseră în dormitor şi în câteva secunde erau amândoi goi.

Rosie luă o sticlă cu parfum de pe noptieră şi pulveriza licoarea mai întâi pe ea, apoi pe el.

— Nu mai avem timp să facem baie, spusese ea, râzând.

Se lungiră pe pat, iar el văzu cum ei încep să îi apară pete rozalii pe sâni.

Simţi că mintea îi funcţionează separat de nevoile trupeşti. Trăia satisfacţia sexului, dar nu se putea bucura de Rosie. În minte îi stăruia imaginea ei veghind cadavrul profesorului o noapte şi o zi. Oare omul trăise în tot acest timp? Ar fi putut fi ajutat să-şi revină? Ce făcuse Rosie singură în prezenţa morţii şi a profesorului?

Lungită pe spate, Rosie întinse mâna ca să-i atingă obrazul. Îşi înclină capul şi murmură uşor:

— Vraja nu mai funcţionează ca odinioară.

Până atunci se jucase cu medalionul de aur de la gâtul lui, iar acum, când îi văzu cicatricea, o sărută.

Astorre spuse:

— A fost bine.

Rosie se ridică, rămânând cu bustul gol şi cu sânii atârnând provocator deasupra lui.

— Nu mă poţi ierta pentru povestea cu profesorul, pentru că l-am lăsat să moară şi am stat cu el. Aşa-i?

Astorre nu răspunse. Nu-i putea spune ce ştia despre ea, despre faptul că nu se schimbase niciodată.

Rosie coborî din pat şi începu să se îmbrace. El o urmă.

— Tu, în schimb, eşti o persoană mult mai îngrozitoare, spuse Rosie. Fiul adoptiv al lui Don Aprile. Şi prietenul tău de la Londra, care m-a ajutat să fac curat în apartament. A făcut o treabă de adevărat profesionist pentru un bancher englez, dar nu şi când ştii că de fapt a emigrat din Italia. Nu era prea greu să-ţi dai seama cu ce se ocupă.

Se aflau în salon şi ea mai pregătise câte un pahar pentru fiecare, îl privi în ochi serioasă.

— Ştiu ce eşti. Şi nu mă deranjează. Chiar deloc. Noi doi suntem suflete-pereche. Nu-i perfect?

Astorre râse.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să găsesc un suflet-pereche. Dar am venit să discut afaceri cu tine.

Rosie deveni impasibilă. De pe faţa ei dispăru farmecul. Începu să-şi pună inelele pe degete.

— Tariful meu pentru o partidă scurtă este cinci sute

de dolari, spuse ea. Primesc şi cecuri.

Zâmbi ştrengăreşte – fusese o glumă. Ştia şi el că ea accepta doar cadouri de sărbători şi la zilele de naştere, iar acestea erau mult mai substanţiale. De fapt, apartamentul în care se aflau era un cadou de ziua ei de naştere din partea unui admirator.

— Nu, vorbesc serios, spuse Astorre.

Apoi îi povesti despre fraţii Sturzo şi îi zise ce voia de la ea. În încheiere îi spuse:

— Îţi dau douăzeci de mii acum pentru cheltuieli şi încă o sută de mii la sfârşit.

Rosie îl privi, chibzuind adânc.

— Şi ce se va întâmpla după aceea? întrebă ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta, zise Astorre.

— Înţeleg, spuse Rosie. Şi dacă spun nu?

Astorre ridică din umeri. Nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate.

— Nimic, răspunse el.

— Nu mă vei da pe mâna autorităţilor engleze? întrebă ea.

— N-aş putea să fac una ca asta, zise Astorre, iar ea nu se îndoi nici o clipă de sinceritatea vorbelor lui.

Apoi scoase un oftat.

— Bine.

El îi văzu ochii sclipind. Rosie îi surâse.

— O nouă aventură, a spus ea.

Acum, în timp ce străbătea cu maşina regiunea Westchester, Astorre fu trezit din amintiri de Aldo Monza, care îl bătea pe picior.

— Mai avem o jumătate de oră, spuse Monza. Trebuie să te pregăteşti pentru fraţii Sturzo.

Astorre se uita pe fereastra maşinii, la zăpada proaspătă. La dreapta şi la stânga erau înconjuraţi de un câmp care era pustiu, în afara unor copaci înalţi şi dezgoliţi, ale căror crengi sclipeau ca nişte baghete de vrăjitor. Pătura de zăpadă fosforescentă făcea pietrele

acoperite de ea să pară nişte stele strălucitoare. În acel moment, Astorre simţi o dezolare rece în suflet. După această noapte lumea lui se va schimba, el însuşi se va schimba şi, într-un fel, adevărata lui viaţă va începe abia de-acum încolo.

Astorre ajunse la casa-ascunzătoare la ora trei noaptea, în mijlocul unui peisaj de un alb fantomatic, dominat de nămeţi uriaşi.

Înăuntru, gemenii Sturzo, cu cătuşe la mâini şi la picioare şi cu corpurile fixate în cămăşi de forţă speciale, erau lungiţi pe jos într-unul dintre dormitoare, fiind păziţi de doi oameni înarmaţi.

Astorre îi privi cu compătimire.

— Vi s-a făcut un compliment, le spuse el. Apreciem cât sunteţi de periculoşi.

Cei doi fraţi aveau atitudini complet diferite. Stace părea calm, resemnat; în schimb Franky le arunca priviri pline de ură, iar faţa lui, de obicei plăcută, era acum schimonosită grotesc.

Astorre se aşează pe pat.

— Cred că v-aţi dat deja seama ce s-a întâmplat, le spuse el.

Stace spuse calm:

— Rosie a fost momeala. A fost foarte bună, nu-i aşa, Franky?

— Excepţională, spuse Franky.

Încerca să-şi controleze vocea ca să nu atingă tonalităţi isterice.

— Asta pentru că v-a plăcut cu adevărat, băieţi, spuse Astorre. Era nebună după voi, mai ales după tine, Franky. I-a fost greu s-o facă. Foarte greu.

Franky spuse dispreţuitor:

— Atunci de ce a făcut-o?

— Pentru că i-am dat o grămadă de bani, spuse Astorre. O grămadă foarte mare de bani. Doar ştii cum e, Franky.

— Nu, nu ştiu, spuse Franky.

— Bănuiesc că s-a plătit mult ca doi băieţi isteţi ca voi să accepte un contract în care a fost vorba despre viaţa lui Don Aprile. Cât a fost? Un milion? Două?

Stace spuse:

— Ai informaţii greşite. Noi nu am avut nimic de-a face cu asta. Nu suntem atât de proşti.

— Ştiu că voi aţi tras, spuse Astorre. Aveţi reputaţia loviturilor grase. Şi v-am verificat. Acum, tot ce vreau de la voi este numele intermediarului.

— Greşeşti, spuse Stace. N-ai cum să ne pui asta în cârcă. Şi de fapt, cine dracu' eşti?

— Sunt nepotul lui Don Aprile, spuse Astorre. Cel care îl va răzbuna. Şi vă urmăresc de aproape şase luni, băieţi. Când a avut loc asasinatul, nu eraţi în Los Angeles. Aţi apărut abia peste o săptămână şi ceva. Franky, ai lipsit la două meciuri unde trebuia să fii prezent ca antrenor. Stace, n-ai mai trecut pe la magazin ca să vezi cum merg treburile. N-aţi dat nici un telefon. Spuneţi-mi, unde aţi fost?

— Eu eram la Vegas, jucam, spuse Franky. Şi cred că am discuta mult mai bine dacă ne-ai elibera din fiarele astea. Ce Dumnezeu, doar nu suntem scamatori!

Astorre le aruncă o privire plină de înţelegere.

— Încă puţin, spuse el. Dar tu, Stace?

— Eu eram cu prietena mea în Tahoe, spuse Stace. Cine naiba să mai ţină minte toate astea?

Astorre spuse:

— Poate că o să am mai mult noroc dacă vorbesc cu voi separat.

Îi părăsi şi coborî în bucătărie, unde Monza îi pregătise cafeaua, îi spuse lui Monza să-i ducă pe cei doi în camere diferite şi să pună câte doi oameni să-i păzească pe fiecare. Aldo lucra cu o echipă formată din şase oameni.

— Eşti sigur că ai pus mâna pe cine trebuie? întrebă Monza.

— Aşa cred, spuse Astorre. Dacă n-au fost ei, ghinionul lor. Nu-mi place că trebuie să-ţi cer asta, Aldo, dar s-ar putea să fie nevoie de tine ca să-i faci să

vorbească.

— Asta e, spuse Monza. Oamenii nu vorbesc întotdeauna. E greu de crezut, dar ai de-a face cu mulţi încăpăţânaţi şi ăştia doi mi se par destul de tari.

— Nu-mi place deloc că trebuie să mă cobor într-atât, spuse Astorre.

Mai zăbovi o oră înainte să urce în camera unde se afla Franky.

Se lăsase întunericul, dar în lumina felinarului de afară se vedeau fulgii care zburau monoton pe pământ. Îl găsi pe Franky pe podea, legat fedeleş.

— E foarte simplu, îi spuse Astorre. Dă-mi numele intermediarului şi pleci de aici viu.

Franky îl privi cu ură.

— N-o să-ţi spun niciodată nimic, nemernicule. Ne-ai adus aici degeaba. O să te ţin minte şi o s-o ţin minte şi pe Rosie.

— Spui lucruri cu totul nesăbuite, îi zise Astorre.

— Ai avut-o şi tu? îl întrebă Franky. Eşti peşte?

Astorre înţelese. Franky nu va putea ierta niciodată trădarea lui Rosie. Ce reacţie neserioasă la o situaţie gravă.

— Am impresia că eşti cam prost, spuse Astorre. Şi eu, care credeam în reputaţia voastră de băieţi deştepţi.

— Nu dau nici o ceapă degerată pe ce crezi tu, spuse Franky. Nu poţi să faci nimic dacă n-ai dovezi.

— Serios? Deci cu tine îmi pierd vremea, spuse Astorre. Mă duc să vorbesc cu Stace.

Astorre coborî în bucătărie ca să mai bea nişte cafea înainte să urce la Stace. Se gândi la cât de încrezător părea Franky şi cât de sfidător vorbea, deşi se afla sub o asemenea presiune. Ei bine, poate că avea mai mult noroc cu Stace. Îl găsi rezemat incomod în pat.

— Dă-i jos cămaşa de forţă, ordonă Astorre. Dar lasă-i cătuşele la mâini şi la picioare.

— Mi-am închipuit eu, spuse Stace calm. Ştii că avem ceva pus deoparte. Pot să aranjez să-ţi parvină şi să punem capăt la toată prostia asta.

— Tocmai am vorbit cu Franky, spuse Astorre. M-a dezamăgit. Ştiam despre voi că sunteţi băieţi inteligenţi. Acum tu îmi vorbeşti despre bani, deşi ştii foarte bine că este vorba despre felul cum l-aţi ucis pe Don Aprile.

— N-am fost noi, spuse Stace.

Astorre spuse calm:

— Ştiu că tu nu erai la San Francisco şi că Franky nu era la Vegas. Sunteţi singurii care s-ar încumeta să facă o asemenea treabă la cerere. Iar puşcaşii au fost stângaci, cum sunteţi tu şi Franky. Deci, singurul lucru pe care vreau să-l mai ştiu este cine a fost intermediarul?

— De ce ţi-aş spune? întrebă Stace. Ştiu că totul s-a sfârşit. N-aţi purtat măşti, aţi expus-o pe Rosie, deci tot n-o să ne lăsaţi să plecăm vii de aici. Orice mi-ai promite acum.

Astorre oftă.

— N-o să încerc să te mint. Cam aşa stau lucrurile. Dar mai ai un lucru de negociat. Uşor sau greu. Am cu mine un profesionist şi o să-l pun la treabă cu Franky.

Când spuse acestea, Astorre simţi o sfârşeală în stomac. Îşi aminti cum se ocupase Aldo Monza de Fissolini.

— Îţi pierzi timpul, spuse Stace. Franky nu va vorbi.

— Poate că nu, consimţi Astorre. Dar în cazul acesta va fi tăiat în bucăţi şi fiecare bucată îţi va fi adusă ţie. Îmi imaginez că o să accepţi să vorbeşti ca să nu-l faci să treacă prin aşa ceva. Nici nu ar fi nevoie să începem. Şi apoi, Stace, de ce să-l protejezi pe intermediarul ăla? Trebuia să te acopere şi n-a făcut-o.

Stace nu răspunse. Apoi îl întrebă:

— De ce nu-l laşi pe Franky să plece?

Astorre îi răspunse:

— Ştii foarte bine de ce.

— De unde ştii că n-o să te mint? întrebă Stace.

— De ce naiba s-o faci? Ce-ai avea de câştigat? Stace, poţi să-l fereşti pe Franky să treacă prin ceva cu adevărat înfiorător. Trebuie să vezi lucrurile limpede.

— Noi n-am fost decât puşcaşii, am făcut un lucru pentru care am fost plătiţi, spuse Stace. Tu îl vrei pe tipul

care a comandat totul. De ce nu ne laşi să plecăm pur şi simplu?

Astorre îi explică cu răbdare.

— Stace, tu şi fratele tău aţi acceptat o slujbă: aceea de a ucide un om mare. O grămadă de bani, un motiv să fiţi mândri de voi. V-aţi îmbogăţit palmaresul. Aţi făcut-o şi aţi pierdut, iar acum trebuie să plătiţi, altfel ar însemna că se întoarce lumea cu susul în jos. Aşa trebuie să fie. Acum nu vă mai rămâne decât să alegeţi: uşor sau greu. De acum într-o oră s-ar putea să te uiţi la o bucată foarte importantă din Franky, aşezată pe masa de acolo. Crede-mă, nu vreau să fac asta.

Stace spuse:

— De unde ştiu că nu mănânci rahat?

— Ia gândeşte-te, Stace. Gândeşte-te cum v-am pus în legătură cu Rosie. A fost nevoie de mult timp şi de multă răbdare. Gândeşte-te cum te-am adus aici şi cum am pus să vă păzească opt oameni înarmaţi. Câtă cheltuială şi câtă osteneală. Şi totul înainte de ajunul Crăciunului. Sunt un om foarte serios, Stace, cred că-ţi dai seama de asta. Te las să te gândeşti o oră. Îţi promit că, dacă vorbeşti, Franky n-o să ştie când moare.

Astorre coborî din nou în bucătărie. Monza îl aştepta.

— Ei? îl întrebă Monza.

— Nu ştiu, spuse Astorre. Dar mâine trebuie să fiu la petrecerea de ajun a lui Nicole, aşa că trebuie să terminăm în noaptea asta.

— N-o să-mi ia mai mult de o oră, spuse Monza. După asta, ori vorbeşte, ori e mort.

Astorre se relaxă puţin lângă focul care trosnea şi apoi urcă să vadă ce făcea Stace. Acesta părea obosit şi resemnat. Se gândise. Ştia că Franky nu va vorbi, orice ar fi – Franky credea că mai existau speranţe. Stace era convins că Astorre pusese toate cărţile pe masă. Acum înţelegea ce simţeau toţi oamenii pe care îi omorâse – teama lor, speranţele deşarte din disperarea ultimelor momente, când încă mai credeau că va interveni ceva care să-i salveze, în ciuda tuturor probabilităţilor. Nu voia ca

Franky să moară bucată cu bucată. Îi studiase faţa lui Astorre. Era severă şi implacabilă, în ciuda tinereţii lui. Avea gravitatea unui mare judecător.

Ninsoarea deasă îmbrăcase pervazurile ferestrelor cu o mantie albă. În camera lui, Franky se visa în Europa cu Rosie, pe o ninsoare ca aceasta, care îmbrăca în alb un bulevard din Paris sau cădea peste canalele Veneţiei. O ninsoare de poveste. Roma ca o vrajă.

Stace stătea lungit pe pat, gândindu-se cu îngrijorare la Franky. Ţintiseră, trăseseră şi pierduseră. Şi aşa se termina totul. Dar îl putea face pe Franky să creadă că aveau doar un handicap de douăzeci de puncte.

— M-am hotărât, spuse Stace. Fă în aşa fel încât Franky să nu ştie ce se întâmplă. Bine?

— Îţi promit, spuse Astorre. Dar voi şti dacă minţi.

— Nu, ce rost ar avea? Intermediarul este un tip pe nume Heskow, care locuieşte în Brightwaters, imediat după Babylon. E divorţat, trăieşte singur şi are o prăjină de băiat care joacă baschet excepţional. Heskow ne-a mai angajat de câteva ori în ultimii ani. Ne cunoaştem de mici. Preţul a fost de un milion, dar eu şi Franky n-am prea vrut să ne angajăm la aşa ceva. Era o lovitură prea mare. Am acceptat pentru că ne-a spus că nu trebuie să ne facem griji în privinţa F.B.I.-ului, şi nici în privinţa poliţiei. Că era un aranjament de mare anvergură. Ne-a mai spus că Don Aprile nu mai avea nici o legătură periculoasă pentru noi. Aici s-a înşelat în mod evident. Tu eşti cea mai bună dovadă. A fost o sumă prea mare ca să refuzăm.

— Ai dat o groază de informaţii unui om despre care crezi că mănâncă rahat, spuse Astorre.

— Vreau să te conving că spun adevărul, spuse Stace. M-am gândit bine. S-a sfârşit. Nu vreau ca Franky să ştie.

— Nu-ţi face griji, spuse Astorre. Te cred.

Ieşi din cameră şi coborî în bucătărie, unde îi dădu instrucţiuni lui Monza. Voia actele lor de identitate, permisele de conducere, cărţile de credit şi totul. Îşi ţinu cuvântul dat lui Stace: Franky avea să fie ucis cu un glonţ în ceafă, fără nici un avertisment. Stace, de asemenea,

avea să moară fără dureri.

Astorre părăsi locul şi porni înapoi spre New York. Ninsoarea se transformase într-o ploaie care spăla zăpada de pe câmpuri.

Rareori se întâmpla ca Aldo Monza să nesocotească un ordin, dar în calitate de călău considera că avea dreptul să se protejeze pe sine şi pe oamenii lui. În locul pistoalelor avea să folosească frânghia.

Mai întâi luă cu el patru gardieni ca să-l ajute să-l stranguleze pe Stace. Acesta nici nu încercă să se opună. Dar cu Franky avură mai mult de lucru. Douăzeci de minute s-a zbătut încercând să scape de frânghie. În aceste douăzeci de minute cumplite, Franky Sturzo ştiu că era ucis.

Apoi cele două cadavre fură înfăşurate în cearşafuri şi cărate cu greu prin luminişuri, căci ploaia se transformase la loc în ninsoare. Fură lăsate în pădurea din spatele casei, într-o groapă săpată într-un desiş, unde aveau să fie descoperite, în cel mai rău caz, la primăvară. Dar atunci cadavrele aveau să fie atât de descompuse, încât, spera Monza, cauza morţii lor nu avea să mai poată fi determinată.

Dar nu doar motivele practice îl împinseseră pe Monza să nesocotească ordinul şefului său. Ca şi Don Aprile, el credea cu tărie că îndurarea nu putea veni decât de la Dumnezeu. Dispreţuia ideea oricărui fel de milă faţă de oamenii care se angajau ca ucigaşi ai altor oameni. Iertarea acordată de un om altui om era o dovadă de înfumurare. Aceasta era datoria lui Dumnezeu. Oamenii care pretindeau iertare dovedeau o vanitate fără temei şi lipsă de respect. El nu dorea o astfel de îndurare pentru sine.

Capitolul 9

Kurt Cilke credea în puterea legii, a acelor reguli inventate de om care îi asigurau o viaţă liniştită. Încercase întotdeauna să evite compromisurile care subminau o societate cinstită şi luptase fără milă împotriva duşmanilor

statului. După douăzeci de ani de luptă, îşi pierduse o mare parte din credinţă.

Doar soţia lui nu îi înşelase aşteptările. Politicienii erau nişte mincinoşi, bogătaşii erau lipsiţi de orice scrupule în goana lor după putere, săracii erau ticăloşiţi. Apoi, mai erau escrocii înnăscuţi, borfaşii, brutele şi criminalii. Cei aflaţi în slujba legii erau doar puţin mai buni, dar el crezuse întotdeauna din tot sufletul că Biroul era cel mai bun.

În anul care trecuse avusese un vis repetat. Era copil de doisprezece ani şi trebuia să susţină un examen foarte important la şcoală, care avea să dureze o zi întreagă. Când plecase de acasă, mama lui plângea, şi în vis el ştia de ce. Dacă nu trecea examenul, nu avea să o mai vadă niciodată.

În vis înţelegea că crima devenise atât de atotstăpânitoare, încât se instituiseră nişte legi cu ajutorul psihiatrilor, conform cărora copiii de doisprezece ani erau supuşi unor teste care arătau dacă vor deveni criminali la vârsta maturităţii. Cei care nu treceau testul dispăreau pur şi simplu. Asta pentru că medicina dovedise că ucigaşii omorau din plăcere. Crimele politice, revoltele, terorismul, gelozia şi furtul erau doar nişte scuze de suprafaţă. Prin urmare, era necesar să se stârpească aceşti criminali genetici la o vârstă fragedă.

Visul continua cu întoarcerea lui acasă, unde era îmbrăţişat şi sărutat de mama lui. Unchii şi verii lui îi pregătiseră o petrecere de pomină. Apoi se vedea singur în dormitorul lui, tremurând de frică. Ştia că undeva se strecurase o greşeala. N-ar fi trebuit să treacă examenul, iar acum avea să crească şi să ajungă un criminal.

Visul se repetase de două ori, dar nu-i spusese nimic despre el soţiei lui, pentru că ştia, sau credea că ştie, semnificaţia celor visate.

Relaţia lui Cilke cu Timmona Portella era veche de şase ani. Începuse atunci când Portella ucisese un subordonat într-un acces de furie. Cilke văzuse imediat posibilităţile. Aranjase ca Portella să devină informator în

problemele care vizau Mafia în schimbul neurmăririi lui în justiţie pentru crimă. Directorul aprobase planul şi restul mersese de la sine. Cu ajutorul lui Portella, Cilke zdrobise Mafia din New York, dar fusese nevoit să închidă ochii la operaţiunile lui Portella, inclusiv să renunţe la urmărirea traficului de droguri.

Dar Cilke intenţiona, cu aprobarea directorului, să-l doboare pe Portella. Acesta era decis să pună mâna pe băncile Aprile ca să spele banii proveniţi din droguri. Dar Don Aprile se dovedise de neclintit. La una dintre întâlnirile decisive, Portella îl întrebase pe Cilke:

— F.B.I.-ul îl va ţine sub observaţie pe Don Aprile când va asista la confirmarea nepotului Iui?

Cilke înţelesese imediat, dar ezitase înainte de a da un răspuns. Apoi spusese răspicat:

— Garantez că nu. Dar ce faceţi cu poliţia din New York?

— Cu asta s-a rezolvat, spusese Portella.

Şi Cilke ştiuse atunci că va fi complice la o crimă. Dar nu-şi merita soarta acest Don Aprile? Fusese un criminal nemilos aproape toată viaţa. Se retrăsese cu o avere imensă, neatins de lege. Pe de altă parte, iată ce se putea câştiga: Portella va cădea exact în capcana lui prin achiziţionarea băncilor Aprile. Sigur că mai era şi Inzio, cu visurile despre arsenalul lui nuclear. Cilke ştia că, dacă avea puţin noroc, va reuşi să combine toate astea şi guvernul va putea să intre în posesia celor zece miliarde de dolari, cât valorau băncile Aprile, conform legii RICO, căci nu exista nici o îndoială că fiii lui Don Aprile vor vinde băncile printr-o înţelegere cu trimişii secreţi ai lui Portella. Şi astfel, cele zece sau unsprezece miliarde vor fi o armă puternică de luptă chiar împotriva crimei organizate.

Georgette l-ar fi dispreţuit pentru toate acestea, aşa că nu trebuia să ştie nimic. În fond, ea trăia într-o lume diferită.

Dar acum trebuia să se întâlnească din nou cu Portella. Trebuia să afle cine era în spatele măcelăririi câinilor lui. Va începe chiar cu Portella.

Timmona Portella era o raritate în rândurile întreprinzătorilor italieni: un burlac la cincizeci de ani. Dar nu era în nici un caz abstinent, în fiecare vineri îşi petrecea noaptea în compania unei femei frumoase din serviciile de însoţitoare controlate de subordonaţii lui. Conform instrucţiunilor, fata trebuia să fie tânără, nu foarte veche în meserie, frumoasă şi cu trăsături delicate. Trebuia, de asemenea, să fie veselă şi instruită, dar fără să facă pe deşteapta. Şi să nu-i propună obscenităţi. Timmona era un adept al sexului normal. Avea micile lui ciudăţenii, dar acestea erau nevinovate şi oarecum părinteşti. Una dintre ele era că fata trebuia să aibă un nume simplu şi anglo-saxon, ca Jane sau Susan; nu-l deranja nici Tiffany, sau chiar Merle, dar nu accepta nimic cu sonorităţi etnice discutabile. Rareori se întâmpla să cheme aceeaşi femeie de două ori.

Aceste întâlniri aveau loc întotdeauna într-un hotel relativ mic din East Side, proprietatea uneia dintre companiile lui, unde avea în folosinţă un etaj întreg constând în două apartamente unite între ele. Unul avea o bucătărie complet utilată, căci Portella era un bucătar priceput în mâncăruri din nordul Italiei, ceea ce era destul de ciudat, deoarece părinţii lui erau născuţi în Sicilia. Şi îi plăcea să gătească.

În această seară, fata fu adusă în apartament de către proprietarul serviciului de însoţitoare, care rămase să bea ceva şi apoi dispăru. Pe urmă Portella pregăti o cină rapidă pentru două persoane, timp în care stătură la taifas şi se obişnuiră unul cu altul. Ea se numea Janet. Portella găti rapid şi eficient. Pentru acea seară alese specialitatea lui: viţel milanez, spaghete cu sos şi brânză Gruyere, cu garnitură de vinete mici, rumenite, şi salată de crudităţi cu roşu. La desert mâncară fursecuri asortate de la o celebră patiserie franţuzească din apropiere.

O servi pe Janet cu un rafinament care îi contrazicea aspectul exterior: era un bărbat masiv şi păros, cu un cap imens şi pielea aspră, dar care la masă era întotdeauna

îmbrăcat cu cămaşă, cravată şi sacou, în timp ce mâncau, îi puse lui Janet întrebări despre viaţa ei cu o delicateţe neaşteptată la un om atât de brutal. O ascultă cu atenţie în timp ce ea îi povesti nenorocirile ei, cum fusese trădată de tatăl, fraţii, iubiţii ei şi de oamenii puternici care o duseseră pe calea păcatului prin presiuni economice şi sarcini nedorite, ca să-şi scape familia lovită de sărăcie. El fu uimit de varietatea de comportamente neonorabile dovedite de semenii lui şi se minună de propria lui bunătate faţă de femei. Căci era, într-adevăr, extrem de generos cu ele, şi asta nu numai prin sumele imense de bani pe care le oferea.

După cină, servi vinul în salon, unde puse în faţa fetei şase cutii cu bijuterii: un ceas de aur, un inel cu rubin, nişte cercei cu diamante, un colier de jad, o brăţară bătută cu pietre preţioase şi un şirag de perle absolut veritabile. Îi spuse că îşi putea alege un obiect drept dar. Toate valorau câteva mii de dolari – fetele voiau de obicei să afle preţul.

Cu ani în urmă, una dintre echipele lui jefuise un transport de bijuterii, iar el preferase să ţină la el conţinutul, în loc să-l pună la adăpost. Prin urmare, darurile nu-l costau nimic.

În timp ce Janet se gândea ce să-şi ia, alegând în final ceasul, el îi pregăti baia, controlând cu grijă temperatura apei şi punându-i la îndemână parfumurile şi pudrele lui preferate. Abia apoi, după ce ea se relaxă, se vârâră în pat şi făcură sex normal, aşa cum făceau toate cuplurile cu o căsnicie fericită.

Dacă se afla într-o dispoziţie amoroasă, putea să o ţină pe fată până la patru sau cinci dimineaţa, dar nu se culca niciodată cât timp ea se afla în apartament. În această seară, o lăsă pe Janet să plece devreme.

Făcea toate acestea pentru sănătatea lui. Ştia că avea un temperament vulcanic, care i-ar putea crea probleme. Aceste întâlniri amoroase săptămânale secrete îl calmau. Femeile, în general, aveau un efect liniştitor asupra lui, iar el demonstra eficacitatea acestei strategii vizitându-şi

doctorul în fiecare sâmbătă, ca să audă cu satisfacţie că tensiunea îi revenise la normal. Când îi explică doctorului, acesta se mulţumi să murmure:

— Foarte interesant.

Portella fu foarte dezamăgit.

Aceste aranjamente mai aveau şi un alt avantaj. Bodyguarzii lui Portella erau izolaţi în faţa apartamentului. Dar uşa din spate dădea spre celălalt apartament, a cărui intrare se găsea pe un coridor separat. Aici avea Portella întâlnirile de care nu voia să afle consilierii lui cei mai apropiaţi. Căci pentru un lider mafiot era foarte periculos să se întâlnească în particular cu un agent special F.B.I. Ar fi însemnat să fie bănuit că era informator, iar Cilke ar fi fost suspectat de Birou că lua mită.

Portella fusese cel care dezvăluise numerele de telefon care trebuiau urmărite, dăduse numele celor slabi care cedau la presiuni, oferise indicii despre crimele cu bombe, explicase cum funcţionau bombele. Şi tot Portella rezolvase unele treburi murdare pe care F.B.I.-ul nu le putea reglementa pe cale legală.

În decursul anilor, stabiliseră un cod de fixare a întâlnirilor. Cilke avea cheia apartamentului vecin, unde putea să intre fără să fie observat de bodyguarzii lui Portella şi să aştepte acolo. Portella scăpa de fată şi se ducea la întâlnirea cu agentul. În această noapte, Portella îl aştepta pe Cilke.

Cilke era întotdeauna puţin agitat la aceste întâlniri. Ştia că nici chiar Portella n-ar îndrăzni să-i facă vreun rău unui agent F.B.I., dar omul avea un temperament la limita nebuniei. Cilke era înarmat, dar, pentru a ţine secretă identitatea informatorului, nu-şi putea aduce bodyguarzi.

Portella avea un pahar cu vin în mână şi îl întâmpină pe Cilke cu cuvintele:

— Acum ce mama mă-sii s-a mai întâmplat?

Dar zâmbea bine dispus şi aproape că îl îmbrăţişă pe Cilke. Abdomenul masiv al lui Portella era mascat de un elegant halat chinezesc tras peste o pijama albă.

Cilke refuză să bea şi spuse calm:

— Acum câteva săptămâni, când m-am întors acasă, mi-am găsit cei doi câini ciopârţiţi şi cu inimile scoase. Mă gândeam că poate ştii ceva.

Îl privi pe Portella îndeaproape.

Surprinderea lui Portella păru sinceră. Se aşezase pe un fotoliu, dar, la auzul cuvintelor lui Cilke, sări ca ars. Faţa i se umplu de furie. Cilke nu fu impresionat; ştia din experienţă că cei vinovaţi erau capabili să reacţioneze cu cea mai pură inocenţă. Spuse:

— Dacă încerci să mă avertizezi în vreun fel, de ce nu-mi spui direct?

Auzind acestea, Portella zise aproape plângăreţ:

— Kurt, ai venit aici înarmat, ţi-am simţit pistolul. Eu nu sunt înarmat. Poţi să mă omori şi să spui că am opus rezistenţă în timpul arestării. Dar eu am încredere în tine. Am depus peste un milion de dolari în contul tău din Insulele Cayman. Suntem parteneri. De ce aş recurge la acest vechi truc sicilian? Cineva încearcă să bage zâzanie între noi. Trebuie să înţelegi asta.

— Cine? întrebă Cilke.

Portella se gândi.

— Nu poate fi decât puştiul ăla, Astorre. Are iluzia grandorii pentru că mi-a scăpat o dată. Verifică-l, iar eu aranjez un contract pentru uciderea lui.

În cele din urmă, Cilke se lăsă convins.

— Bine, spuse el, dar cred că trebuie să fim foarte atenţi. Să nu-l subestimezi.

— Nu-ţi face griji, spuse Portella. Ascultă, ai mâncat? Am nişte viţel, o salată şi un vin bun.

Cilke râse.

— Te cred. Dar n-am timp de masă.

Adevărul era că nu voia să împartă pâinea cu un om pe care avea să-l trimită în scurt timp la închisoare.

Astorre avea acum destule informaţii ca să întocmească un plan de bătaie. Era convins că F.B.I.-ul avea un amestec în asasinarea lui Don Aprile şi că Cilke era răspunzător de întreaga operaţiune. Acum ştia şi cine

era intermediarul. Ştia că la cererea lui Timmona Portella se înfăptuise crima. Şi totuşi, mai rămâneau câteva mistere. Ambasadorul se oferise, prin intermediul lui Nicole, să cumpere băncile cu investitori străini. Cilke îi oferise un târg ca să-l trădeze pe Portella, punându-l într-o situaţie criminală. Acestea erau variante tulburătoare şi periculoase. Decise să-i ceară sfatul lui Craxxi din Chicago şi să-l aducă la el pe domnul Pryor.

Astorre ordonase deja ca domnul Pryor să vină în America şi să conducă băncile Aprile. Domnul Pryor acceptă oferta şi se transformă cu o rapiditate uluitoare dintr-un gentleman englez într-un înalt funcţionar executiv american. Înlocui gambeta cu pălăria de fetru cu bor moale; renunţă la umbrelă, îşi alese un ziar pe care-l împături şi-l fixă la subsuoară, sosind la locul stabilit cu soţia şi cu doi nepoţi. Soţia îşi schimba vestimentaţia din cea a unei matroane britanice într-una mai lejeră şi mai modernă. Cei doi nepoţi erau sicilieni care vorbeau engleză şi aveau diplome în contabilitate. Ambii erau vânători pasionaţi şi îşi duceau armele şi accesoriile în portbagajul unei limuzine conduse de unul dintre nepoţi. De fapt, cei doi erau bodyguarzii soţilor Pryor.

Cuplul Pryor se instală într-o casă din Upper West Side, păzită de patrule de protecţie de la o agenţie privată. Nicole, care la început se opusese întâlnirii, fu imediat vrăjită de domnul Pryor, mai ales după ce acesta îi spuse că erau veri îndepărtaţi. Nu încăpea nici o îndoială că domnul Pryor exercita un fel de atracţie părintească asupra femeilor; până şi Rosie îl adorase. Şi nu încăpea nici o îndoială că ştia să conducă o bancă – chiar şi Nicole era impresionată de cunoştinţele lui în domeniul afacerilor bancare internaţionale. Numai prin vânzări de valută reuşise să mărească profitul. Astorre ştia că domnul Pryor fusese prieten apropiat cu Don Aprile. Pryor fusese cel care îl convinsese pe Don Aprile să cumpere băncile din Italia sau din Anglia sub conducerea sa unică. Domnul Pryor i-a descris relaţia lor:

— I-am spus unchiului tău că băncile pot acumula mai mult capital cu un risc mai mic decât afacerea în care era angrenat. Toate acele afaceri de modă veche erau depăşite; guvernul este prea puternic şi prea preocupat de ce fac oamenii noştri. Era momentul să renunţe la ele. Băncile sunt soluţia de a face bani dacă ai experienţă, personal şi relaţii politice. Fără să mă laud, pot spune că am câştigat bunăvoinţa politicienilor din Italia cu bani. Toată lumea se îmbogăţeşte şi nimeni nu păţeşte nimic şi nici nu ajunge în închisoare. Aş putea să predau la universitate metodele de a te îmbogăţi fără să încâlci legea sau să recurgi la violenţă. Nu trebuie decât să te asiguri că se votează legile care trebuie. La urma urmei, educaţia este cheia către o civilizaţie superioară.

Domnul Pryor glumea, dar o făcea cu o anumită seriozitate. Astorre se simţea foarte ataşat de el şi îl trata cu o încredere absolută. Don Craxxi şi domnul Pryor erau oameni pe care se putea baza. Nu numai din prietenie: amândoi câştigau o avere de pe urma celor zece bănci pe care le deţinea Don Aprile.

Când Astorre şi domnul Pryor sosiră la casa lui Don Craxxi din Chicago, Astorre fu surprins să-i vadă pe Pryor şi pe Craxxi îmbrăţişându-se cu multă căldură. Era evident că se cunoşteau.

Craxxi le oferi fructe şi brânză şi stătu de vorbă cu Pryor în timp ce mâncau. Astorre asistă cu o mare curiozitate; îi plăcea să-i asculte pe cei mai în vârstă depănând amintiri. Craxxi şi domnul Pryor căzură de acord că vechile metode de a face afaceri erau pline de pericole.

— Toţi aveau tensiunea ridicată, toţi aveau probleme cu inima, spuse Craxxi. Era un mod de viaţă îngrozitor. Iar cei de acum nu au nici un simţ al onoarei. Îmi place când văd că sunt eliminaţi.

— Aşa-i, spuse Pryor. Dar cu toţii a trebuit să începem de undeva. Uite-te la noi acum.

Această turnură a conversaţiei îl făcu pe Astorre să ezite să vorbească despre problemele lui. Ce-şi închipuiau

moşii ăştia că făceau acum? Domnul Pryor chicoti când surprinse privirea lui Astorre.

— Nu te speria, încă n-am devenit sfinţi. Mă refer la noi doi. Iar situaţia de acum ne pune la încercare interesele. Hai, spune de ce ai nevoie. Suntem gata să discutam afaceri.

— Am nevoie doar de sfatul vostru, nu de ceva operativ, spuse Astorre. Asta este treaba mea.

Craxxi spuse:

— Dacă este vorba numai de răzbunare, te-aş sfătui să te întorci la muzica ta. Dar mai degrabă cred, ca şi tine, sper, că este vorba despre protecţia familiei tale.

— Şi una, şi alta, spuse Astorre. Oricare dintre cele două motive ar fi suficient. Dar unchiul meu m-a pregătit tocmai pentru această situaţie. Nu pot să-l dezamăgesc.

— Bine, spuse domnul Pryor. Dar trebuie să recunoşti un lucru: ceea ce faci îţi stă în fire. Ai grijă ce riscuri îţi asumi. Să nu te laşi dus de val.

Don Craxxi întrebă cu blândeţe:

— Eu cum te pot ajuta?

— Ai avut dreptate în legătură cu fraţii Sturzo, spuse Astorre. Au mărturisit că ei au fost făptaşii şi mi-au spus că intermediarul a fost John Heskow, un om de care n-am mai auzit. Acum trebuie să-l caut.

— Şi fraţii Sturzo? întrebă Craxxi.

— Au ieşit din joc.

Cei doi vârstnici tăcură. Apoi Craxxi spuse:

— Pe Heskow îl cunosc. Face oficiul de intermediar de douăzeci de ani. Există nişte zvonuri absurde, cum că ar fi mijlocit unele asasinate politice, dar eu nu cred. Dar fii atent, orice tactică pe care ai folosit-o ca să-i faci pe fraţii Sturzo să vorbească nu va mai merge în cazul lui Heskow. Este un negociator excepţional şi îşi va da seama că se târguieşte pentru viaţa lui. Va şti că ai nevoie de informaţii pe care numai el ţi le poate da.

— Are un fiu pe care îl adoră, spuse Astorre. Joacă baschet şi e lumina ochilor lui.

— Ăsta este atuul lui şi se va folosi de el, spuse

domnul Pryor, trecând sub tăcere informaţii cruciale pentru tine şi dându-ţi informaţii care nu sunt cruciale. Trebuie să-l înţelegi pe Heskow. Toată viaţa lui s-a târguit cu moartea. Găseşte o altă cale.

— Sunt multe lucruri pe care vreau să le ştiu înainte de a merge mai departe, rosti Astorre. Cine stă în spatele acestei crime şi, mai ales, care a fost motivul? Iată ce cred eu. La mijloc sunt băncile. Cineva are nevoie de bănci.

— Heskow s-ar putea să ştie mai mult despre asta, spuse Craxxi.

— Ceea ce mă nedumereşte, continuă Astorre, este că în ziua confirmării, la catedrală nu a existat nici un fel de supraveghere din partea poliţiei sau a F.B.I.-ului. Şi fraţii Sturzo mi-au spus că li s-a garantat acest lucru. Pot să cred că poliţia şi F.B.I.-ul ştiau dinainte de asasinat? Este posibil?

— Este, spuse Craxxi. Şi în acest caz trebuie să fii foarte prudent. Mai ales cu Heskow.

Domnul Pryor adăugă calm:

— Astorre, ţelul tău principal este să salvezi băncile şi să-i protejezi pe copiii lui Don Aprile. Răzbunarea este un scop minor, care poate fi lăsat deoparte.

— Ştiu şi eu? spuse Astorre rezervat. Trebuie să mă gândesc la asta.

Le aruncă celor doi un zâmbet sincer.

— Dar vom vedea cum evoluează lucrurile.

Cei doi nu dădură crezare spuselor lui Astorre nici o clipă. Identificau la Astorre trăsăturile multor tineri pe care îi cunoscuseră de-a lungul timpului. Vedeau în el reversul unor mari lideri ai Mafiei din timpurile de început, care nu ajunseseră pe culmi din cauza lipsei carismei şi a voinţei, calităţi care îi caracterizau numai pe marii oameni: indivizi respectaţi care dominaseră provincii, sfidaseră legile statului şi ieşiseră triumfători. Ei recunoşteau în Astorre acea voinţă, acel farmec, acea încăpăţânare de care el nu era conştient. Până şi extravaganţele lui, cântatul şi călăritul, erau slăbiciuni care nu dăunau cu nimic destinului personal. Nu erau decât bucurii ale

tinereţii, care dovedeau că avea o inimă bună.

Astorre le povesti despre consulul general Marriano Rubio şi despre Inzio Tulippa, care încerca să cumpere băncile. Despre Cilke, care încerca să se folosească de el ca să-l înfunde pe Portella. Cei doi bătrâni ascultară cu atenţie.

— Trimite-i la mine data viitoare, spuse domnul Pryor. După informaţiile mele, Rubio este directorul financiar al comerţului internaţional cu droguri.

— Nu voi vinde, spuse Astorre. Aşa m-a instruit Don Aprile.

— Sigur că nu, îl aprobă Craxxi. Ele sunt viitorul şi pot reprezenta un scut de protecţie pentru tine.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— O să-ţi spun o povestioară. Înainte să mă retrag, aveam un asociat, un om de afaceri foarte cinstit, un stâlp al societăţii. El m-a invitat să iau prânzul cu el în sufrageria apartamentului personal dintr-o clădire care era a lui. După masă m-a dus prin clădire şi mi-a arătat acele camere imense în care se aflau o mie de computere la care lucrau tineri şi tinere. Mi-a spus atunci: „Această încăpere îmi aduce un miliard de dolari pe an. În această ţară trăiesc aproape trei sute de milioane de oameni şi scopul muncii noastre este să-i facem să ne cumpere produsele. Organizăm loterii speciale, premii şi bonusuri, facem promisiuni extravagante, toate cu suport legal, ca să-i facem să-şi cheltuiască banii în beneficiul companiilor noastre. Şi ştii care este lucrul cel mai important? Faptul că trebuie să avem la dispoziţie bănci care să crediteze aceşti trei sute de milioane de oameni cu banii pe care ei nu îi au”. Băncile sunt cheia, trebuie să ai băncile de partea ta.

— Perfect adevărat, interveni domnul Pryor. Şi ambele părţi au de câştigat. Deşi ratele dobânzilor sunt mari, datoriile îi impulsionează pe oameni, îi fac să realizeze mai mult.

Astorre râse.

— Mă bucur că ideea de a păstra băncile este

inteligentă. Dar nu asta contează. Don Aprile mi-a spus să nu vând. Asta ajunge pentru mine. Iar faptul că l-au ucis este un argument în plus.

Craxxi îi spuse lui Astorre pe un ton foarte ferm:

— Nu te poţi atinge de omul ala, de Cilke. Guvernul este acum prea puternic ca să iniţiem o acţiune în instanţa. Dar sunt de acord că el constituie un pericol. Trebuie să procedezi cu inteligenţă.

— Mai întâi trebuie să te ocupi de Heskow, spuse Pryor. Este un pion de o importanţă crucială, dar şi aici trebuie să fii foarte precaut. Nu uita că poţi apela la Don Craxxi pentru sprijin şi chiar şi eu am resursele mele. Nu ne-am retras de tot. În plus, avem un procent la bănci, ca să nu mai vorbim de afecţiunea noastră faţă de Don Aprile, odihnească-se în pace.

— În regulă, spuse Astorre. După ce îl văd pe Heskow, ne putem întâlni din nou.

Astorre era perfect conştient de situaţia periculoasă în care se găsea. Ştia că nu avansase prea mult, în ciuda pedepsirii asasinilor. Aceştia nu fuseseră decât o mică piesă în cadrul misterului care învăluia uciderea lui Don Aprile. Dar se baza pe infailibila paranoia pe care i-o induseseră nenumăratele trădări la care asistase în timpul pregătirii din Sicilia. Acum trebuia să fie mai precaut ca oricând. Heskow părea o ţintă uşoară, dar putea să cadă în capcană prosteşte.

Îl surprindea un lucru. Se considerase fericit cu viaţa lui de mic om de afaceri şi cântăreţ amator, dar simţea o exaltare pe care n-o mai încercase până atunci. Avea sentimentul că se întorcea în lumea în care îi era locul. Şi că avea o misiune. Să-i protejeze pe copiii lui Don Aprile, să răzbune moartea unui om pe care îl iubise. Trebuia pur şi simplu să frângă voinţa duşmanului. Aldo Monza adusese zece oameni de valoare din satul lui din Sicilia. La ordinele lui Astorre, asigurase existenţa familiilor acestora pe viaţă, indiferent ce se întâmpla cu ei.

— Nu conta pe recunoştinţa oamenilor pentru fapte

bune din trecut, îşi aminti el sfatul lui Don Aprile. Trebuie să-ţi atragi recunoştinţa lor pentru fapte bune pe care le vei face pentru ei în viitor.

Băncile reprezentau viitorul pentru familia Aprile, pentru Astorre şi pentru armata lui de oameni credincioşi, care se mărea tot mai mult. Era un viitor pentru care merita să lupţi, indiferent de preţul plătit.

Don Craxxi îi mai dădu şase oameni pentru care garanta în mod absolut. Astfel că Astorre îşi transformă casa într-o fortăreaţă păzită de aceşti oameni şi de cele mai moderne aparate de detectare. Îşi stabili de asemenea o ascunzătoare sigură, în care putea să dispară în caz că autorităţile voiau să pună mâna pe el dintr-un motiv sau altul.

Nu folosea gărzi de corp în preajma lui. Se baza în schimb pe propria rapiditate şi îşi folosea gărzile ca avanposturi pe traseele pe care le străbătea.

Avea să-l lase pe Heskow în pace un timp. Astorre se întrebă dacă reputaţia lui Cilke de om de onoare, cum îl descrisese însuşi Don Aprile, era justificată. „Există oameni de onoare care se pregătesc toată viaţa pentru un act suprem de trădare”, îi spusese Pryor. Cu toate acestea, Astorre se simţea încrezător. Tot ce avea de făcut era să rămână în viaţă până când piesele caleidoscopului aveau să se aranjeze.

Adevărata încercare avea să fie în cazul unor oameni ca Heskow, Portella, Tulippa şi Cilke. Va trebui să-şi mai mânjească încă o dată mâinile cu sânge.

Astorre se gândi timp de o lună cum să-l abordeze pe John Heskow. Avea să fie înspăimântător, viclean, uşor de ucis, dar greu să stoarcă de informaţii de la el. Era periculos să se folosească de fiul lui ca de o pârghie – asta l-ar forţa pe Heskow să comploteze împotriva lui, prefăcându-se că e de acord să coopereze. Se hotărî să nu-l lase pe Heskow să afle că fraţii Sturzo îi spuseseră că el fusese şoferul în timpul asasinatului. L-ar fi speriat prea tare.

Între timp, adună informaţii despre obiceiurile zilnice ale lui Heskow. Părea un om cumpătat, a cărui mare dragoste era grădinăritul şi vânzarea florilor angro la florării sau chiar personal, într-un magazin din Hamptons. Singura lui distracţie era să asiste la meciurile de baschet ale echipei în care juca fiul lui. Urmărea programul echipei de baschet Villanova cu religiozitate.

Într-o seară de sâmbătă de ianuarie, Heskow se duse la meciul Villanova-Temple care se disputa la Madison Square Garden, în New York. Când ieşi din casă, puse în funcţiune complicatul sistem de alarmă. Era foarte atent cu detaliile vieţii de zi cu zi, convins întotdeauna că şi-a luat toate precauţiile posibile împotriva oricărui accident. Tocmai aceasta încredere dorea Astorre să o zdruncine chiar de la începutul întâlnirilor.

John Heskow conduse până în oraş, unde luă cina singur într-un restaurant chinezesc de lângă Garden. Întotdeauna consuma mâncare chinezească atunci când lua masa în oraş, pentru că era singurul lucru pe care nu-l putea găti mai bine acasă. Îi plăceau capacele argintii cu care era acoperit fiecare fel, ca şi cum dedesubt s-ar fi aflat o surpriză delicioasă. Îi plăceau chinezii. Îşi vedeau de treaba lor, nu se simţeau nevoiţi să-i facă conversaţie şi nici nu se dedau la familiarităţi supărătoare. Şi niciodată, dar absolut niciodată, nu găsise vreo greşeală în nota de plată, pe care o verifica de fiecare dată cu atenţie, pentru că obişnuia să comande multe feluri.

În această seară se răsfaţă. Îi plăcea în mod deosebit *raţa à la Pekin* şi langusta cu sos cantonez de homar. Luă şi un orez alb special prăjit şi, desigur, câteva găluşte prăjite şi antricoate condimentate. Încheie cu îngheţată de ceai verde, o specialitate căreia îi prinsese gustul de curând, dar care dovedea pasiunea lui pentru mâncarea orientală.

Când ajunse la Garden, sala era numai pe jumătate plină, deşi Temple avea o echipă foarte bine cotată. Heskow îşi găsi locul care era jos şi la jumătatea terenului – avea bilete de favoare date de fiul lui. Se simţi mândru de Jocko.

Jocul nu fu palpitant. Temple învinsese net Villanova, dar Jocko fu principalul scorer. După meci, Heskow se duse la vestiare.

Fiul lui îl îmbrăţişă.

— Hei, tată, ce bine-mi pare că ai venit. Vrei să mănânci cu noi în oraş?

Heskow era extrem de satisfăcut. Fiul lui era un adevărat gentleman. Dar copiii aceştia nu voiau să aibă pe cap un bătrân zaharisit pe care să-l târască după ei prin oraş. Ei voiau să se îmbete, să se distreze şi puteau să aibă o aventură.

— Mulţumesc, spuse Heskow, dar tocmai am mâncat: şi am de condus mult până acasă. Ai jucat excelent astă-seară. Sunt mândru de tine. Acum du-te şi distrează-te.

Îi dădu fiului său un sărut de despărţire şi se întrebă cum se făcea că era atât de norocos. În sfârşit, băiatul avea o mamă bună, deşi ca soţie fusese îngrozitoare.

Heskow făcu numai o oră până acasă, în Brightwaters – şoselele din Long Island erau aproape pustii la ora aceea. Drumul îl obosise, dar înainte să intre în casă nu uită să verifice temperatura şi umiditatea din seră.

În lumina lunii care se reflecta prin tavanul de sticlă al serei, florile aveau o frumuseţe sălbatică, de coşmar; cele roşii căpătaseră o tentă de negru, iar cele albe erau înconjurate de un halo vaporos, fantomatic, îi plăcea să privească florile, mai ales înainte de culcare.

Străbătu aleea cu pietriş care ducea la intrare şi descuie uşa. Înăuntru apăsă repede pe butoanele de pe panou care împiedicau alarma să se oprească, iar apoi intră în salon.

Inima îi tresări cu putere. Doi oameni îl aşteptau acolo; îl recunoscu pe Astorre. Ştia prea mult despre moarte ca să n-o recunoască dintr-o privire. Aceştia erau solii ei.

Dar reacţionă mânat de un mecanism de apărare perfect pus la punct.

— Cum naiba aţi intrat aici şi ce dracu’ vreţi?

— Nu te panica, spuse Astorre şi se prezentă, adăugând că era nepotul răposatului Don Aprile.

Heskow făcu un efort să se calmeze. Mai fusese în situaţii limită şi, după primul val de adrenalină, totul fusese în regulă. Se aşează pe canapea astfel încât mâna lui să se odihnească pe braţele de lemn şi să ajungă la pistolul din ascunzătoare.

— S-aud, ce vreţi?

Astorre avea o expresie amuzată, care îl irita pe Heskow, care intenţionase să aştepte un moment prielnic. Acest moment sosise, iar el deschise capacul ascunzătorii şi căută pistolul. Ascunzătoarea era goală.

În acel moment, trei maşini apărură pe alee, cu farurile aprinse, astfel încât să lumineze încăperea. Alţi doi bărbaţi intrară în casă.

Astorre spuse pe un ton amical:

— Nu te-am subestimat, John. Am percheziţionat casa. Am găsit un pistol ascuns într-o cafetieră, altul lipit sub patul tău, încă unul în falsa cutie de scrisori şi, în sfârşit, un altul în baie, lipit pe dosul rezervorului. Ne-a scăpat vreunul?

Heskow nu răspunse. Inima începu din nou să-i bată cu putere, îi simţea bătăile în gât.

— Ce Dumnezeu creşti în serele alea? întrebă Astorre, râzând. Diamante, cânepă, coca sau ce? Credeam că nu mai intri în casă. Apropo, ai cam multe arme pentru cineva care cultivă azalee.

— Termină cu înţepăturile, spuse Heskow liniştit.

Astorre se aşează pe un scaun în faţa lui Heskow şi aruncă pe măsuţa dintre ei două portvizuri Gucci – unul auriu, celălalt maro.

— Uită-te înăuntru, spuse el.

Heskow le luă şi le deschise. Primele lucruri pe care le văzu fură permisele de conducere ale fraţilor Sturzo, cu fotografiile lor tip. Îi veni un gust amar în gură şi aproape că vomită.

— Te-au turnat, spuse Astorre. Au mărturisit că tu ai fost intermediarul în uciderea lui Don Aprile. Au mai spus

şi că le-ai garantat că nu va exista nici o supraveghere din partea F.B.I.-ului sau a poliţiei din New York la biserică în timpul ceremoniei.

Heskow îşi dădu imediat seama ce se întâmplase. Nu-i omorâseră pur şi simplu, deşi era clar că fraţii Sturzo muriseră. Simţi o undă de dezamăgire pentru trădarea acestora. Dar Astorre nu părea să ştie că el fusese şoferul. Avea să fie o negociere, cea mai importantă din viaţa lui.

Heskow ridică din umeri.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Aldo Monza ascultase vigilent, cu ochii pe Heskow. Se duse în bucătărie şi se întoarse cu două ceşti de cafea neagră, una pentru Astorre şi una pentru Heskow. Spuse:

— Hei, ai cafea italienească, excelent!

Heskow îi aruncă o privire plină de dispreţ.

Astorre îşi bău cafeaua şi apoi îi spuse lui Heskow încet şi răspicat:

— Am auzit că eşti un om inteligent, acesta este şi motivul pentru care n-ai murit. Ascultă-mă bine şi judecă. Sunt omul care îl răzbună pe Don Aprile. Am toate resursele pe care le avea el înainte să se retragă. L-ai cunoscut, aşa că ştii ce înseamnă asta. N-ai fi îndrăznit niciodată să mijloceşti omorârea lui dacă nu ar fi fost retras din afaceri. Aşa este?

Heskow nu spuse nimic, mulţumindu-se să-l privească pe Astorre şi încercând să-l evalueze.

— Fraţii Sturzo sunt morţi, continuă Astorre. Poţi să-i urmezi. Dar eu am o propunere şi aici trebuie să fii foarte atent. În următoarele treizeci de minute trebuie să mă convingi că eşti de partea mea şi că vei acţiona în calitate de agent al meu. Dacă nu, vei fi îngropat sub florile din seră. Acum îţi voi da veşti mai bune. Nu-l voi implica niciodată pe fiul tău în această afacere. Nu fac astfel de lucruri şi, în plus, o asemenea măsură ar face din tine duşmanul meu, gata oricând să mă trădeze. Dar trebuie să-ţi dai seama că eu sunt cel care are în mână viaţa fiului tău. Duşmanii mei îmi vor moartea. Dacă reuşesc, prietenii mei nu-l vor cruţa pe fiul tău. Soarta lui depinde de a mea.

— Şi ce vrei? întrebă Heskow.

— Vreau informaţii, spuse Astorre. Prin urmare, vorbeşte. Dacă sunt mulţumit, batem palma. Dacă nu, eşti mort. Până una-alta, problema ta imediată este să rămâi în viaţă în noaptea asta.

Heskow nu spuse nimic timp de cel puţin cinci minute. Mai întâi îl evaluă pe Astorre – un băiat foarte drăguţ, deloc brutal, care aparent nu părea să inspire teroare. Dar fraţii Sturzo erau morţi. Apoi se gândi la felul în care spărsese sistemul de securitate din casa lui şi la găsirea armelor. Dar cel mai ameninţător i se păruse Astorre când îl lăsase să întindă mâna după un pistol inexistent. Deci nu era un bluf din partea lui Astorre şi nici el nu-şi putea permite cacealmale. Când îşi termină cafeaua, hotărârea lui era luată, cu anumite rezerve.

— Sunt nevoit să merg cu tine, îi spuse el lui Astorre. Trebuie să am încredere că vei face ce trebuie. Omul care m-a angajat să mijlocesc crima şi mi-a dat banii este Timmona Portella. Eu am plătit pentru lipsa de supraveghere din partea N.Y.P.D. Am fost trezorierul lui Portella şi i-am dat şefului detectivilor, Di Benedetto, cincizeci de mii şi adjunctei lui, Aspinella Washington, douăzeci şi cinci de mii. În privinţa F.B.I.-ului, Portella mi-a garantat personal. Am insistat să-mi dea referinţe şi mi-a spus că îl are în buzunar pe tipul ăla, Cilke, şeful Biroului din New York. Cilke a fost cel care a dat undă verde pentru omorârea lui Don Aprile.

— Ai mai lucrat pentru Portella şi înainte?

— A, da, spuse Heskow. Conduce afacerile cu droguri din New York, aşa că are de dat multe lovituri. Dar n-a fost nimeni din clanul lui Don Aprile. De aceea nu am făcut legăturile. Asta-i tot.

— Bine, spuse Astorre.

Expresia de pe faţa lui era sinceră.

— Acum vreau să fii foarte atent. Spre binele tău. Mai ai ceva să-mi spui?

Dintr-o dată, Heskow ştiu că se afla la câteva secunde de moarte. Că nu reuşise să-l convingă pe Astorre.

Avea încredere în instinctele sale. Îi aruncă lui Astorre un zâmbet slab.

— Mai este ceva, adăugă el, vorbind rar. Am un contract cu Portella chiar acum. Tu eşti cel vizat. Trebuie să le plătesc celor doi detectivi o jumătate de milion ca să te lichideze. Vin să te aresteze, tu te opui arestării şi ei te împuşcă.

Astorre păru puţin uimit.

— De ce atât de complicat şi de scump? întrebă el. De ce nu tocmeşte pur şi simplu un criminal plătit?

Heskow clătină din cap.

— Te socotesc prea important pentru aşa ceva. Iar după Don Aprile, o crimă plătită ar atrage prea mult atenţia. Eşti nepotul lui. Presa ar face gălăgie. Aşa există o acoperire.

— Ai apucat să le dai banii? întrebă Astorre.

— Nu, spuse Heskow. Trebuie să ne întâlnim.

— Bun, spuse Astorre. Fixează întâlnirea într-un loc fără circulaţie. Dă-mi detaliile înainte. Încă ceva. După întâlnire, nu pleca împreună cu ei.

— Fir-ar să fie, spuse Heskow. Asta ai de gând? O să fie mare tămbălău.

Astorre se lăsă pe spate.

— Aşa facem, spuse el.

Se ridică de pe scaun şi îl îmbrăţişă grăbit pe Heskow în semn de prietenie.

— Nu uita, trebuie să avem grijă unul de viaţa celuilalt.

— Pot să-mi opresc o parte din bani? întrebă Heskow.

— Nu. Aici e partea frumoasă. Cum vor explica poliţiştii jumătatea de milion găsită asupra lor?

— Măcar douăzeci, insistă Heskow.

— Bine, spuse Astorre bine dispus. Dar nu mai mult. Doar aşa, ca să te îndulceşti.

Acum pentru Astorre era esenţial să aibă o nouă întâlnire cu Don Craxxi şi cu domnul Pryor, ca să le ceară sfatul în privinţa planului general de operaţiuni.

Dar circumstanţele se schimbaseră. Domnul Pryor insista să-şi aducă cei doi nepoţi la Chicago ca să servească drept bodyguarzi. Când ajunseră la periferia oraşului Chicago, constatară că micul domeniu al lui Don Craxxi se transformase într-o fortăreaţă. Aleea care ducea spre intrarea casei fusese închisă cu nişte mici colibe în care stăteau de pază nişte tineri cu un aspect foarte dur. O dubă de depanare era parcată în livadă. Iar la intrarea în casă stăteau trei tineri care răspundeau la uşă şi la telefoane şi verificau actele de identitate ale vizitatorilor lui Don Craxxi.

Nepoţii domnului Pryor, Erice şi Roberto, erau supli şi atletici, experţi în arme de foc şi îşi adorau în mod evident unchiul. Ei păreau de asemenea să ştie despre şederea lui Astorre în Sicilia şi îl tratau pe acesta cu un respect enorm, făcându-i până şi cele mai mici servicii personale. Îi cărară bagajele la avion. Îi turnară vin la masă, îl scuturară de praf cu propriile lor şerveţele; plătiră bacşişurile în locul lui şi îi deschiseră uşa ori de câte ori era nevoie, arătând clar că îl considerau un om mare. Amuzat, Astorre încercă să-i facă să se simtă în largul lor, dar ei nu îşi permiteau nici o familiaritate.

Oamenii care îl păzeau pe Don Craxxi nu erau la fel de politicoşi. Erau nişte oameni de cincizeci de ani, manieraţi, dar rigizi, reci, total concentraţi asupra misiunii lor. Şi toţi erau înarmaţi.

În acea seară, după ce Don Craxxi, domnul Pryor şi Astorre terminară cina şi ajunseră la fructe şi desert, Astorre îl întrebă pe Don Craxxi:

— Care-i rostul acestei securităţi?

— Doar o măsură de precauţie, îi răspunse calm gazda lui. Am aflat nişte veşti care m-au neliniştit. Un vechi duşman al meu, Inzio Tulippa, a sosit în America. Este un om foarte impulsiv şi foarte lacom, aşa că e mai bine să fiu pregătit. Are întâlnire cu Timmona Portella al nostru, îşi împart profiturile din droguri şi îşi lichidează duşmanii. Este mai înţelept să fim în alertă. Dar mai bine spune-mi ce ai de gând, dragul meu Astorre?

Astorre le aduse la cunoştinţă noile informaţii pe care le deţinea şi felul cum îl descoperise pe Heskow. Le vorbi despre aranjamentul lui Portella cu Cilke şi cu cei doi detectivi.

— Acum trebuie să trec la fapte, spuse el. Am nevoie de un băiat priceput la explozibili şi de cel puţin încă zece oameni de încredere. Ştiu că voi doi îmi puteţi face rost de ei, că puteţi face apel la vechii prieteni ai lui Don Aprile.

Începu să cojească meticulos para verde-gălbuie pe care o mânca.

— Înţelegeţi ce pericol presupun toate astea şi de aceea nu vreau să fiu implicat prea îndeaproape.

— Prostii, spuse nerăbdător domnul Pryor. Îi datorăm destinul nostru lui Don Aprile. Bineînţeles că o să te ajutăm. Dar aminteşte-ţi că nu este vorba despre răzbunare. Este autoapărare. Deci, nu te poţi atinge de Cilke. Guvernul federal ne-ar face viaţa imposibilă.

— Dar omul ăsta trebuie neutralizat, spuse Don Craxxi. Va fi întotdeauna un pericol. Mai gândeşte-te şi la asta: dacă vinzi băncile, toţi vor fi fericiţi.

— Toţi, cu excepţia mea şi a verilor mei, spuse Astorre.

— Este şi asta o posibilitate, spuse domnul Pryor. Sunt dispus să-mi sacrific procentul pe care îl am în bănci împreună cu Don Craxxi, deşi ştiu că reprezintă o adevărată avere. Dar, desigur, o viaţă liniştită cântăreşte foarte mult.

— Nu vreau să vând băncile, spuse Astorre. L-au ucis pe unchiul meu şi va trebui să plătească pentru asta, nu să-şi atingă scopurile. Iar eu nu pot să trăiesc cu ideea că locul meu în această lume depinde de mila lor. Don Aprile m-a învăţat asta.

Astorre fu surprins să vadă că Don Craxxi şi domnul Pryor păreau uşuraţi că luase această decizie. Încercară să-şi ascundă zâmbetele fugare. Astorre îşi dădu seama că aceşti doi bătrâni, deşi puternici, îi purtau un mare respect şi vedeau în el ceea ce ei înşişi nu putuseră realiza niciodată.

Craxxi spuse:

— Ne cunoaştem datoria faţă de Don Aprile, odihnească-se în pace. Şi ne cunoaştem şi datoria faţă de tine. Dar te avertizăm să fii prudent. Dacă eşti nesăbuit şi păţeşti ceva, vom fi obligaţi să vindem băncile.

— Da, adăugă şi domnul Pryor, fii prudent.

Astorre râse.

— Nu vă temeţi. Dacă e să cad, nu mai rămâne nimeni în urma mea.

Îşi terminară perele şi piersicile. Don Craxxi părea adâncit în gânduri. În cele din urmă, el zise:

— Tulippa este pilonul principal în lumea internaţională a drogurilor. Portella este partenerul lui american. Este sigur că vor băncile ca să spele banii din droguri.

— Şi atunci, ce caută Cilke în toată combinaţia asta? întrebă Astorre.

— Nu ştiu, spuse Craxxi. Dar nu îl poţi ataca pe Cilke.

— Ar fi un dezastru, spuse domnul Pryor.

— Voi ţine minte, spuse Astorre.

Dar dacă Cilke era vinovat, ce putea face?

Detectivul Aspinella Washington avu grijă ca fiica ei de opt ani să mănânce bine la cină, să-şi facă temele şi să-şi spună rugăciunile înainte de a se duce la culcare. O adora pe fetiţă, dar îl alungase din viaţa ei pe tatăl acesteia cu mult timp în urmă. Doica, fiica adolescentă a unui poliţist din forţele active, sosi la ora opt seara. Aspinella o instrui cu privire la medicamentele pe care trebuia să i le dea fetiţei şi spuse că se va întoarce înainte de miezul nopţii.

Soneria interfonului sună şi Aspinella coborî pe scări. Nu folosea niciodată liftul. Paul Di Benedetto aştepta în Chevroletul lui maro neînregistrat. Urcă sprintenă în maşină şi îşi puse centura. Paul era un şofer îngrozitor pe timp de noapte.

Di Benedetto fuma un trabuc lung, aşa că Aspinella deschise geamul.

— Avem de mers cam o oră, spuse el. Trebuie să ne gândim ce facem. Ştia că este un pas important pentru amândoi. Una era să iei mită şi bani de pe urma drogurilor, şi alta să participi la o lovitură.

— Ce mai e de gândit? întrebă Aspinella. Luăm o jumătate de milion ca să-l lichidăm pe un tip care ar trebui să fie condamnat la moarte. Ştii câte se pot face cu un sfert de milion?

— Nu, spuse Di Benedetto. Dar ştiu câte pot să fac eu. Să-mi cumpăr un apartament super în Miami pentru când ies la pensie. Nu uita că vom avea asta pe conştiinţă toată viaţa.

— Să iei mită de pe urma afacerilor cu droguri e deja o chestie fumată. Dă-i dracului pe toţi.

— Că bine zici, spuse Di Benedetto. Mai bine să ne asigurăm că Heskow ăla vine cu banii şi nu ne duce cu preşul.

— Întotdeauna a fost de încredere, spuse Aspinella. E Moş Crăciunul meu. Şi dacă nu face bine să vină cu sacul plin în seara asta, va fi un Moş Crăciun mort.

Di Benedetto râse.

— Aşa te vreau. L-ai ţinut în vizor pe tipul ăla, Astorre, ca să putem scăpa de el imediat?

— Da, l-am pus sub supraveghere. Ştiu exact unde să punem mâna pe el – la depozitul lui de macaroane. Lucrează până târziu aproape în fiecare seară.

— Ai dovada care trebuie găsită asupra lui? întrebă Di Benedetto.

— Evident, spuse Aspinella. O înscenare nu face nici cât o ceapă degerată dacă nu există dovada.

Timp de zece minute nici unul nu scoase o vorbă. Apoi, Di Benedetto spuse pe un ton voit calm, fără emoţie:

— Şi cine va trage?

Aspinella îi aruncă o privire amuzată.

— Paul, spuse ea, în ultimii zece ani ai stat mai mult la birou. Ai văzut mai mult sos de roşii decât sânge. O să trag eu.

Observă că el părea uşurat. Bărbaţii ăştia – erau toţi

nişte papă-lapte.

Tăcură din nou, ca şi cum s-ar fi gândit amândoi cum ajunseseră la asta. Di Benedetto intrase în poliţie în tinereţe, cu peste treizeci de ani în urmă. Ajunsese corupt treptat, dar fusese inevitabil. Începuse cu iluzii de mărire – că avea să fie admirat şi respectat pentru că îşi risca viaţa pentru a o apăra pe a celorlalţi. Dar anii şterseseră această imagine, începuse prin şperţuri luate de la vânzătorii de stradă şi prăvăliile mici. Apoi venise mărturia falsă care îl scăpase pe un ticălos de o condamnare pentru crimă. Nu mai fusese decât un pas până la luarea de mită de la traficanţii de droguri de calibru. Astfel ajunsese la Heskow care, era evident, lucra pentru Portella, cel mai mare şef mafiot din New York care scăpase neprins.

Desigur, exista întotdeauna câte o scuză. Mintea putea inventa orice pentru a avea un cuget împăcat. Îi văzuse pe ofiţerii de rang înalt îmbogăţindu-se de pe urma mitelor primite ca să închidă ochii la traficul de droguri, iar cei de rang inferior erau şi mai corupţi. Şi apoi, avea trei copii de trimis la colegiu. Dar, mai presus de orice, îl deranja ingratitudinea celor pe care îi apăra. Grupurile de apărare a drepturilor civile care protestau împotriva violenţei poliţiei dacă pocneai un golan negru. Presa care făcea cu ou şi cu oţet poliţia de câte ori avea ocazia. Cetăţeni care dădeau în judecată poliţişti. Poliţişti care erau concediaţi după ani de activitate, fără pensie, ba chiar ajungând la închisoare. El însuşi apăruse în faţa comisiei de disciplină sub acuzaţia că-i persecuta pe infractorii negri, deşi ştia că nu avea prejudecăţi rasiale. Era vina lui că majoritatea delincvenţilor din New York erau negri? Ce ar trebui să faci? Să le dai un permis de furt în semn de aprobare a activităţii? Promovase poliţişti negri. Fusese mentorul Aspinellei în cadrul departamentului şi o promovase pe baza modului în care îi teroriza pe aceiaşi delincvenţi negri. Iar pe ea nu o puteai acuza de rasism. Într-un cuvânt, societatea făcea ceva pe poliţiştii care o protejau. În afara cazului în care erau ucişi în exerciţiul funcţiunii. Atunci apăreau alte rahaturi.

Concluzia? Nu renta să fii poliţist cinstit. Şi totuşi – şi totuşi, nu se gândise niciodată că se va ajunge la crimă. Dar, până la urmă, era invulnerabil; nu existau riscuri; la mijloc erau o groază de bani; şi victima era un criminal. Cu toate acestea...

La rândul ei, şi Aspinella se întreba cum ajunsese viaţa ei într-un asemenea impas. Dumnezeu ştia că luptase împotriva lumii crimei organizate cu o patimă şi o înverşunare care făcură din ea o legendă vie a New York-ului. Sigur, luase şi ea mită şi închisese ochii la încălcări ale legii. Ea începuse mai târziu, când Di Benedetto o convinsese să ia bani pentru traficul de droguri. El fusese mentorul ei ani de zile şi pentru câteva luni şi iubitul ei – nu fusese rău, era ca un urs care folosea sexul ca parte a impulsului de hibernare.

Dar coruperea ei începuse din prima zi de muncă după promovarea în funcţia de detectiv. În sala de recreere a postului de poliţie, un poliţist alb arogant pe nume Gangee o tachinase într-o manieră uşuratică.

— Auzi, Aspinella, spusese el, cu păsărica ta şi cu daravela mea o să dăm gata toată delincvenţa din lumea civilizată.

Poliţiştii, printre care se numărau şi câţiva negri, râseseră.

Aspinella îl privise cu răceală şi îi răspunsese:

— N-o să fii niciodată partenerul meu. Un om care insultă o femeie e un laş cu ouă mici.

Gangee încercase să continue în aceeaşi notă amicală.

— Ouăle mele mici pot face echipă cu păsărica ta oricând vrei să încerci. Oricum aveam chef de o schimbare.

Aspinella îşi întorsese privirea rece către el.

— Negrul e mai frumos decât galbenul, spusese ea. Du-te şi şterge-te la fund, tembelule.

Toţi din cameră încremeniseră surprinşi. Fusese rândul lui Gangee să se înroşească de furie. Un asemenea act virulent de dispreţ nu putea fi tolerat fără luptă. Pornise spre ea, iar în jurul trupului lui masiv se făcuse

loc.

Aspinella era echipată ca pentru plecarea în misiune. Îşi scosese pistolul, dar nu ţinti.

— Încearcă şi îţi zbor ouăle, spusese ea şi nimeni din acea cameră nu se îndoia că avea să apese pe trăgaci. Gangee se oprise şi clătinase din cap dezgustat.

Incidentul fusese, bineînţeles, raportat. Era o ofensă gravă din partea Aspinellei. Dar Di Benedetto fusese destul de viclean să-şi dea seama că un proces în cadrul departamentului ar fi însemnat un dezastru politic pentru poliţia din New York. Aplanase întreaga afacere, dar fusese atât de impresionat de Aspinella, încât o adusese în echipa lui personală şi devenise mentorul ei.

Cel mai mult o afectase pe Aspinella faptul că în cameră fuseseră prezenţi patru poliţişti negri şi nici unul nu-i luase apărarea. De fapt, chiar râseseră la glumele poliţistului alb. Solidaritatea de sex fusese mai puternică decât cea rasială.

După aceasta, cariera ei justificase reputaţia de cel mai bun poliţist din divizie. Era nemiloasă cu traficanţii de droguri, tâlharii şi spărgătorii. Îi trata fără pic de îndurare, indiferent că erau albi sau negri, îi împuşca, îi bătea, îi umilea. Fusese ţinta mai multor reclamaţii, dar niciodată nu se dovedise nimic, iar actele ei de bravură vorbeau de la sine. Dar acuzaţiile îi trezeau furia faţă de societate. Cum îndrăzneau să se îndoiască de ea când îi proteja de cele mai odioase lepre din oraş? Di Benedetto o sprijinise de fiecare dată.

Existase şi o situaţie mai delicată, când împuşcase mortal doi adolescenţi care încercaseră să o jefuiască pe o stradă din Harlem luminată ca ziua, chiar în dreptul apartamentului ei. Unul dintre băieţi îi dăduse un pumn în faţă, iar celălalt îi înşfăcase poşeta. Aspinella scoase pistolul şi cei doi îngheţaseră. Îi împuşcase pe loc pe amândoi. Nu numai pentru pumnul în faţă, ci şi ca un avertisment că în cartierul ei nu puteau avea loc jafuri. Grupurile de apărare a drepturilor civile organizaseră un marş de protest, dar departamentul decisese că folosise

forţa în mod justificat. Dar ea fusese conştientă că de data aceea fusese vinovată.

Di Benedetto fusese cel care o convinsese să ia prima mită într-o afacere cu droguri foarte importantă. Îi vorbise ca un unchi iubitor.

— Aspinella, îi zisese el, în ziua de azi un poliţist nu trebuie să se teamă prea mult de gloanţe. Acesta nu este decât un aspect al problemei. El trebuie să se teamă de grupurile de apărare a drepturilor civile, de cetăţenii şi de delincvenţii care îi dau în judecată pentru plata daunelor. De şefii politici din departament, care pot să te bage la zdup ca să primească voturi. Mai ales pe cineva ca tine. Eşti o victimă prin natura ta şi vei ajunge ca toţi amărâţii ăia de drogaţi de pe stradă care sunt violaţi, tâlhăriţi şi ucişi. N-ai de gând să-ţi iei nişte măsuri de precauţie? Ascultă-mă pe mine. O să primeşti mai multă protecţie din partea acelor elemente din departament care sunt deja vândute. Peste cinci sau şase ani te poţi retrage cu ceva pus deoparte. Şi nu va mai trebui să te temi că vei fi închisă pentru că ai ciufulit cine ştie ce golan.

Aşa că până la urmă cedase. Şi încet,încet, începuse să-i placă să îndese banii de mită în conturi bancare camuflate. Dar asta nu însemna că încetase vânătoarea de delincvenţi.

De data aceasta însă era ceva diferit. Era o conspiraţie în vederea comiterii unei crime, deşi acest Astorre era un grangure mafiot pe care va fi o plăcere să-l vadă lichidat. Printr-o ironie a sorţii, nu-şi va face decât datoria. Dar argumentul decisiv fusese riscul foarte redus şi suma uriaşă. Un sfert de milion.

Di Benedetto părăsi şoseaua din Southern State şi după câteva minute intra în parcarea unui *mall* mic cu două etaje. Toate magazinele, în jur de douăsprezece, erau închise, până şi pizzeria în vitrina căreia se afla o reclamă luminoasă roşie. Coborâră din maşină.

— Este pentru prima dată când văd o pizzerie care închide aşa devreme, spuse Di Benedetto.

Era abia ora 22.00.

O conduse pe Aspinella spre o uşă laterală a pizzeriei. Uşa era descuiată. Urcară scara până la primul etaj. Acolo se aflau un apartament de două camere la stânga şi o cameră la dreapta. Îi făcu un semn Aspinellei şi aceasta cercetă apartamentul de la stânga, în timp ce el stătea de pază. Apoi intrară amândoi în camera din dreapta. Heskow îi aştepta.

Stătea în capul unei mese lungi de lemn, cu patru scaune de lemn împletit în jurul ei. Pe masă se găsea o sacoşă de vinilin de mărimea unui sac de box, care părea că plesneşte de plină ce era. Heskow dădu mâna cu Di Benedetto şi înclină din cap spre Aspinella. Ea se gândi că nu văzuse niciodată un alb care să fie atât de palid. Faţa şi gâtul lui păreau golite de orice culoare.

Camera avea un singur bec chior şi nici o fereastră. Se aşezară în jurul mesei. Di Benedetto întinse mâna şi bătu cu ea în sacoşă.

— E toată suma aici? întrebă el.

— Sigur că da, spuse Heskow cu un glas tremurat.

E adevărat, un om care cară după el o sacoşă de vinilin cu 500.000 de dolari are dreptul să fie nervos, îşi zise Aspinella. Cu toate acestea, îşi roti ochii prin cameră să vadă dacă nu erau urmăriţi.

— Să aruncăm o privire, spuse Di Benedetto.

Heskow desfăcu sfoara de la gâtul sacoşei şi vărsă aproape tot conţinutul. În jur de douăzeci de teancuri de bancnote se rostogoliră pe masă. Cele mai multe erau formate din bancnote de o sută, nici unul din bancnote de cincizeci, şi două din bancnote de douăzeci.

Di Benedetto oftă.

— Bancnote de douăzeci, futu-i, spuse el. Bine, bagă-le la loc.

Heskow îngrămădi teancurile în sacoşă şi legă din nou sfoara.

— Clientul meu vrea să aibă loc cât mai curând, spuse el.

— În următoarele două săptămâni, spuse Di Benedetto.

— Bine, acceptă Heskow.

Aspinella ridică geanta de vinilin şi o puse pe umăr. Nu cântăreşte prea mult, îşi zise ea. Pentru o jumătate de milion, nu era prea grea.

Văzu cum Di Benedetto dă mâna cu Heskow şi simţi o nerăbdare circumspectă. Voia să iasă odată de acolo. O porni pe scări în jos, ţinând geanta pe umăr cu o mână, pentru ca pe cealaltă să o aibă liberă, dacă va fi nevoie să scoată pistolul. Îl auzi pe Di Benedetto în spatele ei.

Ieşiră în noaptea răcoroasă. Erau amândoi leoarcă de sudoare.

— Pune geanta în portbagaj, spuse Di Benedetto.

Se aşeză la volan şi îşi aprinse un trabuc. Aspinella urcă pe locul de alături.

— Unde ne despărţim? întrebă Di Benedetto.

— În nici un caz în faţa casei mele. E doica acasă.

— Nici la mine. E soţia acasă. Ce-ai zice să luăm o cameră la motel?

Aspinella se strâmbă şi Di Benedetto spuse zâmbind:

— Hai în biroul meu. Încuiem uşa.

Râseră amândoi.

— Mai verifică o dată portbagajul. Vezi să fie bine închis.

Aspinella nu protestă. Coborî, deschise portbagajul şi scoase geanta de vinilin. În clipa aceea, Paul răsuci cheia în contact.

Explozia aruncă un jet de cioburi pe deasupra magazinului. Ploua cu cioburi. Maşina zbură în aer, părând că pluteşte, şi căzu la loc într-un morman de fiare care zdrobi trupul lui Paul Di Benedetto. Aspinella Washington fu aruncată la aproape douăzeci de metri, cu un braţ şi un picior rupte, dar durerea din ochiul zdrobit o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Heskow, care ieşi prin spatele pizzeriei, îşi simţi corpul ţintuit de zidul clădirii de jetul de aer. Apoi sări în maşină şi după douăzeci de minute ajunse la casa lui din Brightwaters. Dădu pe gât ceva tare şi verifică cele două teancuri de bancnote de o sută pe care le luase din sacoşă.

Patruzeci de mii – un premiu frumuşel. Îi va da puştiului câteva mii de cheltuială. Ba nu, doar o mie. Restul îl va pune deoparte.

Urmări ştirile nopţii, care se deschiseră cu o relatare despre explozie. Un detectiv ucis şi un altul grav rănit. Iar la locul crimei fusese găsită o sacoşă cu o imensă sumă de bani. Prezentatorul nu preciză suma.

După două zile, când Aspinella Washington redeveni conştientă, nu o surprinse faptul că i se lua un interogatoriu la sânge cu privire la bani şi la motivul pentru care lipseau exact patruzeci de mii dintr-o jumătate de milion. Negă că ar şti ceva despre aceşti bani. O întrebară ce căutau şeful detectivilor şi adjuncta lui împreună. Refuză să răspundă, sub pretextul că era o problemă personală. Dar o supără faptul că i se lua un interogatoriu când se afla în mod evident într-o stare gravă. Departamentul nu dădea nici o ceapă degerată pe pielea ei. Nu ţinură seama de realizările ei anterioare. Dar se termină cu bine. Departamentul nu o puse sub urmărire şi făcu în aşa fel încât cercetările cu privire la bani să nu aibă nici un rezultat.

În a doua săptămână de convalescenţă, Aspinella îşi dădu seama ce se întâmplase. Li se întinsese o cursă. Şi singurul care o putea face era Heskow. Iar faptul că lipseau patruzeci de mii din mită însemna că acel animal lacom nu se putuse abţine să-i fure chiar şi pe ai lui. Ei bine, îmi revin şi mă-ntâlnesc cu Heskow, îşi zise ea.

Capitolul 10

Astorre era acum foarte atent la mişcările sale. Nu numai ca să nu fie ucis, dar şi ca să nu fie arestat din cine ştie ce motiv. Nu se îndepărta de casa lui bine păzită de echipe permanente de câte cinci oameni. Plasase senzori în pădurile şi pe terenurile din preajma casei şi lumină infraroşie pentru supravegherea de noapte. Când pleca de acasă, nu o făcea decât însoţit de şase bodyguarzi, în trei echipe de câte doi oameni. Uneori călătorea singur, contând pe elementul-surpriză şi pe încrederea în propriile forţe dacă s-ar fi întâmplat să-l întâlnească pe unul dintre

cei doi asasini. Aruncarea în aer a celor doi detectivi fusese necesară, dar făcuse prea multă vâlvă. Când avea să-şi revină, Aspinella Washington avea să-şi dea seama că Heskow fusese cel care a trădat-o. Şi dacă Heskow vorbea, ea avea să-l vizeze direct pe Astorre.

Dar acum ştia deja cât de grea era situaţia lui. Cunoştea numele tuturor celor vinovaţi de moartea lui Don Aprile şi gravitatea problemelor care îi stăteau în faţă. În primul rând, Kurt Cilke, esenţialmente de neatins; apoi Timmona Portella, care comandase crima; în fine, Inzio Tulippa, Graziella şi consulul general din Peru. Singurii pe care reuşise să-i pedepsească fuseseră fraţii Sturzo, dar aceştia fuseseră nişte simpli pioni.

Toate informaţiile veniseră de la John Heskow, domnul Pryor, Don Craxxi şi Octavius Bianco din Sicilia. Dacă era posibil, trebuia să-i adune pe toţi duşmanii lui într-un singur loc, în acelaşi moment. Să-i lichideze pe rând era în mod sigur imposibil. Iar domnul Pryor şi Craxxi îl preveniseră că nu se putea atinge de Cilke.

Apoi, mai era şi consulul general din Peru, Marriano Rubio, prietenul lui Nicole. Până unde mergea loialitatea ei faţă de el? Ce dosise din dosarul F.B.I. al lui Don Aprile şi nu voia să ştie Astorre? Ce-i ascundea?

În momentele lui libere, Astorre visa la femeile pe care le iubise. Mai întâi fusese Nicole, atât de tânără şi atât de încăpăţânată, cu trupul ei mic şi delicat atât de arzător, încât practic îl obligase să o iubească. Şi ce schimbată era acum; cum fusese înghiţită pasiunea ei de politică şi carieră.

Îşi amintea de Buji din Sicilia, care nu era ceea ce se înţelegea de obicei printr-o prostituată, ci o fiinţă foarte apropiată, şi totuşi, cu acea bunătate impulsivă care se putea transforma într-o clipă în furie. Îşi amintea de patul ei minunat, de nopţile siciliene blânde, când înotau şi mâncau măsline din butoaiele umplute cu ulei. Amintirea cea mai dragă era faptul că ea nu minţea niciodată; vorbea cu o sinceritate absolută despre viaţa ei, despre alţi bărbaţi. Şi ţinea minte loialitatea ei când fusese împuşcat,

cum îl trăsese afară din apa mării cu sângele şiroindu-i din gât şi pătându-i trupul. Apoi colierul de aur pe care i-l dăruise, cu medalionul care ascundea cicatricea urâtă.

Apoi îşi amintea de Rosie, Rosie a lui cea trădătoare, atât de dulce, atât de frumoasă, atât de sentimentală, care pretindea întotdeauna că îl iubeşte, chiar în timp ce îl înşela. Şi totuşi îl făcea fericit ori de câte ori erau împreună. Îşi dorise să-şi înăbuşe acest sentiment pentru ea, folosind-o împotriva fraţilor Sturzo, şi fusese surprins să constate că ei îi plăcuse rolul, foarte potrivit cu viaţa ei plină de himere.

Şi apoi, în minte îi apărea, fugar ca o fantomă, imaginea soţiei lui Cilke, Georgette. Ce prostie! Îşi pierduse o noapte urmărind-o, ascultând nişte prostii în care el nu credea, despre valoarea nepreţuită a fiecărui suflet omenesc. Cu toate acestea, n-o putea uita. Cum naiba ajunsese să-l ia de bărbat pe Kurt Cilke?

În unele seri, Astorre ajungea în cartierul lui Rosie şi o suna de pe telefonul din maşină. Era de fiecare dată liberă, ceea ce îl surprinse, dar ea îi spunea că era prea ocupată cu învăţatul ca să mai iasă în oraş. Lui îi convenea perfect, căci era destul de periculos să ia masa în oraş sau să meargă cu ea la un film. În schimb, se oprea la Zabar în East Side şi cumpăra nişte delicatese care o făceau pe Rosie să zâmbească de plăcere. În tot acest timp, Monza aştepta în maşină.

Rosie aşeza masa şi deschidea o sticlă de vin. În timp ce mâncau, îşi aşeza picioarele în poala lui într-o manieră camaraderească şi faţa îi strălucea de fericirea de a fi cu el. Părea că îi aprobă fiecare cuvânt cu un zâmbet încântat. Acesta era darul ei, deşi Astorre ştia că aşa se purta cu toţi bărbaţii. Dar nu conta.

Apoi se duceau în pat, unde era pătimaşă, dar totodată blândă şi devotată. Îi atingea faţa peste tot, îl săruta şi îi spunea:

— Suntem cu adevărat suflete-pereche.

Aceste cuvinte îl înfiorau pe Astorre. Nu voia ca ea să

fie un suflet-pereche cu un om ca el. În acele clipe tânjea după virtuţile clasice, dar nu-şi putea înfrâna dorinţa de a o vedea.

Rămânea de obicei cinci sau şase ore. La trei noaptea pleca. Uneori, dacă ea dormea, o privea şi vedea în relaxarea muşchilor de pe faţa ei o vulnerabilitate tristă şi o luptă, ca şi cum demonii care sălăşluiau în adâncul sufletului ei se zbăteau să se elibereze.

Într-o noapte plecă devreme de Ia Rosie. Când urcă în maşina care îl aştepta ca de obicei, Monza îi spuse că primise un mesaj urgent să-l sune pe un anume domn Juice. Era numele de cod pe care îl foloseau el şi Heskow, aşa că Astorre puse imediat mâna pe telefonul din maşină.

Vocea lui Heskow era precipitată.

— Nu pot vorbi la telefon. Trebuie să ne întâlnim imediat.

— Unde? întreba Astorre.

— O să fiu chiar la intrarea în Madison Square Garden, spuse Heskow. Ia-mă în drum. Peste o oră.

Când Astorre trecu pe lângă Garden, îl văzu pe Heskow stând pe trotuar. Monza avea arma în poală când opri maşina în dreptul lui Heskow. Astorre trânti în lături uşa şi Heskow sări înăuntru pe bancheta din faţă, lângă ei. Frigul îi brăzdase faţa cu urme umede. Îi spuse lui Astorre:

— Ai necazuri mari.

Astorre simţi fiori reci.

— Verii mei? întrebă el.

Heskow dădu din cap.

— Portella a pus mâna pe vărul tău Marcantonio şi l-a dus într-un loc secret. Nu ştiu unde. Mâine te invită la o întâlnire. Vrea să negociaţi eliberarea ostaticului. Dar, dacă nu ai grijă, are o echipă de atac de patru oameni cu ochii pe tine. Îşi foloseşte proprii oameni. A încercat să mă folosească pe mine, dar l-am refuzat.

Ajunseseră pe o stradă întunecoasă.

— Mulţumesc, spuse Astorre. Unde să te las?

— Aici e bine. Maşina mea e la o stradă mai încolo.

Astorre înţelese. Heskow era îngrijorat că avea să fie

văzut cu el.

— Încă ceva, spuse Heskow. Ştii de apartamentul lui Portella din hotelul lui personal? Fratele lui, Bruno, e acolo în seara asta cu o femeie. Fără bodyguarzi.

— Îţi mulţumesc încă o dată, spuse Astorre.

Deschise portiera maşinii şi Heskow dispăru în noapte.

Marcantonio Aprile avea ultima şedinţă a zilei şi dorea să o scurteze pe cât posibil. Era ora şapte şi la nouă lua cina cu cineva.

Şedinţa era cu producătorul său favorit şi cel mai bun prieten al lui din industria filmului, Steve Brody, care nu depăşea niciodată bugetul, avea simţul subiectelor dramatice şi de multe ori îi prezenta lui Marcantonio tinere actriţe în devenire, care aveau nevoie de puţin sprijin în carieră.

Dar în această seară erau în tabere opuse. Brody venise cu unul dintre cei mai puternici agenţi din branşă, un om pe nume Matt Glazier, care era extrem de loial clienţilor lui. Venise ca să pledeze cauza unui romancier a cărui ultimă carte fusese ecranizată într-un serial TV de opt ore. Acum Glazier voia să vândă şi cele trei romane anterioare ale scriitorului.

— Marcantonio, spuse Glazier, celelalte trei cărţi sunt excelente, dar nu s-au vândut. Ştii cum sunt editorii – n-ar fi în stare să vândă nici un borcan de icre negre cu doi cenţi. Brody este de acord să le ecranizeze. Cât despre tine, ai scos un munte de bani din ultima lui carte; fii generos şi hai să facem afacerea.

— Ştiu şi eu? făcu Marcantonio. Cărţile sunt vechi. N-au fost niciodată best-seller-uri. Şi acum nici nu se mai găsesc.

— Nu contează, spuse Glazier cu încrederea precipitată a tuturor agenţilor. Imediat după ce încheiem afacerea, editorii vor reîncepe să le publice.

Marcantonio auzise acest argument de nenumărate ori. Era adevărat, editorii aveau să reediteze cărţile, dar

asta nu însemna mare lucru pentru lansarea pe micul ecran. Ecranizarea era cea care îi ajuta pe editori, nu invers. Era un argument cu ochi şi cu sprâncene.

— Lăsând la o parte toate acestea, spuse Marcantonio, am citit cărţile. N-au nimic tentant pentru noi. Sunt prea literare. Limbajul este cel care le face interesante, nu subiectul. Deşi mie mi-au plăcut. Nu spun că n-ar merge, ci doar că nu merită riscul şi efortul, care nu-i de neglijat.

— Nu-mi vinde chestii de-astea, spuse Glazier. Ai citit recenziile. Tu te ocupi de programe, n-ai timp să citeşti.

Marcantonio râse.

— Greşeşti. Îmi place să citesc şi mi-au plăcut aceste cărţi. Dar nu sunt bune pentru televiziune.

Tonul lui era cald şi prietenos.

— Îmi pare rău, dar răspunsul este nu. Oricum, nu ne ocoli pe viitor. Ne-ar face plăcere să lucrăm împreună.

După plecarea celor doi, Marcantonio făcu duş în baia din apartamentul de la birou şi se schimbă pentru întâlnirea de la cină. Îi spuse noapte bună secretarei şi luă liftul până în holul clădirii.

Întâlnirea avea loc la Four Seasons, la numai câteva străzi distanţă, aşa că o luă pe jos. Spre deosebire de majoritatea directorilor executivi, nu avea o maşină de serviciu cu şofer numai pentru el, ci comanda una doar când era necesar. Se mândrea cu spiritul lui economic şi ştia că-l deprinsese de la tatăl sau, care avea un mare dispreţ pentru cheltuielile pe nimicuri.

Când păşi pe trotuar, simţi un vânt rece şi avu un fior. O limuzină neagră trase în dreptul lui, iar şoferul coborî din maşină şi îi deschise portiera. Îi comandase secretara o maşină? Şoferul era înalt, voinic, iar şapca îi stătea ciudat pe cap, de parcă ar fi fost cu o măsură mai mică. Se înclină şi spuse:

— Domnul Aprile?

— Da, răspunse Marcantonio. N-am nevoie de tine în seara asta.

— Ba, da, aveţi, spuse şoferul cu un zâmbet voios.

Urcaţi în maşină dacă nu vreţi să fiţi împuşcat.

Brusc, Marcantonio îşi dădu seama că trei bărbaţi stăteau în spatele lui. Avu o ezitare. Şoferul spuse:

— Nu vă fie teamă, un prieten vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Marcantonio urcă în spate şi cei trei se înghesuiră lângă el.

După ce trecură de o stradă sau două, unul dintre bărbaţi îi dădu lui Marcantonio o pereche de ochelari negri şi îi spuse să şi-i pună. Marcantonio se conformă şi i se păru că orbeşte. Ochelarii erau atât de întunecoşi, încât barau aproape complet trecerea luminii. Se gândi că era o idee inteligentă şi că va trebui să o folosească într-un scenariu. Era un semn bun. Dacă nu voiau să ştie unde îl duceau, însemna că nu aveau de gând să-l omoare. Şi totuşi, era ceva ireal, ca într-un serial de televiziune. Deodată se gândi la tatăl său. Până la urmă ajunsese în lumea tatălui său, în a cărei existenţă nu crezuse niciodată în totalitate.

După aproape o oră, maşina se opri, iar el fu ajutat de doi paznici să coboare. Simţi sub picioare o alee pietruită, după care urcă patru trepte şi ajunse într-o casă. Mai urcă nişte scări, intră într-o cameră şi auzi uşa trântindu-se în spatele lui. Abia atunci i se scoaseră ochelarii. Se afla într-un mic dormitor cu draperii groase la ferestre. Unul dintre paznici stătea pe un scaun, lângă pat.

— Lungeşte-te şi încearcă să tragi un pui de somn. Te aşteaptă o zi grea.

Marcantonio se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii.

La puţin timp după ora patru, când umbrele zgârie-norilor începeau să se contureze în întuneric, Astorre şi Aldo Monza fură lăsaţi în faţa hotelului Lyceum; şoferul rămase să aştepte în faţa intrării. Monza îşi zornăi inelul cu chei în timp ce urcau amândoi cele trei şiruri de trepte până la uşa apartamentului lui Portella.

Monza deschise uşa cu cheile lui şi cei doi intrară în

sufragerie. Văzură masa plină de ambalaje de mâncare chinezească, pahare goale şi sticle de vin şi whisky. În mijloc se afla un tort enorm cu frişcă pe jumătate mâncat, cu o ţigară stinsă în vârf, care îl împodobea ca o lumânare de aniversare. Intrară în dormitor şi Astorre aprinse lumina de la întrerupătorul de pe perete. Astfel îl văzură pe pat, îmbrăcat doar în chiloţi, pe Bruno Portella.

Aerul era plin de un parfum greu, dar Bruno era singur în pat. Nu oferea privirii o imagine prea plăcută. Faţa lui, greoaie şi trândavă, lucea de sudoarea acumulată peste noapte, iar din gură îi ieşea un miros stătut de peşte. Pieptul enorm îl făcea să semene cu un urs, mai ales că şi faţa lui avea o expresie de drăgălăşenie de ursuleţ de pluş, după cum i se păru lui Astorre. La piciorul patului era o sticlă deschisă de vin roşu care îşi răspândea propria aromă crudă. Lui Astorre i se păru că era păcat să-l trezească brusc, aşa că îl bătu uşor pe frunte.

Bruno deschise un ochi, apoi şi pe celălalt. Nu părea speriat, nici măcar mirat.

— Ce dracu’ faci aici?

Vocea lui era răguşită de somn.

— Nu-ţi face probleme, Bruno, spuse Astorre încet. Unde-i fata?

Bruno se ridică şi râse.

— A trebuit să plece acasă devreme ca să-şi ducă plodul la şcoală. I-o trăsesem deja de trei ori, aşa că am lăsat-o să plece.

Spuse toate acestea cu mândrie, atât pentru virilitatea sa, cât şi pentru cât de înţelegător era faţă de problemele unei fete care munceşte, întinse mâna ca din întâmplare spre noptieră, dar Astorre i-o prinse fără bruscheţe, iar Monza deschise sertarul şi extrase un pistol.

— Ascultă, Bruno, începu Astorre pe un ton liniştitor. Nu se va întâmpla nimic rău. Ştiu că fratele tău n-are încredere în tine, dar azi-noapte l-a răpit pe vărul meu, Marc. Aşa că va trebui să te iau pe tine ca să facem un schimb. Fratele tău te iubeşte, Bruno. Va accepta târgul. Eşti sigur de asta, nu-i aşa?

— Sigur, spuse Bruno, părând uşurat.

— Doar să nu faci vreo prostie. Acum îmbracă-te.

Când Bruno termină de îmbrăcat, păru că avea probleme cu legatul şireturilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Astorre.

— E prima dată când îmi pun pantofii ăştia, spuse Bruno. De obicei, port fără şiret.

— Nu ştii să-ţi legi şireturile? întrebă Astorre.

— Sunt primii mei pantofi cu şireturi.

Astorre izbucni în râs.

— Doamne, Dumnezeule! Bine, ţi-i leg eu.

Şi îl lăsă pe Bruno să-şi pună piciorul în poala lui.

După ce termină, Astorre îi puse lui Bruno în mână telefonul de pe noptieră.

— Sună-l pe fratele tău, îi spuse el.

— La cinci dimineaţa? se înspăimântă Bruno. Timmona o să mă omoare.

Astorre îşi dădu seama că nu somnul îi înceţoşase mintea lui Bruno; băiatul era cu adevărat greu de cap.

— Spune-i doar că eşti în mâinile mele, spuse Astorre. După aceea dă-mi-l mie.

Bruno luă telefonul şi spuse pe un ton plângăreţ:

— Timmona, m-ai băgat în belea, de-aia te sun aşa de devreme.

Astorre auzi nişte urlete în receptor, după care Bruno spuse pe nerăsuflate:

— Sunt în mâinile lui Astorre Viola şi vrea stea de vorbă cu tine.

Apoi îi dădu repede telefonul lui Astorre. Acesta spuse:

— Timmona, îmi pare rău că te trezesc din somn. Dar a trebuit să-l iau prizonier pe Bruno, pentru că l-ai răpit pe vărul meu.

Vocea lui Portella se auzi din nou urlând în telefon:

— Nu ştiu nimic despre toate astea. Ce dracu’ vrei?

Bruno auzi şi ţipă:

— Tu m-ai băgat în asta, dobitocule! Acum tu să mă scoţi.

Astorre spuse calm:

— Timmona, acceptă schimbul şi apoi putem vorbi despre afacerea pe care vrei s-o facem. Ştiu că mă consideri un catâr, dar când ne întâlnim o să-ţi spun motivul şi o să-ţi dai seama că ţi-am făcut o favoare.

Vocea lui Portella părea calmă acum.

— Bine, spuse el. Să fixăm o întâlnire.

— Ne întâlnim la restaurantul Paladin la amiază, spuse Astorre. Am acolo un separeu. Eu îl aduc pe Bruno, tu vii cu Marc. Poţi să-ţi aduci şi bodyguarzii dacă vrei să faci pe grozavul, dar nici unul din noi nu vrea să provoace o baie de sânge într-un loc public. Mai bine discutăm şi facem schimbul.

Urmă o lungă pauză, după care Portella spuse:

— Vin, dar să nu încerci vreo şmecherie.

— N-ai nici o grijă, spuse Astorre vesel. După întâlnire vom fi prieteni la cataramă.

Astorre şi Monza îl aşezară pe Bruno între ei, Astorre luându-l de braţ prieteneşte pe ostatic. Coborâră scările până în stradă. Aici aşteptau încă două maşini cu oamenii lui Astorre.

— Ia-l pe Bruno în maşina ta, îi spuse Astorre lui Monza. Să vii cu el la Paladin la amiază. Ne întâlnim acolo.

— Şi ce dracu' fac cu el până atunci? întrebă Monza. Mai sunt nu ştiu câte ore.

— Du-l undeva să ia micul dejun, spuse Astorre. Îi place să mănânce. Asta o să vă ia vreo două ore. După aceea, du-l la plimbare prin Central Park. Duceţi-vă la Grădina Zoologică. Eu o să iau o maşină şi un şofer. Dacă încearcă să fugă, nu-l omorî. Doar prinde-l.

— O să fii singur, observă Monza. Crezi că este înţelept?

— N-o să păţesc nimic.

În maşină, Astorre sună de pe telefonul celular la numărul de acasă al lui Nicole. Se făcuse aproape şase şi în lumina dimineţii oraşul se profila în linii alungite de piatră.

Vocea lui Nicole era somnoroasă când răspunse.

Astorre îşi aminti că aşa era încă de pe vremea când erau tineri şi se iubeau.

— Nicole, trezeşte-te, spuse el. Ştii cine-i la telefon?

Întrebarea o irită în mod evident.

— Bineînţeles că ştiu cine e. Cine m-ar mai suna la ora asta?

— Ascultă cu atenţie, spuse Astorre. Nu pune nici o întrebare. Documentul ăla pe care îl păstrezi pentru mine, cel pe care l-am semnat pentru Cilke, îţi aminteşti că mi-ai spus să nu semnez?

— Da, spuse Nicole tăios, sigur că-mi amintesc.

— Îl ai la tine acasă sau în seiful de la birou? întrebă Astorre.

— La birou, normal, răspunse Nicole.

— Bine, spuse Astorre. Sunt la tine în treizeci de minute. O să sun la sonerie. Să fii gata şi să cobori. Ia cu tine toate cheile. Mergem la tine la birou.

Când Astorre sună la soneria lui Nicole, ea coborî imediat. Era îmbrăcată cu o haină de piele albastră şi ducea cu ea o geantă mare. Îl sărută pe obraz, dar nu îndrăzni să scoată nici o vorbă până urcă în maşină şi îi dădu şoferului instrucţiuni unde să meargă. Apoi se cufundă din nou în tăcere până când ajunseră în apartamentul ei de la birou.

— Acum spune-mi de ce vrei documentul ăla, spuse ea.

— Nu trebuie să ştii, spuse Astorre.

Observă că o înfuriase răspunsul lui, dar se duse la seiful care era încorporat în birou şi scoase din el un dosar.

— Nu închide seiful, spuse Astorre. Vreau înregistrarea pe care ai făcut-o la întâlnirea mea cu Cilke.

Nicole îi întinse dosarul.

— Este dreptul tău să ai aceste documente, spuse ea. Dar n-ai dreptul să-mi ceri nici o înregistrare, chiar presupunând că ea ar exista.

— Cu mult timp în urmă mi-ai spus că ai înregistrat toate întâlnirile din biroul tău, Nicole, spuse Astorre. Şi m-am uitat la tine în timpul întâlnirii. Erai cam prea

mulţumită de tine.

Nicole râse cu o afecţiune zeflemitoare.

— Te-ai schimbat, spuse ea. Înainte nu erai ca toţi nemernicii ăia care cred că pot citi gândurile oamenilor.

Astorre îi aruncă un zâmbet trist şi spuse pe un ton de scuză:

— Credeam că încă mă mai placi. De aceea nu te-am întrebat ce ai scos din dosarul tatălui tău înainte să mi-l arăţi.

— N-am scos nimic, spuse Nicole cu răceală. Şi nu-ţi dau înregistrarea până când nu-mi spui despre ce este vorba.

Astorre tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Bine, acum eşti fetiţă mare.

Râse când văzu cât era de furioasă, cum îi scăpărau ochii şi i se strângeau buzele de dispreţ. Îi amintea de cea de odinioară, care îl înfruntase pe el şi pe tatăl ei.

— Mă rog, ai vrut întotdeauna să te joci cu băieţii mai mari, spuse Astorre. Şi asta faci şi acum. Ca avocat, ai speriat aproape tot atâţia oameni ca şi tatăl tău.

— N-a fost atât de rău pe cât l-au descris presa şi F.B.I.-ul, spuse Nicole furioasă.

— Bine, spuse Astorre ca să o calmeze. Marc a fost răpit azi-noapte de Timmona Portella. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Am pus mâna pe fratele lui, pe Bruno. Acum putem negocia.

— Ai comis o răpire? întrebă Nicole, nevenindu-i să creadă.

— Şi ei au comis una, spuse Astorre. Vor cu tot dinadinsul să le vindem băncile.

Nicole aproape că ţipă:

— Atunci dă-le afurisitele alea de bănci!

— Nu înţelegi, spuse Astorre. N-o să le dăm nimic. Îl avem pe Bruno. Dacă Marc păţeşte ceva, acelaşi lucru îl va păţi şi Bruno.

Nicole îl privi îngrozită. Astorre îi întoarse privirea calm şi cu degetul de la o mână atinse colierul de aur de la gât.

— Da, spuse el, va trebui să-l omor.

Grimasa de durere îi umplu faţa lui Nicole de riduri.

— Nu se poate, Astorre, nu şi tu.

— Acum ştii, spuse Astorre. Nu sunt omul care să vândă băncile după ce l-au ucis pe tatăl tău şi pe unchiul meu. Dar am nevoie de înregistrare şi de document ca să fac târgul şi să-l scap pe Marc fără vărsare de sânge.

— Vinde-le băncile, îi şopti Nicole. O să fim bogaţi. Ce mai contează?

— Contează pentru mine, spuse Astorre. A contat şi pentru Don Aprile.

În tăcere, Nicole căută în seif şi scoase un pachet mic, pe care îl puse deasupra dosarului.

— Pune-mi înregistrarea acum, spuse Astorre.

Nicole scoase din birou un casetofon mic şi îl ascultară împreună pe Cilke, care dezvăluia planul lui de prindere a lui Portella. Apoi Astorre băgă totul în buzunar şi spuse:

— Îţi voi aduce totul astăzi, mai târziu. Şi pe Marc. Nu-ţi face probleme. Nu se va întâmpla nimic. Iar dacă se va întâmpla, va fi mai rău pentru ei decât pentru noi.

La puţin timp după ora amiezii, Astorre, Aldo Monza şi Bruno Portella stăteau la o masă, în unul dintre separeurile restaurantului Paladin din East Sixties.

Bruno nu părea deloc îngrijorat de situaţia sa de ostatic. Pălăvrăgea voios cu Astorre.

— Am trăit toată viaţa în New York şi habar n-aveam că în Central Park există o grădină zoologică. Ar trebui să ştie toată lumea şi să se ducă s-o vadă.

— Deci te-ai distrat, spuse Astorre cu o voce amuzată, gândindu-se, că dacă lucrurile aveau să meargă rău, Bruno va avea măcar o amintire frumoasă înainte să moară.

Uşa separeului se trânti de perete şi patronul restaurantului apăru cu Timmona Portella şi cu Marcantonio în spatele lui. Silueta lătăreaţă a lui Portella înveşmântată într-un costum bine croit aproape că îl

acoperea pe Marcantonio, care se afla în spatele lui. Bruno se aruncă în braţele lui Timmona şi îl sărută pe amândoi obrajii, iar Astorre fu uimit să constate expresia de iubire şi satisfacţie de pe faţa lui Timmona.

— Ce frate am! exclamă Bruno tare. Ce frate am!

În schimb, Astorre şi Marcantonio îşi strânseră mâinile, apoi Astorre îl îmbrăţişa reţinut pe vărul său şi spuse:

— Totul e în ordine, Marc.

Marcantonio îi întoarse spatele şi se aşeză. Picioarele i se înmuiaseră, în parte de uşurare că era în siguranţă şi în parte din cauza apariţiei lui Astorre. Băiatul tânăr căruia îi plăcea să cânte, puştiul atât de sentimental şi totuşi atât de vesel, fără griji şi afectuos, apărea acum în adevărata lui lumină de înger al Morţii. Îl domina prin forţa prezenţei lui pe Portella cel mătăhălos şi scandalagiu.

Astorre se aşeză lângă Marcantonio şi îl bătu pe genunchi. Zâmbea ca de obicei afabil, de parcă s-ar fi aflat la o masă amicală.

— Eşti teafăr? întrebă el.

Marcantonio îl privi drept în ochi. Nu observase până atunci cât erau de limpezi şi nemiloşi. Se uită la Bruno, omul care ar fi plătit cu viaţa pentru viaţa lui. Acesta îi bolborosea fratelui lui ceva despre grădina zoologica din Central Park.

Astorre îi spuse lui Portella:

— Avem de discutat.

— Bine, spuse Portella. Bruno, ieşi naibii de aici. Te aşteaptă o maşină. Vorbim când ajung acasă.

Monza intră în separeu.

— Du-l pe Marcantonio la el acasă, îi spuse Astorre. Marc, aşteaptă-mă acolo.

Portella şi Astorre erau acum singuri la masă, faţă în faţă. Portella deschise o sticlă de vin şi îşi umplu paharul. Nu-i oferi un pahar şi lui Astorre.

Astorre căută în buzunar, scoase un plic cafeniu şi îl goli pe masă. Din el ieşiră documentul confidenţial pe care

îl semnase pentru Cilke, cel în care i se cerea să-l trădeze pe Portella, şi micul casetofon cu caseta înăuntru.

Portella se uită la documentul care purta antetul F.B.I.-ului şi îl citi. Apoi îl întoarse cu faţa în jos.

— Poate fi un fals, spuse el. Şi de ce să fii atât de neghiob să-l semnezi?

Drept răspuns, Astorre apăsă pe butonul casetofonului şi imediat se auzi vocea lui Cilke cerându-i lui Astorre să coopereze pentru prinderea în capcană a lui Portella. Portella ascultă şi încercă să-şi ascundă surprinderea şi furia care puneau stăpânire pe el, dar faţa i se înroşi intens şi buzele începură să-i murmure înjurături pe tăcute. Astorre opri casetofonul.

— Ştiam că ai lucrat cu Cilke în ultimii şase ani, spuse Astorre. L-ai ajutat să anihileze Familiile din New York. Şi ştiu că pentru asta Cilke ţi-a garantat imunitatea. Dar acum te vânează. Tipii ăia cu insigne nu sunt niciodată satisfăcuţi. Vor totul. Ai crezut că este prietenul tău. Ai încălcat *omerta* pentru el. L-ai făcut celebru, iar acum vrea să te trimită la închisoare. Nu mai are nevoie de tine. O să te înhaţe imediat după ce cumperi băncile. De aceea n-am putut să închei afacerea cu tine. Eu nu încalc *omerta.*

Portella tăcu îndelung, apoi păru să se hotărască.

— Dacă rezolv problema Cilke, ce afacere îmi propui în privinţa băncilor?

Astorre puse totul la loc în servieta lui diplomat.

— Vânzare completă, spuse el. Cu excepţia părţii mele – eu îmi păstrez cinci la sută.

Portella păru să-şi revină din şoc.

— OK, spuse el. Putem finaliza totul după rezolvarea problemei.

Îşi dădură mâinile şi Portella plecă primul. Astorre îşi dădu seama că îi era foarte foame şi comandă o friptură în sânge. O problemă rezolvată, îşi zise el.

La miezul nopţii, Portella se întâlni cu Marriano Rubio, Inzio Tulippa şi Michael Grazziella la consulatul peruvian.

Rubio fusese o gazdă excelentă pentru Tulippa şi Grazziella. Îi însoţise la teatru, la operă şi la un spectacol de balet, şi le făcuse cunoştinţă cu câteva tinere frumoase şi discrete care îşi câştigaseră o oarecare faimă în lumea artelor şi a muzicii. Tulippa şi Grazziella se simţeau minunat şi regretau că trebuia să se întoarcă în mediile lor naturale mult mai puţin stimulatoare. Erau ca nişte regi vasali curtaţi de un împărat atotstăpânitor, care făcea totul ca să le fie pe plac.

În această noapte, consulul general se întrecu pe sine în ospitalitate. Masa de conferinţe era înţesată de feluri exotice, fructe, brânzeturi şi enorme bomboane de ciocolată; lângă fiecare scaun trona câte o sticlă de şampanie în frapieră. Mici şi elegante fursecuri se odihneau pe scăriţe delicate de zahăr cubic. O imensă cafetieră aburea, iar câteva cutii de havane de toate felurile, maduros, cafenii şi verzi erau împrăştiate neglijent pe toată masa.

Consulul deschise şedinţa, adresându-i-se lui Portella:

— Ei bine, ce-i atât de important ca să ne facă să ne anulăm tot programul pentru această şedinţă?

În pofida curtoaziei lui nemăsurate, în glas i se simţea o uşoară condescendenţă care îl înfurie pe Portella. Ştia că imaginea lui în faţa lor va avea de suferit când vor afla de duplicitatea lui Cilke. Le spuse întreaga poveste.

Tulippa mânca o bomboană când spuse:

— Vrei să spui că l-ai avut pe vărul lui, Marcantonio Aprile, şi ai încheiat un târg ca să-l salvezi pe fratele tău fără să ne consulţi.

Glasul lui era plin de dispreţ.

— Nu-mi puteam lăsa fratele să moară, spuse Portella. În plus, dacă n-aş fi făcut târgul, am fi căzut în capcana lui Cilke.

— Corect, spuse Tulippa. Dar nu tu trebuia să iei hotărârea.

— Aha, sigur, spuse Portella. Atunci cine...

— Noi toţi! se răsti Tulippa. Suntem partenerii tăi.

Portella se uită la el şi se întrebă ce-l ţinea să nu-l omoare pe ticălosul ăsta unsuros. Apoi îşi aminti de cele cincizeci de pălării de Panama zburând în aer.

Consulul general părea să-i fi citit gândurile. Îi spuse, vrând să-l potolească:

— Venim cu toţii din culturi diferite şi avem diferite sisteme de valori. Trebuie să ne obişnuim unii cu alţii. Timmona este american, deci este sentimental.

— Fratele lui este un prostovan de tot rahatul, spuse Tulippa.

Rubio ridică un deget la Tulippa.

— Inzio, nu mai provoca scandal doar de dragul de a o face. Cu toţii avem dreptul să decidem în problemele noastre personale.

Grazziella aruncă un zâmbet subţire, amuzat.

— E adevărat. Tu, Inzio, nu ne-ai încredinţat niciodată laboratoarele tale secrete. Dorinţa de a avea propriul tău armament. O idee nebunească. Crezi oare că guvernul va admite o asemenea ameninţare? Vor schimba toate legile care acum ne protejează şi ne permit să prosperăm.

Tulippa râse. Îi plăcea această şedinţă.

— Eu sunt patriot, spuse el. Vreau ca America de Sud să fie în stare să se apere împotriva unor ţări ca Israelul, India şi Irakul.

Rubio îi zâmbi binevoitor.

— N-am ştiut niciodată că eşti naţionalist.

Portella nu era deloc amuzat.

— Eu am venit cu o problemă importantă. Am crezut că Cilke îmi este prieten. Am investit mulţi bani în el. Şi acum vrea nu doar capul meu, ci şi pe ale voastre.

Graziella vorbi răspicat şi apăsat:

— Trebuie să abandonăm întregul proiect. Trebuie să ne mulţumim să trăim cu mai puţin.

Nu mai era omul plăcut pe care îl ştiau.

— Trebuie să găsim o altă soluţie. Lăsaţi-i pe Kurt Cilke şi Astorre Viola. Sunt prea periculoşi ca duşmani. Nu trebuie să mergem pe o cale care ne-ar distruge pe toţi.

— Asta nu va rezolva problema mea, spuse Portella. Cilke o să mă urmărească în continuare.

Tulippa lăsă şi el deoparte masca amabilităţii. Îi spuse lui Grazziella:

— Faptul că susţii o asemenea soluţie pacifistă contrazice tot ce ştim despre tine. Ai omorât poliţişti şi magistraţi în Sicilia. L-ai asasinat pe guvernator şi pe soţia lui. Tu şi *cosca* ta Corleonesi l-au omorât pe generalul de armată care a fost trimis să-ţi distrugă organizaţia. Şi totuşi, ne spui să abandonăm un proiect care ne-ar aduce miliarde de dolari. Şi să-l părăsim la nevoie pe prietenul nostru Portella.

— O să scap de Cilke, spuse Portella. Indiferent ce spui.

— Este o cale foarte periculoasă, spuse consulul general. F.B.I.-ul va declara vendeta. Îşi vor folosi toate resursele ca să-l prindă pe ucigaş.

— Sunt de acord cu Timmona, spuse Tulippa. F.B.I.-ul operează sub constrângerea legii şi ne putem descurca cu ei. Voi face rost de o echipă de asalt şi la numai câteva ore după operaţiune vor fi în avion spre America de Sud.

Portella spuse:

— Ştiu că este periculos, dar este singurul lucru de făcut.

— Sunt de acord, spuse Tulippa. Pentru câteva miliarde de dolari, trebuie să-ţi asumi nişte riscuri. Dacă nu, atunci de ce mai facem afaceri?

Rubio îi spuse lui Inzio:

— Tu şi cu mine riscăm cel mai puţin, pentru că avem statut diplomatic. Michael, te întorci deocamdată în Sicilia. Timmona, tu vei fi cel care va duce tot greul în ceea ce va urma.

— Dacă treburile merg rău, spuse Tulippa, te pot ascunde în America de Sud.

Portella îşi ridică mâinile în aer într-un gest de neputinţă.

— Eu am de ales, spuse el. Dar vreau sprijinul vostru. Michael, eşti de acord?

Faţa lui Grazziella era lipsită de expresie.

— Da, sunt de acord, spuse el. Dar eu în locul vostru, mi-aş face mai multe griji în privinţa lui Astorre Viola decât a lui Kurt Cilke.

Capitolul 11

Când Astorre primi mesajul urgent codificat că Heskow voia o întâlnire, îşi luă toate precauţiile. Întotdeauna exista pericolul ca Heskow să se întoarcă împotriva lui. Aşa că, în loc să răspundă mesajului, apăru pe nepusă masă acasă la Heskow în Brightwaters la miezul nopţii. Îl luă cu el pe Aldo Monza şi încă o maşină cu patru oameni. În plus, îşi puse vesta antiglonţ. Îl sună pe Heskow de pe şosea ca să-i deschidă uşa.

Heskow nu păru surprins. Pregăti cafea şi turnă în ceşti pentru amândoi. Apoi îi zâmbi lui Astorre şi spuse:

— Am veşti bune şi veşti proaste. Cu care să-ncep?

— Cu care vrei, spuse Astorre.

— Vestea proastă este că trebuie să plec din ţară pentru totdeauna, şi asta din cauza veştii bune. Vreau să-ţi cer să-ţi ţii promisiunea că băiatul meu nu va păţi nimic chiar dacă nu mai lucrez pentru tine.

— Ai cuvântul meu, spuse Astorre. Şi acum spune-mi de ce trebuie să părăseşti ţara?

Heskow clătină din cap, cu un gest comic de îndurerare.

— Pentru că dobitocul ăla fără minte de Portella întinde coarda. Are de gând să-l lichideze pe Cilke, tipul de la F.B.I. Şi vrea ca eu să fiu şeful operativ al echipei.

— Şi nu poţi să refuzi pur şi simplu? întreba Astorre.

— Nu pot, răspunse Heskow. Lovitura este comandată de tot sindicatul lui şi, dacă refuz, s-a terminat cu mine şi poate că şi cu fiul meu. Aşa că o să organizez lovitura, dar n-o să iau parte la ea. Când va avea loc, voi fi plecat. Iar după căderea lui Cilke, F.B.I.-ul va împânzi oraşul cu o sută de oameni ca să rezolve cazul. Le-am spus asta, dar nu se sinchisesc. Cilke i-a tras pe sfoară sau ceva de genul ăsta. Ei cred că o să-l poată mânji suficient ca să nu se facă mare caz.

Astorre încercă să-şi ascundă satisfacţia. Asta dorise şi el. Cilke va muri şi el nu va avea nici un amestec. Iar cu puţin noroc, F.B.I.-ul se va descotorosi şi de Portella.

Îi spuse lui Heskow:

— Vrei să-mi laşi vreo adresă?

Heskow îi zâmbi aproape sarcastic, cu neîncredere.

— Nu cred, spuse el. Nu că n-aş avea încredere în tine. Dar putem oricând să luăm legătura.

— Bun, mulţumesc că m-ai anunţat, spuse Astorre, dar de fapt cine a luat această hotărâre?

— Timmona Portella, spuse Heskow. Dar Inzio Tulippa şi consulul general şi-au dat acordul. Tipul ăla, Grazziella, din *cosca* lui Corleonesi, s-a spălat pe mâini. Nu ia parte la operaţiune. Cred că pleacă în Sicilia. Ceea ce este cam ciudat, pentru că i-a omorât practic pe toţi de-acolo.

— Ei nu prea înţeleg cum merg treburile în America, iar Portella este pur şi simplu prost. Cică credea că el şi Cilke erau prieteni cu adevărat.

— Şi tu ai de gând să conduci echipa de asalt, spuse Astorre. Nu-i prea inteligent.

— Nu, ţi-am spus că, atunci când vor ataca locuinţa, eu voi fi departe.

— Locuinţa? spuse Astorre şi în acel moment îl înfricoşă ceea ce avea să audă.

— Da, spuse Heskow. O mare echipă de asalt va ataca şi apoi va pleca imediat în America de Sud.

— Foarte profesionist, spuse Astorre. Când vor avea loc toate astea?

— Peste două nopţi. Tu nu trebuie decât să stai deoparte şi să-i laşi pe ei să-ţi rezolve toate problemele. Asta-i vestea bună.

— Chiar aşa, spuse Astorre.

Faţa îi rămase inexpresivă, dar în minte îi apăru imaginea lui Georgette Cilke, a frumuseţii şi a bunătăţii ei.

— Am considerat că e bine să ştii despre asta, ca să-ţi faci un alibi bun, spuse Heskow. Ai o datorie faţă de mine, şi îţi cer să ai grijă de puştiul meu.

— Ai perfectă dreptate, spuse Astorre. Să n-ai nici o grijă în privinţa lui.

Îi strânse mâna lui Heskow înainte să plece.

— Cred că faci bine că părăseşti ţara. După asta se vor deschide porţile iadului.

— Ştiu, spuse Heskow.

O clipă, Astorre se gândi la ce va face cu Heskow. La urma urmei, omul condusese maşina când fusese omorât Don Aprile. Trebuia să plătească pentru asta, cu tot ajutorul lui. Dar energia lui Astorre cunoscuse o oarecare scădere când aflase că soţia şi copilul lui Cilke aveau să moară împreună cu el. Îl las să plece, îşi zise el. Ar putea fi folositor mai târziu. Avea destul timp să-l ucidă. Apoi se uită la faţa zâmbitoare a lui Heskow şi îi surâse şi el.

— Eşti un om foarte inteligent, îi zise el lui Heskow.

Faţa lui Heskow se îmbujoră de plăcere.

— Ştiu, spuse el. Asta m-a ţinut în viaţă.

În ziua următoare, la 11.00 dimineaţa, Astorre sosi la sediul F.B.I. Însoţit de Nicole Aprile, care aranjase o întâlnire.

Se gândise toată noaptea la cum să procedeze. Plănuise totul astfel încât Portella să-l ucidă pe Cilke. Dar ştia că nu putea lăsa să fie ucise Georgette sau fiica ei. Ştia, de asemenea, că Don Aprile nu s-ar fi pus în calea sorţii în această situaţie. Dar apoi îşi aminti o poveste despre Don care îl făcu să şovăie.

Într-o noapte, pe când Astorre avea doisprezece ani şi era în Sicilia cu unchiul său în vizita lor anuală, cina le fusese servită de Caterina în pavilionul din grădină. Cu inocenţa lui specifică, Astorre îi întrebase brusc:

— Cum v-aţi cunoscut? Aţi crescut împreună?

Don Aprile şi Caterina schimbaseră o privire şi apoi râseră de seriozitatea profundă cu care băiatul îşi manifesta interesul.

Don Aprile îşi pusese degetele pe buze şi şoptise în derâdere:

— *Omerta.* E secret.

Caterina îl bătuse uşor pe mână pe Astorre cu lingura de lemn.

— Asta nu-i treaba ta, drăcuşorule, spusese ea. În afară de asta, nu-i ceva cu care să mă mândresc.

Don Aprile se uitase la Astorre cu drag.

— De ce să nu afle? E sicilian până-n măduva oaselor. Spune-i.

— Nu, zisese Caterina. Dar spune-i tu dacă vrei.

După cină, Don Aprile îşi aprinsese havana, îşi umpluse paharul cu lichior de anason şi îi spusese lui Astorre povestea.

— Acum zece ani, cel mai important om din oraş era un anume părinte Sigusmundo, un om foarte periculos şi totuşi plăcut. Când eram în Sicilia, venea adeseori la mine acasă să joace cărţi cu prietenii mei. Pe atunci aveam o altă menajeră.

Dar părintele Sigusmundo nu era un om lipsit de credinţă. Era un preot pios şi muncitor. Îi mustra pe oameni dacă nu veneau la slujbă şi o dată chiar s-a bătut cu pumnii cu un ateu enervant. Era mai ales faimos pentru că le făcea ultima slujbă victimelor Mafiei când erau pe moarte; îi absolvea de păcate şi le pregătea sufletele pentru călătoria spre rai. Era venerat pentru asta, dar se întâmpla prea des şi oamenii au început să şuşotească, spunând că motivul pentru care se afla întotdeauna în preajma acestor victime era că făcea parte dintre călăi, că trăda secretele confesionalului pentru propriile lui interese.

În acea perioadă, soţul Caterinei era un poliţist care lupta din răsputeri împotriva Mafiei. Continuase chiar cercetările la un caz de crimă după ce fusese avertizat de un şef provincial al Mafiei, un act de sfidare nemaiîntâlnit pe atunci. La o săptămână după ameninţare, soţul Caterinei a fost prins într-o ambuscadă şi a murit pe o alee dosnică din Palermo. Şi s-a întâmplat ca părintele Sigusmundo să fie pe aproape şi să-i dea ultima împărtăşanie. Crima nu a fost rezolvată niciodată.

Caterina, văduva îndurerată, a ţinut doliu şi s-a

devotat bisericii timp de un an. Dar într-o sâmbătă s-a dus la spovedanie la părintele Sigusmundo. Când preotul a ieşit din confesional, Caterina l-a înjunghiat drept în inimă cu pumnalul soţului ei.

Poliţia a aruncat-o în închisoare, dar asta n-a fost totul. Şeful Mafiei a declarat că o condamnă la moarte.

Astorre se holbase uimit la Caterina.

— Chiar ai făcut asta, mătuşă Caterina?

Caterina îl privise amuzată. Dădea pe afară de curiozitate şi nu avea nici o teamă.

— Dar trebuie să înţelegi de ce. Nu pentru că l-a ucis pe soţul meu. Bărbaţii sunt omorâţi la tot pasul aici, în Sicilia. Dar părintele Sigusmundo era un preot fals, un ucigaş nespovedit. Nu avea dreptul să dea ultima spovedanie. Dumnezeu nu-l asculta. Prin urmare, soţul meu nu numai că a fost ucis, dar i s-a refuzat şi intrarea în rai şi a ajuns în iad.

Oamenii nu ştiu când să se oprească. Sunt lucruri pe care nu le poţi face. De aceea l-am omorât pe preot.

— Şi cum se face că ai ajuns aici? a întrebat Astorre.

— Don Aprile s-a interesat de toată povestea, spusese Caterina. Astfel, lucrurile s-au aranjat, bineînţeles.

Don Aprile îl privise grav pe Astorre.

— Aveam o poziţie în oraş, eram respectat. Autorităţilor li s-a închis gura uşor, iar biserica nu voia ca atenţia credincioşilor să se îndrepte spre un preot corupt. Şeful Mafiei nu era însă la fel de sensibil şi a refuzat să anuleze condamnarea la moarte. A fost găsit în cimitirul în care a fost îngropat soţul Caterinei, cu gâtul tăiat, iar *cosca* lui a fost distrusă şi şi-a pierdut orice putere. În acea vreme ajunsesem s-o îndrăgesc pe Caterina şi i-am dat pe mână toată gospodăria mea. Şi de nouă ani încoace, lunile de vară pe care le petrec în Sicilia sunt plăcerea vieţii mele.

Pentru Astorre toate acestea erau de domeniul fabulosului. Mâncase un pumn de măsline şi scuipase sâmburii.

— Caterina este iubita ta? întrebase el.

— Desigur, răspunsese Caterina. Eşti băiat mare acum, ai doisprezece ani şi poţi înţelege. Trăiesc sub protecţia lui, ca şi cum i-aş fi soţie, şi îmi îndeplinesc toate îndatoririle de soţie.

Pentru prima dată Astorre îl vedea pe Don Aprile puţin jenat. Întrebase imediat:

— Atunci de ce nu vă căsătoriţi?

— N-aş părăsi Sicilia pentru nimic în lume. Trăiesc ca o regină aici şi unchiul tău este generos. Aici sunt toţi prietenii mei, familia mea, surorile mele, fraţii şi verii mei. Iar unchiul tău n-ar putea trăi în Sicilia. Aşa că facem şi noi ce putem.

Astorre îi spusese lui Don Aprile:

— Unchiule, poţi să te căsătoreşti cu Caterina şi să trăieşti aici. O să stau cu tine. Eu nu vreau să plec din Sicilia niciodată.

Amândoi râseră auzindu-l.

— Ascultă-mă, zisese Don Aprile. Am avut mult de lucru ca să pun capăt vendetei împotriva ei. Dacă ne-am căsători, ar reapărea comploturi şi uneltiri. Ei pot accepta faptul că este amanta mea, dar n-ar accepta să-mi fie soţie. În felul ăsta suntem amândoi fericiţi şi liberi. În afară de asta, eu nu vreau o soţie care refuză să-mi accepte deciziile şi, dacă refuză să părăsească Sicilia, nu sunt un soţ adevărat.

— Şi aş fi o *infamita,* spusese Caterina. Îşi înclinase uşor capul, apoi îşi întorsese privirile către cerul sicilian întunecat şi începuse să plângă.

Astorre era uluit. Pentru el lucrurile nu aveau nici o noimă.

— Bine, dar de ce? De ce?

Don Aprile a oftat. A tras din havană şi a sorbit din lichior.

— Trebuie să înţelegi, spusese el. Părintele Sigusmundo era fratele meu.

Astorre îşi amintea acum că explicaţia nu-l mulţumise. Cu încăpăţânarea unui copil romantic, el

credea că pentru doi oameni care se iubesc se acordă orice dispensă posibilă. Abia acum înţelegea ce decizie cumplită luaseră unchiul şi mătuşa lui. Dacă Don Aprile se căsătorea cu Caterina, toate rudele lui de sânge aveau să-i devină duşmani. Sigur că toţi ştiau că părintele fusese un ticălos. Dar le era frate şi asta îi scuza toate păcatele. Un om ca Don Aprile nu se putea căsători cu ucigaşa fratelui său. Caterina nu-i putea cere un asemenea sacrificiu. Şi apoi, ce dacă şi Caterina credea că Don Aprile fusese în vreun fel implicat în omorârea soţului ei? Ce test de credinţă era acesta pentru amândoi şi ce trădare posibilă a convingerilor proprii de către fiecare în parte!

Dar acum era în America, nu în Sicilia. În noaptea de veghe, Astorre se hotărî. Dimineaţa o sună pe Nicole.

— Vin să te iau la micul dejun, îi spuse el. Apoi mergem amândoi să-i facem o vizită lui Cilke la F.B.I.

Nicole îl întrebă:

— E ceva grav, nu-i aşa?

— Da, îţi spun la masă.

— Ai întâlnire cu el? se interesă Nicole.

— Nu, asta-i treaba ta.

O oră mai târziu, cei doi veri luau micul dejun împreună la un hotel luxos, cu mesele aflate la distanţe mari una de alta pentru păstrarea intimităţii, pentru că aici se întâlneau dimineaţa devreme agenţii de bursă cei mai importanţi din oraş.

Nicole era adepta unui mic dejun copios, care să-i asigure energia pe parcursul unei zile de muncă de douăsprezece ore. Astorre se mulţumi cu un suc de portocale şi o cafea care, împreună cu un coş cu rulouri, îl costară douăzeci de dolari.

— Ce şnapani, îi spuse el lui Nicole, ricanând.

Nicole se enervă.

— Plăteşti atmosfera, spuse ea. Lenjeria de masă din import, tacâmurile. Acum ce naiba te nemulţumeşte?

— Îmi fac datoria de cetăţean, spuse Astorre. Am informaţii dintr-o sursă de netăgăduit cum că agentul Kurt

Cilke şi familia lui vor fi ucişi mâine noapte. Vreau să-l avertizez. Vreau să obţin un avantaj din faptul că îl avertizez. Va dori să ştie sursa informaţiei, iar eu nu pot să i-o dezvălui.

Nicole îşi împinse farfuria deoparte şi se lasă pe spate.

— Cine dracu' este atât de idiot? îi spuse ea lui Astorre. Dumnezeule, sper că nu eşti implicat în asta.

— De ce crezi aşa ceva? întrebă Astorre.

— Nu ştiu, spuse Nicole. Mi-a venit pur şi simplu. De ce nu-i trimiţi o anonimă?

— Vreau să mi se recunoască faptele bune. Am sentimentul că nu prea sunt iubit zilele astea, zise el şi zâmbi.

— Eu te iubesc, spuse Nicole, aplecându-se către el. Bun, uite ce o să spunem. Când am intrat în hotel, un tip ciudat ne-a oprit şi ne-a şoptit informaţia la ureche. Era îmbrăcat cu un costum gri cu dungi, cămaşă albă şi cravată neagră. Era de înălţime potrivită, cu pielea măslinie, putea fi italian sau hispanic. După asta putem să batem câmpii. Eu voi fi martora ta şi ştie că nu poate face fiţe cu mine.

Astorre râse. Râsul lui era întotdeauna dezarmant; avea voioşia dezlănţuită a râsului de copil.

— Deci îi este mai frică de tine decât de mine, spuse el.

Nicole zâmbi.

— Îl cunosc pe directorul F.B.I. E un animal politic, şi aşa şi trebuie să fie. Îl sun pe Cilke şi îi spun să ne aştepte.

Îşi scoase telefonul din poşetă şi formă numărul.

— Domnule Cilke, spuse ea, sunt Nicole Aprile. Sunt cu vărul meu, Astorre Viola, care are nişte informaţii importante pe care doreşte să vi le dezvăluie.

După o pauză, spuse:

— E prea târziu. Vom fi acolo peste o oră.

Închise înainte ca să mai apuce să spună ceva Cilke.

După o oră, Astorre şi Nicole fură conduşi în biroul lui Cilke. Era o încăpere mare, de colţ, cu ferestre Polaroid

antiglonţ prin care nu se vedea nimic.

Cilke îi aştepta la un birou uriaş. În faţa biroului lui se aflau trei scaune negre de piele. În spate se găsea, lucru destul de ciudat, o tablă de şcoală. Pe unul dintre scaune stătea Bill Boxton, care nu le întinse mâna.

— O să înregistrezi întrevederea? întrebă Nicole.

— Evident, spuse Cilke.

Boxton adăugă ca pe o scuză:

— Trebuie să înregistrăm totul, până şi comenzile pentru cafea şi gogoşi pe care le facem. Şi îi înregistrăm pe toţi cei pe care credem că va trebui să-i băgăm la închisoare.

— Eşti un tip al naibii de ciudat, spuse Nicole fără nici o expresie. Doar n-o să mă bagi la închisoare în cea mai bună zi din viaţa ta. Priveşte altfel lucrurile. Clientul meu, Astorre Viola, vine la tine de bunăvoie ca să-ţi dea o informaţie importantă. Sunt aici ca să-l apăr de orice abuz după ce va face asta.

Kurt Cilke nu mai era la fel de fermecător ca la întâlnirea precedentă. Le făcu semn cu mâna să se aşeze şi, la rândul lui, luă loc la birou.

— Bine, spuse el. Să auzim.

Astorre simţi ostilitatea bărbatului, ca şi cum atunci când se afla pe terenul lui nu mai era nevoie să-şi manifeste camaraderia de oameni de afaceri. Oare cum avea să reacţioneze? Îl privi pe Cilke drept în ochi şi îi spuse:

— Am primit informaţia că va avea loc un masiv atac armat la tine acasă mâine noapte. Târziu. Scopul este să fii ucis dintr-un anumit motiv.

Cilke nu răspunse. Încremenise pe scaun, dar Boxton sări şi se postă în spatele lui Astorre. Lui Cilke îi spuse:

— Kurt, păstrează-ţi calmul.

Cilke se ridică. Tot trupul lui părea gata să explodeze de mânie.

— Este un vechi truc mafiot, spuse el. El însuşi organizează întreaga operaţiune, iar apoi o sabotează. Şi crede că o să-i fiu recunoscător. Cine dracu’ ţi-a dat

informaţia asta?

Astorre îi spuse întreaga poveste pe care o pregătiseră el şi Nicole. Cilke se întoarse către Nicole şi întrebă:

— Ai fost martoră la acest incident?

— Da, confirmă Nicole, dar n-am auzit ce spusese omul.

Cilke i se adresă lui Astorre:

— În acest moment eşti arestat.

— Pentru ce? întrebă Nicole.

— Pentru ameninţarea unui ofiţer federal, spuse Cilke.

— Cred că ai face bine să-l suni pe directorul tău, spuse Nicole.

— Este decizia mea, îi ripostă Cilke.

Nicole se uită la ceas. Cilke adăugă uşor:

— Din ordinul executiv al preşedintelui, sunt autorizat să vă reţin pe tine şi pe clientul tău fără consimţământ legal, pe motiv de ameninţare la adresa securităţii naţionale.

Astorre era uluit. Făcând ochii mari în felul lui copilăros, spuse:

— Serios? Chiar poţi face asta?

Părea realmente impresionat că avea atâta putere. Se întoarse către Nicole şi spuse vesel:

— Vezi tu, începe să semene din ce în ce mai mult cu Sicilia.

— Dacă faci asta, F.B.I.-ul va fi târât prin tribunale în următorii zece ani, iar de tine se va alege praful, îi spuse Nicole lui Cilke. Ai timp să-ţi pui familia la adăpost şi să-ţi faci planul de surprindere a atacatorilor. Nu vor şti că ai fost informat despre atac. Dacă prinzi vreo câţiva, poţi să-i interoghezi. Noi nu vom vorbi. Nici nu-i vom avertiza.

Cilke păru să cântărească această posibilitate. Apoi îi spuse lui Astorre cu dispreţ:

— Cel puţin pe unchiul tău l-am respectat. El n-ar fi vorbit niciodată.

Astorre îi aruncă un zâmbet jenat.

— Erau alte vremuri şi ţara era altfel. De altminteri, nici tu nu eşti prea departe, cu ordinele tale executive secrete.

Se întrebă ce ar zice Cilke dacă i-ar spune adevăratul motiv. Că îl cruţase pe om pur şi simplu pentru că îşi petrecuse o seară în prezenţa soţiei lui şi că nutrea faţă de imaginea ei o dragoste romantică şi inutilă.

— Nu cred povestea ta idioată, dar o să cercetăm şi vom vedea dacă va avea loc într-adevăr un atac mâine noapte. Dacă se întâmplă ceva, te închid şi pe tine şi poate şi pe doamna avocat. Dar de ce mi-ai spus?

Astorre zâmbi.

— Pentru că îmi placi, spuse el.

— Ieşi dracului de aici, spuse Cilke şi se întoarse către Boxton: Cheamă-l pe comandantul forţelor tactice speciale şi spune-i secretarei să-mi facă legătura cu directorul.

Mai fură reţinuţi încă două ore, ca să îi interogheze şi echipa lui Cilke. În acest timp, din biroul lui, Cilke vorbi cu directorul la Washington, la telefonul direct.

— Nu-i aresta în nici un caz, îi spuse directorul. Totul se va afla în presă şi o să fim de râsul lumii. Şi nu te juca cu Nicole Aprile dacă n-ai dovezi serioase împotriva ei. Păstrează totul strict secret şi vom vedea ce se întâmplă mâine noapte. Paza de la tine de acasă a fost pusă în alertă şi acum, în timp ce vorbim, familia ta este deja în curs de părăsire a locuinţei. Acum dă-mi-l pe Bill. El va conduce operaţiunea de interceptare.

— Domnule, asta ar trebui să fie treaba mea, protestă Cilke.

— Tu vei fi de folos la întocmirea planului, spuse directorul, dar sub nici o formă nu vei lua parte la vreo operaţiune tactică. Biroul operează conform unor reguli foarte stricte, pentru a se evita orice violenţă inutilă. Vei fi suspectat dacă lucrurile merg rău. Mă înţelegi?

— Da, domnule.

Cilke înţelesese perfect.

Capitolul 12

După o lună petrecută în spital, Aspinella Washington ieşi în sfârşit, dar mai era nevoie de încă mult timp de recuperare până să i se poată insera un ochi artificial. Trupul ei splendid construit părea că se reasamblează încet-încet o dată cu vindecarea rănilor. E adevărat, încă îşi trăgea puţin piciorul stâng şi orbita goală arăta hidos. Dar îşi pusese un petic verde, nu negru, peste ea şi verdele-închis accentua frumuseţea pielii ei cafenii. Se prezentă din nou la lucru într-un costum-pantalon de culoare neagră, o cămaşă verde şi o haină de piele de aceeaşi culoare. Când se privi în oglindă, se gândi că este şocantă.

Deşi era în concediu medical, se mai ducea câteodată la sediul Biroului şi ajuta la interogatorii. Rănile îi dădeau un sentiment de eliberare – simţea că putea face orice şi că puterea ei crescuse.

La primul interogatoriu avu doi suspecţi, o pereche neobişnuită, în sensul că unul era alb şi celălalt negru. Suspectul alb, în jur de treizeci de ani, fu imediat înspăimântat de prezenţa ei. În schimb, cel negru era încântat de femeia frumoasă şi înaltă cu peticul verde pe ochi şi cu privirea aceea rece. Era dură surioara.

— Măiculiţă, Doamne! strigă el cu faţa plină de fericire.

Era la prima abatere, nu avea antecedente şi nu ştia că era într-o situaţie cu adevărat gravă. El şi partenerul lui intraseră prin efracţie într-o casă, îi legaseră pe soţ şi pe soţie şi apoi prădaseră casa. Fuseseră prinşi din cauza unui informator. Puştiul negru încă mai purta la mână ceasul Rolex al proprietarului casei. Îi spuse Aspinellei vesel, fără maliţiozitate, cu un glas plin de admiraţie:

— Hei, căpitane Kidd, o să ne pui să mergem pe scândură?

Ceilalţi detectivi din cameră se strâmbară la nesăbuinţa băiatului. Dar Aspinella nu răspunse. Puştiul avea cătuşe şi nu putea să se ferească de loviturile ei. Se întoarse ca un şarpe şi îl izbi cu bastonul peste faţă,

spărgându-i nasul şi despicându-i un pomete. Nu căzu. Genunchii i se încovoiară şi îi aruncă o privire plină de reproş. Faţa lui era o masă însângerată. Apoi, picioarele i se împleticiră şi se prăvăli la pământ. În următoarele zece minute, Aspinella îl bătu fără milă. Ca dintr-un izvor primăvara, sângele începu să-i şiroiască băiatului din urechi.

— Iisuse, spuse unul dintre detectivi, acum cum naiba îl mai interogăm?

— Nici nu voiam să stau de vorbă cu el, spuse Aspinella. Eu cu ăsta vreau să vorbesc.

Arăta cu bastonul spre suspectul alb.

— Zeke, nu-i aşa? Vreau să vorbesc cu tine, Zeke.

Îl apucă fără menajamente de umăr şi îl aruncă pe un scaun din faţa biroului ei. El o privea înfricoşat. Ea îşi dădu seama că peticul verde îi alunecase într-o parte şi Zeke se holba la orbita goală. Îşi aranja peticul astfel încât să-i acopere orbita.

— Zeke, spuse ea. Te rog să mă asculţi cu mare atenţie. N-am chef să pierdem timpul. Vreau să ştiu cum l-ai băgat pe puştiul ăsta în toată povestea asta. Cum ai ajuns aici. S-a înţeles? Ai de gând să cooperezi?

Zeke pălise cumplit. Nu avu nici o şovăială.

— Da, doamnă, spuse el. Vă spun totul.

— Foarte bine.

Aspinella îi spuse unui alt detectiv:

— Du-l pe puştiul ăsta la cabinetul medical şi trimite-i pe cei de la video să-i ia mărturia lui Zeke pe care o dă de bunăvoie.

După ce fură montate monitoarele, Aspinella îi spuse lui Zeke:

— Cine v-a ascuns prada? Cine v-a dat informaţii asupra obiectivului? Să-mi dai detaliile exacte ale jafului. Partenerul tău este în mod evident un băiat cuminte. N-are antecedente şi nici nu-i prea isteţ. De asta l-am luat mai uşor. Dar tu, Zeke, ai nişte antecedente de toată frumuseţea, aşa că îmi închipui că tu l-ai băgat în beleaua asta. Aşa că poţi să începi să repeţi pentru înregistrarea

video.

Când Aspinella părăsi sediul poliţiei, se încadră pe autostrada Southern State Parkway spre Brightwaters, Long Island.

În mod ciudat, găsea că era destul de plăcut să conduci maşina cu un singur ochi. Peisajul era mai interesant pentru că era concentrat, aşa cum unele picturi futuriste se dizolvă în vis la margini. Era ca şi cum lumea, globul pământesc însuşi, s-ar fi tăiat în două şi jumătatea pe care o putea vedea necesita mai multă atenţie.

În cele din urmă ajunse la Brightwaters şi trecu pe lângă casa lui John Heskow. Îi văzu maşina pe alee şi un om care căra o azalee uriaşă din seră în casă. Apoi un altul ieşi din seră, ducând o cutie plină cu flori galbene. Interesant, îşi zise. Goleau sera.

Pe când se afla în spital, făcuse cercetări despre John Heskow. Căutase în listele cu numerele de înregistrare ale maşinilor din statul New York şi îi găsise adresa. Apoi verificase toate bazele de date ale crimei organizate şi constatase că John Heskow era în realitate Louis Ricci; nemernicul era italian, deşi arăta ca o budincă germană. Dar antecedentele lui penale erau clare. Avea la activ mai multe arestări pentru extorcare şi atac, dar nu fusese niciodată condamnat. Sera nu-i putea aduce sumele de bani necesare pentru stilul lui de viaţă.

Aspinella făcuse toate aceste investigaţii pentru că îşi imaginase că singurul care se putea atinge de ea şi de Di Benedetto era Heskow. Unicul lucru care o punea în încurcătură era faptul că le dăduse banii. Acei bani îi aduseseră pe cap toată comisia de disciplină, dar scăpase rapid de ancheta lor entuziastă, căci tipii fuseseră fericiţi să-şi ia banii pentru ei. Acum se pregătea să scape şi de Heskow.

Cu douăzeci şi patru de ore înainte de atacul prevăzut a avea loc la locuinţa lui Cilke, Heskow conducea spre aeroportul Kennedy de unde avea să zboare spre

Mexico City, dispărând din lumea civilizată cu nişte paşapoarte false pe care le pregătise cu ani în urmă.

Avusese grijă de detaliile mărunte. Serele fuseseră golite; fosta lui soţie avea să se ocupe de vânzarea casei şi avea să depună banii la bancă pentru cheltuielile de colegiu ale fiului lor. Heskow îi spusese că va fi plecat doi ani. Aceeaşi poveste i-o spusese şi fiului său la cina pe care o luaseră la Shun Lee.

Ajunse la aeroport pe înserat. Înregistră la vamă doar două valize. Era tot ce îi trebuia, cu excepţia celor o sută de mii de dolari în bancnote de o sută, lipiţi pe toată suprafaţa corpului lui în punguţe mici. Era tapetat cu bani pentru cheltuielile imediate şi mai avea un cont secret în Insulele Cayman în care erau depuşi aproape cinci milioane de dolari. Slavă Domnului, în nici un caz nu se putea înscrie pentru ajutor social. Era mândru că dusese o viaţă cumpătată şi că nu aruncase cu bani în dreapta şi în stânga pe jocuri de noroc, femei sau pe alte prostii.

Heskow îşi arătă biletul de zbor şi tichetul de loc. Acum nu mai avea cu el decât o mapă cu actele de identitate false şi paşapoartele. Îşi lăsase maşina la parcarea permanentă; fosta lui soţie avea s-o ia de acolo şi s-o păstreze în grijă.

Mai era aproape o oră până la decolarea avionului. Se simţea puţin neliniştit pentru că era neînarmat, dar trebuia să treacă de detectoare ca să ajungă la avion; apoi putea să facă rost de câte arme voia de la cunoştinţele lui din Mexico City.

Ca să-şi omoare timpul, cumpără nişte reviste de la un stand şi se duse la cafeneaua terminalului. Îşi umplu o tavă cu prăjituri şi cafea şi se aşeză la una dintre măsuţe. Răsfoi revistele şi îşi mâncă prăjitura, o tartă cu căpşune, acoperită cu frişcă la tub. Dintr-o dată îşi dădu seama că mai era cineva cu el la masă. Ridică privirea şi văzu pe detectivul Aspinella Washington. Ca toată lumea, fu hipnotizat de peticul verde care îi acoperea ochiul. Îi provoca fiori de panică. Arăta mai frumoasă decât şi-o amintea.

— Bună, John, spuse ea. N-ai venit niciodată să mă vizitezi la spital.

Era atât de tulburat încât o luă în serios.

— Ştii doar că nu puteam face asta. Dar mi-a părut rău să aud de nefericita întâmplare.

Aspinella îi aruncă un zâmbet larg.

— Glumeam, John. Dar am vrut într-adevăr să am o vorbă cu tine înainte să-ţi iei zborul.

— Sigur, spuse Heskow.

Se aştepta că va trebui să dea mită, aşa că avea zece mii de dolari pregătiţi în mapă pentru asemenea surprize.

— Mă bucur să văd că arăţi atât de bine. Eram îngrijorat pentru tine.

— N-am păţit mare lucru, spuse Aspinella, cu singurul ei ochi sclipind ca al unui vultur. Păcat de Paul. Eram buni prieteni, ştii doar, în afara faptului că îmi era şef.

— Chiar că e păcat, spuse Heskow şi scoase un oftat de regret care o făcu pe Aspinella să zâmbească.

— Cred că nu trebuie să-ţi arăt insigna, spuse Aspinella. Da? Făcu o pauză. Vreau să vii cu mine într-o mică încăpere pe care o avem aici, la terminal, pentru interogatorii. Îmi dai câteva răspunsuri interesante şi îţi poţi prinde avionul.

— Bine, spuse Heskow.

Se ridică în picioare, ţinând strâns mapa.

— Şi fără tertipuri, că te împuşc pe loc. Ce chestie ciudată, ochesc mai bine cu un singur ochi.

Se ridică şi îl luă de braţ, conducându-l pe o scară la mezanin, unde se aflau birourile administrative ale liniilor aeriene. Îl duse pe un coridor lung şi descuie uşa unui birou. Heskow fu surprins nu numai de mărimea camerei, dar şi de numărul mare de monitoare de pe pereţi, cel puţin douăzeci de ecrane, la care lucrau doi oameni care stăteau aşezaţi pe fotolii moi şi îi studiau, în timp ce mâncau sandvişuri şi beau cafea. Unul dintre ei se ridică şi spuse:

— Hei, Aspinella, ce s-a întâmplat?

— Vreau să discut ceva în particular cu individul ăsta în camera de interogatorii. Încuie-ne.

— Sigur, spuse omul. Vrei să vină unul dintre noi cu tine acolo?

— A, nu. E doar o discuţie amicală.

— Aha, una dintre discuţiile tale amicale, spuse omul şi râse.

Îl privi pe Heskow mai de aproape.

— Te-am văzut pe ecran la capătul terminalului. Tartă cu căpşuni, ai?

Îi conduse până la o uşă din spatele camerei şi o descuie. După ce Aspinella şi Heskow intrară în camera de interogatorii, omul încuie uşa pe dinafară.

Heskow se simţea mai liniştit acum, ştiind că mai erau şi alţi oameni implicaţi. Camera de interogatorii era dezarmantă. Conţinea o canapea, un birou şi trei scaune cu un aspect confortabil. Într-un colţ se aflau un răcitor de apă şi câteva pahare de hârtie. Pereţii roz erau decoraţi cu fotografii şi picturi reprezentând maşini de zbor.

Aspinella îl obligă pe Heskow să se aşeze pe un scaun din faţa biroului, iar ea se instala chiar pe birou şi se uită în jos la el.

— Putem să terminăm mai repede? întrebă Heskow. Este foarte important să prind avionul.

Aspinella nu răspunse. Întinse mâna şi luă mapa lui Heskow din poala acestuia. Heskow se crispă. Ea o deschise şi îi frunzări conţinutul, inclusiv bancnotele de o sută de dolari. Studie unul dintre paşapoartele false, apoi puse totul înapoi în mapă şi i-o înapoie.

— Eşti un om foarte deştept, spuse ea. Ştiai că e timpul să-ţi iei tălpăşiţa. Cine ţi-a spus că te urmăresc?

— De ce să mă urmăreşti? întrebă Heskow.

Era mai încrezător acum, că îşi primise înapoi mapa.

Aspinella îşi ridică peticul de pe ochi, astfel încât el să poată vedea oribila gaură. Dar lui Heskow nu i se clinti un muşchi; văzuse şi lucruri mai urâte la viaţa lui.

— M-ai costat acest ochi, spuse ea. Numai tu puteai să-i informezi şi să ne întinzi cursa mie şi lui Paul.

Heskow vorbi cu cea mai mare sinceritate, atitudine care reprezentase una dintre armele cele mai eficiente în profesiunea lui.

— Te înşeli amarnic. Dacă aş fi făcut asta, aş fi păstrat banii – îţi dai şi tu seama de asta. Ascultă, chiar trebuie să prind avionul ăla.

Îşi descheie cămaşa şi sfâşie o bucată de bandă adezivă. Două teancuri de bancnote apărură pe masă. Sunt ai tăi, plus banii din mapă. Asta înseamnă treizeci de mii.

— Mamă! se miră Aspinella. Treizeci de mii. Ce de bani doar pentru un ochi. Bine. Dar trebuie să-mi spui numele tipului care a plătit ca să fim prinşi.

Heskow se hotărî. Singura lui şansă era să prindă avionul. Ştia că Aspinella nu blufează. Avusese de-a face cu destui maniaci de la Omucideri în munca lui ca să o judece greşit.

— Ascultă, trebuie să mă crezi. Nici nu mi-a trecut prin cap că tipul avea de gând să atace doi poliţişti cu funcţie înaltă. Am făcut doar un târg cu Astorre Viola ca să poată dispărea. Habar n-aveam că va face una ca asta.

— Bine, spuse Aspinella. Acum, cine te-a plătit ca să-l omori?

— Paul ştia, spuse Heskow. Nu ţi-a spus? Timmona Portella.

Auzind acestea, Aspinella simţi că o cuprinde un val de furie. Grăsanul ăla de partener al ei nu fusese numai un idiot în pat, ci şi un nemernic mincinos.

— Ridică-te, îi spuse ea lui Heskow.

Dintr-o dată, în mâna ei apăru un pistol.

Heskow se îngrozi. Mai văzuse această privire, numai că nu el fusese victima. O clipă se gândi la cele cinci milioane de dolari care aveau să moară o dată cu el, necerute de nimeni, iar banii aceia părură o fiinţă însufleţită. Ce tragedie!

— Nu, strigă el şi îşi îngrămădi corpul mai adânc, în scaun.

Aspinella îl înşfăcă de păr cu mâna liberă şi îl trase în picioare.

Îndreptă arma spre gâtul lui şi trase. Heskow păru că zboară din încleştarea ei şi se prăvăli la pământ. Ea îngenunche lângă trupul lui. Apoi îşi scoase pistolul de rezervă din tocul de la gleznă şi îl puse în mâna lui Heskow şi se ridică. Auzi cum se descuie uşa şi cei doi oameni de la monitoare năvăliră înăuntru cu pistoalele în mâini.

— A trebuit să-l ucid, spuse ea. A încercat să mă mituiască şi a scos pistolul. Cheamă ambulanţa aeroportului, iar eu o să sun la poliţie. Nu atingeţi nimic şi fiţi cu ochii pe mine.

În seara următoare Portella lansă atacul. Soţia şi fiica lui Cilke fuseseră duse deja în grabă într-un post F.B.I. bine păzit din California. La ordinul directorului, Cilke era la sediul F.B.I. din New York cu toată echipa lui de serviciu. Bill Boxton primise comanda echipei speciale care avea să-i prindă în cursă pe atacatorii casei lui Cilke. Totuşi regulile de acţiune erau stricte. Biroul nu voia să se producă o baie de sânge care să atragă protestele grupurilor liberale. Echipa F.B.I. nu trăgea decât dacă ceilalţi trăgeau primii. Aveau să se depună toate eforturile pentru a-i determina pe atacatori să se predea.

Ca ofiţer adjunct al operaţiunilor tactice, Kurt Cilke avu o întâlnire cu Boxton şi cu comandantul forţelor speciale, un om relativ tânăr de treizeci şi cinci de ani pe a cărui figură se imprimase rigiditatea autorităţii. Dar pielea lui era cenuşie şi avea o aluniţă nefericit aşezată pe bărbie. Numele lui era Sestak şi accentul cu care vorbea era de Harvard sută la sută. Se întâlniră în biroul lui Cilke.

— Sper să comunicăm permanent în timpul operaţiunii, spuse Cilke. Regulile de acţiune în luptă vor fi respectate cu stricteţe.

— Nu-ţi face griji, spuse Boxton. Avem o sută de oameni bine înarmaţi, care îi depăşesc cu mult pe ai lor. Se vor preda.

Sestak spuse cu o voce moale:

— Am şi eu o sută de oameni care vor marca perimetrul de luptă, îi vom lasă să intre, dar nu şi să iasă.

— Bun, spuse Cilke. După ce îi capturaţi, trimiteţi-i imediat la centrul nostru de interogatorii de la New York. Nu am voie să particip la interogatoriu, dar vreau informaţii cât mai curând cu putinţă.

— Dar dacă ceva merge prost şi suntem nevoiţi să-i omorâm pe câţiva? întrebă Sestak.

— Atunci va fi o anchetă internă şi directorul va fi foarte nemulţumit. Bun, iată care este realitatea: vor fi arestaţi pentru conspiraţie la crimă şi vor ieşi pe cauţiune. Apoi vor dispărea în America Latină. Aşa că nu avem decât câteva zile ca să-i interogăm.

Boxton se uită la Cilke cu un zâmbet abia schiţat. Sestak îi spuse lui Cilke pe tonul lui cultivat:

— Cred că asta v-ar nemulţumi profund.

— Sigur, mă deranjează, spuse Cilke. Dar directorul trebuie să se gândească la complicaţiile politice. Acuzaţia de conspiraţie este întotdeauna o chestie spinoasă.

— Înţeleg, spuse Sestak. Deci, ai mâinile legate.

— Exact, spuse Cilke.

Boxton spuse încet:

— E al naibii de ruşinos că încearcă să ucidă un ofiţer federal şi scapă cu faţa curată.

Sestak îi privi pe amândoi cu un zâmbet amuzat. Pielea lui cenuşie căpătă o nuanţă roşiatică.

— Vorbeşti cu pereţii, spuse el. Oricum, operaţiunile astea dau greş de fiecare data. Băieţii care au puşti cred întotdeauna că nu pot fi împuşcaţi. O caracteristică foarte ciudată a firii umane.

În acea noapte, Boxton îl însoţi pe Sestak în zona operativă din jurul casei lui Cilke din New Jersey. Luminile fuseseră lăsate aprinse în casă, ca să dea impresia că era cineva acasă. De asemenea, trei maşini erau parcate pe alee, ca să se creadă că gărzile erau înăuntru. Maşinile aveau explozibili camuflaţi, astfel încât la pornire să sară în aer. În afară de asta, Boxton nu mai văzu nimic.

— Unde naiba sunt cei o sută de oameni ai tăi? îl întrebă Boxton pe Sestak.

Sestak îi aruncă un rânjet larg.

— Bună treabă, este? Sunt peste tot şi nici chiar tu nu-i vezi. Au ocupat deja poziţii de tragere. Când vor veni atacatorii, drumul va fi blocat în spatele lor. O să-i prindem pe toţi ca pe nişte şobolani.

Boxton rămase lângă Sestak într-un post de comandă aflat la nici cincizeci de metri de casă. Împreună cu ei era o echipă de comunicaţii formată din patru oameni care purtau costume de camuflaj de aceeaşi culoare cu peticul de pădure pe care îl foloseau ca acoperire. Sestak şi echipa lui erau înarmaţi cu puşti, dar Boxton avea numai pistolul din dotare.

— Nu vreau să intri şi tu în luptă, îi spuse Sestak lui Boxton. În afară de asta, arma aia a ta nu-ţi este de nici un folos aici.

— De ce? spuse Boxton. Toată viaţa mi-am dorit să-i împuşc pe băieţii răi.

Sestak râse.

— Ei bine, azi n-o s-o faci. Echipa mea este protejată prin ordin executiv împotriva oricăror anchete juridice sau acuzaţii. Tu, nu.

— Dar sunt la comandă, spuse Boxton.

— Nu şi în timpul operaţiunilor, îi replică Sestak calm. Atunci, eu sunt unicul comandant. Iau toate deciziile. Nici chiar directorul nu-i deasupra mea.

Aşteptară împreună în întuneric. Boxton se uită la ceas. Mai erau zece minute până la miezul nopţii. Cineva din echipa de comunicaţii îi şopti lui Sestak:

— Cinci maşini pline de oameni se apropie de casă. Drumul a fost blocat în spatele lor. Timpul estimat de sosire este de cinci minute.

Sestak purta ochelari cu infraroşii, care îi permiteau vederea pe timp de noapte.

— Bine, spuse el. Transmite mai departe. Nu trageţi decât dacă se trage asupra voastră sau la ordinul meu.

Aşteptară. Deodată, cinci maşini apărură în viteză pe alee şi oamenii coborâră în grabă. Unul dintre ei aruncă imediat o bombă în casa lui Cilke, spărgând un geam şi

lansând o flacără subţire şi roşie în încăpere.

Apoi brusc întreaga zonă fu inundată de lumina tare a reflectoarelor, care făcu să îngheţe grupul de atacatori. În acelaşi timp, un elicopter hurui deasupra capetelor lor cu luminile aprinse. Portavocele îşi strigară mesajul în noapte:

— Suntem de la F.B.I! Aruncaţi armele şi lungiţi-vă la pământ!

Năuciţi de lumină şi de elicoptere, oamenii prinşi în cursă încremeniră. Boxton observă cu uşurare că îşi pierduseră orice voinţă de a se opune.

De aceea fu surprins când Sestak ridică puşca şi trase în grupul de atacatori. Imediat grupul de atac începu să riposteze. Atunci Boxton fu asurzit de răpăitul gloanţelor care măturau aleea şi-i secerau pe atacatori. Una dintre maşinile cu explozibil sări în aer. Părea că un uragan de plumb devastase complet aleea. Geamurile se sfărâmară şi căzură pe pământ ca o ploaie de argint. Celelalte maşini păreau că se scufundă în pământ, atât de ciuruite de gloanţe erau, încât caroseriile lor nu mai aveau nici o culoare. Din alee parcă ţâşnea un izvor de sânge, care curgea şi băltea în jurul maşinilor. Din cei douăzeci de atacatori nu mai rămăseseră decât grămezi de zdrenţe sângerânde, care arătau ca nişte saci cu rufărie de dus la gunoi.

Boxton era şocat.

— Ai tras fără să-i laşi să se predea, îi spuse el acuzator lui Sestak. O să scriu asta în raport.

— Nu cred, spuse Sestak cu un rânjet. O dată ce au aruncat bomba în casă, se cheamă că au comis un atentat. Nu puteam pune în pericol viaţa oamenilor mei. Asta o să scriu *eu* în raport. Şi că ei au tras primii.

— Ei bine, în raportul meu va scrie altceva, spuse Boxton.

— Ce vorbeşti? făcu Sestak. Crezi că directorul are nevoie de raportul tău? O să fii pe lista lui neagră. Pentru totdeauna.

— O să vrea pielea ta pe băţ pentru că ai nesocotit

ordinul, spuse Boxton. O să fim împreună pe lista aia.

— Foarte bine, spuse Sestak. Dar eu sunt comandantul tactic. Peste cuvântul meu nu se poate trece. O dată ce sunt chemat, asta este. Nu vreau ca acei criminali să creadă că pot ataca un ofiţer federal. Asta este realitatea, iar tu şi directorul puteţi să mă pupaţi în fund.

— Douăzeci de oameni morţi, spuse Boxton.

— Şi aţi scăpat de ei, spuse Sestak. Tu şi Cilke voiaţi să le dau naibii de ordine, dar n-aţi avut curajul s-o spuneţi pe faţă.

Dintr-o dată Boxton îşi dădu seama că aşa era.

Kurt Cilke se pregătea pentru o nouă şedinţă cu directorul de la Washington. Îşi notase ce trebuia să spună şi avea un raport asupra tuturor condiţiilor atacului asupra casei sale.

Ca de obicei, Bill Boxton avea să-l însoţească, dar de data aceasta era la cererea expresă a directorului.

Cilke şi Boxton erau în biroul directorului, unde un rând de monitoare arătau activităţile secţiei locale a F.B.I.-ului. Directorul, ca întotdeauna politicos, dădu mâna cu amândoi şi îi invita să ia loc, deşi lui Boxton îi aruncă o privire rece, ca de peşte. Doi dintre adjuncţii lui asistau.

— Domnilor, spuse el, adresându-se întregului grup, trebuie să punem la punct toată harababura asta. Nu ne putem permite să lăsăm un asemenea act fără un răspuns ferm. Cilke, vrei să rămâi în activitate sau te retragi?

— Rămân, spuse Cilke.

Directorul se întoarse spre Boxton cu o expresie severă pe faţa lui slabă şi aristocratică.

— Tu ai fost responsabil cu toată operaţiunea. Cum se face că toţi atacatorii au fost omorâţi şi nu mai avem pe cine să interogăm? Cine a dat ordinul de deschidere a focului? Tu? Şi din ce motive?

Boxton luă o poziţie ţeapănă în scaun.

— Domnule, spuse el, atacatorii au aruncat o bombă în casă şi au deschis focul. N-am avut de ales.

Directorul oftă. Unul dintre adjuncţii lui mormăi o

remarcă dispreţuitoare.

— Căpitanul Sestak este unul dintre oamenii noştri cei mai capabili, spuse directorul. A încercat să ia măcar un prizonier?

— Domnule, totul s-a terminat în două minute, spuse Boxton. Căpitanul Sestak este un tactician foarte eficient pe câmpul de luptă.

— Mă rog, măcar nu s-a făcut caz în presă sau în opinia publică, spuse directorul. Dar trebuie să spun că eu consider asta o baie de sânge.

— Asta a şi fost, interveni unul dintre adjuncţi.

— Ei bine, n-am avut încotro, spuse directorul. Cilke, ai adus planul operativ?

Cilke simţi o împunsătură de furie din cauza criticilor lor, dar răspunse calm:

— Vreau o sută de oameni care să lucreze în cadrul biroului meu. Mai vreau să cereţi o evaluare completă a băncilor Aprile. Ţin să-i anchetez la sânge pe toţi cei implicaţi în afacerea asta.

Directorul spuse:

— Nu te consideri în nici un fel îndatorat acestui Astorre Viola pentru că te-a salvat cu tot cu familie?

— Nu, spuse Cilke. Trebuie să-i cunoşti pe oamenii aceştia. Mai întâi te bagă într-un bucluc, apoi te ajută să ieşi din el.

Directorul spuse:

— Nu uita că unul dintre interesele noastre majore este să ne însuşim băncile Aprile. Nu numai pentru că vom profita de ele, dar şi pentru că aceste bănci au menirea unui centru al spălării banilor de pe droguri. Prin ele îi vom prinde pe Portella şi pe Tulippa. Trebuie să privim lucrurile global. Astorre Viola refuză să vândă băncile şi sindicatul încearcă să-l elimine. Până acum n-au reuşit. Am aflat că cei doi ucigaşi plătiţi ca să-l împuşte pe Don Aprile au dispărut. Doi detectivi din N. Y.P.D. au fost victime ale unei bombe.

— Astorre este viclean şi derutant şi nu este implicat în nici o lovitură, le spuse Cilke, aşa că nu-l putem acuza

de nimic. Sindicatul ar putea reuşi să scape de el, iar copiii lui Don Aprile le vor vinde băncile. Şi atunci sunt sigur că în câţiva ani cei din sindicat vor face un pas greşit.

Nu era un lucru neobişnuit ca autorităţile guvernamentale de apărare a legii să intre în joc, mai ales când era vorba de traficanţii de droguri. Dar, ca să poată face asta, trebuia să permită comiterea unor crime.

— Am intrat în joc mai demult, spuse directorul. Dar asta nu înseamnă să-i dai mână liberă lui Portella.

— Bineînţeles, spuse Cilke, care ştia că toată lumea vorbea „oficial”.

— O să-ţi dau cincizeci de oameni, spuse directorul. Şi o să cer o anchetă completă a băncilor, ca să punem lucrurile în mişcare.

Unul dintre adjuncţi spuse:

— Le-am mai anchetat şi n-am găsit nimic.

— Nu se ştie niciodată, spuse Cilke. Astorre nu este bancher şi s-ar putea să fi făcut greşeli.

— Da, spuse directorul. Procurorul nu are nevoie decât de o mică scăpare.

Întors la New York, Cilke se întâlni cu Boxton şi cu Sestak ca să organizeze campania.

— Primim încă cincizeci de oameni care vor ancheta atacul asupra casei mele, le spuse el. Trebuie să avem mare grijă. Vreau tot ce poţi obţine despre Astorre Viola. Vreau informaţii despre bomba din maşina detectivilor. Vreau să ştiu tot ce se poate despre dispariţia fraţilor Sturzo şi toate informaţiile despre sindicat. Atenţie maximă la Astorre Viola şi la detectivul Washington. Se spune că primeşte mită, şi în toată povestea pe care o spune despre explozie şi despre banii de la locul faptei e ceva necurat.

— Şi Tulippa? întrebă Boxton. Poate părăsi ţara oricând.

— Tulippa umblă prin ţară, ţine discursuri despre legalizarea drogurilor şi îşi colectează banii de pe urma şantajului asupra unor mari companii.

— Nu-l putem agăţa cu asta? întrebă Sestak.

— Nu, Sestak, spuse Cilke. Are o companie şi le vinde asigurări. S-ar putea să construim un caz, dar oamenii de afaceri se opun. Şi-au rezolvat problema siguranţei personalului lor din America de Sud. Şi Portella nu are unde să plece.

Sestak îi zâmbi rece.

— Aici care sunt regulile de acţiune?

Cilke răspunse liniştit:

— Directorul a ordonat să nu mai aibă loc masacre, dar asigură-ţi protecţia. În special împotriva lui Astorre.

— Cu alte cuvinte, pe Astorre îl putem ucide, spuse Sestak.

Cilke păru adâncit în gânduri o clipă. Apoi răspunse:

— Dacă este nevoie.

Abia după o săptămână inspectorii federali începură să roiască în jurul dosarelor băncilor Aprile, iar Cilke veni personal să-l vadă pe domnul Pryor în biroul acestuia.

Îi strânse mâna şi spuse cordial:

— Îmi place întotdeauna să-i cunosc personal pe cei pe care s-ar putea să-i trimit la închisoare. Acum, ne puteţi ajuta în vreun fel să facem puţină lumină până nu e prea târziu?

Domnul Pryor îl privi pe tânăr cu o îngrijorare binevoitoare.

— Serios? se miră el. Dar sunteţi pe o pistă complet greşită, vă asigur. Conduc aceste bănci impecabil, conform legilor naţionale şi internaţionale.

— Ei bine, nu voiam decât să ştiţi că vă analizez trecutul, dumneavoastră şi tuturor celorlalţi, spuse Cilke. Şi sper că sunteţi cu toţii curaţi. Mai ales fraţii Sturzo.

Domnul Pryor îi zâmbi.

— Suntem imaculaţi.

După plecarea lui Cilke, domnul Pryor se lăsă pe spate în scaun. Situaţia devenea alarmantă. Dacă aflau de Rosie? Oftă. Ce păcat. Trebuia să facă ceva pentru ea.

Când Cilke o anunţă pe Nicole că voia să se vadă cu ea şi cu clientul ei în biroul lui în ziua următoare, încă nu avea o imagine exactă asupra caracterului lui Astorre; şi nici nu-şi dorea să aibă. Nu simţea faţă de el decât dispreţul pe care îl avea faţă de toţi cei care încălcau legea. Încă nu înţelegea hotărârea unui adevărat *Mafioso.*

Astorre credea în vechile tradiţii. Oamenii lui îl iubeau nu numai datorită carismei lui, dar mai ales pentru că preţuia onoarea mai presus de orice.

Un adevărat *Mafioso* avea o voinţă destul de puternică de a răzbuna orice insultă la adresa lui sau a *coscăi* lui. Nu se putea supune niciodată voinţei unei alte persoane sau a unei agenţii guvernamentale. În asta consta puterea lui. Voinţa lui era supremă; dreptatea era ceea ce decreta el că trebuia să fie. Salvarea lui Cilke şi a familiei lui era o slăbiciune de caracter. Totuşi se duse la biroul lui Cilke având speranţa vagă că va primi mulţumiri sau măcar că ostilitatea lui Cilke va cunoaşte o scădere.

Era evident că se făcuseră pregătiri speciale pentru primirea lor. Doi agenţi de pază îi percheziţionară pe Astorre şi pe Nicole înainte să pătrundă în biroul lui Cilke. Acesta stătea la birou şi le arunca priviri fioroase. Fără a se arăta câtuşi de puţin prietenos, le făcu semn să ia loc. Unul dintre agenţii de pază îi încuie pe dinafară şi rămase de cealaltă parte a uşii.

— Se înregistrează? întrebă Nicole.

— Da, spuse Cilke. Audio şi video. Nu vreau să existe interpretări greşite ale acestei întâlniri.

Făcu o mică pauză.

— Vreau să înţelegeţi că nu s-a schimbat nimic. Vă consider nişte gunoaie cărora nu le voi permite să trăiască în această ţară. Nu cred o iotă din toată aiureala aia cu Don Aprile. Nu cred nici povestea cu informatorul. Cred ca ai născocit toate astea împreună cu el şi apoi l-aţi trădat pe conspiratorul vostru ca să obţineţi un tratament mai indulgent din partea mea. Dispreţuiesc astfel de trucuri.

Astorre era uimit că Cilke ajunsese atât de aproape de adevăr. Se uită la el cu mai mult respect. Totuşi

sentimentele lui erau rănite. Individul nu avea nici un pic de recunoştinţă, nici un pic de respect pentru un om care îl salvase pe el şi pe familia lui. Zâmbi la gândul contradicţiilor din firea lui.

— Ţi se pare comic, una dintre glumele tale de mafiot, spuse Cilke. O să-ţi şterg eu zâmbetul ăla de pe faţă în două secunde.

Se întoarse spre Nicole.

— În primul rând, Biroul cere să ne spuneţi adevăratele condiţii în care aţi obţinut aceste informaţii. Nu tâmpenia aia pe care mi-a servit-o vărul tău. Mă surprinzi, domnişoară avocat. Mă gândesc să te acuz de complicitate la conspiraţie.

Nicole spuse calmă:

— Puteţi încerca, dar vă sfătuiesc să vorbiţi mai întâi cu directorul dumneavoastră.

— Cine v-a spus de atacul asupra casei mele? întrebă Cilke. Vrem numele adevăratului informator.

Astorre ridică din umeri.

— Ori credeţi ce v-am spus, ori altă variantă nu mai avem, spuse el. Alegeţi.

— Nici una, nici alta, spuse Cilke rece. Să lămurim lucrurile. Şi tu eşti tot un nemernic. Un ucigaş. Ştiu că tu ai pus bomba în maşina lui Di Benedetto la Washington. Cercetăm dispariţia fraţilor Sturzo din Los Angeles. I-ai omorât pe trei dintre paznicii lui Portella şi ai luat parte la o răpire. O să te prindem până la urmă. Şi atunci n-o să fii decât un alt gunoi.

Pentru prima oară, Astorre păru să-şi piardă ceva din stăpânirea de sine proverbială, iar masca lui de amabilitate dispăru. O surprinse pe Nicole, privindu-l cu un fel de milă amestecată cu groază. Aşa că lăsă să-i scape o parte din furia care îl stăpânea.

— Nu mă aştept la favoruri de la tine, îi spuse el lui Cilke. Nici măcar nu ştii ce-i aia onoare. Am salvat vieţile soţiei şi fiicei tale. Puteau fi acum sub pământ dacă nu eram eu. Şi acum mă chemi aici ca să mă jigneşti. Fiica şi soţia ta trăiesc datorită mie. Arată-mi cel puţin respect

pentru asta.

Cilke se holbă la el.

— N-o să-ţi arăt nimic, spuse el şi simţi o furie teribilă la gândul că îi era îndatorat lui Astorre.

Astorre se ridică, vrând să părăsească biroul, dar un agent de pază îl împinse înapoi.

— O să-ţi fac viaţa iad, spuse Cilke.

Astorre ridică din umeri.

— Fă ce vrei. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Ştiu că ai dat o mână de ajutor ca să i se facă felul lui Don Aprile. Şi asta numai pentru că tu şi Biroul vreţi să puneţi mâna pe bănci.

La aceste cuvinte, cei doi agenţi de pază înaintară spre el, dar Cilke le făcu semn să se oprească.

— Ştiu că ai posibilitatea să opreşti orice atac asupra familiei mele, spuse el. Acum îţi spun că voi considera asta ca fiind răspunderea ta.

Din celălalt capăt al camerei, Bill Boxton se uită la Astorre şi îi spuse cu un glas tărăgănat:

— Ameninţi un ofiţer federal?

Nicole interveni:

— Bineînţeles că nu, nu face decât să-i ceară ajutorul.

Cilke părea acum mai calm.

— Şi toate astea pentru iubitul tău Don. Ei bine, e clar că nu ai citit dosarul pe care i l-am dat lui Nicole. Iubitul tău Don este omul care ţi-a omorât tatăl când tu aveai numai trei ani.

Astorre tresări şi se uită la Nicole.

— Asta era partea pe care ai încercat să o ştergi?

Nicole dădu din cap.

— Nu am crezut niciodată că partea aia era adevărată, şi chiar dacă era, nu am considerat că trebuie să ştii. N-ar fi făcut decât să te rănească.

Astorre simţi că se învârteşte camera cu el, dar îşi păstră stăpânirea de sine.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Nicole i se adresă lui Cilke:

— Acum că s-a lămurit totul, putem pleca?

Cilke avea o statură masivă şi, când se apropie din spatele biroului, îi dădu în joacă lui Astorre o palmă după ceafă. Gestul îl surprinse pe Cilke la fel de mult ca şi pe Astorre, căci nu-l mai făcuse niciodată până atunci. Era o lovitură dată în intenţia de a-şi arăta dispreţul, care masca o ură autentică. Îşi dădea seama că nu va putea niciodată să uite că Astorre îi salvase familia. La rândul lui, Astorre îl privi fix pe Cilke. Înţelegea perfect ce simţea.

Nicole şi Astorre se întoarseră în apartamentul lui Nicole, iar ea încercă să-i arate compasiune pentru umilinţa suferită, dar asta păru să-l înfurie şi mai mult. Îi pregăti un prânz uşor şi apoi îl convinse să doarmă puţin. În timpul somnului, deveni la un moment dat conştient de prezenţa lui Nicole în pat, lângă el, şi de îmbrăţişarea ei. O împinse la o parte.

— Ai auzit ce a spus Cilke despre mine, spuse el. Vrei să te încurci cu unul ca mine?

— Nu cred ce spune el sau ce spun rapoartele lui, spuse Nicole. Astorre, cred cu adevărat că încă te mai iubesc.

— Nu putem întoarce trecutul înapoi, spuse Astorre cu blândeţe. Nu sunt acelaşi om şi nici tu nu eşti. Vrem doar să fim din nou copii.

Rămaseră îmbrăţişaţi. Apoi Astorre spuse somnoros:

— Crezi că e adevărat ce spun ei, că Don Aprile l-a ucis pe tatăl meu?

În ziua următoare, Astorre zbură la Chicago cu domnul Pryor şi se consultă cu Benito Craxxi. Îi puse la curent şi apoi întrebă:

— Este adevărat că Don Aprile l-a omorât pe tatăl meu?

Craxxi ignoră întrebarea şi îl întrebă pe Astorre:

— Ai vreun amestec în atacul asupra familiei lui Cilke?

— Nu, minţi Astorre. Le ascunse adevărul pentru că nu voia să ştie nimeni cât era de diabolic. Şi ştia că ei l-ar

fi dezaprobat.

— Şi totuşi i-ai salvat, spuse Don Craxxi. De ce?

Astorre fu nevoit din nou să mintă. Nu putea să-i lase pe aliaţii lui să ştie că era capabil de sentimentalisme, că nu putuse suporta ideea că soţia şi fiica lui Cilke aveau să fie ucise.

— Ai făcut bine, spuse Craxxi.

Astorre spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că este complicat, spuse Craxxi. Erai copilul nou-născut al unui mare şef al Mafiei din Sicilia, un bărbat de optzeci de ani şi capul unei *cosca* foarte puternice. Mama ta era foarte tânără şi a murit la naştere. Bătrânul Don era pe moarte şi ne-a chemat pe mine, pe Don Aprile şi pe Bianco la patul lui. Întreaga lui *cosca* avea să se prăbuşească după moartea lui şi era îngrijorat pentru viitorul tău. Ne-a pus să-i promitem că vom avea grijă de tine şi l-a ales pe Don Aprile să te ia cu el în America. Aici, deoarece soţia lui era pe moarte şi voia să te scutească să asişti la încă o suferinţă, te-a încredinţat familiei Viola, ceea ce a fost o greşeală, pentru că tatăl tău adoptiv s-a dovedit a fi un trădător şi a trebuit să fie executat. Don Aprile te-a luat la el imediat după ce necazurile au luat sfârşit. Avea un simţ al umorului macabru, aşa că a făcut în aşa fel încât moartea lui Viola să fie etichetată drept sinucidere în portbagajul unei maşini. Apoi, când ai crescut, ai început să ai caracterul adevăratului tău tată, marele Don Zeno. De aceea, Don Aprile a luat hotărârea să fii apărătorul familiei lui. În acest scop te-a trimis în Sicilia, ca să fii pregătit acolo.

Astorre nu era în întregime surprins. Undeva, într-un colţ al memoriei, îi apăru imaginea unui om foarte bătrân şi o călătorie într-un car funerar.

— Da, spuse Astorre încet, şi sunt pregătit, ştiu cum să pornesc ofensiva. Totuşi Portella şi Tulippa sunt bine apăraţi. Şi trebuie să mă gândesc serios şi la Grazziella. Singurul pe care pot să-l ucid este consulul general, Marriano Rubio. Între timp, Cilke este pe urmele mele ca

un copoi. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu trebuie să te atingi cu nici un preţ de Cilke, spuse Don Craxxi.

— Da, confirmă domnul Pryor. Ar fi dezastruos.

Astorre le zâmbi liniştitor.

— De acord, spuse el.

— Avem şi veşti bune, îi spuse Craxxi. Grazziella din Corleone i-a cerut lui Bianco din Palermo să aranjeze o întâlnire cu tine. Bianco îţi va trimite vorbă să vii într-o lună. S-ar putea să fie *el* cheia pe care o cauţi.

Tulippa, Portella şi Rubio se întâlniră în sala de conferinţe a consulatului peruan. Din Sicilia, Michael Grazziella îşi exprimă cel mai profund regret că nu putea să participe.

Inzio deschise şedinţa fără şarmul lui sud-american obişnuit. Era nerăbdător.

— Trebuie să rezolvăm chestiunea: Avem băncile sau nu? Am investit milioane de dolari şi sunt foarte dezamăgit de rezultate.

— Astorre e ca o fantomă, spuse Portella. Nu putem ajunge la el. Nu vrea să ia mai mulţi bani. Va trebui să-l omorâm. Apoi, ceilalţi vor vinde.

Inzio se întoarse spre Rubio:

— Eşti sigur că iubiţica ta va accepta?

— O s-o conving, spuse Rubio.

— Şi cei doi fraţi? întrebă Inzio.

— Nu-i interesează vendeta, spuse Rubio. Nicole m-a asigurat de asta.

— Există o singură cale, spuse Portella. O răpim pe Nicole şi-l momim pe Astorre să vină s-o salveze.

Rubio protestă.

— De ce nu pe unul dintre fraţi?

— Pentru că acum Marcantonio este foarte bine păzit, spuse Portella. Şi nu ne putem lega de Valerius, pentru că serviciile secrete ale armatei or să năvălească peste noi şi ăştia sunt o gaşcă de tipi răi.

Tulippa se întoarse spre Rubio:

— Nu mai ascult nici un cuvânt din toate tâmpeniile astea. De ce să riscăm miliarde de dolari doar ca să fim drăguţi cu iubita ta?

— Voiam să spun doar că am mai încercat schema asta şi înainte, se scuză Rubio. Şi nu uitaţi că are bodyguard.

Rubio vorbea cu multă precauţie. Ar fi fost dezastruos să-şi atragă mânia lui Tulippa.

— Bodyguardul nu este o problemă, spuse Portella.

— Bine, merg pe mâna voastră, atâta timp cât Nicole nu păţeşte nimic, spuse Rubio.

Marriano Rubio demară lucrurile, invitând-o pe Nicole la balul peruan anual de la consulat. În după-amiaza balului, Astorre veni s-o viziteze şi să-i spună că pleacă în Sicilia într-o scurtă călătorie. În timp ce Nicole făcea baie şi se îmbrăca, Astorre puse mâna pe chitara pe care Nicole o păstra pentru el şi fredona câteva cântece de dragoste italiene cu vocea lui răguşită, dar plăcută.

Când Nicole ieşi din baie, era complet goală, cu excepţia halatului pe care îl ţinea pe braţ. Astorre fu aproape copleşit de frumuseţea ei, care rămânea ascunsă sub hainele de zi. Când ajunse în dreptul lui, îi luă halatul şi îl înfăşură în jurul ei.

Ea se mişcă în braţele lui şi oftă.

— Nu mă mai iubeşti.

— Nu ştii cine sunt cu adevărat, spuse Astorre, râzând. Nu mai suntem copii.

— Dar ştiu că eşti bun, spuse Nicole. L-ai salvat pe Cilke şi familia lui. Cine este informatorul tău?

Astorre râse din nou.

— Nu te priveşte.

Apoi se duse în salon ca să evite alte întrebări.

În acea noapte, Nicole participă la bal însoţită de Helene, care se distră mai bine decât ea. Înţelegea că Rubio, în calitate de gazdă, nu-i putea acorda atenţie numai ei. Totuşi chemase o limuzină pentru acea noapte.

După bal, limuzina o duse până în faţa blocului ei. Helene coborî prima. Dar, înainte să intre în clădire, patru oameni le înconjurară. Helene se aplecă spre arma de la gleznă, dar fu prea târziu. Unul dintre oameni îi trase un glonţ în cap, umplându-i de sânge coroniţa de flori.

În acel moment, un alt grup de bărbaţi ieşi din umbră. Trei dintre atacatori fugiră şi Astorre, care o urmărise discret pe Nicole la bal, o trase în spatele lui. Cel care o împuşcase pe Helene fusese dezarmat.

— Du-o de aici, îi spuse Astorre unuia dintre bărbaţi. Ameninţându-l pe ucigaş cu pistolul, întrebă:

— Spune, cine te-a trimis?

Ucigaşul părea că nu se teme.

— Du-te dracului, spuse el.

Nicole văzu cum expresia lui Astorre devine rece ca oţelul înainte să-i tragă omului un glonţ în piept. Făcu câţiva paşi mari până la el şi îl apucă de păr în timp ce cădea, apoi îi mai trase un glonţ în cap. În acel moment, ea avu în faţa ochilor imaginea a ceea ce trebuie să fi fost tatăl ei. Vomită peste cadavrul lui Helene. Astorre se întoarse cu faţa la ea cu un zâmbet plin de regret pe buze. Nicole nu se putu uita la el.

Astorre o conduse până în apartament. O instrui ce să spună poliţiei, că leşinase după ce fusese ucisă Helene şi nu văzuse nimic. După ce plecă el, Nicole sună la poliţie.

În ziua următoare, după ce angajă un bodyguard permanent pentru Nicole, Astorre zbură în Sicilia să se vadă cu Grazziella şi Bianco la Palermo. Îşi urmă traseul obişnuit, mai întâi până în Mexic şi de acolo, cu un avion particular, la Palermo, astfel încât să nu existe nici o înregistrare oficială a călătoriei lui.

La Palermo, fu întâmpinat de Octavius Bianco, acum atât de spilcuit şi elegant, în stilul bărbaţilor din Palermo, încât era greu să-ţi mai aminteşti de el ca fiind banditul bărbos şi feroce de pe vremuri. Bianco fu încântat să-l vadă pe Astorre şi îl îmbrăţişă cu afecţiune. Maşina îi duse la vila lui Bianco de pe malul mării.

— Deci ai necazuri în America, spuse Bianco în curtea vilei, care era decorată cu statui din vechiul Imperiu Roman. Dar am veşti bune pentru tine.

Schimbă vorba, întrebând:

— Te mai supără rana?

Astorre atinse lanţul de aur.

— Nu, spuse el. Doar că mi-a distrus vocea. Acum croncănesc ca un corb în loc să cânt ca un tenor.

— Mai bine bariton decât soprană, spuse Bianco, râzând. Oricum, Italia are destui tenori. Unul mai puţin nu contează. Eşti un adevărat *Mafioso*şi de asta avem nevoie.

Astorre zâmbi şi îşi aduse aminte de acea zi îndepărtată, când se dusese să înoate. Acum, în locul sentimentului amar al trădării, nu-şi mai amintea decât cum se simţise când se trezise. Atinse amuleta de la gât şi întrebă:

— Care este vestea bună?

— Am făcut pace cu cei din Corleonesi şi cu Grazziella, spuse Bianco. El nu a fost niciodată implicat în omorârea lui Don Aprile. A intrat în sindicat după aceea. Dar acum nu-i mai plac Portella şi Tulippa. Îi consideră prea necugetaţi şi pe deasupra crede că fac lucruri de mântuială. Dezaprobă atentatul asupra agentului federal. Şi are un enorm respect pentru tine. Te ştie de când lucrai pentru mine. Te vede ca pe un om extrem de greu de ucis. Acum vrea să renunţe la orice vendeta şi să te ajute.

Astorre se simţi uşurat. Sarcina lui era mai uşoară dacă nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui Grazziella.

— Vino mâine să ne întâlnim toţi aici, la vilă, spuse Bianco.

— Are atâta încredere în tine? întrebă Astorre.

— Trebuie să aibă, spuse Bianco. Pentru că fără mine aici, în Palermo, nu poate conduce Sicilia. Şi azi suntem mai civilizaţi decât când ai fost tu ultima oară aici.

În după-amiaza următoare, Michael Grazziella sosi la vilă şi Astorre observă că era îmbrăcat după moda ultra respectabilă a unui politician roman – costum închis la

culoare, cămaşă albă şi cravată închisă. Era însoţit de doi bodyguarzi costumaţi la fel. Grazziella era un om scund, curtenitor, care vorbea foarte încet – nu s-ar fi zis că era răspunzător de omorârea unor magistraţi anti-Mafia de rang înalt. Îi strânse mâna lui Astorre şi spuse:

— Am venit să te ajut în semn de profundă stimă pentru prietenul nostru Bianco. Te rog să uiţi trecutul. Trebuie să o luăm de la început.

— Mulţumesc, spuse Astorre. Sunt onorat.

Grazziella le făcu semn bodyguarzilor care o luară spre plajă.

— Prin urmare, Michael, începu Bianco, ce poţi face ca să ne ajuţi?

Grazziella spuse:

— Portella şi Tulippa sunt prea lipsiţi de scrupule pentru gustul meu. Iar Marriano Rubio este prea necinstit. În schimb, pe tine te consider un om inteligent şi bine pregătit. Totodată, Nello este nepotul meu şi am aflat că l-ai cruţat, ceea ce nu-i puţin lucru. Acestea sunt motivele mele.

Astorre dădu din cap. În spatele lui Grazziella, văzu valurile de un verde închis ale mării siciliene şi, sclipind dincolo de ele, razele ucigătoare şi molatice ale soarelui sicilian. Simţi o bruscă nostalgie şi o undă de regret pentru că trebuia să plece. Toate acestea îi erau familiare într-un fel în care America nu-i putea deveni niciodată. Ducea dorul străzilor din Palermo, al sunetului glasurilor italiene, al limbii lui natale, pe care i se părea mai normal să o vorbească decât engleza, îşi concentră atenţia asupra lui Grazziella.

— Şi ce îmi poţi spune?

— Sindicatul vrea să mă întâlnesc cu ei în America, spuse Grazziella. Te pot informa asupra împrejurimilor şi a securităţii. Dacă iei măsuri drastice, te poţi refugia în Sicilia, la mine, iar dacă încearcă să te extrădeze, am prieteni la Roma care pot opri procesul.

— Ai atâta putere? se miră Astorre.

— Sigur, spuse Grazziella, ridicând uşor din umeri.

Altfel, cum am putea exista? Dar nu trebuie să fii necugetat.

Astorre ştiu că se referă la Cilke. Îi zâmbi lui Grazziella.

— N-o să fac niciodată ceva necugetat.

Grazziella zâmbi politicos şi spuse:

— Duşmanii tăi sunt duşmanii mei şi mă raliez cauzei tale.

— Presupun că nu vei fi prezent la întâlnire, spuse Astorre.

Grazziella îi zâmbi din nou şi spuse:

— Voi fi reţinut în ultimul moment; nu voi fi prezent.

— Şi când va fi asta? întrebă Astorre.

— Până într-o lună, spuse Grazziella.

După plecarea lui Grazziella, Astorre îl întrebă pe Bianco:

— Acum spune-mi, de ce face asta de fapt?

Bianco îi zâmbi admirativ.

— Cât de bine înţelegi Sicilia. Toate motivele pe care ţi le-a spus sunt valabile. Dar există un motiv principal pe care nu ţi l-a spus.

Avu o ezitare.

— Tulippa şi Portella l-au înşelat cu partea lui din banii de droguri şi oricum va trebui în curând să pornească războiul împotriva lor din cauza asta. Nu poate tolera aşa ceva. Te admiră mult şi ar fi perfect dacă i-ai lichida inamicii şi ai deveni aliatul lui. Este un om foarte deştept acest Grazziella.

În seara aceea, Astorre se plimbă pe malul mării şi se gândi ce să facă. Sfârşitul războiului se apropia.

Domnul Pryor nu-şi făcea griji pentru conducerea băncilor Aprile şi apărarea lor împotriva autorităţilor. Dar când F.B.I.-ul asaltă New York-ul, ca urmare a atentatului asupra lui Cilke, începu să fie niţel preocupat de ceea ce ar fi putut să afle aceştia. Mai ales după vizita lui Cilke.

În prima tinereţe, domnul Pryor fusese unul dintre

cei mai căutaţi asasini ai Mafiei din Palermo. Dar ulterior renunţase la aceste activităţi şi intrase în afaceri bancare, unde farmecul lui personal, inteligenţa şi legăturile cu crima organizată îi asiguraseră succesul. În esenţă, a devenit un bancher al Mafiei în toată lumea. A devenit în curând expert în fluctuaţiile ratelor de schimb şi în spălarea banilor murdari. A ajuns de asemenea să fie foarte priceput la cumpărarea de afaceri legale cu preţuri bune. În cele din urmă, a emigrat în Anglia, pentru că celebra corectitudine a sistemului bancar englez îi putea proteja mai bine averea decât mita în Italia.

Totuşi, legăturile lui rămăseseră în continuare extinse până la Palermo şi în Statele Unite. Era cel dintâi bancher pentru *cosca* lui Bianco, deţinând controlul asupra activităţilor de construcţii din Sicilia. Făcea de asemenea legătura între băncile Aprile şi Europa.

Acum, când poliţia îşi intensificase cercetările, îşi aminti de un posibil punct periculos: Rosie. Prin ea se putea face legătura dintre Astorre şi fraţii Sturzo. Totodată, domnul Pryor ştia că Astorre avea o slăbiciune pentru fată şi încă simţea o atracţie faţă de farmecele ei. Asta nu-l făcea pe Astorre mai puţin demn de respectul lui; această slăbiciune a bărbaţilor existase de când lumea. Iar Rosie era o femeie *Mafioso* în toată regula. Cine i-ar fi putut rezista? Dar, oricât ar fi admirat-o pe fată, nu considera că era înţelept să fie prin preajmă.

Aşa că decise să se implice în această problemă, aşa cum mai făcuse odinioară la Londra. Ştia că nu va avea aprobarea lui Astorre pentru această măsură – îi cunoştea caracterul şi nu subestima pericolul pe care îl reprezenta. Dar Astorre fusese întotdeauna un om rezonabil. Pryor avea să-l convingă după aceea, iar Astorre avea să recunoască înţelepciunea faptei după comiterea ei.

Dar trebuia s-o facă. Prin urmare, domnul Pryor o chemă într-o seară pe Rosie. Ea fu încântată să-l audă, mai ales când îi spuse că avea veşti bune pentru ea. După ce închise telefonul, lăsă să-i scape un oftat de regret.

Îi luă cu el pe cei doi nepoţi, ca şofer şi bodyguard.

Pe unul îl lăsă de pază în maşină, iar pe celalalt îl duse cu el în apartamentul lui Rosie.

Rosie îi salută, aruncându-se în braţele domnului Pryor, ceea ce îl sperie pe nepot, care îşi duse mâna la haină.

Făcu cafea şi le servi fursecuri importate, după spusele ei, direct de la Napoli. Dar gustul lor nu confirma nici pe departe acest lucru, iar domnul Pryor se considera un expert în materie.

— Ce fată dulce eşti, spuse domnul Pryor, adresându-i-se apoi nepotului său: Ia încearcă-le pe astea.

Dar nepotul se retrăsese într-un colţ al camerei şi se aşezase pe un scaun de unde urmărea această mică comedie pe care o juca unchiul lui.

Rosie lovi uşor pălăria de fetru a domnului Pryor, care stătea lângă el, şi spuse pe un ton ştrengăresc:

— Îmi plăcea mai mult gambeta englezească. Pe atunci nu erai aşa încrezut.

— A, spuse domnul Pryor foarte bine dispus, când îţi schimbi ţara, trebuie să-ţi schimbi şi pălăria. Draga mea Rosie, am venit să-ţi cer o mare favoare.

Observă uşoara ei ezitare înainte să bată din palme voioasă.

— Sigur că da, accept, spuse ea. Îţi datorez atât de mult.

Domnul Pryor se înduioşă văzându-i drăgălăşenia, dar trebuia să facă ce era necesar.

— Rosie, spuse el, vreau să-ţi aranjezi treburile astfel încât mâine să poţi pleca în Sicilia, dar numai pentru scurt timp. Astorre te aşteaptă acolo şi trebuie să-i duci nişte hârtii din partea mea cu cea mai mare confidenţialitate. Îi este dor de tine şi vrea să-ţi arate Sicilia.

Rosie se îmbujoră.

— Chiar vrea să mă vadă?

— Sigur că da, spuse domnul Pryor.

Adevărul era că Astorre tocmai se întorcea din Sicilia şi ajungea la New York în noaptea următoare. El şi Rosie aveau să traverseze Atlanticul în direcţii şi în avioane

diferite.

Rosie deveni pragmatică în felul ei sfios, care o caracteriza.

— Nu pot pleca atât de repede, spuse ea. Trebuie să fac rezervare, să merg la bancă şi o mie de alte lucruri mărunte.

— Să nu mă consideri încrezut, spuse domnul Pryor. Dar am aranjat totul.

Scoase un plic alb şi lung din buzunarul hainei.

— Aici este biletul tău de avion, spuse el. Clasa întâi. Şi zece mii de dolari pentru cumpărături de ultimă oră şi cheltuieli de călătorie. Nepotul meu, care stă acolo, în colţ, uluit, te va conduce cu limuzina mâine dimineaţă. La Palermo, vei fi întâmpinată de Astorre sau de unul dintre prietenii lui.

— Trebuie să mă întorc peste o săptămână, spuse Rosie. Am de dat nişte teste pentru doctorat.

— Nu-ţi face nici o grijă, spuse domnul Pryor. Nu vei lipsi la teste, îţi promit. Te-am minţit eu vreodată?

Vocea lui era de o blândeţe părintească. Dar în timpul acesta îşi spunea: „Ce păcat că Rosie nu vă mai vedea America niciodată”.

Îşi băură cafelele şi mâncară fursecurile. Nepotul refuză încă o dată răcoritoarele, deşi Rosie insistă cu drăgălăşenie. Conversaţia le fu întreruptă de soneria telefonului. Rosie îl ridică.

— A, Astorre, spuse ea. Suni din Sicilia? Domnul Pryor mi-a spus. E chiar aici, bem o cafea împreună.

Domnul Pryor continuă să soarbă din cafea calm. Nepotul lui se ridică de pe scaun, dar se aşeză la loc când domnul Pryor îi aruncă o privire fermă.

Rosie tăcea. Îi aruncă o privire întrebătoare domnului Pryor, care dădu din cap liniştitor.

— Da, tocmai aranjase să mă întâlnesc cu tine în Sicilia pentru o săptămână, spuse Rosie.

Făcu o pauză ca să asculte.

— Da, sigur că sunt dezamăgită. Îmi pare rău că a trebuit să te întorci pe neaşteptate. Deci vrei să vorbesc cu

el? Nu? Bine, o să-i spun.

Închise telefonul.

— Ce păcat, îi spuse ea domnului Pryor. A trebuit să se întoarcă mai devreme. Dar vrea să-l aştepţi aici. A spus că vine cam într-o jumătate de oră.

Domnul Pryor întinse mâna după un fursec.

— Sigur că da, spuse el.

— O să explice totul când ajunge aici, spuse Rosie. Cafea?

Domnul Pryor dădu din cap, apoi oftă.

— Ţi-ar fi plăcut atât de mult în Sicilia! Ce păcat!

Îşi imagină cum ar fi fost înmormântarea ei într-un cimitir sicilian, cât de tristă ar fi fost.

— Du-te jos şi aşteaptă-mă în maşină, îi spuse el nepotului.

Tânărul se ridică fără prea multă tragere de inimă, dar domnul Pryor făcu gestul că trage cu pistolul. Rosie îi deschise uşa. Apoi Pryor îi aruncă un zâmbet plin de grijă şi o întrebă:

— Ai fost fericită în aceşti ultimi ani?

Astorre sosise cu o zi mai devreme şi fusese aşteptat de Aldo Monza la un aeroport particular din New Jersey. Călătorise, bineînţeles, cu un avion particular şi cu un paşaport fals. O sunase pe Rosie dintr-un impuls, din dorinţa de a o vedea şi de a petrece o noapte relaxantă alături de ea. Când Rosie îi spusese că domnul Pryor era la ea în apartament, simţurile lui adulmecară prezenţa pericolului. Când auzise de călătoria ei în Sicilia, înţelesese imediat planurile domnului Pryor. Încercase să-şi stăpânească mânia. Domnul Pryor se străduise să facă ce trebuia, după experienţa lui. Dar era un preţ prea scump de plătit în schimbul siguranţei lor.

Când Rosie deschise uşa, i se aruncă în braţe. Domnul Pryor se ridică de pe scaun, iar Astorre se îndreptă spre el şi îl îmbrăţişă. Domnul Pryor îşi ascunse surprinderea – Astorre nu era de obicei atât de afectuos.

Apoi, spre uimirea domnului Pryor, Astorre îi spuse

lui Rosie:

— Pleacă mâine în Sicilia aşa cum am stabilit şi o să vin şi eu peste câteva zile. O să ne distrăm de minune.

— Excelent, spuse Rosie. N-am fost niciodată în Sicilia.

Astorre îi spuse domnului Pryor:

— Mulţumesc că ai aranjat totul.

Apoi se întoarse din nou către Rosie.

— Nu pot să rămân, spuse el. Ne vedem în Sicilia. În seara asta am treburi importante cu domnul Pryor. Dar pregăteşte-te pentru călătorie. Şi nu-ţi lua prea multe haine. Putem să facem cumpărături de la Palermo.

— O.K., spuse Rosie.

Îl sărută pe domnul Pryor pe obraz şi îl îmbrăţişă lung pe Astorre, sărutându-l languros. Apoi le deschise uşa amândurora.

Când cei doi bărbaţi ajunseră în stradă, Astorre îi spuse domnului Pryor:

— Vino în maşina mea. Spune-le nepoţilor tăi să se ducă acasă – nu mai ai nevoie de ei în seara asta.

Abia atunci domnul Pryor începu să se simtă niţel neliniştit.

— O făceam spre binele tău, îi spuse el lui Astorre.

Pe bancheta din spate a maşinii lui Astorre conduse de Aldo Monza, Astorre se întoarse către domnul Pryor:

— Nimeni nu te apreciază mai mult decât mine, spuse el. Dar sunt sau nu şeful?

— Fără discuţie, spuse domnul Pryor.

— Era o problemă pe care intenţionam s-o rezolv, spuse Astorre. Recunosc că este un pericol şi sunt bucuros că m-ai făcut să acţionez. Dar am nevoie de ea. Ne putem asuma unele riscuri. Deci, iată instrucţiunile mele: în Sicilia dă-i o casă luxoasă cu servitori. Se poate înscrie la Universitatea din Palermo. Va avea o alocaţie foarte generoasă şi Bianco o va prezenta în cercurile cele mai distinse ale societăţii siciliene. O s-o facem fericită acolo şi Bianco poate controla orice problemă s-ar ivi. Ştiu că nu eşti de acord cu afecţiunea mea pentru ea, dar n-am ce

face. Contez pe faptul că greşelile ei o vor ajuta să fie fericită la Palermo. Are o slăbiciune pentru bani şi plăceri, dar cine nu are? Aşa că acum te fac răspunzător de siguranţa ei. Fără accidente.

— Şi mie îmi place fata, după cum ştii, spuse domnul Pryor. O adevărată femeie *Mafioso.* Te întorci în Sicilia?

— Nu, spuse Astorre. Avem treburi mai importante.

Capitolul 13

După ce îi dădu comanda chelnerului, Nicole se concentra intens asupra lui Marriano Rubio. Trebuia să transmită două mesaje importante în acea zi şi voia să se asigure ca amândouă aveau să fi transmise corect.

Rubio alesese restaurantul, un bistrou franţuzesc distins, în care chelnerii se agitau de colo-colo, cu solniţe înalte emailate şi coşuri lungi de pai cu pâine proaspătă, crocantă. Lui Rubio nu-i plăcea mâncarea, dar îl cunoştea pe şeful restaurantului, aşa că primiră o masă bună într-un colţ liniştit. Venea adeseori cu femei acolo.

— Eşti mai tăcută decât de obicei, remarcă el, întinzând mâna peste masă după a ei.

Nicole simţi că o trec fiorii. Îşi dădu seama că îl ura pentru că avea această putere asupra ei şi îşi trase mâna într-o parte.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Am avut o zi grea, spuse ea.

— A, spuse el cu un oftat, preţul pe care îl plăteşti pentru că lucrezi cu şerpii. Rubio nu avea nici urmă de consideraţie pentru firma de avocaţi la care lucra Nicole.

— De ce îi suporţi? De ce nu mă laşi să am eu grijă de tine?

Nicole se întrebă câte femei căzuseră în această plasă şi îşi rataseră cariera doar ca să fie cu el.

— Nu mă ispiti, spuse ea, flirtând.

Rubio rămase surprins, căci ştia cât era de devotată Nicole carierei sale. Dar asta şi sperase.

— Dă-mi voie să am grijă de tine, repetă el. În fond, câte corporaţii mai poţi da în judecată?

Unul dintre chelneri deschise o sticlă rece de vin alb

şi îi oferi dopul lui Rubio să-l miroasă, după care turnă puţin într-un elegant pahar de cristal. Rubio îl gustă şi dădu din cap. Apoi se întoarse către Nicole.

— Mi-aş da demisia chiar acum, dar am nişte cazuri *pro bono* pe care vreau să le duc la bun sfârşit, zise ea şi sorbi din vin. În ultima vreme m-am gândit mult la afacerile bancare.

Ochii lui Rubio se îngustară.

— Ei bine, ai noroc că există bănci în familie.

— Da, spuse Nicole, dar din păcate tatăl meu nu le considera pe femei capabile să conducă o afacere. Aşa că trebuie să stau deoparte şi să văd cum neghiobul de vărumeu strică toate lucrurile.

Îşi ridică privirea ca să se uite la el şi adăugă: Apropo, Astorre crede că te pregăteşti să-i faci de petrecanie.

Rubio încercă să pară amuzat.

— Serios? Şi cum aş putea să fac asta?

— Ei, nu ştiu, spuse Nicole enervată. Nu uita că tipul trăieşte din comerţul cu macaroane. Are făină în creier. Spune că vrei să foloseşti băncile la spălarea banilor şi alte prostii. Chiar a încercat să mă convingă că ai de gând să mă răpeşti.

Nicole ştia că trebuia să fie foarte prudentă în acest punct.

— Dar eu nu pot crede asta. Cred că Astorre e pe dinafară rău de tot. Ştie că eu şi fraţii mei vrem să controlăm banca, aşa că încearcă să ne scoată de paranoici. Dar ne-am săturat să-l tot ascultăm.

Rubio studie faţa lui Nicole. Era mândru de talentul lui de a separa adevărul de ficţiune. În anii în care fusese diplomat fusese minţit de cei mai respectaţi oameni de stat din lume. Dar acum, când o privea pe Nicole adânc în ochi, era ferm convins că-i spunea adevărul gol-goluţ.

— De fapt, cât de mult v-aţi săturat? întreba el.

— Până peste cap, spuse Nicole.

Mai mulţi ospătari îşi făcură apariţia şi se agitară în jurul lor timp de câteva minute, ca să servească felul

principal. După ce aceştia se retraseră în sfârşit, Nicole se aplecă spre Rubio şi îi spuse:

— Aproape în fiecare seară vărul meu lucrează până târziu la el la depozit.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Rubio.

Nicole ridică cuţitul şi începu să taie felul principal, medalioane negre de raţă care înotau într-un sos portocaliu sclipitor.

— Nu insinuez nimic, spuse ea. Dar de ce îşi petrece principalul acţionar al unei bănci internaţionale tot timpul într-un depozit de macaroane? Dacă aş deţine eu controlul, aş sta tot timpul la bancă şi m-aş asigura că partenerii mei se aleg cu un profit mai bun pentru investiţiile lor.

Spunând acestea, Nicole gustă din raţă. Îi zâmbi lui Rubio.

— Delicios, spuse ea.

În afara altor calităţi, Georgette Cilke era o femeie foarte organizată. În fiecare marţi după-amiază lucra ca voluntar exact două ore la sediul naţional al Campaniei împotriva Pedepsei cu Moartea, unde răspundea la telefon şi revedea pledoariile susţinute de avocaţii deţinuţilor condamnaţi la moarte. Aşa că Nicole ştia exact unde să ducă cel de-al doilea mesaj al acelei zile.

Când Georgette o văzu intrând în birou, faţa i se lumină. Se ridică să-şi îmbrăţişeze prietena.

— Slavă Domnului, spuse ea. Ziua de azi a fost îngrozitoare. Mă bucur că ai venit. Poate îmi oferi suport moral.

— Nu ştiu cât îţi voi fi de folos, spuse Nicole. Am o problemă care nu-mi dă pace şi pe care vreau s-o discut cu tine.

În anii în care lucraseră împreună, Nicole nu-i făcuse niciodată confidenţe lui Georgette, deşi aveau o relaţie profesională cordială. Georgette nu discuta despre munca soţului ei cu nimeni. Iar Nicole nu considerase că avea vreun rost să discute despre iubiţii ei cu femeile măritate, care se credeau întotdeauna nevoite să dea sfaturi despre

cum să duci un bărbat la altar, ceea ce ea nu dorea. Nicole prefera să vorbească despre sexul tare, dar observase că asta le făcea pe majoritatea femeilor măritate să se simtă prost. Nicole se gândea că poate nu voiau să audă ce pierdeau.

Georgette o întrebă pe Nicole dacă voia să discute între patru ochi şi, când Nicole dădu din cap, găsiră un mic birou gol.

— N-am discutat cu nimeni despre asta, începu Nicole. Dar trebuie să ştii că tatăl meu a fost Raymonde Aprile – cunoscut sub numele de Don Aprile. Ai auzit de el?

Georgette se ridică şi spuse:

— Nu cred că ar trebui să am această conversaţie cu tine.

— Te rog, stai jos, o întrerupse Nicole. Trebuie să auzi asta.

Georgette nu păru să se împace cu ideea, dar făcu aşa cum îi ceruse Nicole. Adevărul era că fusese întotdeauna curioasă cu privire la familia ei, dar ştia că nu putea aduce vorba despre asta. Ca mulţi alţii, Georgette presupunea că Nicole, prin munca ei de apărătoare din oficiu, încerca să ispăşească păcatele tatălui ei. Ce copilărie înspăimântătoare trebuie să fi avut, crescută la umbra crimelor. Şi ce ruşine trebuie să fi simţit. Georgette se gândi la propria ei fiică, jenată dacă era văzută în public cu oricare dintre părinţii ei. Se întrebă cum supravieţuise Nicole acelor ani.

Nicole ştia că Georgette nu l-ar trăda în nici un fel pe soţul ei, dar mai ştia şi că era o femeie plina de compasiune şi cu o minte deschisă. Un om care îşi petrecea timpul liber ca avocat al criminalilor condamnaţi. Nicole o ţintui cu privirea şi îi spuse:

— Tatăl meu a fost omorât de nişte oameni care au relaţii strânse cu soţul tău. Eu şi fraţii mei avem dovezi că soţul tău a primit mită de la aceşti oameni.

Prima reacţie a lui Georgette fu una de şoc, apoi de respingere. Nu spuse nimic. Dar, după numai câteva secunde, simţi primul val de furie.

— Cum îndrăzneşti? şopti ea, privind-o fix pe Nicole. Soţul meu mai degrabă ar muri decât să încalce legea.

Pe Nicole o surprinse vehemenţa răspunsului lui Georgette. Acum îşi dădu seama că Georgette credea cu adevărat în soţul ei. Totuşi continuă:

— Soţul tău nu este ce pare a fi. Şi ştiu cum te simţi. Tocmai am citit dosarul F.B.I. al tatălui meu, dar, oricât l-aş fi iubit, ştiu că a avut secrete faţă de mine. La fel cum Kurt are secrete faţă de tine.

Apoi Nicole îi spuse lui Georgette despre milionul de dolari pe care îl depusese Portella în contul lui Cilke şi despre afacerile lui Portella cu marii traficanţi de droguri şi criminali plătiţi, care nu şi-ar fi putut face treaba fără acordul tacit al soţului ei.

— Nu mă aştept să mă crezi, spuse Nicole. Tot ce sper este că îl vei întreba pe soţul tău dacă ţi-am spus adevărul. Dacă este omul care spui că este, nu te va minţi.

Georgette nu trădă nimic din tumultul interior prin care trecea.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că soţul tău are o vendeta împotriva familiei mele. Are de gând să-şi lase asociaţii să-l ucidă pe vărul meu Astorre şi să preia controlul asupra afacerilor bancare ale familiei noastre. Asta se va întâmpla mâine noapte, în depozitul de macaroane al vărului meu.

La auzul cuvântului „macaroane”. Georgette râse şi spuse:

— Nu te cred.

Apoi se ridică să plece.

— Îmi pare rău, Nicole, spuse ea. Ştiu că eşti necăjită, dar nu mai avem ce să ne spunem.

În acea seară, în dormitorul modest mobilat al casei de ţară în care se mutaseră, Cilke se confruntă cu propriul lui coşmar. El şi soţia lui terminaseră cina şi stăteau la masă faţă în faţă, citind. Deodată, Georgette puse cartea jos şi spuse:

— Trebuie să vorbim despre Nicole Aprile.

În toţi anii de când erau împreună, Georgette nu-i ceruse niciodată să discute despre munca lui. Nu voia să se împovăreze cu responsabilitatea păstrării unor secrete federale. Şi ştia că aceasta era o parte a vieţii lui pe care Cilke simţea nevoia să o păstreze numai pentru el. În unele nopţi, când stătea lângă el în pat, se întreba cum îşi exercita meseria – ce tactică folosea ca să obţină informaţii, la ce presiuni îşi supunea suspecţii. Dar în mintea ei şi-l înfăţişa ca pe agentul federal desăvârşit, îmbrăcat în costume îngrijite, cu un exemplar răsfoit al Constituţiei în buzunarul de la spate. Era destul de inteligentă pentru ca în sufletul ei să ştie că aceasta era o fantezie. Soţul ei era un om hotărât. Mergea până în pânzele albe ca să-şi învingă duşmanii. Dar aceasta era o realitate pe care nu dorise niciodată să o examineze cu adevărat.

Cilke citea un roman poliţist – al treilea volum dintr-o serie despre un criminal care îşi creştea copilul ca să devină preot Când Georgette îi puse întrebarea, închise cartea imediat.

— Te ascult, spuse el.

— Nicole mi-a spus unele lucruri astăzi – despre tine şi ancheta pe care o conduci, spuse Georgette. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre munca ta, dar ţi-a adus acuzaţii grave.

Cilke simţi cum îl cuprinde o mânie care în curând se transformă în furie oarbă. Mai întâi îi omorâseră câinii. Apoi îi distruseseră casa. Iar acum întinau cea mai pură relaţie pe care o avea. În cele din urmă, când bătăile inimii i se mai potoliră, îi ceru lui Georgette pe tonul cel mai calm de care era capabil, să-i povestească exact ce se întâmplase.

Georgette îi repetă întreaga conversaţie pe care o avusese cu Nicole şi urmări atentă expresia de pe faţa soţului ei, în timp ce acesta asimila informaţiile. Faţa lui nu trăda nici un semn de surprindere sau jignire. După ce termină, Cilke spuse:

— Mulţumesc, iubito. Sunt sigur că ţi-a fost foarte

greu să-mi povesteşti. Şi îmi pare rău că a trebuit s-o faci.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Unde pleci? întrebă Georgette.

— Simt nevoia să iau aer, spuse Cilke. Trebuie să mă gândesc.

— Kurt? Iubitule?

Vocea lui Georgette era întrebătoare, ca şi cum i-ar fi cerut s-o liniştească.

Cilke jurase că nu o va minţi niciodată pe soţia lui. Dacă ea insista să-i spună adevărul, va trebui să i-l spună şi s-o lase să suporte consecinţele. Spera că ea va înţelege şi că se va preface că aceste secrete nu existau.

— E ceva ce poţi să-mi spui? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu, spuse el. Aş face orice pentru tine. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da. Dar trebuie să ştiu. Pentru noi şi pentru fiica noastră.

Cilke văzu că nu mai avea nici o scăpare. Îşi dădu seama că ea nu îl va mai privi niciodată la fel dacă îi va spune adevărul. În acel moment ar fi vrut să-i zdrobească ţeasta lui Astorre Viola. Se gândi ce ar putea să-i spună soţiei lui: Am acceptat numai mita pe care-mi spusese F.B.I.-ul să o accept? Am trecut cu vederea crimele mai puţin importante şi ne-am concentrat atenţia asupra celor care contau mai mult? Am încălcat nişte legi ca să le putem aplica pe cele mai importante? Ştia că aceste răspunsuri n-ar fi făcut decât să o înfurie, iar el o iubea şi o respecta prea mult ca să facă aşa ceva.

Cilke ieşi din casă, fără să spună un cuvânt. Când se întoarse, soţia lui se prefăcea că doarme. Atunci luă o hotărâre. În noaptea următoare, va da ochii cu Astorre Viola şi îi va arăta ce credea despre dreptate.

Aspinella Washington nu-i ura pe toţi bărbaţii, dar era tot timpul surprinsă cât de mulţi o dezamăgeau. Toţi erau atât de... inutili.

După ce se ocupase de Heskow, fusese interogată sumar de doi ofiţeri din serviciile de securitate ale aeroportului, care erau fie prea proşti, fie prea intimidaţi ca să pună sub semnul întrebării versiunea ei. Când poliţiştii găsiseră 100.000 de dolari lipiţi cu bandă adezivă de corpul lui Heskow, deduseseră că motivul era clar. Deciseră că se cuvenea să se auto-răsplătească printr-un mic onorariu pentru faptul că făcuseră curăţenie până la sosirea ambulanţei. Îi dăduseră şi Aspinellei un teanc de bancnote murdare de sânge, pe care ea le pusese alături de cei 30.000 de dolari pe care îi primise deja de la Heskow.

Aceşti bani urmau să aibă doar două utilizări. Puse tot, în afară de 30.000 de dolari, în seiful ei. Îi lăsase instrucţiuni mamei ei ce să facă cu banii dacă i se întâmpla ceva: toţi banii – peste 300.000 de dolari din mită – aveau să fie depuşi într-un cont pe numele fiicei ei. Cu cei 30.000 de dolari la ea, luă un taxi până pe Fifth Avenue, Strada 52, unde intră în cel mai bun magazin de pielărie din oraş şi luă liftul până la un apartament aflat la etajul trei.

O femeie cu ochelari de designer şi un costum marinăresc cu dungi îi luă banii şi o conduse până în capătul holului, unde făcu o baie într-o apă parfumată cu uleiurile cele mai înmiresmate importate din China. Rămase în cadă aproape douăzeci de minute, ascultând un CD cu cântece gregoriene lente şi aşteptându-l pe Rodolfo, un terapeut specializat în masajul sexual.

Rodolfo primi 3.000 de dolari pentru o şedinţă de două ore, ceea ce, după cum sublinia încântat în faţa clientelor lui foarte satisfăcute, era mai mult decât primeau cei mai celebri avocaţi pe oră.

— Diferenţa, spunea el cu un accent bavarez şi un rânjet viclean, este că ei te regulează pur şi simplu, eu te regulez până în al nouălea cer.

Aspinella auzise de Rodolfo în timpul unei anchete de moravuri pe care o condusese sub acoperire în hotelurile de elită din oraş. Un portar era îngrijorat că i se va cere să depună mărturie, aşa că, pentru a nu fi citat, îi vânduse

pontul cu Rodolfo. Aspinella se gândise să-l toarne, dar, după ce-l întâlnise pe Rodolfo şi cunoscuse experienţa masajului său, pricepuse că ar fi fost o crimă şi mai mare dacă le-ar fi lipsit pe femei de plăcerea oferită de extraordinarele lui talente.

După câteva minute, el bătu la uşă şi întrebă:

— Pot să intru?

— Abia aştept, iubire, spuse ea.

El intră şi o examină din cap până-n picioare.

— Ce bucăţică bună, spuse el.

La prima şedinţa, Aspinella fusese surprinsă când îl văzuse pe Rodolfo intrând dezbrăcat, dar el îi explicase:

— La ce bun să te mai deranjezi să te îmbraci doar ca să ai ce scoate?

Era un exemplar extraordinar, înalt şi suplu, cu un tigru tatuat pe bicepsul drept şi o blană de păr blond şi mătăsos pe piept. Ei îi plăcea mai ales părul de pe piept, care îl deosebea pe Rodolfo de manechinele din reviste, care erau tunse, rase şi unse atât de bine, încât nu mai ştiai dacă erau bărbaţi sau femei.

— Ce-ai mai făcut? întrebă el.

— Mai bine să nu ştii, spuse Aspinella. Tot ce trebuie să ştii este că am nevoie de puţină alinare sexuală.

Rodolfo începu cu spatele, apăsând adânc şi insistând în punctele în care muşchii erau încordaţi. Apoi îi masă uşor gâtul, după care o întoarse cu faţa în sus şi începu să-i maseze încet sânii şi abdomenul. Când ajunse cu mângâierile la zona dintre picioare, ea era deja umedă şi respira greu.

— De ce nu-mi pot face asta şi alţi bărbaţi? spuse Aspinella, oftând în extaz.

Rodolfo se pregătea să înceapă partea cea mai spectaculoasă a serviciilor sale, masajul cu limba, pe care îl executa cu o îndemânare de expert şi cu mult zel. Dar se opri, izbit de întrebarea ei, pe care o mai auzise de multe ori. De fiecare dată rămânea uimit. Îi dădea impresia că oraşul gemea de femei subnutrite sexual.

— Este un mister şi pentru mine de ce nu o pot face

şi alţi bărbaţi, spuse el. Tu ce crezi?

Nu-i plăcea că trebuia să-şi întrerupă reveria sexuală, dar ştia că Rodolfo avea nevoie de conversaţie înainte de marea finală.

— Bărbaţii sunt slabi, spuse ea. Noi suntem cele care luăm deciziile importante. Când să ne căsătorim. Când să avem copii. Îi punem în jug şi îi facem răspunzători de lucrurile pe care le fac.

Rodolfo zâmbi politicos.

— Şi ce legătură are asta cu sexul?

Aspinella voia ca el să treacă din nou la treabă.

— Nu ştiu, spuse ea. Este doar o teorie.

Rodolfo începu să o maseze din nou – încet, constant, ritmic. Nu părea să obosească niciodată. Şi, de fiecare dată când o aducea pe culmile plăcerii, ea îşi imagina cumplitele tenebre ale durerii în care îi va cufunda pe Astorre Viola şi pe banda lui de nemernici în noaptea următoare.

Viola Macaroni Company era situată într-un depozit mare de cărămidă din capătul Cartierului de Est al Manhattan-ului. Mai mult de o sută de oameni lucrau aici, descărcând saci gigantici de macaroane, importate din Italia, pe o bandă rulantă care le sorta şi le ambala automat.

Cu un an în urmă, inspirându-se dintr-un articol al unei reviste în care se arăta cum îşi îmbunătăţeau micile întreprinderi operaţiunile, Astorre angajase un consultant direct de la Harvard Business School ca să-i recomande ce schimbări să facă. Tânărul îi spusese lui Astorre să dubleze preţurile, să schimbe numele macaroanelor în „Paste de casă Unchiul Vito” şi să concedieze jumătate din angajaţi, care puteau fi înlocuiţi prin ajutoare temporare la jumătate de preţ. La această sugestie, Astorre îl concediase pe consultant.

Biroul lui Astorre era la primul etaj, care avea cam dimensiunile unui teren de fotbal şi era dotat cu maşini lucioase de oţel inoxidabil pe ambele laturi. Uşile din spate

ale depozitului dădeau spre un doc de încărcare. În faţa intrărilor şi în interiorul fabricii erau camere video, ca să-i dea posibilitatea să-i vadă pe vizitatori şi să monitorizeze producţia de la el din birou. În mod normal, depozitul se închidea la ora 18.00, dar în această seară Astorre îi reţinuse peste program pe cinci dintre cei mai buni angajaţi şi pe Aldo Monza. Aştepta.

Cu o noapte în urmă, când Astorre îi descrisese lui Nicole planul la ea în apartament, ea se opusese vehement. Clătinase din cap cu violenţă.

— În primul rând, n-o să meargă. Şi în al doilea, nu vreau să fiu complice la crimă.

— Ţi-au omorât asistenta şi au încercat să te răpească, spusese liniştit Astorre. Suntem cu toţii în pericol dacă nu iau măsuri.

Nicole se gândise la Helene şi apoi îşi amintise de numeroasele ei certuri pe care le avea cu tatăl ei, care s-ar fi răzbunat fără nici o îndoială. I-ar fi spus, probabil, că datora asta memoriei prietenei ei şi i-ar fi amintit că era drept şi necesar să ia măsuri de precauţie pentru a-şi proteja familia.

— De ce nu ne adresăm autorităţilor? întrebase ea.

Răspunsul lui Astorre fusese scurt:

— E prea târziu pentru asta.

Acum Astorre stătea în biroul lui pe post de momeală. Mulţumită lui Grazziella, ştia că Portella şi Tulippa erau în oraş, la o şedinţă a sindicatului. Nu putea fi sigur că informaţia „scăpată” de Nicole către Rubio avea să-l convingă să îi facă o vizită, dar spera că aveau să încerce pentru ultima dată să-l convingă să vândă băncile înainte de a recurge la violenţă. Presupunea că aveau să-l controleze dacă avea arme, aşa că nu se înarmă deloc, cu excepţia unui stilet pe care îl ascunse într-un buzunar special cusut într-o mânecă a cămăşii.

Astorre urmărea cu atenţie ecranul monitorului, când văzu şase oameni intrând prin spatele clădirii şi venind dinspre docul de încărcare. Le dăduse oamenilor lui instrucţiuni să se ascundă şi să nu tragă decât când le

dădea el semnalul.

Privi ecranul şi îi recunoscu pe Portella şi pe Tulippa printre cei şase. Apoi, când dispărură de pe monitor, auzi zgomotul paşilor care se apropiau de biroul lui. Dacă se hotărâseră deja să-l omoare, Monza şi echipa lui erau pregătiţi să-l salveze.

Dar chiar atunci se auzi vocea lui Portella strigându-l.

Nu răspunse.

După câteva secunde, Portella şi Tulippa se opriră în faţa uşii.

— Intraţi, spuse Astorre cu un zâmbet cordial.

Se ridică în picioare ca să le strângă mâinile.

— Ce surpriză! Nu prea primesc musafiri la ora asta. Pot face ceva pentru voi?

— Da, spuse Portella cu glas răguşit. Avem un mare ospăţ şi am rămas fără macaroane.

Astorre îşi flutură mâinile într-un gest de mărinimie.

— Macaroanele mele sunt macaroanele voastre.

— Dar băncile? întrebă Tulippa ameninţător.

Astorre era pregătit pentru asta.

— A sosit timpul să vorbim serios. A sosit timpul să facem afaceri. Dar mai întâi aş vrea să vă arăt fabrica mea. Sunt foarte mândru de ea.

Tulippa şi Portella schimbară priviri nedumerite. Fură circumspecţi.

— Bine, dar să nu dureze mult, spuse Tulippa, întrebându-se cum reuşise clovnul ăsta să supravieţuiască atât de mult.

Astorre îi conduse la parter. Cei patru oameni care veniseră cu ei stăteau pe aproape. Astorre îi salută călduros, dădu mâna cu fiecare dintre ei şi le făcu complimente pentru îmbrăcăminte.

Oamenii lui Astorre îl urmăreau cu atenţie, aşteptându-i ordinul de atac. Monza postase trei trăgători la mezanin, de unde aveau vizibilitate asupra parterului, dar nu erau văzuţi. Ceilalţi se desfăşuraseră pe părţile laterale ale depozitului.

Timp de câteva minute lungi, Astorre îşi plimbă

oaspeţii prin depozit. Într-un târziu, Portella spuse:

— E clar că aici este inima ta. De ce nu ne laşi pe noi să conducem băncile? O să-ţi mai facem o ofertă şi o să-ţi propunem şi un alt procent.

Astorre se pregătea să le dea oamenilor lui semnalul să tragă. Dar deodată auzi focuri de armă şi văzu cum trei dintre oamenii lui aterizează de la mezanin cu faţa în jos pe pardoseala de beton din faţa lui. Se strecură repede în spatele unei maşini uriaşe de ambalat, căutându-l din priviri pe Monza prin tot depozitul.

Din locul în care era văzu o negresă cu un petic verde la ochi alergând spre ei şi înşfăcându-l pe Monza de guler. Îl lovi în abdomenul lui voluminos cu puşca, apoi scoase un revolver şi aruncă puşca pe pământ.

— Haideţi, spuse Aspinella. Aruncaţi toţi armele. Acum.

Cum nimeni nu făcea nici o mişcare, ea nu şovăi nici o clipă. Îl apucă pe Portella de guler, îl întoarse cu faţa la ea şi îi trase două gloanţe în stomac. Când acesta se îndoi de spate, ea îl lovi cu revolverul în cap şi îi dădu un picior în gură.

Apoi îl înşfăcă pe Tulippa şi spuse:

— Urmezi tu dacă nu fac toţi ce spun eu. E ochi pentru ochi, ticălosule.

Portella ştia că, dacă nu primea ajutor, nu mai avea de trăit decât câteva minute. Privirea începuse deja să i se împăienjenească. Era întins pe jos, respira greu şi cămaşa lui înflorată era îmbibată de sânge. Vorbea anevoie.

— Faceţi ce vă spune, gemu el cu o voce stinsă.

Oamenii lui Portella ascultară.

Auzise că cea mai dureroasă moarte era prin împuşcare în stomac. Acum înţelegea de ce. De câte ori respira adânc, simţea că i se înfige un pumnal în inimă. Îşi pierduse controlul vezicii şi urina făcuse o pată întunecată pe pantalonii lui albaştri noi. Încerca să-şi concentreze privirile asupra femeii care trăgea, o negresă musculoasă pe care nu o cunoştea. Încercă să îngaime cuvintele „Cine eşti?”, dar i se tăie respiraţia. Ultimul lui gând fu, în mod

ciudat, unul sentimental. Se întrebă cine avea să-i spună fratelui său, Bruno, că murise.

Lui Astorre nu-i trebui decât un moment ca să-şi dea seama ce se întâmplase. N-o văzuse niciodată pe detectiv Aspinella Washington, în afară de fotografiile din ziare şi de la ştirile TV. Dar ştia că, dacă ajunsese la el, mai întâi se întâlnise cu Heskow. Iar Heskow era acum sigur mort. Lui Astorre nu-i părea rău de acel intermediar alunecos. Heskow avea marea slăbiciune că ar fi spus şi ar fi făcut orice pentru a-şi salva viaţa. Mai bine că era acum sub pământ, cu florile lui.

Tulippa habar n-avea de ce ţinea căţeaua aceea furioasă pistolul lipit de gâtul lui. Avusese încredere în Portella ca să-l lase să se ocupe de securitate şi le dăduse liber peste noapte bodyguarzilor. O greşeală stupidă. Ce ţară ciudată este America, îşi spuse el. Nu ştii niciodată de unde vine următorul act de violenţă.

În timp ce Aspinella înfigea ţeava pistolului tot mai adânc în carnea lui, Tulippa îşi promise sieşi că, dacă scăpa cu viaţă şi se putea întoarce în America de Sud, avea să accelereze producţia arsenalului său nuclear. Va face tot ce-i va sta în putinţă ca să arunce în aer tot ce putea din America, în special Washington D.C., capitala arogantă a huliganilor care trândăveau în fotolii, şi New York City, unde se părea că se năşteau nebuni cum era căţeaua asta cu un ochi.

— Foarte bine, îi spuse Aspinella lui Tulippa. Ne-ai oferit o jumătate de milion ca să avem grijă de tipul ăsta.

Arătă spre Astorre.

— Va fi o plăcere pentru mine să accept misiunea, dar, de când cu accidentul ăsta, mi-am dublat onorariul. Cu un singur ochi trebuie să mă concentrez de două ori mai mult.

Kurt Cilke pândise în zona depozitului toată ziua. În Chevroletul lui albastru, doar cu un pachet de gumă de mestecat şi un exemplar din *Newsweek,* îl aştepta pe Astorre să facă prima mişcare.

Venise singur, nevrând să amestece alţi agenţi federali într-o afacere care credea el că avea să-i marcheze sfârşitul carierei. Când îi văzu pe Portella şi pe Tulippa intrând în clădire, simţi un junghi în stomac. Îşi dădu seama ce duşman periculos era Astorre. Dacă, după cum bănuia Cilke, Portella şi Tulippa îl atacau pe Astorre, Cilke va avea datoria legală să-l apere. Astorre va fi liber şi va rămâne cu numele nepătat, fără să fie nevoit sa rupă tăcerea. Iar Cilke va arunca la gunoi ani întregi de muncă încrâncenată.

Dar, când Cilke o văzu pe Aspinella Washington dând buzna în clădire înarmată cu o puşcă de asalt, simţi cu totul altceva – un fior rece de fiică. Auzise de rolul Aspinellei în omorul de la aeroport. I se păruse că ceva nu era în regulă. Ceva nu se potrivea.

Verifică muniţia din revolver şi avu o speranţă vagă că ar putea conta pe ajutorul ei. Înainte de a coborî din maşină, Cilke hotărî că era timpul să informeze Biroul. Îl sună pe Boxton de pe telefonul celular.

— Sunt în faţa depozitului lui Astorre Viola, îi spuse Cilke.

Apoi auzi focuri de armă rapide.

— Acum o să intru şi dacă mi se întâmplă ceva, vreau să-i spui directorului că acţionam independent. Înregistrezi ce vorbim acum?

Boxton nu răspunse imediat, neştiind dacă Cilke va aprecia faptul că era înregistrat. Dar de când Cilke devenise o ţintă, toate convorbirile lui erau monitorizate.

— Da, spuse Boxton.

— Foarte bine, aprobă Cilke. Ca să se ştie, nici tu şi nici altcineva din F.B.I. nu este răspunzător de ceea ce voi face acum. Mă pregătesc să intru într-o situaţie ostilă, în care sunt implicaţi trei reprezentanţi importanţi ai crimei organizate şi o poliţistă revoltată din N.Y.P.D., bine înarmată.

Boxton îl întrerupse pe Cilke.

— Kurt, aşteaptă întăriri.

— Nu mai este timp, spuse Cilke. Şi de fapt eu

trebuie să fac curat în toată porcăria asta.

Se gândi să-i lase un mesaj lui Georgette, dar i se păru prea morbid şi autocompătimitor. Mai bine să lase faptele să vorbească de la sine. Închise telefonul fără să mai adauge altceva. Când ieşi din maşină, observă că parcase ilegal.

Primul lucru pe care îl văzu Cilke când intră fu pistolul Aspinellei Washington înfipt în gâtul lui Tulippa. Toţi cei din încăpere tăceau. Nimeni nu mişca.

— Sunt ofiţer federal, anunţă Cilke, agitându-şi pistolul. Puneţi armele jos.

Aspinella se întoarse către Cilke şi vorbi cu dispreţ:

— Ştiu cine eşti. Asta e răfuiala mea. Du-te şi înfundă ceva contabili sau agenţi de bursă sau după ce umblaţi voi, mama voastră de conţopişti! Asta-i treabă de N.Y.P.D.

— Detectiv Washington, spuse Cilke calm, pune arma jos acum. Dacă nu, voi folosi forţa. Am motive să cred că eşti implicată într-un caz de conspiraţie criminală.

Aspinella nu se aşteptase la asta. Fermitatea cu care vorbise îi spunea că nu va da înapoi. Dar nici ea nu avea de gând să cedeze atâta timp cât avea o armă în mână. Probabil că Cilke nu mai trăsese în cineva de ani de zile.

— Crezi că fac parte dintr-o conspiraţie? ţipă ea. Ei bine, eu cred că tu faci parte dintr-o conspiraţie. Cred că iei mită de la rahatul ăsta de ani de zile.

Îl împunse din nou pe Tulippa cu pistolul.

— Nu-i aşa, *señor?*

La început, Tulippa nu spuse nimic, dar când Aspinella îl izbi cu genunchiul în testicule, el se îndoi şi dădu din cap.

— Cât? îl întrebă Aspinella.

— Peste un milion de dolari, spuse Tulippa cu răsuflarea tăiată.

Cilke îşi stăpâni furia şi spuse:

— F.B.I.-ul ştie de fiecare dolar pe care l-au depus în contul meu. Aceasta este o anchetă federală, detectiv Washington.

Respira adânc şi numără până la zece înainte să-i

spună:

— Te avertizez pentru ultima oară. Pune arma jos sau trag.

Astorre îi privea cu răceală. Aldo Monza stătea neobservat în spatele altei maşini. Astorre văzu o grimasă pe faţa Aspinellei. Apoi, ca într-un film făcut cu încetinitorul, o văzu trecând în spatele lui Tulippa şi trăgând în Cilke. Dar, când începu să tragă, Tulippa se eliberă şi se trânti la pământ, dezechilibrând-o.

Cilke fusese nimerit în piept. Dar mai apucă să tragă o dată în Aspinella şi să o vadă clătinându-se, cu sângele ţâşnindu-i de sub umărul drept. Nici unul dintre ei nu trăsese ca să ucidă. Ţintiseră porţiunile largi ale corpului, aşa cum învăţaseră la antrenamente. Dar când Aspinella simţi durerea ascuţită provocată de glonţ şi îşi văzu rana, ştiu că sosise clipa să uite de regulamente. Ţinti între ochii lui Cilke. Trase de două ori. Ambele gloanţe loviră drept la ţintă, până când din nasul lui Cilke nu mai rămase decât o zdreanţă moale de cartilagiu, iar ea văzu bucăţi din creierul lui împroşcate pe ceea ce mai rămăsese din fruntea lui.

Tulippa văzu că Aspinella era rănită şi ameţită. O înhăţă şi o lovi cu cotul în faţă, punând-o la pământ. Dar, înainte să aibă timp să-i ia arma, Astorre ieşi din spatele maşinii şi o trimise cu o lovitură de picior în colţul celălalt al încăperii. Apoi se aplecă peste Tulippa şi îi oferi mâna galant.

Tulippa o acceptă şi Astorre îl trase în picioare. Între timp, Monza şi membrii echipei lui care supravieţuiseră îi înconjurară pe oamenii lui Portella şi îi legară de stâlpii de susţinere de oţel ai depozitului. Nimeni nu se atinse de Cilke şi Portella.

— Prin urmare, spuse Astorre, cred că ne-a rămas o afacere de încheiat.

Tulippa era pus în încurcătură. Astorre era un amestec de contradicţii – un adversar prietenos, un asasin cântăreţ. Puteai avea încredere într-un asemenea individ periculos?

Astorre se îndreptă spre central depozitului şi îi făcu semn lui Tulippa să-l urmeze. Când ajunse într-un spaţiu deschis, se opri şi se întoarse cu faţa la sud-american.

— L-ai ucis pe unchiul meu şi ai încercat să ne furi băncile. N-ar trebui să-mi pierd nici o secundă din timpul meu cu tine.

Scoase stiletul a cărui lamă argintie sclipea în lumină şi i-l arătă lui Tulippa.

— Ar trebui să-ţi tai gâtul şi să termin cu tine. Dar eşti slab şi nu-i nici o onoare să măcelăreşti un bătrân. Aşa că îţi ofer şansa să lupţi.

Cu aceste cuvinte şi cu un imperceptibil semn din cap spre Monza, Astorre îşi ridică amândouă mâinile, ca şi cum s-ar fi predat, lăsă să-i cadă cuţitul şi făcu câţiva paşi în spate. Tulippa era mai bătrân şi mai voluminos decât Astorre, dar vărsase valuri de sânge la viaţa lui. Era un profesionist extrem de periculos al luptei cu cuţitul. Dar nu se putea pune cu Astorre.

Tulippa ridică stiletul şi se îndreptă spre Astorre.

— Eşti un prost care nu gândeşte, spuse el. Era gata să te accept ca partener.

Se repezi la Astorre de câteva ori, dar acesta fu mai rapid şi îl evită. Când Tulippa se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul, Astorre îşi scoase medalionul de la gât şi îl aruncă, expunându-şi cicatricea purpurie.

— Vreau ca ăsta să fie ultimul lucru pe care îl vezi înainte să mori.

Tulippa era hipnotizat de rană, care era de un purpuriu cum nu mai văzuse niciodată. Înainte să-şi dea seama, Astorre dădu cu piciorul în stilet, îl lovi pe Tulippa cu genunchiul în spate, îi imobiliză capul şi îi suci gâtul. Toţi auziră pârâitul.

Fără să se oprească să-şi privească victima, Astorre îşi culese medalionul, îl puse la loc pe gât şi ieşi din clădire.

Cinci minute mai târziu, o divizie de maşini F.B.I. sosi la Viola Macaroni Company. Aspinella Washington, încă în viaţă, fu dusă la spital, direct la secţia de terapie intensivă.

După ce ofiţerii F.B.I. terminară de studiat caseta video fără sonor înregistrată de camerele video pe care le manevrase Monza, deciseseră că Astorre, care îşi ridicase mâinile şi aruncase cuţitul, acţionase în legitimă apărare.

Epilog

Nicole trânti telefonul şi îi strigă secretarei:

— M-am săturat să tot aud ce slab este eurodolarul. Vezi dacă dai de domnul Pryor. Probabil că a ajuns la a noua gaură pe terenul de golf.

Trecuseră doi ani şi Nicole preluase conducerea băncilor Aprile. Când domnul Pryor îşi anunţase retragerea, insistase că ea era cea mai indicată pentru această funcţie. Era o luptătoare aprigă pentru drepturile corporaţiilor, care nu dădea înapoi în faţa inspectorilor bancari şi a clienţilor pretenţioşi.

Astăzi, Nicole încerca din răsputeri să-şi facă ordine pe birou. În aceeaşi noapte, ea şi fraţii ei urmau să ia avionul spre Sicilia pentru o sărbătoare de familie la Astorre. Dar, înainte să plece, trebuia să o vadă pe Aspinella Washington, care aştepta să audă dacă Nicole avea să o reprezinte într-un recurs la condamnarea ei la moarte. Numai gândul o umplea de groază, şi asta nu numai pentru că acum avea o slujbă permanentă.

La început, când Nicole se oferise să conducă băncile, Astorre ezitase, amintindu-şi de ultima dorinţă a lui Don Aprile. Dar domnul Pryor îl convinsese că Nicole era fiica tatălui ei. De câte ori era vorba de un mare împrumut, banca putea conta pe ea că avea să pună în joc o combinaţie eficientă de discurs mieros şi intimidare mascată. Ştia cum să-şi atingă scopurile.

Interfonul lui Nicole sună şi domnul Pryor o salută în maniera lui curtenitoare:

— Ce pot face pentru tine, draga mea?

— Ne omoară ratele astea de schimb, spuse ea. Ce-ai zice să trecem masiv pe mărci germane?

— Cred că este o idee excelentă, spuse domnul Pryor.

— Ştii, spuse Nicole, tot comerţul ăsta cu valută este aproape la fel de logic cum e să pleci la Vegas şi să joci

baccara toată ziua.

Domnul Pryor râse.

— S-ar putea să fie aşa, numai că pierderile la baccara nu sunt garantate de Rezerva Federală.

După ce închise, Nicole rămase o clipă pe gânduri, reflectând la progresele făcute de bancă. De când preluase conducerea, mai cumpărase şase bănci în ţări prospere şi dublase profiturile corporaţiei. Dar şi mai tare o încânta faptul că banca oferea împrumuturi mai mari noilor afaceri din ţările în curs de dezvoltare.

Zâmbi în sinea ei când îşi aminti de prima ei zi.

Imediat după ce primise hârtiile cu noul antet, Nicole schiţase o scrisoare către ministrul finanţelor din Peru, prin care cerea returnarea tuturor împrumuturilor guvernamentale cu termen depăşit. După cum se aşteptase, aceasta provocase o criză economică în ţară, care dusese la frământări politice şi la schimbarea guvernului. Noul partid de guvernământ ceruse demisia consulului general al Peruului în Statele Unite, Marriano Rubio.

În lunile care urmaseră, Nicole citise cu satisfacţie că Rubio îşi declarase falimentul personal. El fusese de asemenea implicat într-o serie de procese complicate cu investitorii peruvieni care sponsorizaseră unul dintre numeroasele lui proiecte fanteziste eşuate – un parc tematic. Rubio declarase că va deveni „Disneyland-ul sud-american”, dar nu reuşise să ridice decât o roată uriaşă şi un chioşc de răcoritore.

Cazul, denumit în presă Masacrul Macaroanelor, devenise un incident internaţional. Imediat după ce îşi revenise după rana provocată de pistolul lui Cilke – un plămân străpuns – Aspinella Washington făcuse o serie de declaraţii în presă. În aşteptarea procesului, ea se descrisese ca o martiră de talia Ioanei d’Arc. Dăduse în judecată F.B.I.-ul pentru tentativă de ucidere, calomnie şi violarea drepturilor ei civile. Dăduse, de asemenea, în judecată Departamentul de Poliţie al oraşului New York, cerându-i să-i plătească perioada când fusese suspendată.

În ciuda protestelor ei, juriul nu avusese nevoie decât de trei ore de deliberare ca să o condamne. Când se anunţase verdictul de vinovăţie, Aspinella îşi concediase avocaţii şi făcuse o petiţie către Campania împotriva Pedepsei cu Moartea ca să fie reprezentată. Dând dovadă în continuare de talent în a-şi face publicitate, ea ceruse ca Nicole Aprile să-i preia cazul. Din celula în care aştepta executarea sentinţei, Aspinella spusese presei:

— Vărul ei m-a băgat în chestia asta, acum ea mă poate scoate.

La început, Nicole refuzase să se întâlnească cu Aspinella, spunând că orice avocat bun se putea recuza în faţa unui asemenea evident conflict de interese. Dar Aspinella o acuzase de rasism, iar Nicole – care nu voia să se pună rău cu cei din rândurile minorităţilor care cereau împrumuturi – fusese de acord să discute cu ea.

În ziua întâlnirii, Nicole trebui să aştepte douăzeci de minute până când Aspinella termină întrevederea cu un mic grup de demnitari străini. Ei o aclamau pe Aspinella ca pe o bravă luptătoare împotriva barbarului cod penal american. Intr-un târziu, Aspinella îi făcu semn lui Nicole să se apropie de geamul prin care aveau să discute. Acum purta pe ochi un petic galben pe care era cusut cuvântul libertate.

Nicole îi expuse toate motivele care o determinau să refuze cazul şi conchise insistând pe faptul că îl reprezentase pe Astorre când depusese mărturie împotriva ei.

Aspinella o ascultă cu atenţie, învârtind pe degete noile ei amulete.

— Te-am ascultat, spuse ea, dar sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Astorre a avut dreptate; sunt vinovată de crimele pentru care am fost condamnată şi îmi voi petrece tot restul vieţii ispăşindu-le. Dar te rog, ajută-mă să trăiesc destul de mult ca să ajung la izbăvire.

La început, Nicole îşi imaginä că era încă un truc de-al Aspinellei menit să câştige simpatie, dar era ceva în glasul ei care o mişcă. Încă mai credea că nici o fiinţă

umană nu avea dreptul să o condamne pe alta la moarte. Încă mai credea în pocăinţă. Simţea că Aspinella merita să fie apărată, aşa cum merita orice condamnat la moarte. Doar că îşi dorea să nu trebuiască să o facă ea.

Înainte să poată lua o decizie finală, ştia de asemenea că mai exista o persoană cu care trebuie să dea ochii.

După înmormântarea lui Cilke, făcută ca pentru un erou, Georgette ceru o întrevedere cu directorul.

Când intră în biroul directorului, el o cuprinse în braţe şi îi promise că Biroul va face tot ce era necesar să o ajute pe ea şi pe fiica ei să facă faţă pierderii suferite.

— Mulţumesc, spuse Georgette. Dar nu de aceea am venit. Vreau să ştiu de ce a fost ucis soţul meu.

Directorul făcu o pauză destul de lungă înainte să vorbească. Ştia că auzise unele zvonuri. Şi acele zvonuri puteau pune în pericol imaginea Biroului. Trebuia să o liniştească. Într-un târziu, a spus:

— Mi-e jenă să recunosc că a trebuit să întreprindem o anchetă. Soţul tău a fost un exemplu a ceea ce trebuie să fie un ofiţer F.B.I. Era devotat muncii sale şi a respectat cu sfinţenie toate legile. Ştiu că n-ar fi făcut niciodată nimic care să compromită Biroul sau familia.

Directorul recita discursul pe care îl repetase cu oamenii lui înainte de şedinţă.

— Soţul tău a fost un mare anchetator. Şi-a câştigat dreptul de a urma pistele pe care le considera potrivite şi i s-a respectat acest drept. Nu credem că a luat mită sau că a încălcat legea cu Portella sau cu oricine altcineva. Rezultatele lui vorbesc cu prisosinţă. El este omul care a distrus Mafia.

Când părăsi biroul, Georgette constată că nu îl credea pe director. Ştia că, pentru a-şi găsi liniştea, va trebui să creadă adevărul pe care îl simţea în inima ei: că soţul ei, în ciuda zelului, fusese cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată.

După uciderea soţului ei, Georgette Cilke continuă să

lucreze ca voluntar la sediul din New York al Campaniei împotriva Pedepsei cu Moartea, dar Nicole n-o mai văzuse de la discuţia lor fatală. Din cauza responsabilităţilor de la bancă, Nicole anunţase că era prea ocupată ca să se mai ocupe şi de campanie. Adevărul era că nu putea suporta gândul de a da ochii cu Georgette.

Cu toate acestea, când Nicole intră pe uşă, Georgette o întâmpină cu o îmbrăţişare caldă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

— Îmi pare rău că n-am mai ţinut legătura, răspunse Nicole. Am încercat să-ţi scriu o scrisoare de condoleanţe, dar n-am găsit cuvintele.

Georgette dădu din cap şi spuse:

— Înţeleg.

— Nu, spuse Nicole, simţind că i se opresc cuvintele în gât, nu înţelegi. Port o parte de vină pentru ceea ce s-a întâmplat cu soţul tău. Dacă n-aş fi vorbit cu tine în acea după-amiază...

— Tot s-ar fi întâmplat, o întrerupse Georgette. Dacă n-ar fi fost vărul tău, ar fi fost altcineva. Oricum s-ar fi întâmplat ceva de felul acesta mai devreme sau mai târziu. Şi Kurt, şi eu o ştiam.

Georgette avu o scurtă ezitare înainte să spună:

— Lucrul cel mai important acum este să ne amintim de bunătatea lui. Aşa că hai să nu mai vorbim despre trecut. Sunt sigură că toţi avem regrete.

Nicole şi-ar fi dorit să fie atât de uşor. Trase aer în piept.

— Mai e ceva. Aspinella Washington vrea s-o reprezint.

Deşi Georgette încercă să nu lase să se observe, Nicole sesiză tresărirea de repulsie la auzul numelui Aspinellei. Georgette nu era o femeie religioasă, dar în acel moment era convinsă că Dumnezeu îi punea la încercare forţa convingerilor.

— Foarte bine, spuse ea, muşcându-şi buzele.

— Foarte bine? repetă Nicole surprinsă.

Sperase că Georgette va protesta, va interzice acest

lucru şi Nicole va putea să o refuze pe Aspinella din motive de loialitate faţă de prietena ei. Parcă îl auzea pe tatăl ei spunându-i: „O asemenea loialitate te umple de onoare”.

— Da, spuse Georgette, închizând ochii. Trebuie s-o aperi.

Nicole era uluită.

— Nu trebuie să fac asta. Toţi vor înţelege.

— Ar fi o ipocrizie, spuse Georgette. O viaţă ori este sacră, ori nu este. Nu putem să schimbăm ce credem doar pentru că ne provoacă durere.

Georgette tăcu şi îi întinse mâna lui Nicole, luându-şi rămas-bun. De data aceasta nu se mai îmbrăţişară.

După ce reluă în gând conversaţia, Nicole îi telefonă în cele din urmă Aspinellei şi, fără tragere de inimă, acceptă cazul. Peste o oră, Nicole avea să plece spre Sicilia.

În săptămâna următoare, Georgette trimise o notă coordonatorului Campaniei împotriva Pedepsei cu Moartea. Îi scrise că ea şi fiica ei se mutau în alt oraş, unde va începe o viaţă nouă, şi le dorea tuturor numai bine. Nu lăsă nici o adresă.

Astorre îşi ţinuse cuvântul dat lui Don Aprile că va salva băncile şi va asigura bunăstarea familiei sale. În sinea lui, era acum liber de orice obligaţie.

La o săptămână după ce fusese declarat în afara oricărei culpe în asasinatele de la depozit, se întâlni cu Don Craxxi şi cu Octavius Bianco în biroul lui de la depozit şi le spuse că dorea să se întoarcă în Sicilia. Le explică ce dor simţea pentru acel pământ care i se furişa în visuri de mulţi ani încoace. Avea multe amintiri fericite din copilăria petrecută la Villa Grazia – refugiul lui Don Aprile, unde sperase dintotdeauna să se întoarcă. Acolo viaţa era mai simplă, dar mai bogată în multe privinţe.

Atunci Bianco îi spuse:

— Nu-i nevoie să te întorci la Villa Grazia. Există în Sicilia o vastă proprietate care îţi aparţine. Tot satul

Castellammare del Golfo.

Astorre era mirat.

— Cum adică?

Benito Craxxi îi povesti despre ziua în care marele şef al Mafiei, Don Zeno, îşi chemase cei trei prieteni la patul lui de moarte.

— Eşti copilul drag al sufletului lui, spuse el. Iar acum ai rămas singurul lui moştenitor în viaţă. Satul ţi-a fost lăsat prin testament de către tatăl tău natural. Este dreptul tău prin naştere. Când Don Aprile te-a dus în America, Don Zeno le-a dat pensii tuturor celor din sat până în ziua în care vei prelua totul. Am asigurat protecţia satului după moartea tatălui tău, după cum i-a fost dorinţa lui. Când agricultorii au avut un sezon prost, le-am oferit mijloacele cu care şi-au cumpărat fructe şi seminţe de plantat – le-am dat o mână de ajutor.

— De ce nu mi-aţi spus până acum? întrebă Astorre.

— Don Aprile ne-a pus să jurăm că vom păstra secretul, spuse Bianco. Tatăl tău a vrut să fii în siguranţă şi Don Aprile a vrut să faci parte din familia lui. Totodată, avea nevoie de tine ca să-i protejezi copiii. De fapt, ai avut doi taţi. Eşti un om binecuvântat.

Astorre ateriza în Sicilia într-o zi frumoasă şi însorită. Doi dintre bodyguarzii lui Michael Grazziella îl întâmpinară la aeroport şi îl escortară până la un Mercedes albastru-închis.

În timp ce trecea cu maşina prin Palermo, Astorre se minună de frumuseţea oraşului: coloanele de marmură şi sculpturile ornamentale reprezentând figuri mitice făceau din unele clădiri temple greceşti, iar din altele catedrale spaniole, cu sfinţi şi îngeri ciopliţi adânc în piatra cenuşie. Le trebuiră mai mult de două ore ca să coboare până în satul Castellammare del Golfo, pe un drum pietros cu un singur sens. Pentru Astorre, ca de obicei, cea mai impresionantă trăsătură a Siciliei era frumuseţea peisajului de la ţară, cu priveliştea fascinantă a Mării Mediterane.

Satul, amplasat într-o vale adâncă înconjurată de

munţi, era un labirint de case de piatră cu stucatură măruntă la etaj. Astorre observă mai mulţi oameni privindu-l pe furiş prin crăpăturile obloanelor vopsite în alb, care stăteau închise în calea soarelui pârjolitor al amiezii.

Fu salutat de primarul oraşului, un om scund, îmbrăcat cu haine ţărăneşti, care se prezentă ca fiind Leo DiMarco şi se înclină respectuos.

— *Il Padrone,* spuse el. Fiţi bine venit.

Jenat, Astorre zâmbi şi întrebă în siciliană:

— Vrei, te rog, să-mi arăţi satul?

Trecură pe lângă câţiva oameni care jucau cărţi pe bănci de lemn. La celălalt capăt al pieţei, se găsea o impunătoare biserică catolică. În această biserică, a Sfântului Sebastian, îl duse mai întâi primarul pe Astorre, care nu se mai rugase cum se cuvine de la uciderea lui Don Aprile. Astorre îngenunche cu capul plecat, spre a fi binecuvântat de părintele Del Vecchio, preotul satului.

Apoi primarul DiMarco îl duse pe Astorre la casa mică în care avea să stea. Pe drum, Astorre observă mai mulţi carabinieri, membri ai Poliţiei Naţionale Italiene, sprijiniţi de zidurile caselor cu puştile la îndemână.

— La căderea nopţii este mai sigur să rămâneţi în sat. Dar în timpul zilei este o plăcere să ieşi pe câmp.

În următoarele zile, Astorre făcu plimbări lungi prin satul înmiresmat de mirosul proaspăt al livezilor de lămâi şi portocali. Principalul lui scop era să-i cunoască pe săteni şi să exploreze vechile case cioplite în stâncă şi clădite ca nişte vile romane. Voia să găsească una în care să-şi aşeze căminul.

În a treia zi deja ştia că va fi fericit aici. Sătenii, de obicei precauţi şi solemni, îl salutau pe stradă, iar când se aşeza la o masă la cafeneaua din piaţă, bătrânii şi copiii îl tachinau în joacă.

Mai avea de făcut doar două lucruri.

În dimineaţa următoare, Astorre îl rugă pe primar să-i arate drumul spre cimitirul satului.

— Dar pentru ce? întrebă DiMarco.

— Vreau să mă reculeg la mormintele mamei şi tatălui meu.

DiMarco dădu din cap şi luă repede o cheie mare de fier de pe peretele biroului.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe tatăl meu?

DiMarco îşi făcu repede semnul crucii.

— Cine nu l-a cunoscut pe Don Zeno? Lui îi datorăm cu toţii viaţa. Ne-a salvat copiii, aducând medicamente scumpe de la Palermo. Ne-a apărat satul împotriva prădătorilor şi a bandiţilor.

— Dar cum era ca om? întrebă Astorre.

DiMarco ridică din umeri.

— Au rămas prea puţini oameni care să-l fi cunoscut în acest fel şi încă şi mai puţini care îţi vor vorbi despre el. A devenit o legendă. Aşa că cine să mai vrea să ştie cum era omul în carne şi oase?

Eu aş vrea, gândi Astorre.

Traversară satul şi apoi urcară un deal abrupt, cu DiMarco oprindu-se din când în când să-şi tragă răsuflarea. Într-un târziu, Astorre văzu cimitirul. Dar, în locul pietrelor funerare, erau nişte şiruri de mici clădiri de piatră. Mausolee, toate împrejmuite printr-un gard înalt de fier care avea o poartă încuiată. Inscripţia de deasupra spunea: DINCOLO DE ACEASTĂ POARTĂ, TOŢI SUNT NEVINOVAŢI.

Primarul descuie poarta şi îl conduse pe Astorre la mausoleul de marmură cenuşie al tatălui său, care purta epitaful VICENZO ZENO: UN OM BUN ŞI GENEROS. Astorre intră în clădire şi studie fotografia tatălui lui de pe altar. Vedea pentru prima dată o fotografie cu el şi era uimit de cât de familiară i se părea figura lui.

DiMarco îl duse apoi pe Astorre la o altă clădire micuţă, aflată la câteva rânduri depărtare. Aceasta era din marmură albă, singura pată de culoare fiind dată de straiele de un albastru deschis ale Fecioarei Maria care era sculptată în arcada de la intrare. Astorre intră şi privi fotografia. Fata nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani,

dar ochii ei mari şi verzi şi zâmbetul radios îi încălziră inima.

Afară îi spuse lui DiMarco:

— Când eram copil, visam mereu o femeie ca ea, dar credeam că este un înger.

DiMarco dădu din cap.

— Era o frumuseţe de fată. Mi-o amintesc de la biserică. Şi ai dreptate. Cânta într-adevăr ca un înger.

Astorre călări fără şa prin tot ţinutul, oprindu-se doar cât să mănânce brânza proaspătă de capră şi pâinea coaptă pe care i-o împachetase o femeie din sat.

În sfârşit ajunse la Corleone. Nu mai putea să amâne vizita la Michael Grazziella. Îi datora acestui om cel puţin un act de politeţe.

Astorre era bronzat de cât timp petrecuse în aer liber, iar Grazziella, îl salută cu braţele deschise şi cu o îmbrăţişare de urs, care îi zdrobi oasele.

— Soarele Siciliei ţi-a prins bine, spuse el.

Astorre îşi exprimă gratitudinea, aşa cum se cuvenea.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Mai ales pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Grazziella merse alături de el în direcţia vilei sale.

— Şi ce te aduce la Corleone?

— Cred că ştii de ce am venit, răspunse Astorre.

Grazziella zâmbi.

— Un tânăr zdravăn ca tine? Bineînţeles. Te duc la ea imediat. E o bucurie s-o priveşti pe această Rosie a ta. Şi le-a oferit plăcere tuturor celor care au cunoscut-o.

Cunoscând apetitul sexual al lui Rosie, Astorre se întrebă o clipă dacă Grazziella insinua ceva. Dar se linişti imediat. Grazziella era mult prea corect pentru aşa ceva şi prea sicilian ca să permită ca o asemenea necuviinţă să se petreacă sub ochii lui vigilenţi.

Vila ei se afla la numai câteva minute depărtare. Când ajunseră, Grazziella strigă:

— Rosie, draga mea, ai un musafir.

Era îmbrăcată cu o rochie de plajă albastră simplă,

iar părul ei blond era legat la spate. Nefardată, părea mai tânără şi mai inocentă decât şi-o amintea.

Când îl văzu, se opri surprinsă. Dar apoi strigă:

— Astorre!

Alergă la el, îl sărută şi începu să vorbească entuziasmată:

— Am învăţat să vorbesc fluent dialectul sicilian. Şi am mai învăţat şi nişte reţete cunoscute. Îţi plac *gnocchi* cu spanac?

O duse la Castellammare del Golfo şi îşi petrecu săptămâna care urmă arătându-i satul şi regiunea. În fiecare zi înotau, pălăvrăgeau ore întregi şi făceau dragoste cu calmul pe care numai timpul îl putea aduce.

Astorre o studia atent pe Rosie, ca să vadă dacă se plictisea de el sau de viaţa simplă pe care o duceau. Dar ea părea realmente liniştită. Se întrebă dacă, după tot ceea ce trăiseră împreună, putea avea cu adevărat încredere în ea. Şi apoi îşi punea întrebarea dacă era înţelept să iubeşti atât de mult o femeie, încât să ai deplină încredere în ea. El şi Rosie aveau câteva secrete de apărat – lucruri de care el nu voia să-şi mai amintească şi pe care nu voia să le împărtăşească nimănui. Dar Rosie îl cunoştea şi tot îl iubea. Aveau să-şi păstreze secretele unul altuia.

Un singur lucru îl neliniştea. Rosie avea o slăbiciune pentru bani şi pentru darurile scumpe. Astorre se întreba dacă va fi vreodată mulţumită cu ceea ce îi putea oferi un singur bărbat. Trebuia să ştie.

În ultima lor zi împreună în Corleone, Astorre şi Rosie călăriră pe dealuri, zburând peste câmpuri până la căderea amurgului. Apoi se opriră într-o vie, unde culeseră struguri şi şi-i dăruiră unul celuilalt.

— Nu-mi vine să cred că am stat aşa de mult, spuse Rosie, în timp ce se odihneau în iarbă.

Ochii lui Astorre străluciră intens.

— Crezi că ai putea să stai un pic mai mult?

Rosie păru surprinsă.

— Ce-ţi trece prin cap?

Astorre se ridică într-un genunchi şi întinse mâna.

— Vreo cincizeci sau şaizeci de ani, spuse el cu un zâmbet sincer.

În palmă ţinea un inel simplu de bronz.

— Vrei să fii soţia mea?

Astorre căută un semn de ezitare în ochii lui Rosie, o dezamăgire cât de slabă faţă de calitatea inelului, dar răspunsul ei fu prompt. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl copleşi cu sărutări. Apoi se prăvăliră pe pământ şi se rostogoliră la vale.

O lună mai târziu, Astorre şi Rosie se căsătoriră în mijlocul unei livezi de lămâi. Părintele Del Vecchio oficie ceremonia. Veniră toţi cei din sat. Dealul era acoperit cu un covor de Visteria purpuriu, iar mirosul lămâilor şi al portocalilor înmiresma aerul. Astorre era îmbrăcat cu un costum alb ţărănesc, iar Rosie purta o rochie de mătase roz.

Un porc la proţap sfârâia deasupra unor tăciuni aprinşi şi roşiile coapte, culese direct de pe câmp, împodobeau masa. Se servi pâine caldă şi brânză proaspăt preparată. Vinul de casă curgea în pahare.

După ce luă sfârşit ceremonia şi cei doi îşi pronunţară jurămintele, Astorre îi cântă miresei sale din baladele lui preferate. Se bău şi se dansă atât de mult, încât petrecerea se prelungi până la răsăritul soarelui.

În dimineaţa următoare, când Rosie se trezi, îl văzu pe Astorre pregătind caii.

— Călăreşti cu mine? o întrebă el.

Hoinăriră toată ziua, până când Astorre găsi ce căuta – Villa Grazia.

— Paradisul secret al unchiului meu. Mi-am petrecut aici cele mai fericite clipe pe când eram copil.

O luă pe lângă casă până în grădină, cu Rosie urmându-l. În cele din urmă ajunseră la măslinul lui care crescuse din sâmburele plantat pe când era copil. Copacul era cât el de înalt şi trunchiul era destul de gros. Scoase un cuţit din buzunar şi apucă o ramură. Apoi o tăie din

copac.

— O s-o plantăm în grădina noastră. Când vom avea copii, vom avea şi noi amintiri frumoase.

După un an, Astorre şi Rosie sărbătoriră naşterea primului lor copil, Raymonde Zeno. Şi când sosi vremea să-l boteze, invitară toată familia lui Astorre la biserica Sfântul Sebastian.

După ce părintele Del Vecchio termină slujba, Valerius, cel mai mare dintre copiii lui Don Aprile, ridică un pahar de vin şi toastă:

— Fie să aveţi cu toţii o viaţă îmbelşugată şi fericită. Şi fie ca fiul vostru să crească mare cu pasiunea Siciliei şi romantismul Americii în suflet.

Marcantonio ridică paharul şi adăugă:

— Iar dacă va vrea vreodată să apară într-un sitcom, ştiţi la cine să apelaţi.

Acum, când băncile Aprile erau atât de profitabile, Marcantonio înfiinţase o linie de credit de douăzeci de milioane de dolari pentru a-şi dezvolta proprietăţile personale de film. El şi Valerius lucrau împreună la un proiect bazat pe dosarele F.B.I. ale tatălui lor. Nicole considera ideea mizerabilă, dar cu toţii fură de acord că Don Aprile ar fi fost de acord să primească sume mari de bani de pe urma dramatizării legendei crimelor lui.

— *Aşa-ziselor* lui crime, adăugă Nicole.

Astorre se întrebă dacă îi mai păsa cuiva. Vechea Mafie era moartă. Marii *Doni* îşi atinseseră scopurile şi se integraseră armonios în societate, aşa cum fac întotdeauna cei mai isteţi delincvenţi. Puţinii care se mai pretindeau mafioţi erau un amestec jalnic de infractori obscuri, de mâna a doua, şi de asasini neputincioşi. De ce să se mai ostenească cineva să dea lovituri sângeroase, când era atât de simplu să furi milioane pornindu-ţi propria afacere şi vânzând acţiuni publicului?

— Ascultă, Astorre, crezi că ai putea să fii consultantul nostru special pentru film? întrebă Marcantonio. Vrem să-l facem cât mai autentic cu putinţă.

— Sigur, spuse Astorre, zâmbind. O să-mi trimit

agentul la voi.

În aceiaşi seară, ceva mai târziu, Rosie îl întrebă pe Astorre:

— Crezi că vei dori vreodată să te întorci?

— Unde? întrebă Astorre. La New York? În America?

— Ştii tu, spuse Rosie ezitantă. La vechiul tău mod de viaţă.

— Locul meu este aici, cu tine.

— Bine, spuse Rosie. Dar copilul? N-ar trebui să aibă şansa să cunoască tot ce are de oferit America?

Astorre şi-l imaginã pe Raymonde alergând pe dealurile din ţinut, mâncând măsline din butoaie şi ascultând poveşti despre marii *Doni* şi despre Sicilia de odinioară. Abia aştepta să-i spună toate aceste poveşti. Dar ştia că numai miturile acelea nu erau îndeajuns.

Într-o zi, fiul lui avea să plece în America, tărâmul răzbunării, al îndurării şi al marilor posibilităţi.

MULŢUMIRI

Mulţumiri speciale lui Carol Gino, agenţilor mei literari, Candida Donadio şi Neil Olson, avocaţilor mei, Bert Fields şi Arthur Altman, editorului meu de la Random House, Jonathan Karp, precum şi copiilor şi nepoţilor mei.

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Codul sicilian al onoarei, Omerta, creat de bătrânii mafioți
nu mai este respectat acum decât de Astorre, singurul care po
conduce „familia". Conform acestui cod, Astorre răzbună mo
lui Don Aprile, chiar dacă acțiunea sa presupune intrigi, asasi
și intervenții, mai mult sau mai puțin curate, ale FBI-ului.
Vechea mafie a dispărut, iar cei care se mai pretind mafioți
nu sînt decît palide copii ale Marilor Doni de altădată.

ISBN 978-973-103-

rao

Săptămâna Financiară